

การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

นางสาวโชติกา รุ่งชัยมงคล

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-3344-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE PRESENTATION OF WOMEN AND SEX ATTITUDE IN RADICAL POCKET BOOKS

Miss Chotika Rungchaimongkol

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Development Communication

Department of Public Relations

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2005

ISBN 974-14-3344-1

โชติกา รุ่งชัยมงคล : การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า. (THE PRESENTATION OF WOMEN AND SEX ATTITUDE IN RADICAL POCKET BOOKS) อ. ที่ปรึกษา: รศ. อุบลวรรณ เปรมศรีรัตน์, 258 หน้า. ISBN 974-14-3344-1.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชาย และการนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า โดยทำการศึกษาจากเอกสาร ได้แก่ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าจำนวน 12 เล่ม

ผลการศึกษาพบว่า ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายที่ปรากฏในเนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ามี 5 ประเด็น ได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์ และค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ ซึ่งเนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กยังคงตอกย้ำการนำเสนอค่านิยมเรื่องเพศแบบดั้งเดิมและมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงและผู้ชาย แต่ก็ได้นำเสนอค่านิยมแบบใหม่และทัศนคติในด้านบวกบางประการ เช่น นักเขียนชายไม่ให้คุณค่ากับพรหมจรรย์อีกต่อไป และมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่คบหาผู้ชายหลายคน โดยมองว่าเป็นโอกาสของผู้หญิงที่จะเลือกผู้ชายที่ดีที่สุดเป็นคู่ครอง ผู้หญิงและผู้ชายมีค่านิยมอยู่กันจนชั่วชีวิตโดยไม่แต่งงาน และมีผู้หญิงจำนวนมากรับบทบาทเป็นแม่ที่เลี้ยงดูลูกตามลำพัง

ภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ามี 2 ลักษณะ คือ ภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม และภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ โดยเนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กยังคงตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิมเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่บางส่วน แต่ก็ยังเป็นบทบาททางเพศแบบใหม่ที่ยังไม่มีความก้าวหน้ามากนักและยังถูกจำกัดขอบเขตไว้บางส่วน ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้หญิงมีโอกาสออกไปทำงานนอกบ้าน แต่สังคมก็ยังคงคาดหวังให้ผู้หญิงมีบทบาทหลักในการเป็นแม่และภรรยา ซึ่งตอกย้ำให้เห็นความไม่เท่าเทียมทางเพศระหว่างเพศหญิงและเพศชาย และระบบอำนาจชายเป็นใหญ่ในสังคมไทย ยังคงดำรงอยู่อย่างเข้มแข็ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา..... การประชาสัมพันธ์..... ลายมือชื่อนิสิต..... โชติกา รุ่งชัยมงคล
สาขาวิชา..... นิเทศศาสตร์พัฒนาการ..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา..... อ. อุบลวรรณ เปรมศรีรัตน์
ปีการศึกษา..... 2548..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4585076328 : MAJOR DEVELOPMENT COMMUNICATION

KEY WORD: PRESENTATION OF WOMEN / SEX ATTITUDE / RADICAL POCKET BOOKS

CHOTIKA RUNGCHAIMONGKOL : THE PRESENTATION OF WOMEN AND SEX ATTITUDE IN RADICAL POCKET BOOKS. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. UBONWAN PREMSRIRAT, 258 pp. ISBN 974-14-3344-1.

The study of the presentation of women and sex attitude in radical pocket books aims to analyze presentation of women in radical authors. It is carried out by studying twelve radical pocket books as source of data.

The results of the study show that there are five kinds of sex values and sex attitudes presented in radical pocket books: biological, behavioral, social, sexual, roles and status. The content in radical pocket books still focuses on traditional sex attitude and negative attitude towards men and women. However, it presents some new values such as women's sexual freedom and disregard of virginity. Male authors have positive attitudes towards women dating many guys, men disregarding their wives' virginity, cohabiting couples, and single mothers.

Presentation of women in radical pocket books is divided into two types: traditional and new gender roles. Although the traditional gender role is mostly emphasized, the new gender role is sometimes presented. However, it is not radical and is limited in some ways, as women with a career are still expected to take roles of mother and wife. This obviously shows inequality of men and women as well as stability of patriarchy in Thai society.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department.....Public Relations..... Student's signature.....*Chotika Rungchaimongkol*
Field of study...Development...Communication... Advisor's signature.....*Ubonwan Premsrirat*
Academic year...2005... Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือของรองศาสตราจารย์อุบลวรรณ เปรมศรีรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำและตรวจแก้วิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ อีกทั้งยังให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาของการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. จิตรภรณ์ สุทธิวรเศรษฐ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิลาสินี พิพิธกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และประสิทธิประสาทวิชาความรู้เกี่ยวกับสตรีนิยม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ นิเทศศาสตร์พัฒนการรุ่นที่ 25 สำหรับความสนุกสนานและความห่วงใยในขณะกำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณกำลังใจและความห่วงใยจากสโรบล พรพิมล พิฑูวรรณ นิกซ์นิธิ กาญจนา และสารภี ตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะนัทนัย ประสานนาม คอยให้คำแนะนำที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง และช่วยแก้ไขตรวจทานงานวิจัยชิ้นนี้อย่างละเอียด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุพการีทั้งสองท่าน นางสาว น้ำชาย น้องสาว และน้องชายที่เป็นกำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์และสนับสนุนการศึกษาต่อ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหานำการวิจัย.....	5
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า.....	9
แนวคิดสตรีนิยม.....	13
แนวคิดเรื่องเพศสภาพ.....	20
แนวคิดผู้หญิงกับสื่อ.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	66
ประชากร.....	66
กลุ่มตัวอย่าง.....	66
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
การนำเสนอข้อมูล.....	69
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
ตอนที่ 1 บริบททางสังคมไทยช่วงปีพ.ศ. 2545 – 2546.....	70
ตอนที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า.....	76
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศ.....	80

- ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา.....	81
- ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤกษศาสตร์.....	90
- ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม.....	129
- ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์.....	152
- ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ.....	166
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การนำเสนอภาพผู้หญิง.....	178
- ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม.....	178
- ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่.....	193
5 บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	202
รายการอ้างอิง.....	230
ภาคผนวก.....	242
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	250

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในอดีตเกิดจากการประสมประสานกันระหว่างวัฒนธรรมของตนเอง วัฒนธรรมจีน และวัฒนธรรมอินเดีย ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่สร้างภาพตายตัวให้ผู้หญิงอยู่ในฐานะด้อยกว่าผู้ชาย และถูกกีดกันให้ออกจากกิจกรรมต่างๆ ที่สามารถเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้เป็นผู้นำ (ภัสสร ลิมานนท์, 2544: 13) อิทธิพลของวัฒนธรรมทั้งสองชาตินั้น ทำให้เกิดค่านิยม ประเพณี วัฒนธรรม และระบบสังคมยอมรับนับถืออำนาจชายเป็นใหญ่หรือปิตาธิปไตย (Patriarchy) ส่งผลให้ผู้หญิงไทยตกอยู่ในสถานภาพที่เสียเปรียบและมีฐานะต่ำกว่าชายเสมอมา ดังนั้นค่านิยมเกี่ยวกับเพศในสังคมไทยจึงเป็นลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อน กล่าวคือ มีความไม่เสมอภาคระหว่างเพศหญิงและชาย ผู้ชายสามารถประพฤติปฏิบัติอย่างหนึ่ง โดยสังคมไม่ได้ตำหนิการกระทำนั้น แต่ถ้าผู้หญิงประพฤติปฏิบัติในสิ่งเดียวกันจะถูกสังคมตำหนิ เช่น การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรส การนอกใจคู่สมรส เป็นต้น

เนื่องจากความแตกต่างทางด้านสรีระ สังคมจึงยึดถือว่าผู้ชายเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากกว่าผู้หญิง ผู้หญิงถูกสังคมกำหนดให้เป็นคนที่อ่อนแอ รักสวยรักงาม และมีหน้าที่เลี้ยงลูก อบรมสั่งสอนลูก และรับผิดชอบงานบ้าน ค่านิยมและทัศนคติเช่นนี้ทำให้ผู้หญิงไทยถูกอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูให้เป็นกุลสตรี มีกิริยามารยาทงามเหมือนผ้าพับไว้ มีความประพฤติอ่อนหวาน และสุภาพอ่อนโยน เช่น เวลาเดินต้องไม่ให้มีเสียงดัง เวลาหัวเราะก็ห้ามเห็นฟัน เป็นต้น ผู้หญิงต้อง เชื่อฟังและปรนนิบัติสามี เพราะสามีเป็นเหมือนจักรแก้วกั้นเกษของภรรยา มีอำนาจตัดสินใจในครอบครัว เป็นเจ้าชีวิต เป็นผู้คุ้มครอง และเสาหลักของครอบครัว ฉะนั้น ผู้หญิงไทยจึงตกอยู่ในสภาพข้างต่ำหลังที่คอยเดินตามสามี อยู่ภายใต้อำนาจ และเป็นผู้สนับสนุนสามีมาโดยตลอด

ส่วนเรื่องเพศนั้น สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายเคร่งครัดในเรื่องเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมทางเพศ ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว รักษาพรหมจรรย์จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน และไม่ควรมีความสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคน เพราะอาจถูกผู้คนรอบข้างติฉินนินทาหรือถูกสังคมประณาม ผู้หญิงที่บริสุทธิ์ไม่เคยผ่านมือชายใดมาก่อนจะเป็นผู้หญิงที่มีคุณค่ามากพอที่ผู้ชายจะเลือกไปเป็นคู่ครอง อีกทั้งบิดามารดายังเป็นผู้เลือกคู่ครองที่เหมาะสมให้ลูกสาวด้วย ในขณะที่ค่านิยมของสังคมที่มีต่อผู้ชายมีลักษณะตรงข้ามกับผู้หญิงโดยสิ้นเชิง ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้

หลายคน ออกไปพบปะสมาคมกับเพื่อนฝูง และแสวงหาความสุขทางเพศได้จากการออกไปเที่ยวผู้หญิง (ฟ้าใส วิเศษกุล, 2545: 2)

นอกจากนี้ ยังมีการตรากฎหมายที่สะท้อนถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชาย คือ กฎหมายลักษณะผิดเมียบทที่ 79 ซึ่งเป็นกฎหมายบทหนึ่งของกฎหมายตราสามดวง (มารุต บุณนาท, 2512 อ้างถึงใน ภัตสร ลิมานนท์, 2544: 237) ที่กล่าวถึงความเป็นทรัพย์สินของผู้หญิงว่า ความเป็นอิสระของสตรีนั้นตกอยู่กับบิดามารดา ชายที่พึงใจสตรีคนใดจะต้องสู่ขอตามประเพณี และสามีมีอำนาจเหนือภรรยา สามีสามารถเขียนตีภรรยาเมื่อภรรยากระทำผิด นอกจากนี้ เมื่อผู้หญิงแต่งงานแล้วจะต้องควบคุมความประพฤติทางเพศของตนเอง รักษาชื่อเสียงตัว ชื่อสัตย์ เชื้อพียง และจงรักภักดีต่อสามีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย รับผิดชอบงานบ้าน ปรนนิบัติสามีและลูก ถ้าภรรยาคบขู้สู่ชาย สามีมีสิทธิที่จะฆ่าภรรยาของตนและชายขู้ได้โดยไม่มีผิดอีกด้วย

ค่านิยมทางด้านเพศสภาพของสังคมไทยในอดีตสามารถพบเห็นผ่านสุภาชิต คำสอน บทกวี วรรณคดี และภาพวาด ธเนศ วงศ์ยานนาวา (2541: 254) กล่าวไว้ว่า สื่อทั้งหมดเป็นสื่อที่ผู้ชายเป็นผู้เขียนขึ้นเพื่อใช้ในการปกครอง และควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในกรอบ คือ เป็นกุลสตรีที่ดี เป็นเมียที่ดี เป็นทาสที่ดี และเป็นลูกสาวที่ดี และสื่อเหล่านี้มักจะสะท้อนภาพความงามของสตรีควบคู่ไปกับการเชยชมเชิงกามารมณ์ คุณค่าของ สตรีที่สะท้อนออกมานั้นจะเปรียบเหมือนวัตถุชิ้นหนึ่งเท่านั้น (สมชาย ปรีชาเจริญ, 2519: 87-89) ดังตัวอย่าง “กาศย์เห่เรือ” ของเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร ตอนหนึ่งทีกล่าวว่า

“เรจรีนขึ้นเขยปราง	ผลางคลึงเกล้าเต้าบุษบง
กอดเกื้อเนื่อนวลหง	ปลงสวาทชมสมเสพลมร
พิศวงทรงรววยรูป	พลางกอดจูบคอบคาง
ดุชกสไปนาง	พลางคลึงเกล้าเข้ายวนสม”

ผู้เขียนซึ่งเป็นชายได้พรรณนาถึงความงามของหญิงสาวตั้งแต่ใบหน้า ผม รูปร่าง หน้าอก ความหอมของเนื้อตัวผู้หญิง โดยใช้ถ้อยคำที่มีเสียงที่ก่อให้เกิดจินตนาการ เช่น เรจรีนขึ้นเขย เนื่อนวล คลึงเกล้าเข้ายวน ซึ่งบทประพันธ์สามารถปลุกอารมณ์เพศของผู้ชายทั้งที่เป็นผู้ประพันธ์และผู้อ่านวรรณคดี

ต่อมาสังคมไทยรับวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น ทำให้มีการจัดตั้งโรงเรียนสตรีและส่งเสริมให้ผู้หญิงได้รับการศึกษาทัดเทียมกับผู้ชาย ผู้หญิงบางส่วนมีโอกาสออกไปศึกษาต่อใน

ต่างประเทศ และนำเรื่องราวจากโลกตะวันตกทั้งด้านความคิด แบบอย่างพฤติกรรม ค่านิยม และแนวคิดต่างๆ เข้ามาในสังคมไทย (สุพัตรา ศิริมังคะลา, 2535: 1) ส่งผลให้ผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ผู้หญิงได้รับโอกาสออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น ซึ่งเป็นการช่วยเปิดโลกทัศน์ของผู้หญิงออกไปสู่โลกกว้าง ทำให้ผู้หญิงตระหนักถึงคุณค่าและความสามารถของตน มีอิสระในการเลือกทางเดินของชีวิต และมีอำนาจในการตัดสินใจมากขึ้น ซึ่งจะเป็นโอกาสในการพัฒนาตนเองต่อไปในอนาคต

การเปลี่ยนแปลงสถานภาพของผู้หญิงส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสื่อมวลชน ซึ่งเป็นสถาบันหนึ่งทางสังคมที่มีความสำคัญต่อสถานภาพและบทบาทของผู้คนในสังคม ดังที่เสวี วงษ์มณฑา (2531) ได้สรุปบทบาทของสื่อมวลชนในฐานะที่เป็นสถาบันหนึ่งในกระบวนการขัดเกลาทางสังคมไว้ว่า มนุษย์ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนในสังคม จำเป็นต้องเรียนรู้วิถีปฏิบัติตนผ่านทางสื่อมวลชน ซึ่งมีหน้าที่ส่งข่าวสารและสอนให้ผู้คนในสังคมเรียนรู้บทบาทของตน การเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างไม่ตั้งใจผ่านการนำเสนอของสื่อมวลชนจะทำให้เกิดการซึมซับได้ง่าย นอกจากมนุษย์จะเรียนรู้บทบาทของตนเองในการเป็นสมาชิกของสังคมแล้ว มนุษย์ยังต้องเรียนรู้ค่านิยมต่างๆ ในสังคมด้วย ตัวอย่างเช่น ในปัจจุบันค่านิยมในเรื่องพรหมจรรย์กำลังเสื่อมถอยลงเนื่องจากสื่อมักจะนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับคนดังในสังคมที่มีความสัมพันธ์หรืออยู่กินกันก่อนแต่งงาน ทำให้ผู้คนในสังคมเกิดค่านิยมอยู่ก่อนแต่ง นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังมีส่วนทำให้ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้คนเปลี่ยนแปลงไป โดยสื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลข่าวสารความรู้ และสอนวิธีการประเมินสิ่งต่างๆ รอบตัวเรา เช่น ผู้หญิงสมัยใหม่ทำงานนอกบ้าน จะไม่ใส่ใจในบทบาทการเป็นแม่ศรีเรือนและเห็นว่าเป็นเรื่องโบราณ อีกทั้งสื่อมวลชนยังเป็นผู้กำหนดบรรทัดฐานของความประพฤติในสังคม จากการนำเสนอพฤติกรรมของกลุ่มอ้างอิง เช่น ดารา นักแสดง นักร้อง นักกีฬา นักการเมือง ฯลฯ เมื่อผู้รับสารได้เรียนรู้พฤติกรรมจากกลุ่มอ้างอิงเหล่านี้ก็จะทำให้เกิดความทะเยอทะยาน และนำเอาบรรทัดฐานของพฤติกรรมของกลุ่มเหล่านี้มาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

สื่อมวลชนในยุคแรกที่หลั่งไหลเข้าสู่สังคมไทยได้รับอิทธิพลจากโลกตะวันตกมีหลากหลายชนิด ได้แก่ หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ ภาพยนตร์ เป็นต้น จะเห็นว่าหนังสือเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่ได้รับค่านิยมจากผู้อ่านจำนวนมาก ซึ่งในอดีตนิยมตีพิมพ์วรรณกรรมอย่างแพร่หลาย วรรณกรรมในช่วงแรกนี้ส่วนมากจะเป็นผลงานของนักเขียนชายแทบทั้งสิ้น วรรณกรรมที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องแปลมาจากภาษาต่างประเทศ โดยมีภาพผู้หญิงและเรื่องราวความรักเป็นเพียงส่วนประกอบของเนื้อเรื่องเท่านั้น แต่หลังจากปี พ.ศ. 2500

นักเขียนหญิงเริ่มมีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้นและมีจำนวนเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังมีการผลิตผลงานวรรณกรรมที่มีตัวละครผู้หญิงเป็นหลักออกมาบ้าง (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2541: 259)

สังคมโลกาภิวัตน์อย่างเช่นในปัจจุบัน มนุษย์บริโภคสื่อเป็นจำนวนมากและหลากหลายประเภท ทั้งการชมโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และโฆษณา ฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือ เป็นต้น สื่อเหล่านี้นำเสนอและสะท้อนภาพผู้หญิง ค่านิยมและทัศนคติทางเพศ ดังที่ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ธีววรรณ ประกอบผล, 2535: 2-3 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 15-16) กล่าวว่า สื่อมวลชนมีสัมพันธภาพกับสังคม 2 ทางคือ สะท้อนสิ่งที่มีอยู่และเป็นอยู่ กับสร้างภาพความเป็นจริงของสังคมขึ้นมาใหม่ สื่อมวลชนเป็นผู้เลือกที่จะนำเสนอเนื้อหาใด และให้ความหมายกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นการสร้างความเป็นจริงขึ้นมาใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม ด้านที่เกี่ยวกับผู้หญิง สื่อมวลชนจะทำหน้าที่คัดเลือกและต่อยอดค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยต่างๆ มีบทสรุปตรงกันว่า สื่อมวลชนมักนำเสนอบทบาทของผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิงและมีการปรากฏตัวมากกว่าผู้หญิง ซึ่งการนำเสนอภาพความไม่เสมอภาคของผู้หญิงและผู้ชายเช่นนี้ ทำให้ผู้หญิงต้องยอมรับ สภาพความไม่เท่าเทียมกันอย่างจำยอม และเป็นอุปสรรคที่ทำให้ผู้ชายไม่เคยเปลี่ยนแปลงบรรทัดฐานและรูปแบบพฤติกรรมที่สังคมกำหนดให้ ด้านภาพลักษณ์ของผู้หญิง สื่อส่วนใหญ่นำเสนอภาพที่บิดเบือน ทำให้ผู้หญิงต้องยอมรับว่าตัวเองเป็นเพศที่อ่อนแอ ฟังพาดูผู้ชายอยู่ตลอดเวลา และไม่มีความสามารถ

อย่างไรก็ตาม หนังสือเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีต้นกำเนิดมายาวนานและมีความสำคัญต่อสังคมอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตลอดจนเป็นสื่อที่มีบทบาทต่อความเจริญก้าวหน้าของมนุษยชาติ เนื่องจากเป็นสื่อที่ถ่ายทอดความรู้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง สะท้อนและบันทึกเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม รวมทั้งให้ความบันเทิงและความเพลิดเพลินใจอีกด้วย ในปัจจุบันหนังสือที่มีบทบาทและได้รับความนิยมอย่างสูงในวงการหนังสือ คือ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊ก (Pocket Book) หรือหนังสือขนาดฉบับกระเป๋า หรือหนังสือขนาดพกพา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนังสือปกอ่อนที่มีรูปเล่มสวยงาม เนื้อหาส่วนมากเป็นเรื่องสั้น สารคดีความรู้ ความคิด และบันเทิงเริงรมย์ (พีระ จิโรโสภณ, 2546: 83) ถึงแม้ว่าปัจจุบันต้นทุนในการผลิตหนังสือสูงขึ้น และมีสื่อประเภทใหม่เกิดขึ้นมากมายและได้รับความนิยมสูง โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต แต่หนังสือก็ยังเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมอย่างสูงเรื่อยมาจากรุ่นผู้อ่าน

ในปัจจุบันหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากยอดขายของหนังสือ *หักหลังผู้ชาย* ที่มีจำนวนสูงกว่า 100,000 เล่ม และมีการตีพิมพ์ซ้ำถึง 25 ครั้ง ซึ่งเป็นหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่ได้รับความนิยมสูงสุดขณะเดียวกัน *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* ติดอันดับหนังสือขายดีและถูกตีพิมพ์ซ้ำกว่า 17 ครั้ง และเมื่อไหร่ที่ *ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ* ถูกตีพิมพ์ซ้ำอีก 6 ครั้งเช่นกัน เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เขียนหนังสือประเภทนี้ส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงอยู่แล้ว เช่น พัชรศรี เบญจมาศ เป็นผู้ประกาศข่าวและพิธีกรที่มีชื่อเสียงทางโทรทัศน์ อีกทั้งเป็นผู้เขียน *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* และ เมื่อไหร่ที่ *ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ* ซึ่งเป็นหนังสือขายดีติดต่อกันหลายสัปดาห์ หรืออมลชนก ปานใจ อติตนาถแบบและนักแสดงที่มีชื่อเสียง และเป็นเจ้าของผลงาน *บั้นหัวผู้ชาย* ซึ่งผลงานของบุคคลที่มีชื่อเสียงจะได้รับความนิยมจากผู้่านจำนวนมากอย่างรวดเร็ว เนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่เน้นการถ่ายทอดประสบการณ์และทัศนคติโดยตรงไปตรงมาของนักเขียนหรือคนรอบข้างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย เนื้อหาในลักษณะนี้จะเป็นที่สนใจจากกลุ่มผู้อ่านจำนวนมาก เพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวและสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้ รูปเล่มก็มีส่วนช่วยส่งเสริมให้หนังสือประเภทนี้ได้รับความนิยมเช่นกัน หนังสือที่มีขนาดกะทัดรัดพกพาไปทุกที่ได้สะดวก และมีสีสันสดใสสวยงาม หน้าปกมักเป็นรูปการ์ตูน สัญลักษณ์แทนเพศหญิงและเพศชาย และภาพของผู้เขียน จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้่านได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังมีราคาถูกและหาซื้อได้ง่ายตามร้านขายหนังสือทั่วไปหรือแม้แต่ในร้านสะดวกซื้อ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ทำให้หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าได้รับความนิยมอย่างสูงในปัจจุบัน

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาถึงความสำคัญของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าในฐานะสื่อชนิดหนึ่งที่สามารถสะท้อนภาพผู้หญิง ค่านิยม และทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มบุคคลหนึ่งในสังคม และทำความเข้าใจในเรื่องเพศของสังคมไทยในปัจจุบันผ่านทางเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า เพื่อนำมาพัฒนาการนำเสนอภาพผู้หญิง ค่านิยม และทัศนคติเรื่องเพศในสื่อต่างๆ ต่อไปในอนาคต

ปัญหานำวิจัย

1. การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าอย่างไร

2. ภาพผู้หญิงที่นำเสนอในเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า
2. เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอภาพผู้หญิงในเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่มีนักเขียนเป็นผู้หญิงและผู้ชายตีพิมพ์จำหน่ายครั้งแรกช่วงปีพ.ศ. 2545 - 2546
2. หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กที่นำมาศึกษาจะถูกจัดอยู่ในหมวดปกิณกะบันเทิง ตามการแบ่งประเภทหนังสือของร้านศูนย์หนังสือจุฬา
3. เนื้อหาภายในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กที่เลือกมาศึกษาจะนำเสนอประสบการณ์และทัศนคติของผู้เขียนและคนรอบข้างโดยตรงไปตรงมา โดยใช้ถ้อยคำรุนแรงและกำกวม และสะท้อนบทบาทเพศที่สังคมกำหนด ค่านิยมและทัศนคติทางเพศ รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย

นิยามศัพท์

หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า หมายถึง หนังสือปกอ่อน ขนาด 16 หน้ายกเล็ก หรือประมาณ 13X18.5 เซนติเมตร ขนาดกะทัดรัด สามารถพกพาไปไหนมาไหนได้สะดวก ภายในประกอบด้วยเนื้อเรื่องและภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม เนื้อหาสะท้อนค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับชาย ซึ่งเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ของนักเขียนหญิงและชายหรือบุคคลรอบข้างโดยตรงไปตรงมา

เพศ หมายถึง เพศหรือเพศสรีระ ซึ่งเป็นเพศที่จำแนกตามระบบชีววิทยา ได้แก่ เพศหญิง และเพศชาย

เพศสภาพ หมายถึง ความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชายที่ถูกสร้างขึ้นจากเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรม เช่น ผู้ชายห้ามร้องไห้ ผู้หญิงต้องเรียบร้อย อ่อนหวาน เพศสภาพสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและโครงสร้างของแต่ละสังคม

ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศ หมายถึง สิ่งที่คุณคณกำหนดขึ้นเพื่อยึดถือปฏิบัติ มีความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อต่อเพศหญิงและเพศชายที่เกี่ยวกับเพศ สรีระและเพศสัมพันธ์ ซึ่งค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสภาพสังคม

ภาพผู้หญิง หมายถึง ภาพแทนและคุณลักษณะของผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า ในที่นี้จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติตามแบบที่สังคมและประเพณีกำหนด เช่น สงวนท่าทีในเรื่องความรัก รักนวลสงวนตัว ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ มีคุณสมบัติแม่ศรีเรือน ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย คุณค่าของผู้หญิงจะอยู่ที่ความอ่อนเยาว์และความสวยงาม

2. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติแตกต่างไปจากค่านิยมที่สังคมและประเพณีกำหนดไว้ เช่น มีอิสระและเสรีภาพทางเพศ สามารถตัดสินใจทุกอย่างด้วยตนเอง ออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพิงผู้ชายในด้านการเงิน ไม่ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ กล้าแสดงออกในเรื่องความรักมากขึ้น เช่น บอกรักหรือแสดงความรู้สึกให้ผู้ชายทราบ

บริบททางสังคมไทย หมายถึง องค์ประกอบทางสังคม เช่น วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ความเชื่อทางศาสนา ซึ่งทั้งหมดส่งผลต่อค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศในสังคมไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบแนวโน้มในการนำเสนอภาพผู้หญิง ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในปัจจุบันที่สะท้อนผ่านเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักเขียนหญิงและชายในการนำเสนอเนื้อหาในแง่มุมใหม่ๆ ที่สอดคล้องหรือแตกต่างกับสถานการณ์เรื่องเพศที่เป็นจริงในสังคม

3. เพื่อทราบถึงสถานการณ์เกี่ยวกับเพศและเพศสภาพในสังคมไทยปัจจุบัน และการคาดเดาสถานการณ์ในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิง และทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า” มุ่งศึกษาค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศและภาพผู้หญิงในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้าว่าเป็นอย่างไร โดยมีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า
2. แนวคิดสตรีนิยม (Feminism)
3. แนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender)
4. แนวคิดผู้หญิงกับสื่อ

แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า

สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีความนิยมอย่างมากตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าจะมีสื่อใหม่ๆ เกิดขึ้นและได้รับความนิยมอย่างสูง แต่สื่อสิ่งพิมพ์ก็ยังเป็นสื่อที่ยังคงได้รับความนิยมจากผู้อ่านเสมอมา หนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้าก็เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเด่นและแตกต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นดังนี้

1. คุณสมบัติของหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า
 - 1.1 เป็นสื่อที่สามารถนำมาอ่านซ้ำได้หลายครั้ง
 - 1.2 เป็นสื่อที่มีขนาดเล็กและน้ำหนักเบา เพราะเป็นกระดาษอ่อนและขนาดหนังสือประมาณ 13x18.5 เซนติเมตร ทำให้สะดวกในการพกพา
 - 1.3 หน้าปกเป็นกระดาษอาร์ตอ่อนมีสีสันสดใส บางเล่มมีลูกเล่นที่ตัวหนังสือหรือภาพมีลักษณะนูนออกมา และรูปภาพหน้าปกส่วนใหญ่จะเป็นรูปการ์ตูนสัญลักษณ์เพศหญิงและชาย และภาพผู้หญิงที่เห็นชัดเจนหรืออาจเห็นแค่เพียงบางส่วนและมีลักษณะไม่ชัดเจน ซึ่งภาพประกอบจะมีลักษณะสอดคล้องกับชื่อเรื่องด้วย เช่น นางฟ้ากับหมาตัวผู้

หน้าปกจะเป็นรูปการ์ตูนนางฟ้าลอยตัวอยู่กลางอากาศและมีรูปสุนัขนั่งอยู่บนพื้นด้านล่างของปก
มหัศจรรย์ผู้หญิง บนปกมีสัญลักษณ์ถึงเพศหญิงและใบหน้าของผู้หญิง และ เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง
แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ มีรูปของผู้เขียนที่ยืนถือดอกกุหลาบสีแดงพร้อมกับใบหน้าสดใสที่เปี่ยมไป
ด้วยความสุข

1.4 เป็นสื่อที่มีราคาถูกและมีช่องทางการจำหน่ายเป็นจำนวนมาก
เช่น ร้านหนังสือ ร้านสะดวกซื้อ สถานีขนส่งรถยนต์ หรือสนามบิน ซึ่งทำให้ง่ายต่อการซื้อหา

2. เนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

2.1 หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าเป็นสื่อที่บรรจุนี้อหาได้อย่าง
ละเอียดครบถ้วนและมักจะจบบริบูรณ์ในเล่มเดียว (พีระ จิโรโสภณ, 2546: 79) เนื้อหาเป็นการ
ถ่ายทอดประสบการณ์ ค่านิยม และทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายอย่าง
ตรงไปตรงมาของนักเขียนหรือคนรอบข้าง รวมไปถึงค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศด้วย เรื่องราวใน
หนังสือจึงเป็นการสร้างและสะท้อนค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของคนกลุ่มหนึ่ง ในสังคมได้เป็น
อย่างดี

อนิศ โอสถานุเคราะห์ และ อติกานต์ หนูนักกิติ ผู้เขียนเรื่อง
หักหลังผู้ชาย ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว และ หักหลังผู้ชาย 2 กล่าวว่า เริ่มต้นเขียนหนังสือแนวนี้
เนื่องจากมีเพื่อนผู้หญิงเข้ามาปรึกษาปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามจำนวนมาก ดังนั้น
ผู้เขียนจึงนำประสบการณ์และทัศนคติของตนและคนรอบข้างที่มีต่อเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
ผู้หญิงและผู้ชายมาถ่ายทอดลงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า (สัจภูมิ ละออ, 2547: 1-2)
สอดคล้องกับพัทธศรี เบญจมาศ ผู้เขียนเรื่อง ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร กับ
เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ ที่กล่าวว่าข้อมูลในการเขียนมาจากประสบการณ์ใน
ด้านความรักและการดำเนินความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามทั้งของตนเองและเพื่อน (ไทยโพสต์
แทบลอยด์, 2546 และ Le Petit, 2547: 44) และกมลชนก ปานใจ ผู้เขียน ปันหัวผู้ชาย ที่กล่าวว่า
ตนเองเป็นคนจดจำรายละเอียดได้ดี และมีประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินความสัมพันธ์มาก
พอสมควรจึงนำมารวบรวมเขียนเป็นหนังสือ กอปรกับหนังสือประเภทนี้กำลังเป็นกระแสนิยม
พอดี (ผู้จัดการเมโทรไทม์, 2547: 2-6)

2.2 สำนวนและลีลาภาษาที่ใช้ในหนังสือแนวนี้เป็นภาษาที่เรียบง่าย
ห้วน และสั้นกระชับ ทำให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจและสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน

ลีลาการเขียนโน้ตเชิงเสียดสี ชี้นะ ตักเตือน หรือสั่งสอน ก็มีอิทธิพลต่อผู้อ่านในการสร้างความคล้อยตามได้มาก (สุพิณ ปัญญามาก, 2546: 290,294) โดยเฉพาะชื่อเรื่องที่มีลักษณะคล้ายกับการพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งสั้นกระชับ ใช้ถ้อยคำกำกวม และรุนแรง เพื่อสร้างจุดเด่นและเป็นจุดขายของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า (นพดล ปรางค์ทอง, 2545) เช่น *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* ซึ่งผู้เขียนให้สัมภาษณ์ว่าสาเหตุที่หนังสือของเธอได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่าน เพราะชื่อเรื่องมีจุดเด่นและสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี (ไทยโพสต์แทบลอยด์, 2546)

3. ผู้เขียนหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

ผู้เขียนมีสองลักษณะ คือ นักเขียนที่มีชื่อเสียงหลังจากที่เขียนหนังสือประเภทนี้ เช่น อนิศ ไชยสถานุเคราะห์ กับ อติกานต์ หนูนภักดี ผู้เขียน *หักหลังผู้ชาย ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว* และ *หักหลังผู้ชาย 2* มีชื่อเสียงหลังจากที่ผลงานได้รับความนิยมอย่างมาก ขณะเดียวกัน ธันยุดา บุรณวุฒิ เจ้าของผลงาน *รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย* ได้รับความนิยมในระดับหนึ่งและมีผลงานในประเภทนี้ตามออกมาอีกในภายหลัง

นักเขียนอีกกลุ่มเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในอาชีพอื่นมาก่อนที่จะมาเขียนหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า ได้แก่ พัชรศรี เบญจมาศ เจ้าของผลงาน *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* และ *เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ* เป็นผู้ประกาศข่าวและพิธีกรที่มีชื่อเสียง กมลชนก ปานใจ เจ้าของผลงาน *บันทึบผู้ชาย* เป็นอดีตนางแบบและนักแสดงที่มีชื่อเสียง ส่วนชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์ เจ้าของผลงาน *มหัศจรรย์ผู้หญิง* และ *ระวังผู้หญิงชาติ* ภิรมย์กุล เจ้าของผลงาน *ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว* ฮ. นิกฮูกี้ เจ้าของผลงาน *นางฟ้ากับหมาตัวผู้* และวุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ เจ้าของผลงาน *เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว* ทั้งหมดเคยเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงอยู่ก่อนหน้าที่จะมาเขียนหนังสือแนวนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าหนังสือประเภทนี้ขายตัวตนของผู้เขียนที่มีชื่อเสียงในด้านอื่นมากกว่าจะขายเนื้อหาหนังสือ (ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, 2545: 201) และผู้เขียนที่มีชื่อเสียงเหล่านี้ก็ทำให้หนังสือมีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้อ่านได้มากกว่าผู้เขียนหน้าใหม่ (สุพิณ ปัญญามาก, 2546: 315)

ในปี พ.ศ. 2545 มีหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าสองเล่มที่ได้รับความนิยมอย่างสูง ได้แก่ *หักหลังผู้ชาย* ที่มียอดจำหน่ายนับแสนเล่มและถูกตีพิมพ์ซ้ำต่อเนื่องอีก 25 ครั้ง และ *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* ถูกตีพิมพ์ซ้ำมากกว่า 17 ครั้งภายในระยะเวลา

ไม่นาน หนังสือทั้งสองเล่มยังติดอันดับหนังสือขายดีเป็นระยะเวลาอันยาวนานอีกด้วย ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้เป็นสิ่งที่แปลกอย่างยิ่งในวงการหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพราะโดยปกติหนังสือขายดีจะมียอดขายเพียงไม่กี่หมื่นเล่ม เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น (พีระ จิระโสภณ, 2546: 80) สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของอดิกันต์ หนูนภักดี ผู้เขียน หักหลังผู้ชาย ที่กล่าวว่า “เล่มแรกขายหมดภายในอาทิตย์เดียวเท่านั้น วาง 5,000 แรกตูม เราก็ไปดูตามแผง อยากรู้ว่าหนังสือเราวางหรือเปล่า เพราะให้อมรินทร์จัดจำหน่ายให้ ไปถึงไม่มีสักร้านหนึ่ง ทั้งๆ ที่หนังสือออกมาตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว พอไปถามคนขาย คนขายบอกว่าเล่มสุดท้ายเพิ่งหมดไป จากนั้นมียอดสั่งขึ้นเรื่อยๆ อาทิตย์ละ 5,000 ไปเรื่อยๆ เลย เป็นเรื่องที่เราไม่ได้คาดฝันอะไรมาก่อน” (สัจภูมิ ละออ, 2547: 1-2) ความนิยมของหนังสือทั้งสองเล่มเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสความนิยมในหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า และต่อมามีนักเขียนหลายคนผลิตผลงานตามกระแสความนิยมออกมาจำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้ได้รับความนิยมเท่ากับหนังสือสองเล่มแรกนี้ เนื่องจากไม่มีจุดขายเฉพาะตัวที่โดดเด่นกว่า (ฟองฝัน, 2546: 32)

ยอดขายจำนวนมากของหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังแสดงให้เห็นว่ามีผู้อ่านจำนวนมากที่ให้ความสนใจหนังสือประเภทนี้ ซึ่งเนื้อหาในหนังสือมีบทบาทต่อการสร้างค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายให้กับผู้อ่านโดยไม่รู้ตัว ผู้อ่านจะเกิดการรับรู้และเรียนรู้ค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิมและแบบใหม่ รวมไปถึงทัศนคติในด้านบวกและด้านลบที่มีต่อผู้หญิงและผู้ชาย ตัวอย่างเช่น ค่านิยมเกี่ยวกับการอยู่ก่อนแต่งงาน หรือค่านิยมเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสด ดังที่ฮาโรลด์ ดี ลาสเวลล์ (Harold D. Lasswell) นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันกล่าวว่าบทบาทของการสื่อสารที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การสังเกตการณ์สภาพแวดล้อม (ชวรัตน์ เชิดชัย, 2547: 182-183)

กล่าวได้ว่าหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าเป็นหนังสือที่หาซื้อง่าย ราคาถูก ขนาดเล็ก สะดวกต่อการพกพา รูปเล่มสวยงาม และอ่านซ้ำได้หลายครั้ง ส่วนเนื้อหามักจะนำเสนอค่านิยม ประสบการณ์ และทัศนคติของนักเขียนหรือคนรอบข้างเกี่ยวกับเรื่องเพศและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายอย่างตรงไปตรงมา สำนวนภาษาเรียบง่ายคล้ายกับการสนทนา ทำให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ อีกทั้งผู้เขียนส่วนใหญ่มีชื่อเสียงในวงการสื่อสารมวลชน ปัจจัยเหล่านี้ทำให้หนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าได้รับความนิยมอย่างสูงและมีผู้ซื้อหามาอ่านกันมาก นอกจากนี้ หนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังสะท้อนค่านิยมเรื่องเพศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมไปถึงทัศนคติทางเพศของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย โดยเฉพาะนักเขียนหญิงที่มี

โอกาสแสดงทัศนคติเรื่องเพศและกล่าววิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมทางเพศของผู้ชาย อีกทั้งหนังสือ
พ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าพยายามจะส่งเสริมค่านิยมทางเพศแบบใหม่ด้วย และตอกย้ำให้เห็นถึง
ค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิม

แนวคิดสตรีนิยม

ผู้วิจัยนำแนวคิดสตรีนิยมมาใช้ในงานวิจัยชิ้นนี้ เพื่อทำความเข้าใจการนำเสนอ
ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชาย และการนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือ
พ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า โดยแบ่งรายละเอียดออกเป็น 2 ส่วน คือ แนวคิดสตรีนิยมและแนวคิด
เรื่องเพศสภาพ

แนวคิดสตรีนิยมมีต้นกำเนิดมาจากสังคมตะวันตกเมื่อประมาณ 50 ปีที่ผ่านมา
เพื่อศึกษาเรื่องราวที่มีผู้หญิงเป็นศูนย์กลาง ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านการศึกษาตั้งแต่เรื่องของตัวสตรี
เอง เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสตรีกับสังคม
ในทุกมิติ (กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 13) การเสนอความเป็นจริงโดยรอบ
ด้านของชีวิตผู้หญิง ตลอดจนอธิบายและทำความเข้าใจปัญหาความไม่เสมอภาคระหว่างหญิงกับ
ชาย จุดมุ่งหมายของสตรีนิยมคือ เปลี่ยนแปลงสภาพที่เสียเปรียบของผู้หญิงด้วยการเปลี่ยนแปลง
โครงสร้างอำนาจในสังคมอันเป็นสัมพันธภาพทางอำนาจที่เอาเปรียบผู้หญิงอยู่ในปัจจุบัน (จริติ
ติงศภัทิย์ และ สุชีลา ตันชัยนันท์, 2529: 36)

วารุณี ภูริสินธิ์ (2545: 5) กล่าวว่า สตรีนิยมมีความหมายที่หลากหลาย แต่
ทั้งหมดต่างมีจุดร่วมที่เหมือนกันคือ สตรีนิยมเป็นแนวคิดและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่
เกิดขึ้น เนื่องจากการตื่นตัวต่อปัญหาความไม่เสมอภาคทางเพศ ตลอดจนได้รับแรงผลักดันจาก
การรวมตัวเพื่อชีวิตที่ดีกว่าของผู้หญิงในประเทศต่างๆ ทั่วโลก สตรีนิยมพยายามเปลี่ยนแปลง
สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ผู้ชายอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ และผู้หญิงอยู่ในสภาพเป็นรองหรือ
เสียเปรียบ

คริส บีสลีย์ (Chris Beasley, 1999 อ้างถึงใน นพพร ประชากุล, 2544: 116) นัก
สตรีนิยมร่วมสมัยได้สรุปภารกิจร่วมของสตรีนิยมสายต่างๆ ไว้ในหนังสือของเธอชื่อ *What is
Feminism?* โดยกล่าวว่า สตรีนิยมเป็น (1) การวิพากษ์ทัศนคติเหยียดผู้หญิงและลำดับสูงต่ำทาง
เพศ (2) การจัดวางผู้หญิงไว้ที่ศูนย์กลางการศึกษาวิเคราะห์สังคม โดยคำนึงถึงความแตกต่างใน

หมู่ผู้หญิงด้วยกันเอง และอาจตั้งคำถามต่อไปได้ว่า แนวคิดที่ว่าด้วย “ความเป็นหญิง” มีอยู่จริงเพียงใด (3) การเพิ่มขอบเขตและการเปลี่ยนแปลงทิศทางการวิเคราะห์ที่ถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องการเมืองและสังคมจากแนวคิดกระแสชาวยเป็นใหญ่ที่เคยจำกัดและกำหนดไว้

จึงสรุปได้ว่า สตรีนิยม คือ แนวคิดที่มีผู้หญิงเป็นศูนย์กลางในการวิเคราะห์และการศึกษา แนวคิดนี้พยายามหาทางแก้ไขและเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่ไม่เสมอภาคซึ่งผู้ชายเป็นใหญ่มีอำนาจเหนือผู้หญิง

แม้ว่าสตรีนิยมจะมีแนวคิดหลักที่เป็นเอกภาพเดียวกัน แต่แท้จริงแล้วสตรีนิยมยังสามารถแบ่งออกเป็นแนวทางต่างๆ ได้หลากหลายดังนี้ สตรีนิยมสายเสรีนิยม (Liberal Feminism) สตรีนิยมสายมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) สตรีนิยมสายสังคมนิยม (Socialist Feminism) สตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน (Radical Feminism) สตรีนิยมสายวัฒนธรรม (Cultural Feminism) สตรีนิยมสายหลังสมัยใหม่ (Post-modern Feminism) แต่ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดสตรีนิยมเพียงแค่สองสำนักคิดเท่านั้น คือ สตรีนิยมสายเสรีนิยม (Liberal Feminism) และสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน (Radical Feminism) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สตรีนิยมสายเสรีนิยม (Liberal Feminism) แนวคิดนี้มีอิทธิพลความคิดมาจากปรัชญาแนวเสรีนิยมตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 18 และ 19 ที่เชื่อว่า มนุษย์มีความสามารถในการใช้เหตุผล ดังนั้น สังคมควรเปิดโอกาสให้ทุกคนได้พัฒนาความสามารถในการใช้เหตุผลนี้ โดยสังคมและรัฐจะต้องไม่เข้าไปล่วงละเมิดหรือแทรกแซงการกระทำของสมาชิกในสังคม

นักสตรีนิยมสายเสรีนิยมเห็นว่า ผู้หญิงและผู้ชายไม่ได้มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถ แต่ถูกปลูกฝังสั่งสอนเรื่องความเป็นชาย ความเป็นหญิง และบทบาททางเพศ ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมต่อเพศหญิงเป็นอย่างมาก โดยผู้หญิงถูกจำกัดบทบาทให้อยู่แต่ในบ้าน ถูกผลักดันให้ออกจากบริเวณสาธารณะซึ่งเป็นพื้นที่ของผู้ชาย การที่สังคมได้ปิดกั้นศักยภาพของผู้หญิงไม่ให้เห็นแสดงออกได้อย่างเต็มที่ ทำให้ผู้หญิงขาดโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของตนให้ทัดเทียมชาย

ในฐานะที่ผู้หญิงเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับผู้ชาย ผู้หญิงควรได้รับสิทธิเสรีภาพบนพื้นฐานเดียวกับผู้ชาย ดังนั้นแนวทางต่อสู้ของสตรีนิยมสายนี้มุ่งเน้นการแก้ไขกฎหมายที่มีอคติและเลือกปฏิบัติ เพื่อให้สังคมเปิดโอกาสให้แก่ผู้หญิงในด้านต่างๆ มากขึ้น เช่น ด้านการศึกษาและ

โอกาสในการทำงานของผู้หญิง นอกจากนี้ ผู้หญิงควรมีสิทธิเท่าเทียมกับชายในทุกๆ ด้าน ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และทางกฎหมาย

วารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2545: 67-68) ได้สรุปความคิดพื้นฐานของสตรีนิยมสายเสรีนิยมไว้ดังนี้

- เชื่อว่าเพศหญิงและเพศชายเป็นมนุษย์เหมือนกัน
- เรียกร้องให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างเพศในแวดวงต่างๆ ของระบบทุนนิยม โดยการให้ความสำคัญกับการต่อสู้ผ่านทางกฎหมาย ทางการเมือง และทางสถาบัน และเชื่อว่าเมื่อกฎหมายได้รับการแก้ไขแล้ว ผู้หญิงสามารถมีความเท่าเทียมกับผู้ชายได้
- ให้อิสระภาพทางเพศแก่ผู้หญิงจากบทบาทความเป็นเพศที่ถูกกดขี่ บทบาทความเป็นเพศที่สังคมกำหนด เช่น ผู้หญิงเป็นคนดูแลรับผิดชอบงานบ้านและดูแลลูก ผู้ชายหาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ผู้หญิงไม่มีพื้นที่อยู่ในสังคม และเป็นกำหนดที่ไม่เท่าเทียม ซึ่งควรได้รับการแก้ไข
- ยอมรับในการแทรกแซงของรัฐ เช่น จัดโควตาพิเศษให้ผู้หญิงในการทำงานหรือจัดหางานให้ผู้หญิงทำในเวลาว่าง โดยให้เหตุผลว่าผู้หญิงถูกกดขี่และถูกปิดกั้นโอกาสจากสังคม ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาศักยภาพของตัวผู้หญิงเอง ดังนั้น รัฐจึงควรเข้ามาแทรกแซงในการออกกฎระเบียบสำหรับผู้หญิง
- เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงที่จิตสำนึกของปัจเจกบุคคลเป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำให้การกดขี่ผู้หญิงหมดไป

นักคิดสตรีนิยมสายเสรีนิยมคนแรกๆ คือ แมรี โวลล์สโตนคราฟท์ (Mary Wollstonecraft) เจ้าของหนังสือเรื่อง *A Vindication of the Rights of Woman* ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปีค.ศ. 1792 โดยเธอปฏิเสธความเชื่อที่ว่าผู้หญิงและผู้ชายมีคุณธรรมความดีต่างกัน เนื่องจากคุณลักษณะเพศที่ต่างกันตามธรรมชาติ เช่น คุณธรรมที่ดีของผู้หญิง ได้แก่ เป็นคนว่านอนสอนง่าย อ่อนหวาน เรียบร้อย ส่วนผู้ชายจะเป็นคนเข้มแข็ง เป็นผู้นำ เป็นต้น เธอกล่าวว่ามีเฉพาะความเข้มแข็งทางสรีระเท่านั้นที่ผู้ชายมีเหนือผู้หญิง นอกจากนี้แล้วผู้หญิงและผู้ชายมีความเหมือนกันตามธรรมชาติ เธอยังยอมรับว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ไม่มีเหตุผล ไม่รู้จักใช้สมอง จุกจิก

เหล่านี้ต้องเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาให้ผู้หญิงมีการศึกษาทัดเทียมชาย เพื่อให้ผู้หญิงสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ และไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย (Anderson, 2003: 364-365 และ วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 33-34)

นักสตรีนิยมสายเสรีนิยมอีกคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงอย่างมาก ได้แก่ เบ็ตตี ฟรีดแมน (Betty Friedan) เธอกล่าวว่า ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้หญิงอเมริกันได้เข้าสู่ระบบแรงงานเพื่อทดแทนแรงงานชายที่ออกไปช่วยสู้รบ เมื่อสงครามเสร็จสิ้น ผู้หญิงต้องกลับมาเป็นแม่บ้านอย่างเดิม และการเป็นแม่บ้านนั้น ทำให้ผู้หญิงขาดโอกาสในการพัฒนาชีวิตอย่างมาก ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจต่อผู้ชาย และอคติต่างๆ เกี่ยวกับเพศก็ยังคงดำรงอยู่ ฟรีดแมนจึงเรียกร้องให้ผู้หญิงขยายบทบาทจากเดิมที่เป็นเพียงแม่และเมียออกไปให้กว้างขวางขึ้น ให้ผู้หญิงเข้าไปอยู่ในโลกสาธารณะเหมือนผู้ชาย กล่าวคือ ให้ผู้หญิงออกไปทำงานนอกบ้าน เรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงอคติต่างๆ ที่มีต่อผู้หญิง เช่น ความสามารถในการเป็นผู้นำ การรู้จักใช้เหตุผล เป็นต้น (กาญจนา แก้วเทพ, 2544: 481)

แนวคิดสตรีนิยมต่อมาคือ **สตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน (Radical Feminism)** แนวคิดนี้ปฏิเสธระบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) เนื่องจากเป็นระบบสังคมที่ผู้หญิงถูกกดขี่และถูกเอาเปรียบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากอำนาจที่เหนือกว่าของผู้ชาย โดยผู้หญิงไม่รู้สึกรู้สีกว่าถูกครอบงำ ระบบชายเป็นใหญ่เป็นพื้นฐานของการกดขี่ในรูปแบบอื่นๆ เช่น การกดขี่ทางชนชั้น การกดขี่ทางเชื้อชาติ ดังนั้นเป้าหมายของการแก้ไขปัญหามาของสตรีนิยมสายนี้คือการล้มล้างระบบอำนาจชายเป็นใหญ่

ระบบชายเป็นใหญ่จะบังคับให้ผู้หญิงและผู้ชายมีความสัมพันธ์กับเพศตรงกันข้ามเท่านั้น (Heterosexual) และการสร้างครอบครัวต้องเป็นตามแบบฉบับคือ พ่อ (ผู้ชาย) แม่ (ผู้หญิง) ลูก ผู้หญิงถูกครอบงำให้เชื่อว่า ครอบครัวในรูปแบบนี้เป็นครอบครัวที่ปกติธรรมดา ส่วนครอบครัวในรูปแบบอื่นนอกจากนี้ล้วนแต่เป็นครอบครัวผิดปกติ แต่แท้จริงแล้วครอบครัวรูปแบบนี้ได้สร้างความทุกข์ระทมให้กับผู้หญิงอย่างมาก นอกจากนี้ ระบบพ่อเป็นใหญ่ยังถูกนำมาควบคุมผู้หญิง โดยใช้ความรุนแรงอีกด้วย ทั้งความรุนแรงทางกายภาพ ทั้งวาจา ทางจริยธรรม และทางภูมิปัญญา หัวใจของการใช้ความรุนแรงควบคุมผู้หญิงคือ ห้ามไม่ให้ผู้หญิงควบคุมร่างกายตนเอง โดยถือว่าร่างกายผู้หญิงนั้นเป็นเสมือนสิ่งของที่ผู้ชายจะตบตี ลูบคลำ โลมเลียด้วยสายตา ละเมิด

ทางเพศ (หรือข่มขืน) ออกคำสั่งให้ทำแท้ง หรือมีรูปร่างอ้วนผอมตามมาตรฐานของผู้ชายได้ การถอดเสื้อผ้า ฯลฯ ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้การใช้ความรุนแรงในแบบใดแบบหนึ่ง และสถาบันในสังคมยังมีส่วนในการใช้ความรุนแรงนี้ด้วย

วารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2545: 99-102) ได้สรุปความคิดพื้นฐานของสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนไว้ดังนี้

- ผู้หญิงถูกกดขี่มาจากการที่เธอเป็นผู้หญิง ในทางประวัติศาสตร์ผู้หญิงเป็นกลุ่มคนกลุ่มแรกที่ถูกดขี่ และการกดขี่ผู้หญิงนั้นเป็นรูปแบบการกดขี่ที่เป็นพื้นฐานที่สุด
- ระบบสังคมชายเป็นใหญ่เป็นสาเหตุให้ผู้หญิงถูกเอาเปรียบและถูกกดขี่ อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ถูกหล่อหลอมจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคมจากสถาบันต่างๆ ในสังคม ทำให้ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงในทุกๆ ด้าน เป็นผู้ครอบครองอำนาจสูงสุดในทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม
- ในการดำเนินการแก้ไขและเปลี่ยนแปลงสภาพปัญหาต่างๆ ของสตรีนั้น แนวคิดนี้นิยมการปฏิวัติโค่นล้มระบบทุกรูปแบบของการกดขี่ผู้หญิง
- เชื้อและเน้นในความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย โดยความแตกต่างอาจเกิดจากความแตกต่างทางสรีระหรืออาจเกิดจากการสร้างของสังคม

นักสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนคนสำคัญ คือ เคต มิลเล็ต (Kate Millett) เจ้าของหนังสือ *Sexual Politics* (1971) ได้เสนอความคิดว่า ระบบสังคมแบบชายเป็นใหญ่นั้นเกิดจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ทำให้ผู้ชายกลายเป็นกลุ่มผู้กำหนดบทบาทต่างๆ ในสังคม ในขณะที่เดียวกันระบบนี้ก็ส่งผลกระทบต่อสถานภาพของผู้หญิงด้วย เช่น ความเป็นหญิงหมายถึงความอ่อนแอ ไม่กล้าตัดสินใจ ชอบใช้อารมณ์ ไม่มีเหตุผล ผู้หญิงจึงตกอยู่ในสถานะที่เป็นรองเสมอ อย่างเช่น ในทางเศรษฐกิจ ผู้หญิงจะได้ทำงานที่มีเกียรติและค่าแรงต่ำกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ เธอยังกล่าวว่าความแตกต่างระหว่างเพศที่เกิดขึ้นนี้มีรากฐานมาจากวัฒนธรรมมากกว่าชีวภาพ

นักสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคนอีกคนที่มีการกล่าวถึงมากอีกผู้หนึ่ง คือ ชูลามิท ไฟร์สโตน (Shulamith Firestone) ผลงานเขียนของเธอชื่อ *The Dialectic of Sex: The Case for Feminist Revolution* (1972) ได้อธิบายถึงการเอาเปรียบผู้หญิงว่ามาจากข้ออ้างทางชีวภาพ ที่

กล่าวว่าผู้หญิงต้องเป็นคนคุมห้องและคลอดลูก ดังนั้นผู้หญิงจึงมีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูลูกและรับผิดชอบงานภายในบ้าน ส่งผลให้ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชาย

นอกจากนี้ ยังมีนักสตรีนิยมคนสำคัญที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อแนวความคิดสตรีนิยม คือ ซีมอน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) นักปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม (Existentialism) และนักสตรีนิยมชาวฝรั่งเศส เจ้าของผลงานที่มีชื่อเสียงเรื่อง *เพศที่สอง* (*The Second Sex*, 1949) ได้วิเคราะห์สภาพชีวิตของผู้หญิงอย่างกว้างขวางรอบด้านตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งด้านการเมือง การศึกษา การทำงาน ความรัก การแต่งงาน ความเป็นแม่ โดยใช้ข้อมูลจากประวัติศาสตร์ วรรณคดี ความเชื่อทางศาสนาประกอบในการอธิบายอย่างชัดเจน (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 44) ในฐานะที่เธอเป็นนักปรัชญาแนวอัตถิภาวนิยม เธอเชื่อว่าความเป็นหญิงและความเป็นชายไม่ได้ถูกกำหนดมาโดยธรรมชาติ

เดอ โบวัวร์ยอมรับความจริงที่ว่า หญิงและชายมีความแตกต่างกันทางสรีระ ซึ่งเป็นความแตกต่างที่ธรรมชาติเป็นผู้กำหนด แต่สังคมและวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดความเป็นหญิงและความเป็นชาย ดังที่เธอได้กล่าวว่า “เราไม่ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง หากแต่กลายมาเป็นผู้หญิง” การที่ชายเป็นใหญ่เหนือผู้หญิง และผู้หญิงถูกเอารัดเอาเปรียบนั้นเป็นผลจากประวัติศาสตร์อันยาวนานของมนุษยชาติ ผู้ชายตั้งตนเป็นใหญ่หรือเป็นองค์ประธาน (Subject) และพยายามจัดผู้หญิงให้อยู่ในฐานะเป็น “อื่น” (the Other) หรือมองผู้หญิงเป็นวัตถุ ดังนั้น ความด้อยกว่าของผู้หญิงหรือความเป็นอื่นของผู้หญิงไม่ได้เกิดจากสาเหตุที่มีร่างกายแตกต่างจากชาย แต่เพราะสภาพสังคมทำให้ผู้หญิงเป็นเช่นนั้น ผู้หญิงถูกสังคมทำให้เป็น “อื่น” (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 47)

ความแตกต่างระหว่างหญิงและชายเกิดขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่ยังเด็ก เช่น เด็กผู้หญิงจะถูกปลูกฝังให้รักการทำงานบ้านและงานครัว ขณะที่เด็กผู้ชายจะถูกฝึกให้รักการเล่นกีฬาหรือการต่อสู้ วัฒนธรรมและกระบวนการทางสังคมก็มีส่วนสำคัญในการหล่อหลอมความเป็นหญิงและชายอีกด้วย คุณลักษณะต่างๆ ที่สังคมกล่าวว่าเป็นของผู้หญิง ได้แก่ ไม่มีเหตุผล อ่อนแอ อ่อนโยน ห่วงใย และซื่ออายุ ผู้หญิงได้รับเอามาอาศัยเหล่านี้เข้ามาเป็นความเชื่อของตนและปฏิบัติตามมาอาศัยเหล่านี้ ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชาย (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 47-48) ดังนั้น การที่ผู้หญิงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบและเป็นรองผู้ชายจึงเป็นผลมาจากระบบวัฒนธรรม ไม่ใช่ความแตกต่างตามธรรมชาติ

ในเรื่องความรักและการแต่งงานนั้น ผู้หญิงและผู้ชายมีมุมมองความรักไม่เหมือนกัน ผู้ชายเห็นว่าความรักเป็นหน้าที่ เป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งของชีวิต ในขณะที่ผู้หญิงเห็นว่าความรักคือชีวิตทั้งชีวิต เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ผู้หญิงจะยึดถือว่าความรักคือการยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนที่ตนรัก มุมมองในด้านความรักของทั้งสองเพศที่แตกต่างกันนี้มีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์ที่ไม่เสมอภาค โดยผู้ชายเป็นฝ่ายเอาเปรียบผู้หญิง รูปแบบความรักจากประสบการณ์ชีวิตของเธอกับซาร์ตร์ (Sartre) ผู้เป็นสามีของเธอเป็นความรักที่ต่างคนต่างมีเสรีภาพและความเสมอภาค ไม่เสียสละเพื่อใคร ดังนั้นรักของเธอและซาร์ตร์จึงยืนนานกว่า 40 ปี โดยที่เธอไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตของเธอจากที่เป็นนักเขียนมาเป็นแม่บ้านรับผิดชอบงานภายในบ้าน เธอและซาร์ตร์เปิดเผยและมีความจริงใจต่อกันเสมอ ส่วนเรื่องการแต่งงานนั้น เธอกล่าวว่าการแต่งงานเป็นสถาบันทางสังคมที่ผูกมัดหญิงและชายให้อยู่ร่วมกันภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคม เป็นการบั่นทอนอิสรภาพที่แต่ละบุคคลพึงมี เมื่อหญิงและชายหมดอิสรภาพส่วนบุคคลความรักก็จะมีหลงเหลืออยู่ การแต่งงานจึงเป็นสาเหตุหนึ่งของความล้มเหลวในชีวิตคู่และครอบครัว

ส่วนการเป็นแม่และเมียนั้นเป็นสภาพการณ์ที่ทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ในฐานะด้อยและเสียเปรียบ ผู้หญิงต้องตัดขาดจากโลกภายนอก ทำงานบ้าน และมีชีวิตจำกัดอยู่แต่ภายในบ้าน ผู้หญิงจะติดต่อกับโลกภายนอกโดยผ่านทางสามี ทำให้ผู้หญิงมีสภาพพึ่งพิงสามี และตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย เดอ โบว์รัยยังเห็นว่าการตั้งครรถ์นั้นยังทำให้ผู้หญิงทนทุกข์ทรมานมากกว่าการมีความสุข หลังจากการคลอดลูก ผู้หญิงต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกตามลำพัง ฉะนั้น การเป็นแม่จึงเป็นสถานการณ์ที่ลำบากและละเอียดอ่อน และผู้หญิงยังถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ในขณะที่เดียวกัน แม่จะเห็นว่าลูกเป็นผลผลิตและเป็นตัวแทนของพ่อและแม่ ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกก่อให้เกิดความทุกข์ทั้งสองฝ่าย เนื่องจากแม่จะยึดลูกไว้เป็นตัวแทน และคาดหวังให้ลูกต้องเป็นเหมือนกับตน ฉะนั้นหน้าที่แม่จึงไม่ใช่แก่นแท้ของชีวิตผู้หญิง การเป็นแม่ลดทอนคุณค่าของผู้หญิง และผูกมัดให้ผู้หญิงต้องอยู่ติดบ้าน ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้กับชีวิตของพวกเขา (ซาร์ตร์, 2534: 198)

โดยสรุปแนวคิดสตรีนิยมสายเสรีนิยมเน้นว่า ผู้หญิงและผู้ชายไม่ได้มีความแตกต่างกันโดยธรรมชาติ แต่ถูกอบรมสั่งสอนเรื่องบทบาทความเป็นหญิงและความเป็นชาย ทำให้ผู้หญิงถูกจำกัดบทบาทและขาดสิทธิเสรีภาพในการพัฒนาตนเองให้เท่าเทียมกับผู้ชาย ดังนั้นผู้หญิงจึงควรได้รับโอกาสและสิทธิต่างๆ เท่าเทียมผู้ชายในทุกๆ ด้าน ส่วนแนวคิดสตรีนิยมสาย

ถอนรากถอนโคน กล่าวหาว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันทางสรีระ และถูกกำหนดบทบาทเพศจากสังคมและวัฒนธรรม ภายใต้ระบบสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ทำให้ผู้หญิงถูกกดขี่และเอาเปรียบเปรียบจากผู้ชายโดยไม่รู้ตัว ดังนั้น การแก้ไขปัญหาคงควรล้มล้างระบบอำนาจชายเป็นใหญ่

แนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender)

ธรรมชาติกำหนดให้มนุษย์เราแต่ละคนมีอวัยวะสืบพันธุ์และรูปลักษณ์ของร่างกายเป็น “เพศเมีย” (Female) หรือ “เพศผู้” (Male) ความแตกต่างทางรูปลักษณ์ร่างกายและอวัยวะสืบพันธุ์นี้เป็นความแตกต่างทางชีววิทยาซึ่งถูกเรียกว่า เพศสรีระ (Sex) เพศในลักษณะนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากเป็นเพศที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติ

เมื่อมนุษย์เจริญเติบโตขึ้น สังคมก็ได้เข้ามามีบทบาทเพิ่มขยายความแตกต่างระหว่างเพศให้มากขึ้นด้วยการอบรมเลี้ยงดู การปลูกฝังค่านิยม รวมถึงกระบวนการหล่อหลอมทางวัฒนธรรม ส่งผลให้เพศสรีระที่แตกต่างกันมาตั้งแต่กำเนิด ค่อยๆ ถูกสวมทับด้วยความแตกต่างที่เกิดจากปัจจัยทางสังคมซึ่งก็คือ เพศสภาพ (Gender) (นพพร ประชากุล, 2544: 115)

แนวคิดสตรีนิยมอธิบาย “เพศสรีระ” (Sex) และ “เพศสภาพ” (Gender) โดยเปรียบเทียบให้เห็นว่า “เพศสรีระ” หมายถึง เพศในเชิงชีววิทยาของผู้หญิงและผู้ชาย หรือสรีระทางร่างกายที่บ่งบอกความเป็นหญิงและความเป็นชาย ส่วน “เพศสภาพ” เป็นกลุ่มของคุณลักษณะและพฤติกรรมทางวัฒนธรรมที่กำหนดให้แก่ผู้หญิงและผู้ชาย และเป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคม (Social Construction) ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมจึงไม่ใส่ใจต่อเพศสภาพของหญิงและชาย เนื่องจากเพศสภาพเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม ผู้หญิงถูกจัดวางในลักษณะเป็นคู่ตรงข้ามกับผู้ชาย ผู้หญิงจึงถูกมองว่าเป็น “คนอื่น” ของผู้ชาย และมีลักษณะด้อยกว่าผู้ชาย นักสตรีนิยมพยายามค้นหาที่มาของการประกอบสร้างทางเพศสภาพในแต่ละวัฒนธรรม เพื่อยุติความไม่เท่าเทียมและการเอาเปรียบผู้หญิง (วิลลาซีนี พิพิฑกุล และ กิตติกันภัย, 2546: 10-11, 14-15)

แมรี โวลสโตนคราฟต์ (Mary Wollstonecraft) เป็นบุคคลแรกที่จำแนกคุณลักษณะทางสังคมของเพศสภาพ ซึ่งนำเสนอในหนังสือของเธอที่ชื่อ *A Vindication of the Rights of Women* (1792) เธอกล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายนั้นเกิดจากการสร้างขึ้นทางสังคม ไม่ใช่เกิดจากธรรมชาติ ดังนั้นความหมายของเพศสภาพจึงเกิดจากค่านิยมและ

ความเชื่อในสังคม อีกทั้งวัฒนธรรมยังเป็นตัวสร้างและดำรงรักษาความหมายของเพศสภาพให้คงอยู่

UNIFEM (2000: 22) นิยาม “เพศสภาพ” (Gender) ว่าเป็นบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายที่ถูกประกอบสร้างจากสังคม บทบาทและความสัมพันธ์นั้นเกิดจากการเรียนรู้ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงไป และแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม แต่ละวัฒนธรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคม ศาสนา ประวัติศาสตร์ และเศรษฐกิจ

ภัสสร ลิมานนท์ (2544: 5) นิยาม “Gender” ว่าเป็นเพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรมให้แสดงบทบาทหญิงหรือบทบาทชาย เพศสภาพที่ถูกกำหนดจากสังคมอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาวการณ์ และเงื่อนไขทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ตัวอย่างเช่น ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้หญิงในสหรัฐอเมริกาต้องออกมาทำงานนอกบ้านมากขึ้น เพื่อทดแทนแรงงานชายที่ออกไปสู้รบในช่วงสงคราม

เบญจา ยอดดำเนิน-แอ็ดติงค์ (2545: 10) กล่าวถึง “เพศสภาพ” ว่าเป็นบทบาททางสังคมวัฒนธรรมของผู้หญิงและผู้ชายที่ได้รับการเรียนรู้มาตั้งแต่เกิด บทบาทที่ว่าเป็นนี้ได้แก่ภาระหน้าที่ ความคาดหวังจากผู้อื่น และความคาดหวังที่มีต่อผู้อื่น เช่น ผู้หญิงคาดหวังให้ผู้ชายปฏิบัติต่อตนอย่างไร นอกจากนี้ เพศสภาพอาจต่างกันตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ต่างกันขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางสังคม สภาพแวดล้อม ประวัติศาสตร์ ฯลฯ ของแต่ละพื้นที่ และยังผันแปรไปตามวงจรชีวิต (Life-cycle) ของแต่ละคน

วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ กัญภัย (2546: 13-14) ได้ให้ความหมายของคำว่า “เพศสภาพ” ไว้ว่า เป็นเรื่องความเป็นหญิงและชายที่ไม่ได้ถูกกำหนดจากสรีระ แต่ถูกกำหนดจากปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคม และอื่นๆ ทำให้สังคมคาดหวังต่อความเป็นหญิงและชายในแง่มุมเฉพาะต่างๆ เช่น สถานภาพของผู้หญิงในครอบครัวจะอยู่ในฐานะแม่ ภรรยา ลูกสาว ขณะที่ผู้ชายจะอยู่ในฐานะพ่อสามี ลูกชาย เป็นต้น ส่วนบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายนั้นถูกสังคมกำหนดบทบาทให้ต่างกันคือ ผู้หญิงมีบทบาทให้กำเนิดลูก เลี้ยงดูลูก ในขณะที่ผู้ชายต้องออกไปทำงานหาเลี้ยงครอบครัว นอกจากนี้ ปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคมยังมีส่วนกำหนดความเชื่อ (Belief) ทักษะคติ (Attitude) มายาคติ (Myth) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ที่กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม (Social Norms) ในเรื่องความเป็นหญิงและชาย เช่น ค่านิยมเรื่องการรักนวลสงวนตัวของผู้หญิง ทักษะคติที่ยอมรับในความเหนือกว่าของผู้ชาย เป็นต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เพศสภาพ (Gender) หมายถึง คุณลักษณะ บทบาท และความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายที่ถูกประกอบสร้างจากสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างสังคม ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ตั้งแต่เกิดผ่านทางสถาบันต่างๆ ทางสังคม เช่น โรงเรียน เพื่อน พ่อแม่ และสื่อมวลชน นอกจากนี้ เพศสภาพยังสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและตามแต่ละสภาพสังคม

ฉะนั้นการที่เด็กผู้หญิงเกิดมามีเพศสรีระเป็นหญิง ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงจะด้อยกว่าผู้ชาย และการมีเพศสรีระเป็นชายก็ไม่ได้ทำให้ผู้ชายมีอำนาจมากกว่าผู้หญิง แต่การอบรมเลี้ยงดู ความรู้ และวิธีปฏิบัติต่างๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดปลูกฝังจากวัฒนธรรมและสถาบันทางสังคม มีส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายซึมซับเอาค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศเหล่านั้นเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของตน และถ่ายทอดปลูกฝังค่านิยมเหล่านั้นต่อไปยังคนรุ่นหลัง โดยมีสถาบันต่างๆ ในสังคมทำหน้าที่ตอกย้ำและถ่ายทอดปลูกฝังคุณลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชาย ได้แก่ ผู้ปกครอง เกมและการเล่น โรงเรียน ศาสนา และสื่อ (Anderson and Taylor, 2002: 354-359)

ผู้ปกครอง พ่อแม่เป็นบุคคลที่ใกล้ชิดผูกพันกับลูกมากที่สุด และมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ทัศนคติ และความประพฤติของลูก (สุพัตรา สุภาพ, 2547: 42) ฉะนั้นจึงมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังค่านิยมต่างๆ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของลูกสาวและลูกชายให้ปฏิบัติตามแนวทางที่พ่อแม่อบรมสั่งสอน นอกจากนี้ บรรทัดฐานทางสังคมก็เป็นส่วนหนึ่งที่กำหนดให้พ่อแม่ต้องเข้มงวดกับเด็กผู้ชายมากกว่าเด็กผู้หญิง ดังนั้น พ่อแม่จึงมอบหมายงานบ้านให้ลูกชายและลูกสาวต่างกัน ลูกชายจะได้ทำงานที่เกี่ยวกับการบำรุงรักษา เช่น ทาสี ตัดหญ้า ในขณะที่ลูกสาวจะได้ทำงานบ้าน เช่น ทำอาหาร ซักผ้า ล้างจาน เลี้ยงน้อง

เกมและการเล่น การเล่นทำให้เด็กเรียนรู้การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การพัฒนาทางร่างกาย ความคิด ทักษะ การวิเคราะห์ ค่านิยม และทัศนคติในวัฒนธรรมของตน การเล่นของเด็กแสดงให้เห็นถึงรูปแบบเพศสภาพที่มีผลต่อทักษะและปฏิสัมพันธ์เมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กผู้ชายมักจะออกไปเล่นนอกบ้าน และเมื่อเล่นรวมกลุ่มกับเด็กผู้หญิง เด็กผู้ชายจะเป็นผู้วางเงื่อนไขในการเล่น และแสดงอำนาจเหนือเด็กผู้หญิง อีกทั้งของเล่นของเด็กผู้ชายจะส่งเสริมค่านิยมในเรื่องการต่อสู้ ความก้าวร้าว ความรุนแรง ส่วนเด็กผู้หญิงจะเล่นกันเป็นกลุ่ม ทำให้เด็กผู้หญิงเมื่ออยู่รวมกันเป็นกลุ่มจะมีความสามัคคีมากกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ การเล่นแบบ

แข่งขันของเด็กผู้ชาย จะส่งผลให้เด็กผู้ชายเรียนรู้โลกแห่งการแข่งขันที่ต้องพบเจอเมื่อโตขึ้น และการเล่นกีฬาเป็นที่มาของเด็กผู้ชาย จะทำให้เกิดความร่วมมือเมื่อทำงานเป็นกลุ่ม

โรงเรียน มีอิทธิพลอย่างมากต่อการหล่อหลอมค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพ เนื่องจากเด็กใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียน และมีครูเป็นบุคคลที่คอยอบรม สั่งสอน และปลูกฝังค่านิยมต่างๆ ครูมีความคาดหวังต่อเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายต่างกัน เด็กผู้ชายจะได้รับความสนใจจากครูมากกว่าเด็กผู้หญิง โดยครูจะรับฟังข้อคิดเห็นและเปิดโอกาสให้เด็กผู้ชายตอบคำถามมากกว่าเด็กผู้หญิง ซึ่งการที่ครูตอบสนองต่อเด็กผู้ชายมากกว่า ส่งผลให้เด็กผู้ชายรู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญเหนือกว่าเด็กผู้หญิง นอกจากนี้ หนังสือเรียนยังเป็นส่วนหนึ่งในการสื่อสารความคาดหวังทางเพศสภาพ เนื้อหาในหนังสือเรียนส่วนใหญ่นำเสนอคุณลักษณะตายตัวทางเพศสภาพ เช่น ผู้ชายจะเป็นเพศที่ก้าวร้าว ชอบโต้แย้ง ชอบแข่งขัน เป็นต้น ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้จะปรากฏอยู่ในชื่อเรื่อง รูปภาพ และเป็นตัวละครหลัก

ศาสนา เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของผู้คนในสังคม ดังนั้นหลักคำสั่งสอน หลักศีลธรรม หรือหลักจริยธรรมทางศาสนาจึงเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพ ผู้ที่ศรัทธาในศาสนาที่ต่างกัน ก็มีค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับบทบาทเพศต่างกัน โดยคนที่เคร่งครัดทางศาสนาจะมีค่านิยมและทัศนคติในแง่ลบต่อเพศหญิง โดยคาดหวังให้ผู้หญิงปฏิบัติตามหลักคำสอนทางศาสนาอย่างเคร่งครัด ไม่ส่งเสริมให้ผู้หญิงเรียนหนังสือในระดับสูง และทำงานนอกบ้าน

สื่อ สื่อมวลชนมีหลายประเภท เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ หนังสือ เพลง เป็นต้น สื่อทั้งหมดสะท้อนและสร้างคุณลักษณะตายตัวทางเพศสภาพ ซึ่งส่งผลต่อความคิด ความเชื่อ และความประพฤติของมนุษย์ โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีการบิดเบือนมากที่สุด โดยมักนำเสนอบทบาทตายตัวของผู้หญิงและผู้ชายอย่างต่อเนื่อง ผู้หญิงมักจะถูกนำเสนอในลักษณะเป็นวัตถุทางเพศ ในขณะที่ผู้ชายจะถูกนำเสนอให้มีบทบาทที่เข้มแข็งและเป็นอิสระ ในรายการผจญภัยมีสัดส่วนการปรากฏตัวของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง นอกจากนี้ โทรทัศน์มักจะนำเสนอภาพผู้หญิงและผู้ชายไม่ตรงกับความเป็นจริง ตัวละครหญิงที่ปรากฏทางโทรทัศน์ส่วนใหญ่มีอายุน้อย มีรูปร่างผอมบาง และแต่งกายเย้ายวนทางเพศ

โฆษณาก็เป็นสื่อที่สำคัญในการสื่อสารเรื่องเพศสภาพ โดยเฉพาะการนำเสนอภาพในอุดมคติ และการกีดกันทางเพศและเชื้อชาติ ในช่วงเวลาไพรม์ไทม์ของโทรทัศน์นั้น ผู้ชายจะ

ปรากฏตัวในโฆษณามากกว่าผู้หญิงถึง 2 ต่อ 1 (กาญจนา แก้วเทพ, 2535: 8) ส่วนใหญ่จะพบเห็นผู้หญิงในโฆษณาแสดงท่าทางการถอดกางเกง กระโปรง และเสื้อคลุมอาบน้ำ นอนดิ้นบนเตียง หรือทำท่าทางเย้ายวนอารมณ์เพศ ภาพเหล่านี้ส่งผลให้ผู้หญิงมีลักษณะต่ำต้อยและด้อยค่า และโฆษณาที่ผู้หญิงปรากฏตัวมากกว่าผู้ชายคือ โฆษณายาที่นำเสนอภาพแม่กำลังดูแลลูกที่ป่วยหนัก

นอกจากนี้ วัฒนธรรมมวลชน (Popular Culture) ยังเป็นต้นกำเนิดของคุณลักษณะตายตัวที่มีผลต่อการขัดเกลาทางสังคมในเรื่องเพศสภาพ ผลผลิตของวัฒนธรรมมวลชน อาทิ การ์ตูน ปกเทป หนังสือ เพลง ภาพยนตร์ และการ์ตูน ทั้งหมดนำเสนอภาพอุดมคติความเป็นหญิงและความเป็นชาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อแนวคิดและการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ตัวอย่างเช่น นวนิยายประโลมโลกมีกลุ่มผู้อ่านหลักเป็นผู้หญิง ซึ่งอ่านหนังสือเหล่านี้เพื่อพักผ่อนหย่อนใจและหลีกเลี่ยงความจริง เนื้อหาหลักของนวนิยายส่วนใหญ่สะท้อนการไร้ซึ่งอำนาจและความไม่เป็นตัวของตัวเองที่ผู้หญิงพบในที่ทำงาน ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยจินตนาการของผู้หญิงในการหลีกเลี่ยงจากสภาวะเหล่านี้ โดยนางเอกจะมีบุคลิกเป็นคนที่คล่องแคล่ว เฉลียวฉลาด ต่อสู้เพื่อให้ได้รับการยอมรับและความรักจากเจ้านาย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า คุณลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่มีความซับซ้อน และการปลูกฝังค่านิยมต่างๆ ใ้บุคคลรับทราบถึงการประพฤติตนให้เหมาะสมกับบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ โดยมีสถาบันต่างๆ ทางสังคม อาทิ ผู้ปกครอง การเล่นเกม โรงเรียน ศาสนา และสื่อเป็นตัวตอกย้ำและถ่ายทอดค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพ

ในสังคมตะวันตกช่วงศตวรรษที่ 19 หรือยุควิคตอเรียเกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมซึ่งเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผู้คนในแถบยุโรป สหรัฐอเมริกา และแคนาดา การเปลี่ยนแปลงนี้ผลักดันให้ผู้ชายออกจากบ้านไปทำงานนอกบ้าน เข้าไปอยู่ในโลกอุตสาหกรรมและการแข่งขันทางด้านธุรกิจ ในขณะที่ผู้หญิงถูกปล่อยให้จัดการงานบ้านและดูแลเด็ก การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ก่อให้เกิดความเชื่อที่เรียกว่า ทฤษฎีสองปริมณฑล (The Doctrine of Two Spheres) ซึ่งกล่าวถึงความสนใจของผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกัน ซึ่งผู้หญิงจะได้รับอิทธิพลจากบ้านและเด็กๆ ขณะที่ปริมณฑลของผู้ชาย คือ งานและโลกภายนอก

นักวิชาการที่มีชื่อเสียงหลายท่านได้พยายามจำแนกคุณลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชาย เมื่อปีค.ศ. 1978 บาร์บร่า เวลเทอร์ (Barbara Welter, 1978 cited in

Brannon, 1996: 169-170) อธิบายถึงคุณลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายในช่วงปี ค.ศ. 1820 - 1860 พบว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกระทำ พี่งพาผู้ชาย รักษาพรหมจรรย์ สุภาพเรียบร้อย และละเอียดอ่อน ในขณะที่ผู้ชายเป็นผู้กระทำ มีอิสระ แข็งกร้าว และเข้มแข็ง การแบ่งมิติระหว่างหญิงและชายออกเป็นทฤษฎีสองปริมาตรในลักษณะนี้ ก่อให้เกิดพื้นฐานในการแบ่งแยกความสนใจและกิจกรรมของผู้หญิงและผู้ชายอย่างชัดเจน โดยคุณลักษณะของความเป็นหญิงจำแนกออกเป็น 4 ประการ ดังนี้

1. **เคร่งครัดในศาสนา** ผู้หญิงเคร่งครัดในศาสนาและมีศีลธรรมมากกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ ผู้หญิงยังสุภาพ เรียบร้อย ละเอียดอ่อน และนุ่มนวล
2. **บริสุทธิ์ผุดผ่อง** พรหมจรรย์ของผู้หญิงเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุดในชีวิตของผู้หญิง เมื่อใดก็ตามที่ผู้หญิงสูญเสียพรหมจรรย์ ผู้หญิงคนนั้นจะพบกับชะตากรรมอันเลวร้าย สูญเสียคุณค่าและความหวังในชีวิตของตน
3. **อ่อนน้อมถ่อมตน** ผู้หญิงควรยอมจำนน อ่อนแอ พี่งพาผู้ชาย และซื่อาย ในขณะที่ผู้ชายควรแข็งแรง ฉลาด และมีอำนาจ เพื่อให้เป็นที่พี่งพิงของผู้หญิง
4. **สนใจเรื่องภายในบ้าน** ผู้หญิงมีพื้นที่อยู่ภายในบ้าน และมีสถานภาพเป็นพี่สาว น้องสาว เมีย และแม่ ตลอดจนมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบงานบ้านและเลี้ยงดูลูก

ต่อมา โจเซฟ เพลค (Joseph Pleck, 1984 cited in Brannon 1996: 171-172) ได้อธิบายถึงอัตลักษณ์ของเพศชายในสมัยวิกตอเรียว่า ความเป็นชายในสมัยนั้นมีความแตกต่างไปจากยุคก่อน เนื่องจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมกดดันให้ผู้ชายต้องออกไปทำงานหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว และการศึกษายังเป็นปัจจัยต่อการจ้างงาน ผู้ชายที่มีการศึกษามากกว่ามักจะได้อ่านและค่าตอบแทนที่สูงกว่า จะเห็นว่าอิทธิพลจากความเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของสังคมส่งผลต่อคุณลักษณะความเป็นชายเช่นกัน ขณะเดียวกัน แบรินนอน (Brannon, 1976 cited in Brannon, 1996: 171) ได้จำแนก อัตลักษณ์ของเพศชายออกเป็น 4 ประการ ดังนี้

1. **ไม่มีคุณลักษณะความเป็นหญิง** ผู้ชายไม่ควรประพฤติตามคุณลักษณะความเป็นหญิง เป็นคนเปิดเผย หรือแสดงความอ่อนแอ เนื่องจากเป็นคุณลักษณะที่ไม่พี่งประสงค์

2. **ทะเยอทะยาน** ผู้ชายต้องการความสำเร็จ สถานะทางสังคม และต้องการการยกย่องและการชื่นชม

3. **แข็งแกร่ง** ลักษณะที่สำคัญของความเป็นชาย คือ แข็งแรง มั่นใจ และพึ่งตนเองได้

4. **ก้าวร้าว** ผู้ชายต้องก้าวร้าว รักความรุนแรง และมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว

นอกจากนี้ ไมเคิล ซีโคเน และ ไดแอน รูเบิล (Michael Cicone & Diane Ruble, 1978 cited in Brannon, 1996: 175) ตรวจสอบความเชื่อที่เกี่ยวกับคุณลักษณะตายตัวของเพศชาย โดยผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของเพศชายสามารถแบ่งออกเป็น 3 มิติ คือ กิจกรรมและความสำเร็จ การมีอำนาจ และความรอบคอบ คุณลักษณะทั้งสามมีความคล้ายคลึงกับบทบาทเพศชายที่แบรนนอน (Brannon, 1976) ได้กล่าวไว้มีดังนี้

กิจกรรมและความสำเร็จ ได้แก่ ทะเยอทะยาน ชอบการแข่งขัน รักอิสระ และมีความเป็นผู้นำ ซึ่งตรงกับอัตลักษณ์ของเพศชายในหัวข้อ **“ทะเยอทะยาน”**

การมีอำนาจ ได้แก่ ก้าวร้าว มีอำนาจ ยืนยันความต้องการของตัวเอง คุยโว ซึ่งตรงกับอัตลักษณ์ของเพศชายในหัวข้อ **“ก้าวร้าว”**

ความรอบคอบ ได้แก่ มีเหตุผล ควบคุมตนเอง ไม่ใช่อารมณ์ ซึ่งตรงกับอัตลักษณ์ของเพศชายในหัวข้อ **“แข็งแกร่ง”**

และมาร์ติน (Martin, 1989 cited in Brannon, 1996: 175) ก็ยังกล่าวเสริมว่า เด็กผู้ชายในช่วงอายุ 4-10 ปี ไม่ชอบเด็กที่มีลักษณะความเป็นหญิง ซึ่งตรงกับอัตลักษณ์ของเพศชายในหัวข้อ **“ไม่มีคุณลักษณะความเป็นหญิง”**

ขณะที่ พอล โรเซนครานท์ซ และคณะ (Paul Rosenkrantz et al., 1968 cited in Brannon, 1996: 175-176) ศึกษาคุณลักษณะตายตัวของบทบาทเพศจากการสำรวจความเชื่อของนักศึกษามหาวิทยาลัยกลุ่มหนึ่งในช่วงทศวรรษที่ 1960 และพบคุณลักษณะและพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชายดังนี้

คุณลักษณะตายตัวของผู้ชาย ได้แก่ ก้าวร้าว รักอิสระ ไม่แสดงความรู้สึก ชอบแสดงอำนาจ ชอบวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ไม่ตกใจง่าย กระตือรือร้น ชอบแข่งขัน มีเหตุผล ช้าชองโลก มีความสามารถทางด้านธุรกิจ ตรงไปตรงมา ไม่อ่อนแอ รักการผจญภัย ตัดสินใจได้เด็ดขาด ไม่ร้องไห้ เป็นผู้นำ มั่นใจในตนเอง ทะเยอทะยาน ไม่หลงตัวเอง มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง พูดคุยเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผย ขณะที่ผู้หญิงมีคุณลักษณะตายตัว คือ เรียบร้อย อ่อนโยน พูดจาสุภาพ ช่างพูด ช่างคุย มีไหวพริบ ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้อื่น เกรงศาสนา และสนใจรูปร่างหน้าตาของตนเอง

ส่วนเจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in Wood, 1999: 182-193) ได้จำแนกความเป็นชายออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. **ไม่เป็นผู้หญิง (Don't be female)** พื้นฐานความเป็นชายต้องไม่มีความเป็นหญิงปะปน เด็กผู้ชายจะเรียนรู้ว่าต้องไม่คิด แสดงออก หรือรู้สึกแบบเด็กผู้หญิง ซึ่งการกระทำนี้ตอกย้ำทัศนคติที่เห็นผู้หญิงเป็นเพศที่ด้อยกว่าผู้ชาย และผู้ชายที่แสดงอารมณ์อ่อนไหวหรืออ่อนแอจะถูกล้อว่าหน้าตัวเมีย ขี้แย ลูกแหง หรือขี้ขลาด
2. **ประสบความสำเร็จ (Be successful)** ผู้ชายได้รับการคาดหวังว่าต้องประสบความสำเร็จในอาชีพและมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูง ผู้ชายที่เลี้ยงลูกอยู่กับบ้านและมีเงินเดือนน้อยกว่าภรรยาจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม
3. **ก้าวร้าว (Be aggressive)** พ่อแม่ส่งเสริมให้เด็กผู้ชายมีอุปนิสัยแข็งกร้าว และรักการต่อสู้ กีฬาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมความก้าวร้าว ความรุนแรง และความแข็งกร้าว รวมถึงการเป็นทหารก็ส่งเสริมความก้าวร้าวด้วย การปลุกฝังความก้าวร้าวนี้นำไปสู่การใช้ความรุนแรง โดยเฉพาะการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง
4. **สนใจเรื่องเพศ (Be sexual)** ผู้ชายควรสนใจเรื่องเพศตลอดเวลา และถูกคาดหวังให้มีคู่นอนหลายคน ยังมีคู่นอนมากหน้าหลายตาเท่าไร ผู้ชายคนนั้นก็เก่งเรื่องบนเตียงมากขึ้นเท่านั้น พฤติกรรมของผู้ชายที่ปฏิบัติต่อผู้หญิงราวกับผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศเป็นพฤติกรรมที่ได้รับจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งเน้นชัยชนะในเรื่องเพศและการสืบพันธุ์ ซึ่งแท้จริงแล้ว การเป็นชายนั้นไม่จำเป็นต้องเก่งในเรื่องเพศเสมอไป

5. **เชื่อมั่นในตนเอง (Self-reliance)** ผู้ชายถูกคาดหวังให้เป็นคนดี มั่นใจในตนเอง พึ่งพาตนเอง และมีอิสระ ผู้ชายแท้ๆ จะไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยเฉพาะจากผู้หญิง

ขณะที่คุณลักษณะความเป็นหญิงยุคใหม่ถูกนิยามออกเป็น 2 ทศนะ คือ ผู้หญิงยุคใหม่จะมีอาชีพการงาน และก้าวหน้าในอาชีพการงานของตน เมื่อแต่งงานจะมีสถานภาพทัดเทียมชายและมีหน้าที่เลี้ยงดูลูก ในขณะที่อีกทศนะเห็นว่า แม้ว่าผู้หญิงยุคใหม่จะมีอาชีพการงานที่หลากหลาย แต่โอกาสก้าวหน้ามีน้อยมาก ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วต้องออกไปทำงานนอกบ้านควบคู่กับการรับผิดชอบงานบ้านและดูแลลูก ซึ่งความเป็นหญิงสามารถจำแนกออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. **รูปลักษณะเป็นสิ่งสำคัญ (Appearance still counts)** ผู้หญิงถูกตัดสินจากรูปลักษณะภายนอก ฉะนั้น ผู้หญิงจึงต้องรักษารูปลักษณะภายนอกให้สวยงามอยู่เสมอ โดยควบคุมรูปร่างให้ผอมบางและแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ การให้ความสำคัญแก่รูปร่างหน้าตามีจุดเริ่มต้นจากวัยเด็กที่ผู้หญิงมักได้รับของเล่นเป็นตุ๊กตา เสื้อผ้า ชุดอุปกรณ์แต่งหน้า เครื่องประดับผม หรือวิกผม ทั้งหมดเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้หญิงหันมาสนใจรูปลักษณะของตนเองและใช้เวลานานในการแต่งตัว นอกจากนี้ ตุ๊กตาบาร์บี้และนิตยสารวัยรุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกาย วิธีการลดน้ำหนัก โฆษณาเครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์สำหรับผม ทั้งหมดเป็นตัวกำหนดอุดมคติ ความงามและรูปร่างของผู้หญิง

2. **อ่อนไหวและดูแลเอาใจใส่ (Be sensitive and caring)** สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นคนดูแลเอาใจใส่ มีน้ำใจ อธิษาคัยดี และชอบช่วยเหลือผู้อื่น ตลอดจนสามารถแสดงออกทางอารมณ์ได้มากกว่าผู้ชาย

3. **ได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้ายจากผู้อื่น (Negative treatment by others)** สังคมให้คุณค่าความเป็นหญิงและความเป็นชายต่างกันผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เด็กผู้ชายได้รับความนับถือและโอกาสมากกว่าเด็กผู้หญิง และพ่อจะใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กผู้ชายมากกว่า แรงกดดันในลักษณะนี้ทำให้ผู้หญิงขาดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้ การใช้ความรุนแรงอย่างเช่นการทุบตีก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติที่เลวร้ายต่อผู้หญิง

4. **เป็นยอดหญิง (Be superwoman)** ความคิดที่ว่าผู้หญิงมีพร้อมทุกอย่างกลายเป็นสิ่งที่สังคมคาดหวังให้พวกเขาต้องมีความพร้อมทุกประการ การเป็นแม่และภรรยาต้อง

รับผิดชอบงานบ้านและทำงานนอกบ้านยังไม่เพียงพอสำหรับผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่าตนเองถูกคาดหวังให้ทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ทั้งหมด

5. **ความเป็นหญิงมีความหมายหลากหลาย (There is no single meaning of feminine anymore)** สังคมไม่ได้มีมุมมองเกี่ยวกับผู้หญิงว่าเป็นใคร ควรทำ ควรคิด และควรเป็นอะไร ผู้หญิงที่เปิดเผยและทะเยอทะยานในอาชีพการงานมักจะต้องเผชิญกับข้อสงสัยจากผู้อื่น ผู้หญิงที่เลือกอยู่กับบ้านเลี้ยงลูกก็จะถูกผู้หญิงและผู้ชายจำนวนมากวิพากษ์วิจารณ์ และถูกผู้อื่นอิจฉา คนส่วนหนึ่งอาจยกย่องความสามารถของผู้หญิง ในขณะที่คนอื่นอาจมองข้าม ในปัจจุบันมุมมองเกี่ยวกับความเป็นหญิงมีความหมายหลากหลาย ทำให้การเป็นผู้หญิงเป็นสิ่งที่น่าสับสน

ในปีค.ศ. 1999 จูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999: 22-23) กล่าวถึงคุณลักษณะความเป็นหญิงและความเป็นชายว่าถูกกำหนดจากสังคม ผู้ชายต้องแข็งแรง ทะเยอทะยาน อยากรประสบความสำเร็จในชีวิต มีเหตุผล และไม่แสดงออกทางอารมณ์ เมื่อประสบกับปัญหาจะต้องไม่ร้องไห้หรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และต้องประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน ขณะที่ผู้หญิงจะต้องมีเสน่ห์ น่าเคารพนับถือ ไม่ก้าวร้าว อ่อนไหว น่าทะนุถนอม ใส่ใจผู้คนและความสัมพันธ์รอบข้าง ผู้หญิงต้องดูดี น่ารักและเฝ้าระวังใจ นอกจากนี้ยังต้องรักเด็ก และดูแลงานบ้านอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ชวาร์ทส์และรัทเทอร์ (Schwartz & Rutter, 2003: 208-212) ได้จำแนกคุณลักษณะตายตัวทางเพศของผู้หญิงและผู้ชายออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ ผู้หญิงดี ผู้หญิงเลว ผู้ชายเข้มแข็ง ผู้ชายอ่อนโยน

ผู้หญิงดี ได้แก่ ภรรยาและแม่ มีหน้าที่ให้กำเนิดลูก ต้องรักษารูปลักษณ์ภายนอกให้ดูดีอยู่เสมอ สามารถออกงานกับสามีได้อย่างคล่องแคล่ว และช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางอาชีพของสามี ในขณะที่เดียวกัน ต้องไม่แต่งตัวย้วยวน เก็บกอดความต้องการทางเพศ ไม่เสียความบริสุทธิ์ก่อนการแต่งงาน ไม่แก่งและฉลาดเกินหน้าสามี หรือทำให้สามีรู้สึกว่าเขาสามารถทำทุกอย่างได้ด้วยตนเอง เพราะอาจถูกสามีทอดทิ้งไปมีภรรยาใหม่ ผู้หญิงดีมักจะไม่ได้รับการส่งเสริมให้วางแผนเป้าหมายในชีวิต และไม่ได้รับการศึกษาเท่าเทียมชาย ความรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงดีคือความรู้เกี่ยวกับงานบ้าน พวกเขาต้องมีพฤติกรรมที่สงบเสถียรและไม่ก้าวร้าว นอกจากนี้ ภรรยาและแม่ที่ดีต้องพึ่งพาสามีทางด้านการเงินด้วย

ผู้หญิงเลว ได้แก่ โสเภณี หรือเลสเบี้ยน มีเสรีภาพและชื่นชอบเรื่องเพศมาก และปรารถนาที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยกัน มีอิสระ สามารถทำตัวยั่วยวน และเลียนแบบการแต่งกายของผู้ชายได้ ผู้หญิงเลวถูกจัดสถานภาพทางสังคมให้อยู่ในชนชั้นล่าง มีฐานะเป็นคนรับใช้หรือทาส พวกเขาต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูลูก และส่วนใหญ่จะมีภาพลักษณ์ในลักษณะที่หาสามีไม่ได้ หรือไม่สามารรมัดใจสามีได้ หรือไม่สนใจว่าจะต้องมีสามีหรือไม่

ผู้ชายเข้มแข็ง ได้แก่ พ่อหรือสามี เป็นผู้ปกครองหรือผู้คุ้มครองภรรยาและลูกๆ มีหน้าที่เลี้ยงดูครอบครัว ทำงานหาเงิน และสร้างเนื้อสร้างตัว ผู้ชายเข้มแข็ง เกรงจะถูกมองว่ามีลักษณะความเป็นหญิง จึงไม่ยอมทำงานหรือมีสถานะอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายด้วยกัน ความกลัวนี้ผลักดันให้ผู้ชายมีลักษณะพฤติกรรมที่ตายตัว เช่น ชอบการแข่งขันหรือชกกีฬาที่รุนแรงพยายามเอาชนะในการโต้เถียงกัน โดยเฉพาะเมื่อโต้เถียงกับผู้หญิง ผู้ชายเข้มแข็งมักจะควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น เป็นฝ่ายขับรถ ครอบครองวีโมทคอนโทรลในการดูโทรทัศน์ นอกจากนี้ ผู้ชายยังชอบเปรียบเทียบความสามารถของตนกับเพื่อนมากกว่าจะแบ่งปันความรู้สึกร่วมกัน และมักจะร่วมกันทำกิจกรรม เช่น ดีกอล์ฟ ตกปลา ล่าสัตว์ และดื่มเหล้า ผู้ชายเข้มแข็งมักจะไม่ได้แสดงออกทางอารมณ์หรือร้องไห้ เมื่อผิดหวัง เศร้า กลัว หรือสูญเสีย เพราะถูกสอนว่าลูกผู้ชายต้องไม่เสียน้ำตา

ผู้ชายอ่อนโยน หรือผู้ชายแสนดี มักจะถูกเชื่อมโยงกับคุณลักษณะความเป็นหญิง ในวัยเด็กผู้ชายอ่อนโยนมักจะถูกรังแก เพราะพวกเขาอาจจะตัวเล็ก ชอบเล่นดนตรี ชอบเล่นตุ๊กตา ชอบอ่านหนังสือ สามารถจับมือหรือกอดเพื่อนผู้ชายและเพื่อนผู้หญิง ใกล้ชิดกับแม่หรือพี่สาวน้องสาว และไม่คลั่งไคล้กีฬาหรือคอมพิวเตอร์เหมือนกับผู้ชายทั่วไป เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ผู้ชายอ่อนโยนจำนวนมากมักถูกมองว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ แต่ถ้าพวกเขาแต่งงานมีครอบครัว จะเป็นคนช่วยภรรยาทำงานบ้านและเลี้ยงดูลูก นอกจากนี้ ผู้ชายกลุ่มนี้ยังยอมให้ภรรยาใช้นามสกุลเดิมของตน เพราะตระหนักถึงความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันระหว่างสามีกับภรรยา ผู้ชายอ่อนโยนจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสดใสซึ่งแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป และที่สำคัญ ผู้ชายอ่อนโยนอาจจะแสดงออกทางอารมณ์ และอาจร้องไห้เมื่อประสบความทุกข์หรือมีความสุข

จากแนวคิดทั้งหมดที่ประมวลสรุปไว้ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าเป็นสื่ออีกชนิดหนึ่งที่สามารรถสะท้อนและสร้างคุณลักษณะตายตัวของความเป็นหญิงและความเป็นชายในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเรื่องเพศสภาพมาวิเคราะห์ค่านิยม และทัศนคติของนักเขียนหญิงและชายที่มีต่อเรื่องเพศ ซึ่งสะท้อนผ่านเนื้อหาใน

หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า รวมถึงการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะตายตัวของทั้งสองเพศที่เกิดขึ้น

แนวคิดเรื่องผู้หญิงกับสื่อ

ในปีค.ศ. 1976 ซูซาน พิงกรี และคณะ (Suzanne Pingree et al., 1976 อ้างถึงใน ศิริพร สะโครบาเนค, 2526: 12-15) สรุปรวมภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชนพบว่า ภาพลักษณ์ของผู้หญิงมีหลากหลายรูปแบบ แต่จะเป็นภาพเก่าที่ถูกนำมาปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น “ภาพสัตรีโลกแสนสวย” มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ ไม่มีอิสระและความสามารถที่จะคิดด้วยตนเอง ต้องขอคำปรึกษาและพึ่งพาผู้ชาย “ภาพแม่ศรีเรือนและกุลสตรี” เป็นภาพที่ปรากฏอยู่ในสื่อตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นภาพที่ตอกย้ำอุดมการณ์และความชอบธรรมในการแบ่งงานกันทำตามเพศ ภาพเหล่านี้ส่วนใหญ่จะพบได้ทั่วไปในสื่อโฆษณาสินค้าที่มักมีผู้หญิงเข้าไปเป็นเครื่องประกอบวัตถุชิ้นนั้นๆ ซูซานคาดว่าภาพผู้หญิงที่จะเป็นแนวโน้มหลักต่อไปในการนำเสนอผ่านสื่อมวลชนในอนาคต คือ “ภาพของผู้หญิงยุคใหม่” ซึ่งส่วนใหญ่ปรากฏในนิตยสารสตรีที่ให้ความรู้ทันโลกทันสมัยแก่ผู้หญิง ผู้หญิงยุคใหม่จะเปิดตนเองออกสู่พื้นที่สาธารณะมากขึ้น มีอาชีพการงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย เช่น วิศวกร แพทย์ นักธุรกิจ ฯลฯ ในขณะที่หน้าที่การงานของผู้หญิงขยายออกไปและประสบความสำเร็จ ผู้หญิงจะต้องไม่ละทิ้งหน้าที่ในการรับผิดชอบงานบ้าน และต้องทำให้ได้ดีไม่ให้ขาดตกบกพร่องเท่าๆ กับหน้าที่การงานนอกบ้าน

รายงานของยูเนสโกซึ่งจัดทำโดย Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระวีวรรณ ประกอบผล, 2535: 1-27 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 15-18) เรื่อง “สื่อมวลชน: ภาพลักษณ์ บทบาท และเงื่อนไขทางสังคมของสตรี” รายงานชิ้นนี้มีแนวคิดพื้นฐานสองประการ คือ (1) จากประสบการณ์ขององค์การสหประชาชาติที่พยายามปรับปรุงความสัมพันธ์อันไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชายด้วยมาตรการต่างๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงกฎหมาย หรือการสร้างข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกัน แต่ในการส่งเสริมความก้าวหน้าของผู้หญิงก็ยังพบอุปสรรค คือทัศนคติของหญิงและชายที่ฝังรากลึก และยึดมั่นอยู่ในสถานภาพดั้งเดิม อีกทั้งสื่อมวลชนก็ได้ทำหน้าที่ช่วยสืบทอดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ (2) การทำหน้าที่ของสื่อมวลชนต่อสังคมเป็นสัมพันธ์ภาพสองทางกับสังคมและความเป็นจริงสัมพันธ์ภาพแรก คือ สื่อทำหน้าที่สะท้อนสิ่งที่มีอยู่และเป็นอยู่ในสังคมกับสร้างภาพแห่งความเป็นจริงของสังคมขึ้นมาใหม่ ผลจากงานวิจัยเกี่ยวกับผู้หญิงและสื่อมวลชนทั้งหมดที่ผ่านมาพบว่าสื่อ

ทำหน้าที่สะท้อนสิ่งที่มีอยู่ แต่ไม่สร้างภาพที่ผู้หญิงและผู้ชายมีความเสมอภาคกัน และรายงานได้รวบรวมและวิเคราะห์งานวิจัยต่างๆ เกี่ยวกับภาพรวมของผู้หญิงในสื่อมวลชน ดังนี้

สื่อหนังสือพิมพ์ ภาพผู้หญิงที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ยังเน้นบทบาทการเป็นแม่และการแต่งงาน เนื้อหาในหน้าสตรีส่วนใหญ่ยังถ่ายทอดเฉพาะบทบาทดั้งเดิมของผู้หญิง คือ การแต่งกาย งานบ้านงานเรือน การปรนนิบัติเอาใจสามี และข่าวซุบซิบ สัดส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกิจกรรมการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและสิทธิสตรียังมีปริมาณน้อยกว่าความเป็นจริง และวิธีการนำเสนอในด้านภาพและภาษายังตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงตามแบบฉบับที่เคยเป็นมาในฐานะภรรยา ผู้ร่วมงานสังคม และนางงาม

สื่อนิตยสาร เป็นสื่อที่จัดทำขึ้นเพื่อผู้หญิงโดยเฉพาะ เนื้อหาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงและกลุ่มผู้อ่านหลักเป็นผู้หญิง นิตยสารสตรีมีหน้าที่เป็นแหล่งให้ความรู้นอกระบบการศึกษาและแหล่งสารสนเทศที่สำคัญของผู้หญิงในการยกระดับสถานภาพของผู้หญิงในสังคม ดังนั้น นิตยสารสตรีจึงมีบทบาทในการอบรมปลูกฝังเรื่องต่างๆ เช่น ชีวิตส่วนตัว หรือความคาดหวังในชีวิตการทำงานของผู้หญิง และเป็นกลไกในการสร้างภาพของผู้หญิงในสังคมที่จะมีผลต่อการรับรู้ความเป็นหญิงของผู้อ่าน ในส่วนนวนิยาย (Fiction) และส่วนที่เป็นเรื่องจริงและสาระต่างๆ (Non-fiction) มักจะสะท้อนภาพของผู้หญิงที่มักจะมองหาสามี และผู้หญิงจะถูกนำเสนอบทบาทที่อยู่ภายในบ้านเท่านั้น

สื่อวิทยุ รายการที่จัดทำเฉพาะขึ้นมาเพื่อผู้หญิงมีสัดส่วนน้อย การขายสินค้าและการร้องเพลงเป็นบทบาทของผู้หญิงในรายการวิทยุ ผู้หญิงเป็นกลุ่มผู้ฟังวิทยุกลุ่มใหญ่ที่สุด โดยเฉพาะกลุ่มแม่บ้านที่ใช้สื่อวิทยุเป็นเพื่อนในยามที่อยู่คนเดียวภายในบ้าน และเป็นสื่อกลางติดต่อกับโลกภายนอก และเนื่องจากวิทยุเป็นสื่อที่ใช้ในด้านธุรกิจมากกว่าการสื่อสาร ดังนั้น วิทยุจึงเน้นหน้าที่ขายสินค้าประจำบ้านให้แก่กลุ่มผู้บริโภคซึ่งเป็นผู้หญิง

สื่อภาพยนตร์ ภาพยนตร์จากโลกตะวันตกมีปริมาณสัดส่วนมากที่สุด ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์โลก แต่ภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับผู้หญิงยังมีจำนวนน้อย ภาพยนตร์จากโลกตะวันตกไม่ได้สะท้อนภาพของผู้หญิงตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งแท้จริงแล้ววิถีชีวิตของผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากอดีต ผู้หญิงสร้างผลิตผลได้มากขึ้น มีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น ภาพส่วนใหญ่ของผู้หญิงจะถูกนำเสนอในฐานะวัตถุทางเพศ เน้นความสวยงาม ความสาว

หรือเป็นฉากหลังของวีรบุรุษเท่านั้น เนื่องจากผู้สร้างและผู้กำกับภาพยนตร์เป็นผู้หญิงมีจำนวนน้อย ดังนั้นการสะท้อนภาพผู้หญิงจึงสะท้อนมาจากแนวคิดของผู้ชายเป็นหลัก

สื่อโทรทัศน์ โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีบทบาทในการปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม และบทบาทเพศโดยผ่านรายการต่างๆ ในรายการข่าวมีการปรากฏตัวของผู้หญิงน้อยมากและมีโอกาสที่ผู้หญิงจะตกเป็นข่าวก็มีเพียงไม่กี่สถานการณ์ คือ ตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย แม่ หรือภรรยาที่ให้การสนับสนุนสามีและลูก รายการข่าวมักละเลยการนำเสนอข่าวสตรีในแง่มุมมอง ทัศนคติ ความสามารถ และความสำเร็จของผู้หญิง และนำเสนอข่าวไม่ตรงกับความเป็นจริง ส่วนละครโทรทัศน์มีการศึกษาเปรียบเทียบภาพของผู้หญิงและผู้ชายที่ปรากฏตัวในละคร โดยพบว่าตัวละครหญิงมีการปรากฏตัวน้อยกว่าชาย ความสำคัญในชีวิตของตัวละครชายจะเน้นเรื่องความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ในขณะที่ความสำคัญในชีวิตของตัวละครหญิง คือ การแต่งงาน และการทำหน้าที่เป็นแม่ ภรรยา คู่รัก หรือผู้ช่วยของผู้ชาย และตัวละครหญิงมักถูกนำเสนอในลักษณะเป็นคนดี เช่น เสียสละตนเองเพื่อคนรัก ซื่อสัตย์ต่อครอบครัว เป็นต้น จะเห็นว่าละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่นำเสนอผู้หญิงในลักษณะตรงกับความเป็นจริงมากกว่ารายการอื่นๆ

สื่อโฆษณา ผู้หญิงเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของสื่อโฆษณา เนื่องจากเป็นผู้บริโภคสินค้าส่วนตัวและสินค้าประจำบ้าน เนื้อหาที่นำเสนอในโฆษณามุ่งเน้นไปที่กลุ่มผู้หญิง โฆษณาส่วนใหญ่นำเสนอภาพผู้หญิงในฐานะแม่บ้านและแม่ที่รับผิดชอบงานบ้าน นอกจากนี้ ผู้หญิงยังถูกนำเสนอในลักษณะเป็นวัตถุทางเพศ และร่างกายของผู้หญิงจะถูกใช้เป็นเครื่องประดับและสิ่งเรียกร้องความสนใจ

ในปีค.ศ. 1983 มากาเร็ต กัลลาเกอร์ (Magaret Gallagher, 1983) ได้สรุปการนำเสนอภาพผู้หญิงในสื่อมวลชนต่างๆ ในแถบทวีปอเมริกาเหนือเช่นกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

สื่อโทรทัศน์ ภาพผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในโทรทัศน์แถบทวีปอเมริกาเหนือสามารถแบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้แก่

1. รายการโทรทัศน์นำเสนอภาพและบทบาทของผู้หญิงน้อยกว่าผู้ชาย และมีผู้หญิงปรากฏอยู่น้อยกว่าผู้ชาย ทั้งในละครช่วงตึกและรายการเด็ก อีกทั้งผู้ชายมักจะไม่นสนใจข่าวที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิง

2. การแต่งงานและความเป็นแม่คือสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย การแต่งงานที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความเป็นหญิง และความเป็นแม่จะถูกเชื่อมโยงกับผู้หญิง ไม่เพียงรายการเด็กที่นำเสนอผู้ชายในบทบาทต่างๆ มากกว่าผู้หญิงเท่านั้น แต่ยังมีมนำเสนอผู้หญิงในบทบาทแม่บ้านอีกด้วย นอกจากนี้ งานโฆษณายังวางตำแหน่งผู้หญิงให้อยู่ในบ้านและมอบหมายให้ผู้หญิงรับผิดชอบงานบ้าน

3. ผู้หญิงทำงานถูกนำเสนอให้มีอาชีพแบบดั้งเดิม ซึ่งมีสถานะด้อยกว่าหรือมีอำนาจน้อยกว่าผู้ชาย รายการโทรทัศน์ทุกประเภทนำเสนอแรงงานหญิงน้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนแรงงานหญิงในความเป็นจริง อาชีพผู้หญิงที่นำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์มีอยู่อย่างจำกัด และยังมีรูปแบบเดิมๆ เช่น พยาบาล เลขานุการ เป็นต้น

4. ผู้หญิงในรายการโทรทัศน์เป็นฝ่ายถูกระทำมากกว่าผู้ชาย ไม่มีผู้หญิงปรากฏในรายการผจญภัยหรือมีบทบาทในการตัดสินใจ ผู้หญิงถูกนำเสนอในลักษณะที่ตกเป็นเหยื่อ ต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านการเงินและจิตใจ มีความลังเลใจและไม่สามารถแก้ไขปัญหาของตัวเองได้ เช่นเดียวกับรายการเด็กและรายการข่าวที่สร้างภาพผู้หญิงให้ต้องพึ่งพาผู้อื่น ตกเป็นเหยื่อ และเป็นผู้ถูกระทำ

5. โทรทัศน์เพิกเฉยและบิดเบือนการเคลื่อนไหวของผู้หญิง ผลการศึกษาในช่วงต้นทศวรรษ 1970 พบว่า ไม่มีตัวละครและแก่นเรื่องแนวสตรีนิยมในรายการโทรทัศน์ และบางรายการที่นำเสนอผู้หญิงให้มีอิสระและมีความสามารถก็จะถูกเยาะเย้ย ในปัจจุบันรายการส่วนใหญ่มักนำเสนอผู้หญิงในลักษณะเป็นวัตถุทางเพศมากขึ้น นอกจากนี้ รายการข่าวเกี่ยวกับผู้หญิงยังมีปริมาณน้อยกว่าข่าวอื่นๆ

สื่อวิทยุ เสี่ยงบรรยายในโฆษณาและเสียงประกาศบริการสาธารณะต่างๆ ส่วนใหญ่จะเป็นเสียงของผู้ชายมากกว่าเสียงผู้หญิง และรายการสำหรับผู้หญิงมีเวลาในการออกอากาศน้อยมาก นอกจากนี้ มีการจัดสรรงบประมาณให้ผลิตรายการสำหรับผู้หญิงเป็นจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับงบประมาณทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตรายการวิทยุ

สื่อภาพยนตร์ ภาพผู้หญิงในภาพยนตร์จากโลกตะวันตกมีลักษณะเดียวกับเมื่อทศวรรษที่ 1940 บทบาทของผู้หญิงได้ลดจำนวนและความสำคัญลงตั้งแต่นั้นยุคแรกของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และภาพผู้หญิงในภาพยนตร์ได้สะท้อนกฎเกณฑ์และความสนใจในเศรษฐกิจและการเมือง ตัวอย่างเช่น ช่วงทศวรรษที่ 1910-1930 ผู้หญิงในฐานะดารานักแสดงมี

ความสำคัญมาก ในช่วงทศวรรษที่ 1940 ผู้หญิงถูกนำเสนอให้มีความเข้มแข็งและมีความมั่นใจในตนเอง แต่หลังจากทศวรรษที่ 1960 และ 1970 มีการสะท้อนแนวคิดสตรีนิยมบางส่วนในภาพยนตร์ แต่ผู้หญิงที่ปฏิเสธบทบาทดั้งเดิม และมีแนวคิดสตรีนิยม นั้นก็มักจะถูกนำเสนอว่าเป็นคนมีปัญหาทางจิต

สื่อนิตยสาร นิตยสารเป็นสื่อสำหรับผู้หญิง และผู้หญิงเป็นกลุ่มผู้อ่านที่สำคัญ ภาพผู้หญิงที่นำเสนอยังคงเป็นแบบดั้งเดิมและเป็นผู้ถูกกระทำ นอกจากนี้ นิตยสารยังเป็นแหล่งสำคัญของโฆษณาซึ่งนำเสนอผู้หญิงทำงานนอกบ้านมากขึ้น แต่โดยทั่วไปผู้หญิงในโฆษณาจะถูกนำเสนอในลักษณะเป็นแม่บ้าน หรือมีอาชีพที่ด้อยกว่าผู้ชาย รวมทั้งโฆษณามากใช้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศดึงดูดผู้ชาย เพื่อขายสินค้าให้กับผู้ชายและผู้หญิง

สื่อหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์พยายามจัดรูปแบบในหน้าสตรีให้กลายเป็นหน้าความสนใจทั่วไป เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านที่เป็นหญิงและชาย ในการจัดรูปแบบเนื้อหาใหม่ เน้นเรื่องความบันเทิงเป็นหลัก ซึ่งมักละเลยข่าวเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของสตรี

ในปีค.ศ. 1996 ริชาร์ด แฮร์ริส (Richard Harris, 1996 อ้างถึงใน วิชชา สันทนาประสิทธิ์, 2543: 11-13) สัมภาษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชนอีกครั้ง ผลสรุปมีดังนี้

1. ผู้หญิงปรากฏตัวน้อยกว่าผู้ชาย ตัวละคร และผู้ดำเนินรายการเป็นผู้หญิงมีจำนวนน้อยกว่าผู้ชาย ในละครโทรทัศน์ช่วงไพรม์ไทม์ของสหรัฐอเมริกาพบว่าตัวละครหญิงมีสัดส่วนน้อยกว่าตัวละครชาย หรือแม้แต่ในรายการเด็กอย่างเช่นเซซามีสตรีท (Sesame Street) ก็มีตัวละครที่เป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

2. ผู้หญิงถูกนำเสนอเป็น “สัตว์โลกแสนสวย” คือ มีลักษณะความสวยงามและดึงดูดทางเพศ ซึ่งเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงให้ถูกมองเป็น “วัตถุทางเพศ” ภาพผู้หญิงในลักษณะนี้จะก่อให้เกิดค่านิยมที่ผู้หญิงควรรักษาความสวยงามของตนเองไว้ เพราะเมื่อความสวยงามลดน้อยลงไป ผู้หญิงจะไม่ได้ได้รับความสนใจจากผู้ชายอีก ดังเช่นตัวละครหญิงในละครโทรทัศน์มักจะแต่งตัวและแต่งหน้าให้สวยงามอยู่เสมอ ส่วนตัวละครหญิงในภาพยนตร์สยองขวัญจะถูกนำเสนอในลักษณะเป็นผู้ถูกกระทำหรือเหยื่อของฆาตกรที่ตามไล่ล่าและฆ่าตัวละครอื่นๆ ที่ละคนอย่างสยดสยอง

3. ผู้หญิงถูกนำเสนอให้มีลักษณะอ่อนแอ และพึ่งพาผู้ชาย เนื่องจากสังคมมีทัศนคติต่อผู้หญิงว่าเป็นเพศที่มีฐานะต่ำกว่าผู้ชาย ดังนั้นสื่อจึงนำเสนอภาพผู้หญิงให้ออกมามีลักษณะที่อ่อนแอ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาผู้ชาย ไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจ โดยเฉพาะอุดมการณ์ทางเพศของสังคมไทยที่มีต่อความเป็นกุลสตรี กำหนดให้ผู้หญิงต้องเป็นแม่ศรีเรือน อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน รับผิดชอบงานบ้าน และดูแลครอบครัว

4. ผู้หญิงถูกนำเสนอในลักษณะผู้หญิงยุคใหม่ มีความสามารถและมีสิทธิทัดเทียมชาย ภาพยนตร์บางเรื่องนำเสนอภาพผู้หญิงยุคใหม่ เช่น ครูถูกนำเสนอให้เป็นผู้หญิงที่ไม่ยอมแพ้ต่อสถานะที่สังคมกำหนดให้ และมุ่งมั่นกับอุดมการณ์ความเป็นครู หรือนางเอกของเรื่องตัดสินใจฟ้องหย่า เพราะพบว่าสามีนอกใจและพยายามเลี้ยงลูกโดยลำพัง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาพผู้หญิงยุคใหม่ที่ปรากฏในสื่อมวลชนยังมีจำนวนน้อย และขาดความสม่ำเสมอในตัวเอง ดังนั้นภาพที่ปรากฏจึงเป็นภาพเดิมๆ ของผู้หญิงที่ตกเป็นเบี้ยล่าง ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย และเป็นคนอ่อนแอ

ขณะเดียวกัน จูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999: 301-315) ก็กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนไว้ในหนังสือ *Gendered Lives* ว่าสื่อมีอิทธิพลต่อมุมมองในเรื่องเพศมาก เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่ดำรงอยู่ในสังคม เป็นผู้ส่งสารเข้าสู่ความคิดของมนุษย์เราอยู่ตลอดเวลา สื่อมวลชนทุกชนิดนำเสนอเรื่องเพศสภาพไม่ตรงกับความจริงและมีข้อจำกัด โดยผู้หญิงเป็นเพศที่ถูกมองข้าม ถูกนำเสนอให้มีลักษณะตายตัว และถูกตอกย้ำถึงบทบาทดั้งเดิมที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย

ผู้หญิงถูกมองข้ามความสำคัญ สื่อบิดเบือนความจริงโดยมองข้ามความสำคัญของผู้หญิง และการนำเสนอภาพผู้หญิงไม่ตรงกับความจริง ในรายการโทรทัศน์ช่วงไพรม์ไทม์และรายการเด็กของสหรัฐอเมริกา นำเสนอภาพผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และในรายการข่าวมีสัดส่วนผู้ประกาศหญิงจำนวนน้อยกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ข่าวต่างๆ ที่นำเสนอขึ้นยังเกี่ยวข้องกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง การนำเสนอที่บิดเบือนเช่นนี้ทำให้เราเชื่อว่ามีสัดส่วนของผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และเชื่อว่าผู้ชายเป็นมาตรฐานทางวัฒนธรรม

นอกจากผู้หญิงปรากฏในสื่อ น้อยกว่าผู้ชายแล้ว ผู้หญิงที่ทำงานในด้านสื่อสารมวลชนมีสัดส่วนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย มีผู้หญิงจำนวนน้อยมากที่อยู่ในตำแหน่งผู้บริหารหนังสือพิมพ์ ผู้กำกับภาพยนตร์ และผู้บริหารรายการต่างๆ

ผู้หญิงถูกนำเสนอในลักษณะตายตัว โดยทั่วไปสื่อมักจะนำเสนอภาพผู้หญิง และผู้ชายในลักษณะตายตัว ผู้หญิงถูกนำเสนอเป็นวัตถุทางเพศ คือ สวยงาม อ่อนเยาว์ รูปร่าง ผอมเพรียว ถูกกระทำ ฟังพาผู้ชาย ไม่มีความสามารถ และโง่เขลา ผู้หญิงในรายการโทรทัศน์ช่วง ไพร์มไทม์ของ สหรัฐอเมริกาถูกนำเสนอให้มีลักษณะอ่อนเยาว์และรูปร่างผอมกว่าผู้หญิงทั่วไป อย่างมาก และส่วนใหญ่เป็นผู้ถูกกระทำ ต้องฟังพาผู้ชาย และต้องรับผิดชอบงานบ้าน ผู้ประกาศ หญิงในรายการข่าวจะมีอายุน้อยและหน้าตาสวย ซึ่งมีเสน่ห์ดึงดูดใจผู้ชม นอกจากนี้สื่อยังสร้าง ภาพลักษณ์ของผู้หญิงให้เป็นคนที่ต้องทำตัวให้ดูดีอยู่เสมอเพื่อเอาใจผู้ชาย

สื่อได้สร้างภาพผู้หญิงให้ออกมามีลักษณะตายตัวและมักจะนำเสนอในลักษณะ เปรียบเทียบกันเพื่อเน้นให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้หญิงดีและผู้หญิงเลว โดยผู้หญิงดีจะมี คุณลักษณะนิสัยเป็นคนน่ารัก น่าเคารพ เอาใจใส่งานบ้านและครอบครัว ห่วงใยผู้อื่น และส่วนใหญ่ มักจะได้รับบทเป็นนางฟ้า คนที่ยึดมั่นในอุดมการณ์ของตน เขี้ยวความรุนแรง และภรรยาผู้ ซื่อสัตย์ ขณะที่ผู้หญิงเลวจะปรากฏตัวในบทบาทแม่มด ผู้หญิงสำส่อน และโสเภณี ตัวอย่างงาน วรรณกรรมเด็กเราจะพบว่าแม่มดหรือแม่เลี้ยงเป็นผู้หญิงใจร้ายและชอบทารุณเด็ก ส่วนอาชีพของผู้หญิงนั้นเป็นประเด็นที่ถูกมองข้ามไม่นำเสนอ

นอกจากนี้ นิตยสารผู้หญิงก็เป็นสื่ออีกชนิดที่มักนำเสนอภาพตายตัวของผู้หญิงซึ่ง ได้ซ้ำเติมและลดคุณค่าความเป็นหญิง ผู้หญิงส่วนใหญ่หลังจากอ่านนิตยสารผู้หญิงจะรู้สึกไม่ดีต่อ รูปร่างหน้าตาของตน และจะนับถือตนเองลดน้อยลง เนื่องจากนิตยสารผู้หญิงได้สร้างมาตรฐาน ความงามของผู้หญิงที่บิดเบือนไปจากความจริง นอกจากนี้ นิตยสารผู้หญิงในปัจจุบันยังสร้างภาพ ตายตัวของผู้หญิงที่เน้นความสวยงามและมักตีพิมพ์อยู่บนหน้าปกนิตยสาร เนื้อหาภายในเน้น เรื่องการแต่งกายตามสมัยนิยม การออกกำลังกาย การเลิกใช้เครื่องสำอาง การควบคุมน้ำหนัก การทำอาหาร และการดูแลครอบครัว

ภาพลักษณ์ตายตัวเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย สื่อมวลชนได้ สะท้อนภาพลักษณ์เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายให้ออกมามีลักษณะแบบดั้งเดิม 4 ประการ ดังนี้

ผู้หญิงพึ่งพา / ผู้ชายเป็นอิสระ

ผู้หญิงมักจะถูกนำเสนอให้มีบทบาทรองทั้งในรายการเด็กและโฆษณาที่ปรากฏทางโทรทัศน์ ส่วนรายการเพลงมักนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกกระทำและรอคอยความสนใจจากผู้ชาย ขณะที่ผู้ชายถูกนำเสนอให้เป็นคนที่ไม่สนใจผู้หญิง หาประโยชน์จากผู้หญิงเป็นฝ่ายชี้แนะและควบคุมผู้หญิง นอกจากนี้ โฆษณายังนำเสนอแนวคิดเรื่องอำนาจที่สะท้อนรูปแบบการควบคุมของผู้ชายและการยอมจำนนของผู้หญิง เช่น ผู้ชายถูกวางตำแหน่งให้อยู่เหนือผู้หญิง และผู้หญิงมักจะถูกนำเสนอในลักษณะเปลือยบอบกว่าผู้ชาย ซึ่งการนำเสนอในลักษณะนี้ทำให้ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ชาย

สื่อมวลชนที่สะท้อนภาพลักษณ์ประเภทนี้ ได้แก่ นิตยสารซึ่งส่งเสริมรูปแบบความสัมพันธ์หญิงและชายในลักษณะดั้งเดิมด้วยการเน้นบทบาทของผู้หญิง ให้เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้สนับสนุนสามีและครอบครัว

ผู้ชายมีอำนาจ / ผู้หญิงไร้ความสามารถ

วรรณกรรมสำหรับเด็กสนับสนุนแนวคิดเรื่องผู้ชายมีอำนาจซึ่งคอยช่วยเหลือผู้หญิงที่ไร้ความสามารถ โดยนำเสนอภาพผู้หญิงที่ไม่มีความสามารถและร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ชาย สื่อโฆษณามักจะนำเสนอภาพผู้หญิงที่ทุกข์ทรมานกับการทำความสะอาดบ้าน โดยมีผู้ชายมาเป็นผู้แนะนำวิธีที่ช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของผู้หญิง นอกจากนี้ โฆษณาที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้หญิงยังใช้เสียงของผู้ชายเป็นผู้อธิบายคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ ซึ่งการใช้เสียงของผู้ชายนั้นเป็นการส่งเสริมความคิดที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง

โทรทัศน์เป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ส่งเสริมการนำเสนอความมีอำนาจของผู้ชาย สัดส่วนของผู้ชายที่นำเสนอในรายการโทรทัศน์ต่างๆ มีจำนวนมากกว่าผู้หญิง นอกจากนี้ รายการโทรทัศน์ในช่วงไพรม์ไทม์ของสหรัฐอเมริกายังนำเสนอภาพผู้หญิงที่อ่อนแอ ไร้ความสามารถ และต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้ชาย

ผู้หญิงรับผิดชอบงานบ้าน / ผู้ชายหาเลี้ยงครอบครัว

ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงที่ต้องรับผิดชอบงานบ้านและผู้ชายเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวถูกเผยแพร่ซ้ำอีกครั้ง ภาพผู้หญิงทุ่มเท

ทำงานบ้าน เช่น กำจัดรอยเปื้อนบนเสื้อผ้า ทำอาหาร และดูแลความสวยงามของตนเช่นเดียวกับ ในช่วงทศวรรษที่ 1950 นอกจากนี้ สื่อยังกล่าวอ้างถึงการไร้ความสามารถในการจัดการงานภายใน บ้านของผู้ชาย เช่น โฆษณาจะปรากฏภาพผู้ชายที่ไม่ใส่ใจเรื่องโภชนาการ การดูแลเด็ก และงาน บ้าน

นอกจากนั้น สื่อมวลชนนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับอาชีพการงานของผู้หญิงเพียง เล็กน้อยหรือบางครั้งก็ไม่ให้ความสนใจ ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีอาชีพการงาน เช่น ทนายความ แพทย์ แต่สื่อก็เลือกนำเสนอเพียงบทบาทแม่และภรรยาเป็นหลัก และเรื่องราวของผู้หญิงที่พูดคุยกันจะ เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวและเพื่อนฝูง นอกจากนี้ รายการข่าวและหนังสือพิมพ์ยังสนับสนุนการ นำเสนอบทบาทการเป็นภรรยา แม่ และแม่บ้านของผู้หญิง

ผู้หญิงเป็นเหยื่อและวัตถุทางเพศ / ผู้ชายเป็นผู้ใช้กำลัง

สื่อนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายด้วยมุมมองที่ผู้หญิงอยู่ภายใต้การ ควบคุมของผู้ชาย สื่อนำเสนอให้ผู้หญิงปฏิบัติตามอุดมคติความเป็นหญิง เช่น รักสวยรักงาม ดึงดูดใจเพศชาย และตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย อุดมคติเหล่านี้เป็นส่วนที่ทำให้พวกเธอตก เป็นเหยื่อของผู้ชาย

โฆษณาในนิตยสารนำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นวัตถุทางเพศ โดยผู้หญิงมักอยู่ใน ลักษณะเปลือยหรือเปลือยผ้าบางส่วน โฆษณาเครื่องสำอาง น้ำหอม ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเส้นผม และเสื้อผ้ามักจะมีภาพผู้หญิงที่ดึงดูดใจผู้ชาย การนำเสนอผู้หญิงให้เป็นวัตถุทางเพศนั้นมักจะ ปรากฏมากที่สุดในมิวสิกวิดีโอ ผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อย และเต้นยั่วยวนเพื่อดึงดูดความสนใจของ เพศชาย ส่วนผู้ชายจะเป็นฝ่ายบังคับให้ผู้หญิงเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศหรือทำร้ายร่างกายผู้หญิง ซึ่งความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นยังปรากฏในภาพยนตร์หลายเรื่องเช่นกัน โดยนำเสนอเรื่อง การข่มขืน ให้เป็นการปะทะกันระหว่างหญิงชาย แทนที่จะนำเสนอให้เป็นการกดขี่ข่มเหงผู้หญิง

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของไทยจำนวนมากที่มีประเด็นเกี่ยวข้องกับผู้หญิงและ สื่อมวลชน ซึ่งผู้วิจัยสามารถรวบรวมได้ดังนี้

สื่อหนังสือพิมพ์

เนื่องจากธรรมชาติของสื่อหนังสือพิมพ์ที่เน้นเรื่องราวข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการเมือง ซึ่งเป็นประเด็นสาธารณะที่ผู้ขายให้ความสำคัญ ดังนั้นหนังสือพิมพ์จึงเป็นสื่อสำหรับผู้ขาย ทำโดยผู้ขาย และอ่านโดยผู้ขาย เนื้อหาสาระก็เน้นเรื่องราวที่ผู้ขายให้ความสนใจ แต่ต่อมาผู้หญิงก็ได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์ในฐานะผู้ผลิตและผู้อ่าน ดังนั้นเนื้อหาของหนังสือพิมพ์จึงมีเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงมากขึ้น

มิงงานศึกษาเกี่ยวกับภาพผู้หญิงที่สะท้อนผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ ในปีพ.ศ. 2531 กอบแก้ว มุดทอง ได้ศึกษาภาพสะท้อนของผู้หญิงในหน้าหนังสือพิมพ์ในสมัยรัชกาลที่ 5 – รัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2431-2476) เป็นช่วงที่สังคมไทยได้รับอิทธิพลจากตะวันตกมากขึ้น และกลุ่มผู้หญิงไทยในชนชั้นสูงและชนชั้นกลางได้รับแนวความคิดใหม่ๆ จากโลกตะวันตก ผลการวิจัยพบว่าหนังสือพิมพ์ยังคงนำเสนอภาพผู้หญิงไทยที่ยึดติดกับค่านิยมเดิมๆ เช่น รักและเทิดทูนพระมหากษัตริย์ นิยมชมชอบเจ้านายและยศฐาบรรดาศักดิ์ นับถือศาสนาพุทธ เคารพผู้อาวุโส ยกย่องเงินและผู้มีอำนาจ นิยมวัตถุสิ่งของ รักพวกพ้อง กตัญญูตเวทื่อ เพื่อเพื่อแม่ ให้ภักดิ์ แสวงหาความรู้ รักอิสระและความสนุกสนาน สุภาพเรียบร้อย เชื่อถือโชคกลาง และชอบการบริโภค ขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ก็ได้เรียกร้องให้ผู้หญิงมีสิทธิและมีโอกาสในพื้นที่นอกบ้านมากขึ้น เช่น ด้านการศึกษา ด้านอาชีพการงาน ด้านการเมือง เป็นต้น ในปี พ.ศ. 2528 รัชราพร นีรนาทรังสรรค์ (2528 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 82) ศึกษาบทบาทของผู้หญิงในหน้าหนังสือพิมพ์พบว่า ขาวหน้าหนึ่งเป็นหน้าที่สำคัญกว่าหน้าอื่นๆ และมักจะนำเสนอภาพผู้หญิงในประเด็นที่ถูกทำร้าย เช่น ถูกทุบตี หรือถูกข่มขืน ภาพผู้หญิงทั้งหมดอยู่ในลักษณะ Masochist คือ ผู้หญิงจะกลายเป็นขาวหน้าหนึ่งก็ต่อเมื่อถูกทำร้าย นานๆ ครั้งจะมีภาพผู้หญิงที่ลุกขึ้นมาปกป้องตนเอง เช่น กัดลิ้นผู้ชายที่พยายามข่มขืน ซึ่งอาจจะถูกนำเสนอเป็นขาวหน้าหนึ่งบ้าง นอกจากนี้ ภาพผู้หญิงส่วนใหญ่ที่มักปรากฏในข่าว คือ ภาพผู้หญิง อ่อนแอ โง่เขลา โดนผู้ชายหลอกอย่างง่ายดาย และต้องรองรับอารมณ์ของผู้ชาย ต่อมามิงงานวิจัยของสถาบันพัฒนาการหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย (2532 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 79) ทำการสำรวจภาพผู้หญิงที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์พบว่า ภาพสะท้อนของผู้หญิงเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ภาพสะท้อนในหน้าหนึ่งมีสัดส่วนบวกมากกว่าลบ ภาพผู้หญิงที่ถูกสะท้อนออกมาในด้านบวก คือ เสียสละ เข้มแข็ง สวย สุขุม เฉลียวฉลาด และมีประโยชน์ นอกจากนี้ ภาพผู้หญิงในระดับล่าง เช่น ผู้นำกรรมการสตรี เกษตรกรสตรี ก็เริ่มมีการนำเสนอมากขึ้น ส่วนมณฑนา

อิทธิพนธ์ชัย และ ศิริพร สะโคโรบานะ (2529: 214-215) กล่าวถึง ภาพสะท้อนของผู้หญิงในหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งมักจะเป็นภาพในทางลบ ชาวส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อทางเพศ และผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศที่เน้นแต่ความงาม ส่วนภาพผู้หญิงที่เกี่ยวข้องกับการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมมักจะไม่น่าสนใจได้นำเสนอในข่าวหน้าหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ชันญี กัญจนอุไรโรจน์ (2538) และ สุมิตตา สิงห์โตอ่อน (2538) ได้ศึกษาภาพผู้หญิงในหนังสือพิมพ์รายวันเช่นกัน โดยชันญีทำการสำรวจหนังสือพิมพ์ 6 ฉบับย้อนหลังไปในช่วงปีพ.ศ. 2528-2537 สรุปว่า ภาพสะท้อนผู้หญิงมีปรากฏมากขึ้นในทุกหน้าของหนังสือพิมพ์ และทิศทางการนำเสนอเป็นบวกมากขึ้น มีภาพผู้หญิงยุคใหม่เกิดขึ้นมา แต่ประเด็นหลักยังคงนำเสนอเรื่องความสวยงามและการเข้าสังคมมากที่สุด และภาพหน้าหนึ่งยังคงนำเสนอผู้หญิงที่เป็นเหยื่อความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ หรือเป็นผู้ถูกระทำ ชันญีวิเคราะห์ว่าการเปลี่ยนแปลงการนำเสนอภาพผู้หญิงนั้นเกิดจากบทบาทของผู้หญิงในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก หนังสือพิมพ์ในฐานะสื่อชนิดหนึ่งที่สะท้อนภาพความจริงจึงเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ส่วนสุมิตตาได้วิเคราะห์เนื้อหาข่าวและภาพผู้หญิงในหนังสือพิมพ์ 4 ฉบับในปีพ.ศ. 2538 พบว่าหนังสือพิมพ์คุณภาพนำเสนอภาพผู้หญิงมากกว่าหนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณ ภาพผู้หญิงที่นำเสนอส่วนใหญ่เป็นภาพผู้หญิงในสังคมเมืองมากกว่าชนบท และการนำเสนอภาพผู้หญิงนั้นยังมีสัดส่วนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับเนื้อหาอื่น ๆ ของหนังสือพิมพ์

นอกจากนี้ ตามปกติการเมืองเป็นเรื่องของผู้ชาย แต่ในปัจจุบันผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในด้านการเมืองมากขึ้น และหนังสือพิมพ์ได้หยิบยกบทบาทของผู้หญิงกับการเมืองมานำเสนอมากขึ้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาพสะท้อนของผู้หญิงในด้านการเมือง โดยพัชณี เที่ยจรรยา และคณะ (2533) ศึกษาภาพนักการเมืองหญิงที่สะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่านักการเมืองหญิงมีคุณสมบัติเด่นตรงที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีความจริงใจในการทำงาน และมีความละเอียดรอบคอบ ส่วนข้อด้อยคือ ขาดความเฉียบขาดในการตัดสินใจทางการเมือง สำหรับกิจกรรมส่วนรวมของนักการเมืองหญิงนั้นจะถูกผูกติดกับเรื่องงานด้านสาธารณกุศลมากกว่างานด้านนิติบัญญัติ ในด้านปริมาณการนำเสนอข่าวของนักการเมืองหญิงมีเพิ่มมากขึ้น แต่ว่ายังเน้นอยู่ในคอลัมน์ซุบซิบ ซึ่งสะท้อนว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญ นอกจากนี้ ภาพเกี่ยวกับผลงานของนักการเมืองหญิงยังเน้นหนักไปในเรื่องผู้หญิง เด็ก วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นประเด็นเบาๆ ทั้งสิ้น ส่วนวชิราภรณ์ อาทรมิตร (2541) ก็ทำการศึกษาภาพลักษณ์ของนักการเมืองหญิงที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ปี พ.ศ. 2541 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ข่าวเกี่ยวกับนักการเมืองหญิงมักจะถูก

นำเสนอในรูปแบบข่าวย่อมากที่สุด ส่วนประเภทของข่าวที่นำเสนอมากที่สุดคือ ข่าวการเมืองการปกครอง รองลงมาคือ ข่าวเด็กและสตรี นอกจากนี้บทบาทของนักรการเมืองหญิงที่หนังสือพิมพ์นำเสนอปรากฏ 5 บทบาท ได้แก่ รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แม่หรือลูกหรือภรรยา ผู้นำทางการเมือง และสมาชิกคณะกรรมการสามัญสภาผู้แทนราษฎร

ขณะที่งานวิจัยของมณฑนา ทวียนต์เนรมิตร (2538) ได้ศึกษาภาพสะท้อนของโฆษกหญิงในหน่วยงานรัฐ ผลการศึกษาพบว่า ภาพสะท้อนของผู้หญิงเป็นภาพบวกตลอดเนื่องจากโลกแห่งความจริง โฆษกหญิงมีสถานภาพสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป ประเด็นที่สื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอภาพโฆษกหญิงนั้นจะเน้นในเรื่องความสามารถในการทำงาน ภูมิหลัง บุคลิกภาพ และคุณสมบัติทางกายภาพ ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะก้าวเข้าสู่ปริมณฑลทางการเมืองแล้ว แต่ภาพสะท้อนที่ปรากฏยังคงนำเสนอความเป็นหญิงติดตัวเข้ามาด้วย เช่น เรื่องครอบครัว ความสวยงาม การผูกติดกับเรื่องประเด็นเบาๆ เช่น เด็ก วัฒนธรรม การกุศล เป็นต้น

สื่อนิตยสาร

นิตยสารเป็นสื่อสำหรับผู้หญิง เนื่องจากจัดทำโดยผู้หญิง เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความในใจของผู้หญิง และผู้หญิงยังเป็นกลุ่มผู้อ่านที่มีจำนวนมาก อุบลวรรณ ปิติพัฒนะเมษิต และ อวยพร พานิช (2535) และ พิมพ์ฤทัย ชูแสงศรี (2534 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 97-98) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของนิตยสารตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่า นิตยสารผู้หญิงมีหน้าที่หลากหลายตั้งแต่ให้ความรู้แก่ผู้หญิง ให้ความบันเทิง กระตุ้นผู้หญิงให้ตื่นตัวทางการเมือง และเป็นปากเป็นเสียงให้กับผู้หญิง เป็นแหล่งบันทึกเรื่องราวและความคิดเห็นของผู้หญิงที่มีต่อตนเอง สังคม และโลกที่สามารถแสดงออกสู่สาธารณะ จากหน้าที่ทั้งหมดนี้หน้าที่ในการให้ความรู้จะต่อเนื่องอยู่เสมอ ในขณะที่หน้าที่กระตุ้นให้ผู้หญิงตื่นตัวทางการเมืองนั้นค่อยๆ เลือนหายไป

ในปีพ.ศ. 2529 มณฑนา อิทธินันท์ชัย และ ศิริพร สะโครบาเนค (2529: 216-217) ทำการสำรวจนิตยสารที่มีอยู่ทั้งหมดในท้องตลาด และพบว่านิตยสารมีลักษณะการเกิดนิตยสารเฉพาะกลุ่มเฉพาะด้านมากขึ้น ได้แก่ นิตยสารผู้หญิงสมัยใหม่และนิตยสารแบบดั้งเดิม นิตยสารทั้งสองประเภทยังคงนำเสนอเนื้อหาตอกย้ำและส่งเสริมให้ผู้หญิงมีหน้าที่บทบาทแบบดั้งเดิม คือ การเป็นแม่และภรรยาที่ดี และเป็นสัตว์โลกแสนสวย

ส่วนบทบาทในการพัฒนาผู้หญิงนั้น อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโฆษิต (2529) สรุปตามกรอบแผนพัฒนาสตรีระยะยาวของรัฐที่แบ่งระดับการพัฒนาสตรีออกเป็น 3 ระดับ คือ ส่งเสริมการพัฒนาลักษณะส่วนตัวมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องโลกภายนอก และเรื่องครอบครัวน้อยที่สุด

ในส่วนผู้อ่านนิตยสารผู้หญิง มีงานวิจัยของสุพจน์ กุลปรารค์ทอง (2529 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 99) ศึกษาพฤติกรรมการซื้อนิตยสารผู้หญิงของผู้หญิงในกรุงเทพฯ โดยใช้มุมมองด้านธุรกิจและการตลาด และสัมภาษณ์ผู้ซื้อนิตยสาร 300 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงในกรุงเทพฯ ที่อ่านนิตยสารผู้หญิงมีการศึกษาตั้งแต่ระดับน้อยจนถึงระดับสูง และมีรายได้น้อยจนถึงรายได้สูง นอกจากนี้ ปัจจัยที่ดึงดูดใจผู้หญิงให้อ่านนิตยสาร คือ ผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับข้อสรุปในงานวิจัยของกุลธิดา ท้วมสุข (2534) ที่ได้สำรวจทัศนคติของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่มีต่อนิตยสารผู้หญิง สรุปได้ว่า นักศึกษาหญิงอ่านนิตยสารเพื่อแก้เหงาและผ่อนคลายความตึงเครียด รวมทั้งงานวิจัยของอุบลวรรณ (2529) พบว่า คอรัลล์ที่ผู้หญิงนิยมอ่านกันมากคือ ความงาม สัมภาษณ์บุคคล คหกรรม และการท่องเที่ยว กลุ่มผู้อ่านยังได้ประโยชน์จากการอ่านไปใช้ปรับปรุงบุคลิกภาพ และปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อม อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยของกุลธิดา กาญจนา แก้วเทพ (2539) ได้สรุปความนิยมการอ่านนิตยสารผู้หญิงของผู้หญิงยุคใหม่ว่ามีสาเหตุจากการที่นิตยสารเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้หญิงในการเข้าสู่โลกภายนอก แต่ในขณะเดียวกัมนิตยสารผู้หญิงยังคงนำเสนอเนื้อหาเป็นแบบทวิลักษณ์ เช่น นวนิยายที่มีเนื้อหาวนเวียนอยู่ในเรื่องแบบเดิมๆ พร้อมกับนำเสนอการแต่งกายตามสมัยนิยมที่ใส่ไปทำงานนอกบ้าน

นอกจากนี้ มีการศึกษาคอรัลล์ตอบปัญหาชีวิตในนิตยสารผู้หญิง โดยอรอนงค์ สวัสดิ์บุรี (2533) วิเคราะห์เนื้อหาในคอรัลล์ตอบปัญหาชีวิตช่วงปีพ.ศ. 2494-2530 ขณะเดียวกัน ไศลทิพย์ จารุภูมิ และ อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี (2535) ศึกษาเปรียบเทียบคอรัลล์ตอบปัญหาชีวิตในนิตยสาร ผลการวิจัยทั้งสองชิ้นพบว่า ปัญหาหลักที่ผู้หญิงประสบนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลง โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องความรักและเพศ และความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย ขณะที่ปัญหาที่มีผู้ถามน้อยที่สุดคือ เรื่องเกี่ยวกับอาชีพ การศึกษา และสังคม สาเหตุที่ผู้หญิงเขียนจดหมายเข้ามาถามปัญหา เนื่องจากแหล่งที่ปรึกษาเดิมคือ พ่อแม่ ญาติ เพื่อน ไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้อีกต่อไป ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องหันมาพึ่งผู้เชี่ยวชาญที่สามารถตอบคำถามแทนแหล่งที่ปรึกษาเดิมได้

ขณะที่พัชรี เขยจรรรยา และ มาณิษา พิศาลบุตร (2535) ทำการวิจัยภาพแบบฉบับของผู้หญิงที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนชายหัวเราะ โดยศึกษาการ์ตูนจำนวน 50 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงมักถูกนำเสนอให้เป็นวัตถุทางเพศ ภาพของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วถูกนำเสนอมากที่สุด โดยมีลักษณะเป็นคนอ้วน หน้าตาน่าเกลียด คอยควบคุมและหึงหวงสามี ซึ่งมีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับผู้หญิงโสด โดยผู้หญิงโสด จะมีหน้าตาสวยงาม รูปร่างเย้ายวนใจ แต่งตัวเปิดเผยรูปร่างโดยสวมเสื้อใต้น้อยชิ้น มีความต้องการทางเพศ และพยายามทุกวิถีทางที่จะให้เพศตรงข้ามสนใจ อาชีพของผู้หญิงที่ปรากฏในการ์ตูนชายหัวเราะคือ โสเภณี คนรับใช้ และเลขานุการ ขณะเดียวกัน มัทธนา อธิธินันท์ชัย และ ศิริพร สะโครบาเนค (2529: 225) กล่าวว่า เนื้อหาในหนังสือการ์ตูนไม่ได้นำเสนอสาระที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กเท่าที่ควร และมักจะนำเสนอภาพผู้หญิงเพียง 3 บทบาทคือ เป็นวัตถุทางเพศหรือมีลักษณะเย้ายวนอารมณ์เพศ เมื่อแต่งงานแล้วจะกลายเป็นคนที่มีรูปลักษณ์น่าเกลียดน่ากลัว และเป็นสัตว์โลกไร้สมองซึ่งตามไม่ทันสามีที่เจ้าเล่ห์

ขณะเดียวกัน อุบลวรรณ ปิติพัฒน์ โสมเชิต (2542) ยังกล่าวตอกย้ำว่า ผู้จัดทำนิตยสารส่วนใหญ่จะเน้นภาพผู้หญิงที่ทำท่าทางเย้ายวนทางเพศ นิตยสารเล่มใดมีความเย้ายวนทางเพศมากก็จะได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากขึ้น และยอดขายก็จะสูงตามไปด้วย

เริงฤดี ประการะนันท์ (2544) ศึกษาการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากนิตยสารสตรีและทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของผู้หญิงวัยรุ่นและวัยทำงาน ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงวัยรุ่นเปิดรับเรื่องเพศจากสื่อทั่วไปมากกว่าผู้หญิงวัยทำงาน และนิตยสารสตรียังเป็นสื่อที่ผู้หญิงเปิดรับมากที่สุด วัตถุประสงค์ในการเปิดรับที่ผู้หญิงให้น้ำหนักมากที่สุด คือ เพื่อความทันสมัย เนื้อหาในนิตยสารสตรีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกอ่านค่อนข้างมาก คือ การแต่งกายและการแต่งหน้า นอกจากนี้ผู้หญิงส่วนใหญ่ยังมีทัศนคติในด้านบวกต่อการคุมกำเนิดและการรับรู้เรื่องเพศ ตลอดจนเห็นว่า การแสวงหาความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ การพูดคุยเรื่องเพศ การแสดงความรัก และค่านิยมอยู่กินกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติและยอมรับได้ในสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ ผู้หญิงยังมีทัศนคติในด้านลบต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างอิสระและกลุ่มรักร่วมเพศ

สื่อภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่บันทึกเรื่องราวของสังคมในช่วงเวลาหนึ่งไว้อย่างมีชีวิตชีวาด้วยภาพและเสียงซึ่งมีความใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด ภาพยนตร์เป็นสื่อที่แสดงออกทางวัฒนธรรมของทุกระดับชั้นในสังคมและรวบรวมประสบการณ์ของคนจำนวนมากในช่วงเวลา

เดียวกัน เรื่องราวของตัวละครที่ปรากฏในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวของผู้คนในสังคมนี้ๆ ความคิด คำพูด พฤติกรรมของตัวละครก็จำลองมาจากพฤติกรรมของผู้คนในสังคม

งานวิจัยของบงกช เศวตามร์ (2533) และ กาญจนา แก้วเทพ (2534) ศึกษาตัวละครหญิงในภาพยนตร์ไทยโดยใช้แนวคิดสตรีศึกษามาเป็นแนวทางในการศึกษา และได้คัดเลือกภาพยนตร์ไทย 45 เรื่องที่ออกฉายในปีพ.ศ. 2528-2530 โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือก คือ ตัวละครหญิงมีลักษณะเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานที่เคยเป็น ผลการวิจัยตัวละครหญิงทั้ง 73 ตัวพบว่าผู้หญิงมี 4 บทบาทหลักคือ แม่ เมียน้อย โสเภณี และผู้หญิงแกร่ง

บทบาทแม่มีหลากหลายประเภท เช่น แม่ในอุดมคติ เป็นแม่ที่เสียสละและรักลูก แม่ที่ควบคุมชีวิตลูก แม่ที่เป็นทาสลูก แม่ที่เรียกร้องลูกราวกับเป็นเจ้าของชีวิตของลูก โดยเฉพาะจะเรียกร้องกับลูกสาวมากกว่าลูกชาย

ตัวละครกลุ่มที่สอง คือ อนุภรรยา ภาพยนตร์สะท้อนเหตุผลของการที่ผู้หญิงคนหนึ่งตัดสินใจเป็นอนุภรรยาด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น ปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยลูกสาวถูกมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบ หรืออาจถูกหลอกลวง หรือมีความรักแท้จริงต่อผู้ชาย

ตัวละครต่อมาคือ โสเภณี ภาพยนตร์ไทยเริ่มนำเสนอโสเภณีในมุมมองที่เห็นอกเห็นใจมากขึ้น แต่ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่เข้าข้างสังคมมากกว่าเข้าข้างโสเภณี และมักจะตอกย้ำจุดจบอันน่าเศร้าสลดของหญิงโสเภณี

ภาพผู้หญิงกลุ่มสุดท้ายคือผู้หญิงแกร่ง ผู้หญิงที่มีคุณลักษณะเป็นตัวของตัวเองเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหว ลักษณะเหล่านี้ตรงกันข้ามกับความเป็นหญิงอย่างสิ้นเชิง แต่เมื่อมองกลับไปในตัวผู้สร้างภาพยนตร์จะเห็นว่า ผู้สร้างยังไม่ค่อยยอมรับบทบาทผู้หญิงแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับวีรบุรุษ และทำยที่สุดความสามารถของผู้หญิงแกร่งจะไปไม่ตลอดรอดฝั่ง

บงกชสรุปความสัมพันธ์ของหญิงและชายว่า ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชาย ไม่ต่อต้านผู้ชายในเรื่องเพศ ไม่แสดงความปรารถนาทางเพศออกมา ไม่ล่าส่อน ผู้หญิงต้องเลือกเป้าหมายในชีวิตได้เป้าหมายเดียว เช่น เลือกครอบครัวมากกว่างาน และจะต้องยึดมั่นในความดี ไม่ว่าจะตัวละครรอบข้างจะร้ายกาจเพียงใดก็ตาม

ในปีพ.ศ. 2533-2534 จำเรื่องลักษณะ ๓๖๖ (2542) ศึกษาภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยผ่านภาพยนตร์ไทยจำนวน 23 เรื่อง และพบว่าผู้หญิงถูกนำเสนอให้มีคุณลักษณะเชิงบวก คือ มีเมตตา กตัญญู มีความรับผิดชอบ และเข้มแข็ง ขณะที่คุณลักษณะเชิงลบ ได้แก่ ชอบนินทา อ่อนแอ และขี้ขลาด ตัวละครชายมีทัศนคติดูถูกดูแคลนบุคลิกอ่อนโยนและยอมอ่อนข้อให้ผู้ชายของตัวละครหญิง ส่วนผู้หญิงเก่งที่มีความสามารถจะถูกมองเป็นผู้หญิงอันตราย มีมารยาผู้ชายต้องระวังตัวให้มากเมื่อเข้าใกล้ ในด้านความปรารถนาของผู้หญิง ภาพยนตร์ไทยมักจะนำเสนอว่าผู้หญิงปรารถนาทรัพย์สินเงินทองมากกว่าสิ่งอื่นใด ตัวอย่างเช่น แม่จะให้ลูกสาวแต่งงานกับคนรวยเพื่อครอบงำฐานะของครอบครัว ภรรยาพยายามฆ่าสามีเพื่อหวังทรัพย์สินสมบัติ หรือผู้หญิงยอมสละพรหมจรรย์ให้ผู้ชาย เนื่องจากอยากได้เงินและอยากมีชีวิตที่หรูหรา ผู้หญิงยังปรารถนาชื่อเสียงเกียรติยศ อยากให้มีคนนับหน้าถือตา และเป็นคนดังในแวดวงสังคม นอกจากนี้ผู้หญิงยังต้องการความรักและกามารมณ์ ผู้หญิงบางส่วนต้องเก็บซ่อนความรู้สึกไว้เนื่องจากความอาย แต่บางส่วนกลับกล้าเปิดเผยความรู้สึกของตน หลุดพ้นจากกรอบความคิดการรักรักรวมตัว ไม่เพียงแต่ความต้องการชื่อเสียงเงินทองเท่านั้น ผู้หญิงยังต้องการอิสระและเสรีภาพในการเลือกทางเดินชีวิตด้วยตนเอง

พนิดา หันสวาสดี (2544) ศึกษาภาพลักษณ์ผู้หญิงที่ถูกผลิตซ้ำในภาพยนตร์ที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2542 ทั้งหมด 9 เรื่อง พบว่า ภาพยนตร์ส่วนใหญ่นำเสนอเรื่องราวของผู้หญิงชนชั้นกลาง ขณะที่ภาพยนตร์ 2 เรื่องนำเสนอเรื่องราวของผู้หญิงชนชั้นล่าง อาชีพของตัวละครหญิงส่วนใหญ่เป็นอาชีพบริการ ในด้านคุณลักษณะนิสัยของผู้หญิงในภาพยนตร์ 9 เรื่องนั้นพบว่ามีคุณลักษณะหลัก 2 ประการ คือ ความอ่อนแอทางกายภาพ ผู้หญิงมีร่างกายอ่อนแอ จึงต้องเรียกร้องให้ผู้ชายมาช่วยปกป้องคุ้มครองดูแล และความอ่อนแอทางจิตใจ การที่ผู้หญิงตัดสินใจทำผิด เพราะไม่สามารถอดทนต่อแรงกดดันได้ ลักษณะที่สำคัญของผู้หญิงอีกอย่าง คือ ความอ่อนโยน เป็นคุณลักษณะที่ทำให้ผู้หญิงได้รับความรักและความชื่นชมจากผู้ชาย โดยสรุปภาพผู้หญิงที่ปรากฏในภาพยนตร์ส่วนใหญ่เป็นภาพลักษณ์แบบ “ความเป็นหญิงที่สังคมคาดหวัง” คือ อ่อนโยน ใจดี มีเมตตา เรียบร้อย กตัญญู ซื่อสัตย์ อ่อนแอ ขี้บ่น จู้จี้ เอาแต่ใจตัวเอง ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องคนอื่น ขณะที่ภาพลักษณ์ของนางเอกเป็นลักษณะ “ผู้หญิงที่ดีในอุดมคติ” คือ เป็นกุลสตรี ประพฤติตนอยู่ในกรอบบรรทัดฐานของสังคมและศีลธรรม โดยเฉพาะความประพฤติทางเพศ เคารพและเชื่อฟังพ่อแม่ และยกย่องให้เกียรติสามีเป็นผู้นำครอบครัว ประพฤติตนเป็นช้างเท้าหลัง รับผิดชอบงานบ้าน และอบรมเลี้ยงดูลูก

สื่อวิทยุ

วิทยุเป็นสื่อมวลชนที่แพร่หลายมากที่สุดรองจากโทรทัศน์ มีราคาถูกและเข้าถึงคนทุกกลุ่มได้อย่างทั่วถึง แทบทุกครั้งเรื่อนจะมีวิทยุอย่างน้อยหนึ่งเครื่องอยู่ภายในบ้าน และกลุ่มผู้ฟังส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ถึงแม้ผู้หญิงจะเป็นกลุ่มผู้ฟังกลุ่มใหญ่ แต่รายการวิทยุสำหรับผู้หญิงนั้นมีน้อยหรือแทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีเลยก็ว่าได้ (มัทธนา อิทธินันท์ชัย และ ศิริพร สะโครบาเนค, 2529: 228) รายการวิทยุที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง ส่วนใหญ่เป็นรายการบันเทิงที่มุ่งขายสินค้าบริโภคให้แก่ผู้ฟังซึ่งเป็นผู้หญิง รายการเพลง รายการข่าวเบาๆ และละครวิทยุประเภทพาฝัน โดยส่วนใหญ่จะพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับภาพสะท้อนของสตรีจะปรากฏมากที่สุดใบบทเพลง

สุภา อังกระวารานนท์ (2527) ศึกษาความหมายแฝงของคำว่า “ผู้หญิง” จากเพลงไทยสากลทั้งเพลงลูกกรุงและเพลงลูกทุ่งในช่วงปี พ.ศ. 2512-2525 จำนวน 3,500 เพลง โดยใช้ทฤษฎีอรรถศาสตร์ (Semantic) มาใช้ในการวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมแล้วความหมายแฝงที่กล่าวถึงผู้หญิงจะเป็นไปในทางลบมากกว่า เช่น ไม้เลื้อย ดอกหญ้า ทั้งนี้เพลงที่ร้องเกี่ยวกับอารมณ์อกหักหรือไม่สมหวังในรัก ถ้าหากเป็นผู้ชายร้องก็มักจะกล่าวโทษผู้หญิง แต่มีข้อสังเกตว่าเวลาผู้หญิงออกหักร้องเพลงจะไม่กล่าวโทษผู้ชาย แต่จะโทษตัวเอง

ในปีพ.ศ. 2532 เมตตา กฤตวิทย์ และ ธิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2535) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาพผู้หญิงในเพลงลูกทุ่งและลูกกรุงในช่วงอดีตตั้งแต่ปีพ.ศ. 2508-2530 และยุคปัจจุบันปีพ.ศ. 2531-2532 งานวิจัยชิ้นนี้ใช้กรอบแนวคิดที่ว่าเพลงเป็นอาณาจักรของผู้ชายมาก่อน นักประพันธ์เพลงเป็นผู้ชายทั้งหมด ฉะนั้น เพลงของนักร้องชายและนักร้องหญิงจึงเป็นเพลงที่มาจากมุมมองของผู้ชายทั้งสิ้น ผลการวิจัยพบว่า ในอดีตเพลงลูกทุ่งของนักร้องชายจะกล่าวถึงคุณค่าของสตรีที่ตั้งอยู่บนความงาม พรหมจรรย์ และการมีชายมาหมายปอง และมีการกล่าวถึงลักษณะของผู้หญิงชนบท เช่น ช้างอน ขี้หึง ชอบผู้ชายหล่อและฐานะดี ขณะที่เพลงลูกทุ่งยุคใหม่ นักร้องชายยังคงกล่าวถึงรูปโฉมของสตรีอยู่เช่นเดิม แต่มีการเปลี่ยนแปลงในเพลงของนักร้องหญิงคือ ผู้หญิงไม่คิดจะพึ่งพาผู้ชายเหมือนแต่ก่อน เริ่มไขว่คว้าชีวิตที่ดีด้วยตนเอง และไม่คอยสอนให้ผู้หญิงวางแผนพรหมจรรย์ ผู้หญิงในเพลงลูกทุ่งจะมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ส่วนเพลงลูกกรุงของนักร้องชายจะสะท้อนภาพผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นผู้ยึดถือความรักเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ คุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ความสาว ความสวย พรหมจรรย์ รอให้ชายมาหมายปอง ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายตั้งรับ สงวนท่าที และรักเดียวใจเดียว ขณะที่เพลงยุคปัจจุบัน ผู้ชายเริ่มมองผู้หญิงด้วยความรักและการแต่งงาน

ที่มาจากพื้นฐานความเข้าใจมากกว่ารูปร่างหน้าตา และมองผู้หญิงเป็นเพื่อนและเสมอภาคมากกว่าในอดีต

ในปีพ.ศ. 2531 จินตนา ดำรงเลิศ (2531 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิชาสินี พิพิธกุล, 2539: 112-113) ได้ศึกษาวิเคราะห์เนื้อเพลงลูกทุ่งตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองจนถึงปีพ.ศ. 2525 พบผลการวิจัยว่า ผู้ชายยังคงให้ความสนใจในความงามของผู้หญิง และไม่สนใจเรื่องพรหมจรรย์มากนัก แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ชายยังคงคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นข้างเท้าหลัง เป็นแม่ศรีเรือน ส่วนแนวความคิดหลายเมียนั้นยังคงถูกยกย่องในเพลงลูกทุ่ง นอกจากนี้ บทเพลงลูกทุ่งจำนวนมากสะท้อนให้เห็นชะตากรรมการเปลี่ยนแปลงและการล่มสลายของสังคมชนบท และมักกล่าวโทษว่าผู้หญิงเป็นคนหลงใหลวัตถุหรือต้องอพยพจากบ้านนามาสู่เมืองด้วยสาเหตุต่างๆ ต่อมา นันดา วีรวิทยานุกูล (2541) ได้วิเคราะห์ภาพผู้หญิงในเพลงลูกทุ่งช่วงปีพ.ศ. 2525-2540 ต่อจากงานวิจัยของจินตนา โดยพบว่ามีการนำเสนอภาพผู้หญิง 3 แบบ คือ (1) ภาพผู้หญิงหัวเก่า สงวนท่าทีในความรัก เป็นผู้ถูกกระทำ ประพฤติตนเป็นกุลสตรี รักคนอื่นมากกว่าตนเอง ไม่กล้าต่อสู้กับอุปสรรค มีปัญหา มักโทษตนเอง นักร้องชายสนใจผู้หญิงเพียงแค่ความสวยงามและยังมองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ (2) ภาพผู้หญิงก้ำกึ่งระหว่างผู้หญิงหัวเก่ากับหัวสมัยใหม่ คือผู้หญิงที่พยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แต่ยังยึดติดกับค่านิยมแบบผู้หญิงหัวเก่า เช่น ไม่รักจนลวงสวงตัว แต่ให้คุณค่าแก่พรหมจรรย์ พยายามใช้ความสวยของตนเป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ แต่สุดท้ายกลับตกเป็นเหยื่อ เมื่อมีอุปสรรคมักจะร้องไห้คร่ำครวญและไม่กล้าเผชิญหน้าต่อสู้กับปัญหา ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะเริ่มรู้ทันผู้ชายมากขึ้น แต่ยังไม่สามารถหลุดพ้นจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ เพราะยังคงต้องพึ่งพิงผู้ชาย วิธีต่อสู้ให้หลุดพ้นจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ คือ การร้องขอผู้ชาย (3) ภาพผู้หญิงหัวสมัยใหม่ เป็นผู้หญิงที่มั่นใจในตนเองสูง ตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง เป็นฝ่ายริเริ่มในด้านความรักก่อน เช่น ทุ่มเทเงินทองให้ผู้ชาย คบผู้ชายหลายคนพร้อมกัน เมื่อพบอุปสรรคในชีวิตก็ไม่ท้อแท้และลุกขึ้นต่อสู้กับปัญหา ผู้หญิงสมัยใหม่จะพึ่งพาตนเอง และไม่อดทนต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศ กล้าโต้เถียง และตำหนิผู้ชายมากขึ้น จึงกล่าวได้ว่าผู้หญิงหัวสมัยใหม่ค่อนข้างจะเสมอภาคกับผู้ชาย

นอกจากนี้ มิตรภรณ์ อยู่สถาพร (2539) ได้วิเคราะห์การสร้างภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ในบทเพลงไทยสากลระหว่างปีพ.ศ. 2527-2539 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่มี 3 รูปแบบคือ กล้า เก่ง และแกร่ง สามารถพึ่งพาตนเองได้ เข้มแข็ง อดทน ต่อสู้ชีวิต เชื่อมมั่นในตนเอง มีอำนาจเหนือผู้ชาย ชอบวิพากษ์วิจารณ์ มีอิสระทางความคิด มีแนวคิด

แบบก้าวหน้า และพร้อมรับประสบการณ์ใหม่ๆ เข้ามาในชีวิต นอกจากนี้ เนื้อหาของบทเพลงส่วนใหญ่ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก

สื่อโทรทัศน์

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีศักยภาพสูงและเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยมีผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง แต่สื่อโทรทัศน์ยังไม่ให้ความสนใจในการพัฒนาสตรี และไม่นำเสนอประเด็นที่มีสตรีเข้าไปสอดแทรกอยู่เลย รายการสำหรับผู้หญิงก็มีสัดส่วนน้อย และส่วนใหญ่เป็นรายการเกี่ยวกับการทำอาหาร การเสริมความงาม และการดูแลบ้าน ปีญจมา รักแต่งงาน (2537) ทำการสำรวจรายการโทรทัศน์สำหรับผู้หญิงตั้งแต่ปี.ศ. 2530 และพบว่า รายการสำหรับผู้หญิงมีเพิ่มมากขึ้น และมุ่งเน้นการพัฒนาสตรีในระดับโลกภายนอกมากที่สุด รายการสำหรับผู้หญิงได้นำเสนอภาพลักษณ์ผู้หญิงแบบใหม่ ซึ่งผู้หญิงทำงานเป็นภาพที่ถูกนำเสนอมากที่สุด แต่ในสภาวะความเป็นจริง ผู้หญิงต้องทำทั้งงานหลวงและงานราษฎร์ไปพร้อมๆ กัน

ไสลทิพย์ จารุภูมิ (2535) และ นุชรี ดันตวิจิตร (2537) ได้สำรวจความพึงพอใจของผู้หญิงที่ชมละครโทรทัศน์ สรุปผลการวิจัยออกมาคล้ายคลึงกันว่า ละครโทรทัศน์เป็นรายการที่ผู้หญิงชอบชมเป็นอย่างมาก เนื่องจากละครโทรทัศน์มักจะนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว ดังนั้นโทรทัศน์จึงเป็นมากกว่าแหล่งความบันเทิง แต่ได้กลายมาเป็นส่วนเสี้ยวหนึ่งของชีวิต

สุชีลา ดันชัยนันท์ (2545: 14) กล่าวว่า ละครไทยยุคใหม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากในด้านเทคนิคการถ่ายทำและเนื้อหา แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงมาตลอดเลย คือ ค่านิยมเรื่องชายและหญิง มีละครโทรทัศน์หลายเรื่องนำเสนอภาพลักษณ์ผู้หญิงเลวที่มักมากในกามารมณ์ ผู้หญิงที่แสดงออกในเรื่องเพศอย่างเปิดเผยจะถูกตีตราว่าเป็นโรคฮิสทีเรีย ต้องเข้ารับการบำบัด ขณะเดียวกัน ละครหลายเรื่องก็นำเสนอความเสียเปรียบของผู้หญิงไทย ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ทางเพศในสังคมไทยที่นิยมอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ ผู้ชายสามารถมีภรรยากี่คนก็ได้ ขณะที่ผู้หญิงจะเป็นเพียงผู้ปรนนิบัติสามีเท่านั้น

กาญจนา แก้วเทพ (2543: 287-291) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างละครโทรทัศน์กับผู้หญิงที่ผูกพันกันหลายมิติ ตั้งแต่กระบวนการผลิต เจ้าของบทประพันธ์ที่นำมาทำ ละครโทรทัศน์ส่วนใหญ่ก็เป็นนักเขียนหญิง ส่วนเนื้อหาก็มักจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงเป็นหลัก เช่น ชีวิตรัก ครอบครัว การเสียตัว การทำแท้ง เรื่องผัวเมีย และกลุ่มผู้ชมละครโทรทัศน์ส่วน

ใหญ่ก็เป็นผู้หญิง แต่กาญจนาได้มองความสัมพันธ์ระหว่างละครโทรทัศน์กับผู้หญิงให้มีมิติลึกไปกว่านั้นและสรุปว่าละครโทรทัศน์กับผู้หญิงเป็นกระบวนการสืบทอด “วัฒนธรรมของผู้หญิง” ที่สำคัญที่สุด

งานวิจัยของจรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ (2535) ได้วิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์ 10 เรื่อง เพื่อหาข้อสรุปถึงอาชีพของผู้หญิงในละครโทรทัศน์ ข้อค้นพบคือ อาชีพของผู้หญิงในละครมีจำกัดอยู่เพียงแค่ 3-4 อาชีพ เช่น แม่บ้าน คนรับใช้ เลขานุการ ประชาสัมพันธ์โรงแรม ซึ่งอาชีพเหล่านี้เป็นแบบฉบับตายตัว และเป็นอาชีพรองบ่อนต้องขึ้นต่อผู้ชายทั้งสิ้น ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นผู้หญิงไทยประกอบอาชีพมากมายหลากหลายอย่าง และละครไม่ได้ส่งเสริมให้ผู้หญิงมีการพัฒนาในอาชีพ นอกจากนี้ เหตุผลของการเข้าสู่อาชีพของผู้หญิงส่วนใหญ่มาจากการต้องการตอบแทนบุญคุณ แต่งาน หรือเรื่องเพศ และในบางครั้งผู้หญิงก็สามารถละทิ้งอาชีพของตนเพื่อความรักได้ทันที

นอกจากนี้ ผู้หญิงโสเภณียังเป็นตัวละครที่ถูกนำเสนออย่างต่อเนื่องในละครโทรทัศน์ โดยรัชดา แดงจำรูญ (2538) ได้วิเคราะห์กลุ่มตัวละครโสเภณีในละครโทรทัศน์ตลอดปี พ.ศ. 2535 ผลการวิจัยพบว่า ละครโทรทัศน์เริ่มเข้าใจปัญหาโสเภณีมากขึ้นกว่าเดิม เริ่มเห็นอกเห็นใจและสงสารชะตากรรมของโสเภณี ส่วนตัวละครโสเภณีถูกนำเสนอให้มีภาพแบบฉบับ เช่น แต่งหน้าจัด แต่งตัวโป๊ สวบหูรี กินเหล้า พุดจาหยาบค้าย กิริยามารยาทไม่เรียบร้อย เป็นต้น ขณะที่จุดจบของตัวละครโสเภณีจะเป็นโศกนาฏกรรมเสมอ ผู้หญิงโสเภณีไม่มีโอกาสที่จะกลับมาเป็นเมียหรือแม่ที่ดีเหมือนผู้หญิงทั่วไปเมื่อเลิกเป็นโสเภณีแล้ว

สื่อโฆษณา

โฆษณาเป็นสื่อเพื่อการโน้มน้าวใจ และผู้หญิงก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งในโฆษณาที่มักจะถูกลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์และศักดิ์ศรี เช่น นำเอาผู้หญิงที่นุ่งน้อยห่มน้อยมาเป็นจุดดึงดูดใจ

นพรัตน์ วงศ์กลุฑ (2531) และ นุชนาถ โอฟ้ากาญจนา (2535) อ้างถึงในกาญจนา แก้วเทพ และวิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 118-120) ทั้งสองศึกษาภาพสะท้อนของผู้หญิงในสื่อโฆษณาทางโทรทัศน์ นพรัตน์วิเคราะห์เนื้อหาโฆษณาในช่วงเวลา 1 ปี โดยสุ่มดูทุกช่วงเวลา ส่วนนุชนาถทำการศึกษาในช่วง 1 เดือน และดูโฆษณาเฉพาะช่วงไพรม์ไทม์เท่านั้น ผลการวิจัยของทั้งสองใกล้เคียงกันมาก คือ บทบาทของผู้หญิงในโฆษณาทางโทรทัศน์จะมีจำกัดเพียงแค่ 4

บทบาทเท่านั้น ได้แก่ สาวสวยไร้อาชีพ เป็นบทบาทที่ถูกนำเสนอมากที่สุด รองลงมา คือ แม่บ้าน แม่ และสาวทำงาน ตามลำดับ ภาพสะท้อนทั้งหมดนี้จะสัมพันธ์กับประเภทของสินค้าที่โฆษณา ผู้วิจัยทั้งสองกล่าวเพิ่มเติมว่างานโฆษณาที่เป็นรูปแบบก้าวหน้ามากที่สุดในรายการโทรทัศน์ แต่ก็ยังคงนำเสนอภาพผู้หญิงในสถานะหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากนัก

ในปีพ.ศ. 2526 อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2526 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 121-122) ได้วิเคราะห์ความหมายแฝงเร้นในงานโฆษณา พบผลการวิจัยว่างานโฆษณามีความหมาย 2 ชั้น ชั้นแรก จะบอกถึงคุณภาพของสินค้า ความหมายชั้นที่สอง จะบอกความคิดต่างๆ เกี่ยวกับบทบาทเพศลงไปด้วย เช่น ความคิดที่ว่าผู้หญิงเป็นคนรับใช้ งานบ้าน จึงเป็นความรับผิดชอบของแม่บ้าน หรือแม่แต่คนใช้ก็ต้องเป็นผู้หญิง อุบลรัตน์สรุปว่า โฆษณาสามารถทำหน้าที่ได้ 2 ประการคือ ปลุกฝังและถ่ายทอดค่านิยมที่มีอยู่ หรือสร้างค่านิยมใหม่ๆ ให้แก่สังคม แต่โฆษณาทำหน้าที่เพียงที่แรกเท่านั้น ไม่พยายามทำลายค่านิยมเก่าๆ ดังนั้นเนื้อหาของโฆษณายังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

สื่อนวนิยาย

นวนิยายเป็นงานเขียนบันเทิงคดีรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการให้ความบันเทิง ให้สาระข้อคิด ตลอดจนปลูกฝังค่านิยมต่างๆ นอกจากนั้นนวนิยายยังเป็นที่นิยมอ่านกันทั่วไปอย่างแพร่หลายจนเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า นวนิยายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและสังคม

งานวิจัยเกี่ยวกับภาพสะท้อนผู้หญิงในนวนิยายของนักเขียนชาย อย่างงานของ จักรกฤษณ์ ดวงพิตร (2534 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539: 95) ศึกษาบทบาทของผู้หญิงอีสานในนวนิยายของ คำพูน บุญทวี และพบว่า คำพูนมุ่งสะท้อน “ความเป็นหญิง” และ “ความเป็นอีสาน” อยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ภาพสะท้อนของผู้หญิงในงานเขียนนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพชีวิตและปัญหาที่ผู้หญิงอีสานต้องประสบอยู่ในปัจจุบัน

ขณะที่วาสนา บุญสม (2536) ได้วิเคราะห์บทบาทของตัวละครฝ่ายหญิงในนวนิยายและเรื่องสั้นของหลวงวิจิตรวาทการ ผลจากการวิเคราะห์พบว่า หลวงวิจิตรวาทการได้รับอิทธิพลการสร้างสรรค์ตัวละครหญิงจากความเปลี่ยนแปลงในสังคมและผู้หญิงที่มีบทบาทในชีวิตของท่าน ตัวละครหญิงส่วนใหญ่จะมีบทบาทสำคัญ เช่น เป็นผู้นำในระดับครอบครัว ระดับประเทศ และระดับโลก ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง นอกจากนี้ ผู้หญิงยังสามารถมีส่วนร่วมกับผู้ชายในการป้องกันประเทศด้วย ซึ่งวาสนาได้สรุปว่า จุดประสงค์ของการ

แต่งนวนิยายและเรื่องสั้นของหลวงวิจิตรวาทการ คือ ต้องการนำเสนอทัศนะที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงบทบาททางสังคมของผู้หญิงไทย

ส่วนนริศนา เกตวัลท์ (2538) ได้ศึกษาภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายของ สุวัฒน์ วรดิลก จำนวน 36 เรื่อง ในช่วงปี พ.ศ. 2492-2528 ผลการวิจัยพบว่า ภาพลักษณ์ของผู้หญิงมีสองประเภท คือ ภาพลักษณ์ในครอบครัว ผู้หญิงจะมีฐานะเป็นแม่ ภรรยา และลูกสาว ขณะที่ภาพลักษณ์ทางสังคมจะปรากฏในด้านการศึกษา อาชีพ การเมือง การพัฒนาชนบท และค่านิยมของสังคม และภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายนั้นได้รับอิทธิพลจากผู้หญิงในสังคม

และในปี พ.ศ. 2542 สุภาพ วรโคตร (2542) ได้ตรวจสอบทัศนะของศรีบูรพาที่ปรากฏในนวนิยายจำนวน 13 เรื่อง พบผลการวิจัยดังนี้ ในด้านครอบครัว ศรีบูรพาคาดหวังให้ผู้หญิงยุคใหม่มีคุณลักษณะตามแบบฉบับ เช่น ในฐานะแม่มีหน้าที่อบรมเลี้ยงดูลูก ให้ความรัก ความห่วงใยต่อลูก ในด้านสังคม ศรีบูรพาส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม ในด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ผู้หญิงควรมีอิสระในการดำเนินชีวิต การคบเพื่อนต่างเพศ และการตัดสินใจเลือกคู่ครองด้วยตนเอง โดยสรุปแล้ว ทั้งในด้านครอบครัวและสังคม ศรีบูรพาได้สอดแทรกทัศนะของตนที่มีต่อสตรีและเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในสังคม

มีงานวิจัยเกี่ยวกับภาพสะท้อนของผู้หญิงในนวนิยายของนักเขียนหญิงมากมายหลายชิ้น งานวิจัยส่วนใหญ่จะศึกษางานของนักเขียนหญิงที่มีผลงานมายาวนาน และมีการพัฒนางานเขียนไปตามบริบททางสังคม เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวชีวิตและปัญหาที่ผู้หญิงต้องเผชิญ เช่น เรื่องความรักและครอบครัว

สายสมร เชนตรงการ (2529) ได้ศึกษาภาพสะท้อนผู้หญิงในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475-2493 จากนวนิยายของดอกไม้สด และ ก. สุรางคนางค์ ผู้วิจัยสรุปว่า นักเขียนทั้งสองได้สะท้อนภาพผู้หญิงยุคใหม่ที่เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม ผู้หญิงชนชั้นสูงและชนชั้นกลางได้รับแนวคิดแบบตะวันตกจากการได้รับโอกาสในการศึกษามากขึ้น มิติที่ผู้หญิงต่อสู้ได้แก่ มิติทางกายภาพและร่างกายผู้หญิง เช่น มีการถูกเนื้อต้องตัวระหว่างหญิงชายในการเต้นรำ มิติภายในบ้าน เช่น ในฐานะลูกสาว ผู้หญิงได้รับโอกาสเรียนสูงขึ้นและรับกระแสความคิดแบบเสรีนิยม ทำให้ต้องการมีอิสระในชีวิตเพิ่มขึ้น และมีตินอกบ้าน เช่น ผู้หญิงเริ่มมีอาชีพและออกไปทำงานนอกบ้านเพิ่มขึ้น

งานวิจัยของวีรวรรณ ศรีสำราญ (2534) ศึกษาพัฒนาการงานเขียนของ กฤษณา อโศกสิน จำนวน 70 เรื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2497-2530 และได้วิเคราะห์ว่า ตัวละครหญิงมีลักษณะแปรเปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเขียน และความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมในสังคม โดยแบ่งพัฒนาการออกเป็น 3 ช่วง ช่วงปี พ.ศ. 2497-2510 สถานภาพของผู้หญิงไทยเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ผู้หญิงเริ่มได้รับการศึกษาในโรงเรียน แต่หน้าที่ที่สำคัญสำหรับผู้หญิง คือ การเป็นแม่บ้าน รวมทั้งยังคงให้ความสำคัญกับการเลือกคู่และการแต่งงาน ในช่วงปีพ.ศ. 2511-2521 ผู้หญิงได้รับการศึกษาสูงขึ้นจนทัดเทียมเท่ากับบุรุษ ผู้หญิงสามารถทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง งานเขียนหลายเล่มได้สะท้อนภาพผู้หญิงที่มีปัญหาชีวิตคู่ และตัดสินใจหย่าร้างเมื่อชีวิตคู่ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ซึ่งแต่เดิมผู้หญิงต้องอดทนกล้ำกลืนกับสภาพชีวิตครอบครัวที่ทำร้ายเธอและทัศนคติทางลบของสังคมที่มีต่อหญิงหม้ายที่หย่าร้างกับสามี ในช่วงปี พ.ศ. 2522-2530 ได้สะท้อนบทบาทที่หลากหลายของผู้หญิงในด้านครอบครัว อาชีพ และสังคม นอกจากนี้ ผู้หญิงหย่าร้างยังถูกนำเสนอให้มีภาพลักษณ์ใหม่ คือ มีโอกาสในการแก้มือในชีวิตคู่ ขณะเดียวกัน รัชณี กล่อมเกลี้ยง (2541) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของตัวละครเอกหญิง 16 คน ในงานเขียนของ กฤษณา อโศกสิน เช่นกัน ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวละครเอกหญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายหลายคน ได้แก่ เป็นเมียเก็บ อยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน นอกใจสามี หรือแย่งสามีของเพื่อน ชายบริการทางเพศ เป็นต้น และสาเหตุของพฤติกรรมเหล่านี้เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู การรับวัฒนธรรมตะวันตก ความต้องการทางเพศสูง และการขาดวุฒิภาวะหรือประสบการณ์ในชีวิตยังมีน้อย นอกจากนี้ ผลกระทบที่ตัวละครเหล่านี้ได้รับคือ ชีวิตไม่ประสบความสำเร็จและสังคมไม่ยอมรับ เนื่องจากพฤติกรรมทางเพศเหล่านี้ขัดต่อวัฒนธรรมไทย

นอกจากนี้ ไพลีน รุ่งรัตน์ (2531 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2541: 295-296) ได้ศึกษาความเป็นแม่ในงานเขียนทั้งหมดของ กฤษณา อโศกสิน ที่ไพลีนเลือกศึกษางานเขียนของ กฤษณา เนื่องจากกฤษณาเขียนนวนิยายให้แม่เป็นตัวละครของเรื่องได้โดยไม่ต้องมีพระเอก ภาพแม่ที่พบในนวนิยายของกฤษณาเป็นแม่ที่มีความหลากหลาย มีทั้งดีและเลวเหมือนมนุษย์จริงๆ แม่ที่เป็นชนชั้นกลางจะถูกบีบคั้นให้มีความต้องการที่จะแสวงหาเงินและชื่อเสียง ขณะที่แม่คนจนนั้นจะมีอุปสรรคในการเลี้ยงลูกให้ได้ดิบได้ดี เนื่องจากความยากจนและขาดความรู้ ซึ่งผู้เขียนได้ชี้แนะว่าให้พึงพิงหลักธรรมะเพื่อให้เกิดสติมาเตือนใจ

ส่วนศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2534) ได้ทำการวิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของว. วินิจฉัยกุล ส่วนนงลักษณ์ ปันสุพรรณ (2531) ศึกษาตัวละครในงานของโบทัน นักเขียนทั้ง

สองมีจุดร่วมที่เหมือนกันหลายประการ เช่น เป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายและได้รับความนิยมมายาวนาน นวนิยายของนักเขียนทั้งสองได้สะท้อนภาพผู้หญิงทั้งด้านลบและด้านบวกอย่างชัดเจน ศรีจันทร์กล่าวว่า ว.วินิจฉัยกุลสร้างตัวละครหญิงให้มีลักษณะดีและเลวคล้ายกับมนุษย์ที่มีตัวตนจริงๆ ในสังคม ซึ่งแตกต่างจากตัวละครที่มีบุคลิกเพียงด้านเดียว เช่น นางเอกต้องดีเหมือนเป็นแม่พระ และย่นำเสนอโลกของผู้หญิงให้กว้างขึ้นกว่าแต่ก่อน คือ โลกแห่งอาชีพการงานซึ่งเป็นสังคมที่ผู้หญิงมีส่วนร่วม ขณะที่นักวิเคราะห์เห็นว่านวนิยายของโบตันมีจุดเด่น คือ ผู้เขียนได้พยายามเปลี่ยนแปลงอคติและความลำเอียงทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันครอบครัว ตัวละครหญิงเห็นความสำคัญของการศึกษาและชีวิตการงานมากขึ้น สามารถพึ่งพาตนเอง และมีความทะเยอทะยานเพื่อจะมีชีวิตที่ดีขึ้น ต่อมา วีรวัฒน์ อินทรพร (2541) ศึกษาแนวคิดสิทธิสตรีที่ปรากฏในนวนิยายของโบตันจำนวน 20 เรื่อง สรุปได้ว่า โบตันเป็นนักเขียนที่ส่งเสริมสิทธิสตรี ผู้เขียนมักจะเสนอภาพการต่อสู้ชีวิตของตัวละครหญิงกับค่านิยมที่กดขี่ทางเพศภายใต้ระบบสังคมที่ยกย่องชายเป็นใหญ่ และเรียกร้องให้สังคมหันมาสนใจความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เนื้อหาที่สะท้อนมาในนวนิยายได้รับอิทธิพลจากชีวิตส่วนตัวของผู้เขียนและสภาพสังคมที่เป็นอยู่ ขณะเดียวกัน อุไรรัตน์ วงศ์นวชาติ (2546) ได้ศึกษาบุคลิกของตัวละครหญิงยุคใหม่ในนวนิยายของโบตันจำนวน 11 ตัว ผลการศึกษาพบว่า บุคลิกของหญิงยุคใหม่ คือ (1) กล้า ได้แก่ กล้าแสดงออก เชื้อมั่นในตนเอง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ กล้าพูด กล้าเลือกทางเดินชีวิตเอง (2) เก่ง เป็นคนที่รู้จักการใช้ชีวิตให้ถูกต้องเหมาะสมในด้านชีวิตส่วนตัว ชีวิตการทำงาน และชีวิตสมรส (3) แก่ง มีความอดทน ผู้ชีวิต มีจิตใจเข้มแข็ง ขยันหมั่นเพียรในการเรียนและการทำงาน และสุดท้าย (4) เป็นคนมีคุณธรรม กตัญญูต่อพ่อแม่ ปฏิบัติตามหลักศีลธรรม รู้จักผิดชอบชั่วดี มีน้ำใจ ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อ ทั้งหมดเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้หญิงไทยยุคใหม่

ในปีพ.ศ. 2541 เพ็ญแข งามดวงใจ (2541) ได้วิเคราะห์ภาพผู้หญิงในนวนิยายของทมยันตีตั้งแต่ปีพ.ศ. 2508 ถึงพ.ศ. 2536 จำนวน 37 เรื่อง พบว่าตัวละครหญิงส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลาง มีฐานะปานกลาง ด้านบุคลิกของตัวละครหญิงมีลักษณะเป็นคนที่มีเสน่ห์ มีบุคลิกดี คล่องแคล่ว ส่วนลักษณะนิสัยของผู้หญิงนั้นจะเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง อดทน เชื้อมั่นในตนเอง หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ในด้านบทบาทของผู้หญิง ในฐานะของบุตรสาว ต้องประพฤติตัวเป็นคนดีอยู่ในกรอบประเพณีและค่านิยมของสังคม ในฐานะภรรยา จะต้องเป็นแม่ศรีเรือน ซื่อสัตย์ต่อสามี ส่วนฐานะมารดา ต้องเป็นคนที่เสียสละเพื่อครอบครัว ในด้านการศึกษา ตัวละครหญิงส่วนใหญ่จะไม่ได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาสูงหรือเรียนจบมหาวิทยาลัย ส่วนด้านคู่ครอง ผู้เขียนเห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงควรมีอิสระในการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง และจะต้องแต่งงานให้ถูกต้องตาม

ประเพณี ขณะที่บทบาทด้านการเมืองการปกครองจะพบว่า ผู้หญิงเป็นหัวคะแนน เป็นเลวีไทย เป็นนายกรัฐมนตรี และเป็นราชินี

สื่ออินเทอร์เน็ต

หัตถญา หาสิตะพันธุ์ (2542) ทำการวิจัยเรื่องภาพสตรีไทยในสื่อเวปไซด์ ไรด์ เวป โดยสืบค้นจากระบบสืบค้นข้อมูล 5 ระบบ คือ Yahoo, Alta Vista, Infoseek, Lycos และ Excite และใช้คำว่า “Thai Women” เป็นคำสำคัญในการสืบค้น ผลการวิจัยพบว่า คำสำคัญที่สืบค้นนั้น พบในเวปไซด์ 4 ประเภท ได้แก่ 1) เวปไซด์บริการจัดหาคู่และเพื่อนทางจดหมาย 2) เวปไซด์บริการทางเพศ ลามกอนาจาร 3) เวปไซด์เกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงในด้านต่างๆ และ 4) เวปไซด์อื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงไทยโดยตรง รูปแบบในการนำเสนอนิยมใช้ข้อความบรรยายคุณสมบัติ ประกอบกับการใช้ภาพนิ่ง สตรีกับธุรกิจบริการทางเพศเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับสตรีไทยที่พบมากที่สุด ส่วนการนำเสนอภาพผู้หญิงไทยจะเป็นทิศทางเชิงลบและปรากฏอยู่ในเวปไซด์ธุรกิจบริการทางเพศ ลามกอนาจาร และเวปไซด์ธุรกิจบริการจัดหาคู่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธนวดี ท่าจีน (2529) กล่าวว่า ผู้หญิงมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงน้อยมาก และมักจะเป็นบทบาทที่เกือหนุนบทบาททางการเมืองของผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงจะได้รับการยอมรับสถานภาพที่สูงขึ้นในสายตาของผู้ชาย เนื่องจากผู้หญิงไม่ได้เป็นเพศที่สังคมปลูกฝังให้มีจิตสำนึกทางการเมืองมาก่อน

ซันดรา ฮาร์ดิง (Sandra Harding, 1987 อ้างถึงใน วิลาสินี พิพิธกุล, 2541) เป็นผู้เริ่มวิพากษ์วิทยาศาสตร์และปรัชญากระแสหลักวิเคราะห์ว่า ความเชื่อที่ว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไม่ใช่เรื่องของผู้หญิงเกิดขึ้นในยุครุ่งเรือง (Enlightenment) ซึ่งแยกเหตุผลและอารมณ์ออกจากกัน ด้วยเหตุนี้ความเชื่อที่ว่าผู้ชายมีเหตุผลจึงถูกเชื่อมโยงเข้ากับวิทยาศาสตร์ ขณะที่ผู้หญิงเป็นเพศที่เต็มไปด้วยอารมณ์จะถูกกีดกันไม่ให้มีบทบาทในแวดวงวิทยาศาสตร์ ฉะนั้นวงการวิทยาศาสตร์จึงถูกครอบครองโดยผู้ชาย การสร้างความหมาย คุณค่า และคุณสมบัติต่างๆ จึงถูกกำหนดขึ้นมาให้สอดคล้องกับผู้ชาย เพื่อรักษาสถานะและอำนาจของตนไว้ ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า เทคโนโลยีถูกกำหนดขึ้นมาภายใต้กรอบของวัฒนธรรมทางความหมายและความแตกต่างระหว่างเพศ ซึ่งวัฒนธรรมที่วางนี้ฝังรากลึกอยู่ในอุดมการณ์ของสังคมที่นับถืออำนาจชายเป็นใหญ่

แคโรล สปีทแซก (Spitzack, 1988 อ้างถึงในกำจร หลุยยะพงศ์, 2548) เจ้าของบทความเรื่อง “ตัด ต่อ สวดย ศัลยกรรมความงามและเทคโนโลยีการผลิตเรือนร่างของหญิงชาย” กล่าวว่า แพทย์ที่ทำศัลยกรรมตกแต่งความงามมีบทบาทการจับจ้องทางการแพทย์ (Medical Gaze) โดยนำหลักการทางวิชาการมารองรับการตรวจตราและควบคุมรูปร่างหน้าตาของผู้หญิง ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานแนวคิดเรื่องอำนาจและความรู้ในการสร้างรูปร่างของผู้หญิง การจับจ้องในลักษณะนี้พยายามจะจัดระเบียบรูปร่างหน้าตาของผู้หญิงด้วยการแยกอวัยวะออกเป็นส่วนต่างๆ เช่น โบริหน้า แขน ขา และหน้าอก จากนั้นก็กำหนดนิยามใหม่ให้อวัยวะเหล่านี้ เพื่อให้มีจุดบกพร่องและผิดปกติ เมื่อผู้หญิงยอมรับแนวคิดนี้แล้ว อวัยวะที่บกพร่องก็ควรได้รับ “การซ่อมแซม” ด้วยการทำศัลยกรรม

สุกัญญา บุญตานนท์ (2533) กล่าวว่า การข่มขืนเป็นที่สุดของความอยุติธรรม ทำให้ผู้ถูกข่มขืนต้องอับอาย ทรมาน และรู้สึกต่ำต้อยอย่างไม่ตั้งใจและไม่ยุติธรรมจากการบังคับให้ผู้หญิงมีปฏิสัมพันธ์ทางร่างกายในส่วนที่บอบบางและส่วนตัวที่สุด และถูกย้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ในขณะที่การประณามผู้หญิงในการตกเป็นผู้ถูกข่มขืนโดยตรงมักจะพบเห็นได้เป็นประจำในเรื่องตลก ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ โดยคนเหล่านี้มักจะกล่าวว่า “นั่นคือสิ่งที่ผู้หญิงต้องการ”

กาญจนา แก้วเทพ (2534) กล่าวถึงความหมายของคำว่า “ทำงาน” ในระบบทุนนิยม ซึ่งหมายถึงงานที่แรงงานรับจ้างกระทำและผลิตมูลค่าส่วนเกิน ไม่รวมถึงงานบ้านที่ผู้หญิงต้องรับผิดชอบ ซึ่งถูกมองว่าเป็นงานที่ไม่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เนื่องจากระบบทุนนิยมจะให้คุณค่าสูงต่อการผลิตสินค้าเท่านั้น ทำให้ผู้ชายที่มีโอกาสผลิตสินค้ามีคุณค่าสูงกว่าผู้หญิงในสายตาของสังคม และเป็นพื้นฐานของหลักการอำนาจชายเป็นใหญ่ในระบบทุนนิยม

ชวาร์เซอ์ (Schwarzer, 1991 อ้างถึงใน จงจิต อนันต์คูศรี, 2540) ที่ทำการวิจัยด้วยการสุ่มตัวอย่างสามีที่ช่วยภรรยาทำงานบ้านจำนวน 1,000 คน อายุระหว่าง 20-50 ปี พบข้อสังเกตว่า งานที่ผู้ชายช่วยทำนั้นเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ความพิถีพิถันมากนักและปริมาณงานที่ช่วยทำนั้นก็ยังมีจำนวนน้อยกว่างานที่ภรรยาต้องรับผิดชอบ

กาญจนา แก้วเทพ (2535) เจ้าของบทความเรื่อง “เพศนิยมทางการแพทย์” ในหนังสือ *มานแห่งอคติ* กล่าวว่า การแพทย์นิยมประจำเดือนว่าเป็นความไม่สบายทางกายและทางใจ และกำหนดให้ประจำเดือนเป็นอาการเจ็บป่วยที่ต้องรักษาด้วยการนอนพักผ่อนและกินยา

จุไรรัตน์ จันทร์อำรง (2535) กล่าวว่าความรุนแรงทางตรงที่กระทำต่อสตรีมีลักษณะเป็นการทำร้ายร่างกายหรือทำลายชีวิตของเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำ โดยผู้ใช้ความรุนแรงที่เป็นผู้ชายต้องการแสดงอำนาจเหนือฝ่ายผู้ถูกกระทำ และมีจุดมุ่งหมายที่จะควบคุมการกระทำของอีกฝ่ายด้วยการทำให้เกิดความกลัว ทั้งนี้ความรุนแรงที่กระทำต่อสตรีเกือบทั้งหมดเป็นความรุนแรงทางเพศ เช่น การข่มขืน ซึ่งเป็นอาชญากรรมทางเพศที่สร้างความเสียหายแก่ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อทั้งทางร่างกายและจิตใจในระยะยาวอย่างร้ายแรง ส่วนการทรมานทรมาน คนทั่วไปมักจะมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัวภายในครอบครัวที่คนภายนอกไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว และมีผู้หญิงที่ถูกสามีทำร้ายร่างกายเพียงส่วนน้อยที่ไปขอความช่วยเหลือจากตำรวจหรือสถานสงเคราะห์ การลวนลามหรือคุกคามทางเพศในหลายรูปแบบ เช่น การเกี้ยวพาราสี การใช้คำพูดสองแง่สองง่าม การใช้สายตาโลมเลียม การจับเนื้อต้องตัว การกอดจูบ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในที่สาธารณะ ในสถานศึกษา และจากนายจ้างหรือเพื่อนร่วมงานชายในที่ทำงาน

อิทธิพร อมรมย์ (2535) กล่าวถึง ผู้หญิงในอุดมคติว่าควรมีคุณลักษณะสวยสะอาดตา ตั้งแต่ปลายผมจรดปลายเท้า รูปร่างสูงโปร่ง พุดจาไพเราะ มีกิริยามารยาทเรียบร้อย

จิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ปรากฏในนิตยสารสตรี” โดยเลือกศึกษานิตยสารผู้หญิง 3 ฉบับ ได้แก่ นิตยสาร *ขวัญเรือน* ตัวแทนนิตยสารผู้หญิงสำหรับผู้หญิงวัยสาวขึ้นไปหรือสาวกึ่งแม่บ้าน นิตยสาร *ดิฉัน* ตัวแทนนิตยสารผู้หญิงทำงานที่ทันสมัย นิตยสาร *ซิติ์ไลฟ์* ตัวแทนนิตยสารผู้หญิงทันสมัยและเป็นตัวของตัวเอง ผลการวิจัยพบว่า ขวัญเรือนเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงอนุรักษ์นิยม คือ มีความพึงพอใจต่อประเพณีและค่านิยมแบบเดิมของไทย นำเสนอค่านิยมและทัศนคติทางเพศในด้านบทบาทสตรีมากที่สุด โดยเน้นให้ผู้หญิงสนใจกับการรับผิดชอบงานภายในบ้านและเลี้ยงดูลูก นิตยสาร *ดิฉัน* เป็นนิตยสารที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงทันสมัย สุภาพและอยู่ในสังคมชั้นสูง ค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ถูกนำเสนอมากที่สุด คือ พฤติกรรมรักสวยรักงามของผู้หญิง เช่น การแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ การปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเอง ส่วนนิตยสาร *ซิติ์ไลฟ์* มีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่มีการศึกษาทันสมัยและอาศัยอยู่ในเมือง นำเสนอค่านิยมและทัศนคติทางเพศเกี่ยวกับปัญหาของสตรีมากที่สุด เช่น ปัญหาโสเภณี การทำแท้ง การถูกข่มขืน

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2539) เจ้าของบทความเรื่อง “ไทยคดีศึกษากับอิตถีศาสตร์” กล่าวว่า ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะเป็นส่วนสำคัญของแรงงาน แต่ผู้หญิงจำนวนมากยังทำงานที่ต่ำกว่าค่าตอบแทนต่ำและมีความมั่นคงน้อยกว่าผู้ชาย อีกทั้งผู้หญิงยังเสียเปรียบในด้าน

การเลื่อนตำแหน่งในองค์กร และต้องเผชิญกับปัญหาการกีดกันทางเพศที่ชัดเจนแอบแฝง นอกจากนี้ งานบ้านของผู้หญิงยังถูกมองว่าเป็นงานที่ไม่มีคุณค่าในเชิงเศรษฐกิจอีกด้วย

เปรมใจ วงศิริไพศาล (2539) เจ้าของบทความเรื่อง “นมมันสำคัญไฉน” โดยกล่าวถึงหน้าอกของผู้ชายที่ไม่มีลักษณะเปลี่ยนแปลงมากนักตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโต ขณะที่หน้าอกของผู้หญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญเติบโตตามช่วงอายุ อีกทั้งยังเป็นแหล่งผลิตน้ำนม ซึ่งเป็นอาหารที่มีคุณค่ามากสำหรับทารก

อังคเรศ บุญทองล้วน (2539) ศึกษากระบวนการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย โดยศึกษาเฉพาะการประกวดนางสาวไทย ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกวดนางสาวไทย คือ คณะกรรมการตัดสินการประกวด ผู้ส่งนางงามเข้าประกวด และนางสาวไทย และเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร บทความ งานวิจัย และสิ่งพิมพ์อื่นๆ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทยมี 2 ส่วน คือ (1) ปัจจัยเกี่ยวกับมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทย ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานความงามในการประกวดนางสาวไทยในอดีตและปัจจุบัน การถ่ายทอดกิจกรรมการประกวดนางสาวไทยและการขยายตัวของการประกวดนางงามไปสู่ภูมิภาค (2) ปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกวดนางสาวไทยโดยตรง ซึ่งเป็นมาตรฐานความงามของสังคม ประกอบด้วยการกำหนดมาตรฐานการตัดเย็บเสื้อผ้า และปัจจัยอื่นๆ เช่น การโฆษณาสินค้าทางสื่อมวลชน

เอ็ม สก็อต เปค (2539) กล่าวถึงภาพมาษาของความรักแบบเพื่อฝัน ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากเทพนิยายสำหรับเด็กที่หลังจากเจ้าชายและเจ้าหญิงได้แต่งงานกันแล้วจะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขไปชั่ววันจันทร์ ตลอดจนนิยาย ละคร และภาพยนตร์จำนวนมากที่มักจะมีแบบมีความสุข โดยภาพมาษาของความรักแบบเพื่อฝันนี้ ทำให้คนหนุ่มสาวเชื่อว่าตนเองมี “เนื้อคู่” รออยู่ที่ไหนสักแห่ง ในโลกนี้ ซึ่งหมายถึงจะมีหญิงสาวเพียงคนเดียวสำหรับชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่ถูกพรหมลิขิตกำหนดมาแล้วล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น เมื่อเราพบคนที่ถูกตาถูกใจและคิดว่าเรากำลังตกหลุมรัก เราจะคิดว่านี่คือคนที่สวรรค์ส่งมาเป็นเนื้อคู่ของเรา และเมื่ออีกฝ่ายตอบสนอง และคิดเช่นเดียวกัน เราก็จะคิดว่านี่คือการจับคู่ที่สมบูรณ์แบบ แต่หลังจากการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันไประยะหนึ่ง อาจเกิดความขัดแย้ง และพ้นจากการตกหลุมรัก คนสองคนก็จะอยู่กันด้วยกันไม่ได้อีกหรืออาจจะต้องเลิกรักกัน

สุชีลา ตันชัยนันท์ (2540) กล่าวว่า ในวัยเด็กครอบครัวอบรมสั่งสอนให้ผู้หญิงรักการทำงานบ้าน และตอกย้ำให้ผู้หญิงเห็นความสำคัญกับการเป็นแม่และภรรยาที่ดีในอนาคต ฉะนั้น เมื่อผู้หญิงมีลูกจะต้องแบกภาระเพิ่มขึ้นจากการเลี้ยงดูลูกตามลำพัง กล่าวได้ว่าการเป็นแม่เป็นสถานการณ์ที่ลำบากและละเอียดอ่อนมากสำหรับผู้หญิง

ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ (2541 อ้างถึงใน อรรถัย หรรุเจริญพานิช, 2544) กล่าวว่า โครงสร้างพุทธบริษัทในประเทศไทยมีเพียง 3 บริษัทเท่านั้น คือ ภิกษุ อุบาสก และอุบาสิกาในสังคมไทยกีดกันไม่ให้มีการบวชภิกษุณีสงฆ์ เนื่องจากการบวชต้องกระทำโดยสงฆ์ 2 ฝ่ายคือ ภิกษุณีสงฆ์และภิกษุสงฆ์ แต่ในประเทศไทยไม่เคยมีการบวชภิกษุณีสงฆ์ ฉะนั้น ผู้หญิงจึงไม่สามารถบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ได้

วิจิตร ว่องวาริทิพย์ (2542) ทำการวิจัยเรื่อง “เช็กส์ชวลลิตี: บทความทดลองอ่านผ่านคอลัมน์ตอบปัญหาหัวใจ” พบว่าสังคมเปิดโอกาสให้กับผู้ชายในการแสดงออกทางเพศมากกว่าผู้หญิง ขณะที่ผู้หญิงมีการแสดงออกทางเพศอย่างตรงไปตรงมาแบบที่ผู้ชายทำได้น้อยกว่า ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าความสัมพันธ์ทางอำนาจที่สังคมให้แก่คนเพศต่างๆ ไม่เสมอภาคกัน

คีน เฮ ซิน (2543) ทำการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมคำสอนสตรีของไทยและเกาหลี ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมคำสอนสตรีเรื่อง *กฤษณาสนนห้องคำฉันท์* และ *สุภาสิตสนนสตรี* ต้องการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ภายใต้กรอบประเพณีที่ตีงามของสังคม โดยเน้นให้ผู้หญิงรักษานวลสงวนตัว รักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงาน ระมัดระวังกิริยามารยาท กตัญญูต่อบิดามารดา และซื่อสัตย์ต่อสามีเพียงคนเดียว ผู้หญิงโสดจะถูกอบรมสั่งสอนเรื่องการเลือกคู่ครองและการครองตน ผู้หญิงที่ครองเรือนแล้วจะถูกอบรมสั่งสอนให้มีคุณสมบัติและหน้าที่การเป็นภรรยา และผู้หญิงที่ดีจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ (1) เป็นผู้ที่มีใจรักประมาณตนทั้งร่างกายและจิตใจ (2) เป็นผู้ที่ตั้งงามทั้งกิริยาวาจา (3) เป็นผู้ที่ตั้งงามในการครองตน (4) เป็นลูกที่ดีของบิดามารดา และ (5) เป็นภรรยาที่ดีของสามี

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ (2543) กล่าวว่า สื่อมวลชนนำเสนอรูปแบบการแต่งกายของผู้ชายผ่านเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีความหมายหลากหลาย ภาพการแต่งกายของผู้ชายในนิตยสารได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนการแต่งกายที่ถูกเชื่อว่าเหมาะสม ถูกต้อง และสวยงาม เพื่อเป็นมาตรฐาน

ในการแต่งตัวให้มีบุคลิกภาพที่ดี และดูแลร่างกายอย่างมีขั้นตอน นอกจากนี้ ผู้ชายจะไม่พิถีพิถันในการเลือกเครื่องแต่งกายมากนัก เพราะเกรงจะถูกมองว่าไม่ใช่ผู้ชาย

สมรภัทร์ ชัยสิงห์กานานนท์ (2543) เจ้าของบทความเรื่อง “Shopping: ความรัก ความเหงา กับชนเผ่าเมือง” กล่าวว่า การจับจ่ายซื้อสินค้าเป็นการสะท้อนการตัดสินใจเกี่ยวกับตัวตน รสนิยม ภาพลักษณ์ของร่างกาย และความแตกต่างทางสังคมของตนเองกับผู้อื่น การเลือกซื้อสินค้าราคาแพงจึงบ่งบอกว่าผู้ซื้อเป็นคนมีฐานะร่ำรวยและเป็นบุคคลชั้นสูง

นางพวง ลิ้มสุวรรณ (2544) กล่าวถึงสาเหตุที่ชักจูงหรือผลักดันให้ผู้หญิงเข้าสู่สถานภาพการเป็นภรรยาบ่อย ไม่ได้เป็นเพราะต้องการวัตถุสิ่งของด้วยการเอาตัวเข้าแลก แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุด คือ ต้องการความรักความอบอุ่นและอยากมีที่พึ่งพิงทางใจ ซึ่งมีปัจจัยอันเนื่องมาจากการขาดความรักความอบอุ่นตั้งแต่วัยเด็กด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น กำพร้าแม่ พ่อแม่เลี้ยงดูอย่างห่างเหินแม่จะอยู่ด้วยกัน ครอบครัวแตกแยก เติบโตห่างไกลพ่อแม่ หรือรู้สึกขาดพ่อเพราะพ่อติดสุราเมาอาละวาด นอกจากนั้น สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงรู้สึกขาดความรักความอบอุ่นอาจเป็นเพราะแต่งงานแล้วรู้สึกผิดหวังในคู่ครอง เนื่องจากสามีเจ้าชู้ ทำร้ายร่างกาย ไม่ให้เกียรติ หรือถูกบังคับให้แต่งงานโดยไม่ได้รับสามี ผลการศึกษาสรุปว่าการขาดความรักความอบอุ่นในวัยเด็กหรือความผิดหวังในคู่ครองคนก่อน ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้พยายามแสวงหาความรักความอบอุ่นจากสามี แม้จะต้องเป็นอนุภรรยาก็ตาม ในขณะที่ผู้ชายมีอนุภรรยาในช่วงวัยที่มีทุกอย่างแล้วเพียงแต่ขาดคนเอาใจ เมื่อทั้งสองฝ่ายมาพบกันด้วยจุดอ่อนและจุดเสริมที่ลงตัวจึงเกิดความรักที่ไม่ถูกต้องขึ้น

มีโชค ราชภูรานูวัต (2544) วิจัยเรื่องการต่อรองทางเพศสภาพในนิตยสารผู้หญิง และผู้ชาย โดยเลือกศึกษาจากนิตยสารผู้หญิง ได้แก่ แพรวและผู้หญิง นิตยสารผู้ชาย ได้แก่ GM ที่ออกวางจำหน่ายในปีพ.ศ. 2544 รวมทั้งสิ้น 36 ฉบับ และสัมภาษณ์กองบรรณาธิการนิตยสาร ผลการวิจัยพบว่า นิตยสารผู้หญิงมีทิศทางการยอมรับความเป็นหญิงเพียงลักษณะเดียว คือ การใส่ใจรูปลักษณ์ภายนอก และมีการปฏิเสธความเป็นหญิงเพียงลักษณะเดียว คือ การไม่ประสบความสำเร็จหรือการเป็นผู้ตาม ส่วนนิตยสารผู้ชาย ยังคงยอมรับความเป็นหญิงและชายในลักษณะดั้งเดิมเกือบทั้งสิ้น โดยยอมรับความเป็นหญิงที่มีลักษณะเป็นวัตถุทางเพศ มีอำนาจด้อยกว่าผู้ชายในเรื่องเพศ ไม่ประสบความสำเร็จ และเป็นผู้ตาม ขณะเดียวกันกลับยอมรับความเป็นชายที่มีลักษณะแข็งแรง ก้าวร้าว หยาบคาย สนใจและมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี สนใจกีฬา ประสบความสำเร็จ และเป็นผู้นำ มีโชคสรุปว่านิตยสารผู้หญิงมีการนำเสนออุดมการณ์ความเป็นหญิงและชายแบบใหม่ ฉะนั้น นิตยสารผู้หญิงเริ่มมีทิศทางการต่อรองทางเพศสภาพ ขณะที่นิตยสาร

ผู้ชายยังคงยอมรับอุดมการณ์และตอกย้ำการนำเสนอความเป็นหญิงและชายในลักษณะดั้งเดิม ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำเสนอเนื้อหาทางเพศสภาพในนิตยสารผู้หญิง คือ บุคลากร ระบบการบริหารจัดการ เจ้าของทุน ผู้ให้โฆษณา สภาพสังคมและเศรษฐกิจ คู่แข่งขันและผู้อ่าน ขณะที่ผู้ให้โฆษณาและผู้อ่าน ส่งผลต่อการนำเสนอเนื้อหาทางเพศสภาพในนิตยสารผู้ชาย

สมสุข หินวิมาน (2544) สรุปการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือว่าเป็นช่วงเวลาที่มีวันรมย์ และไม่มีเจ้านายมาคอยชี้แจงสั่งงาน ซึ่งเวลาอ่านหนังสือนี้อาจทำให้ลืมไปว่าเรานั่งอ่านหนังสืออยู่ โฉก แจ๊ค แฮร์เมส (Joke Hermes, 1995 อ้างถึงใน สมสุข หินวิมาน, 2544) กล่าวว่า สาเหตุที่ผู้หญิงอ่านนิตยสาร เพราะเป็นสื่อที่หยิบฉวยง่าย มีการนำเสนอเนื้อหาและข่าวสารที่ตอกย้ำอัตลักษณ์ของผู้หญิง และช่วยสร้างโลกจินตนาการที่ผู้หญิงเป็นเจ้าของ

การจับจ่ายซื้อสินค้าเป็นกิจกรรมทางสังคมที่เชื่อมโลกแห่งการผลิตและการตลาดให้เข้ากับโลกแห่งการเป็นเจ้าของและการบริโภค ปีเตอร์ ลุนท์ และ ซอนยา ลิฟวิงสโตน (Peter Lunt and Sonia Livingstone, 1992 อ้างถึงใน สมสุข หินวิมาน, 2544) ศึกษารูปแบบการซื้อสินค้าของคนอังกฤษ และพบว่าผู้หญิงเป็นกลุ่มที่นิยมจับจ่ายซื้อสินค้า ซึ่งสามารถแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มแม่บ้านที่จับจ่ายซื้อสินค้าเป็นงานประจำ ซึ่งเวลาในการซื้อสินค้านี้ทำให้พวกเขาได้หยุดพักจากการทำงานบ้านหรือเลี้ยงลูกอันแสนน่าเบื่อ และทำให้พวกเขาได้สัมผัสกับโลกภายนอกเป็นครั้งคราว อีกกลุ่มคือ ผู้หญิงอายุน้อยที่จับจ่ายซื้อสินค้าเป็นกิจกรรมยามว่าง ซึ่งมองว่าการซื้อสินค้าเป็นการจัดสรรความสุขให้กับตนเอง ผู้หญิงกลุ่มนี้จะรอซื้อสินค้าเมื่อสินค้าลดราคา และจะจับจ่ายซื้อสินค้าเฉพาะที่ห้างสรรพสินค้าเท่านั้น เพราะเป็นสัญลักษณ์ของความหรูหรา

ส่วนการเที่ยวกลางคืนของผู้ชายถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติในการผ่อนคลายความตึงเครียดหลังจากการทำงานหนัก ในขณะที่ผู้หญิงถูกมองว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎกติกา มารยาทของสังคมชายเป็นใหญ่ที่กำหนดให้ผู้หญิง “อยู่กับเหย้า เฝ้ากับเรือน” ผู้หญิงที่เที่ยวกลางคืนจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ทั้งที่ผู้หญิงต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการฟังเพลง เต้นรำ หรือพบปะสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศและเพื่อนเพศเดียวกัน

สุรภีพรพรรณ ชาติภทรณ์ (2544) ศึกษาวิวัฒนาการของทีวีเอกหญิงอเมริกันร่วมสมัย และผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงอเมริกันมีสถานภาพสูงขึ้นกว่าในอดีต ผู้หญิงสมัยใหม่มีความแข็งแกร่ง เป็นตัวของตัวเอง มีสิทธิและเสรีภาพทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม กฎหมาย และการเมือง ผู้หญิงสมัยใหม่จะมีความกระตือรือร้นในการแสดงความคิดเห็น การคัดค้าน และการปฏิเสธ มี

การศึกษาเท่าเทียมชาย ส่วนเรื่องเพศพบว่าผู้หญิงสมัยใหม่ยังไม่มีกรยับยั้งชั่งใจในการแสดงออกทางอารมณ์รักและอารมณ์เพศของตน เมื่อเกิดความต้องการทางเพศจะแสดงออกทันที ในด้านการแต่งกายพบว่า ผู้หญิงสมัยใหม่มีการแต่งกายที่หลากหลายและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีเสรีภาพในการแต่งกายและนิยมแต่งกายเน้นรูปร่างของตน การแต่งกายของผู้หญิงสมัยใหม่เป็นรูปแบบที่ไม่แบ่งแยกระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผู้หญิงสมัยใหม่มีบทบาททำงานนอกบ้าน ทะเยอทะยานในอาชีพและต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน ซึ่งผู้หญิงเก่งจะถูกสังคมกล่าวชื่นชมและยกย่อง ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ นิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และเชื่อว่าความรักไม่ได้เป็นชีวิตทั้งหมดของผู้หญิงอีกต่อไป และการแต่งงานเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ ผู้หญิงหลายคนนิยมอยู่เป็นโสด เพราะสามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งผู้หญิงยังกล้าตัดสินใจหย่าร้างกับสามีด้วย ในขณะที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ยังคงยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิม และชีวิตของผู้หญิงจะสมบูรณ์ได้โดยการแต่งงานมีครอบครัว ถึงแม้สถานภาพของผู้หญิงอเมริกันร่วมสมัยและเปลี่ยนแปลงไป แต่ค่านิยมแบบดั้งเดิมก็ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่

อรรถัย หรรุเจริญพรพานิช (2544) กล่าวว่า งานในบ้านซึ่งเป็นงานของผู้หญิงไม่เคยถูกมองว่ามีความสำคัญเท่ากับงานภายนอกบ้านของผู้ชาย และเมื่อผู้หญิงมีความจำเป็นต้องออกไปทำงานนอกบ้าน แรงงานหญิงก็ไม่ได้ได้รับความเท่าเทียมเมื่อเปรียบเทียบกับแรงงานชาย เพราะผู้หญิงได้รับการศึกษาน้อย ฉะนั้นจึงได้ค่าจ้างแรงงานต่ำกว่าผู้ชาย และมีอัตราว่างงานสูง อีกทั้งยังถูกกีดกันจากบางอาชีพบางตำแหน่ง ทำให้โอกาสที่จะก้าวหน้าในอาชีพการงานมีน้อยกว่าผู้ชายมาก นอกจากนี้ ในทางการเมืองยังพบว่าผู้หญิงมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครองน้อยมาก โดยเฉพาะในระดับของการกำหนดนโยบาย

กัญญารัตน์ สุดสอาด (2545) ทำการศึกษาปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงในปัจจุบัน โดยสัมภาษณ์เจาะลึกผู้หญิงโสดอายุ 30 ปีขึ้นไปในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้หญิงโสดมีค่านิยมอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน มีการตั้งมาตรฐานคู่ครองไว้สูง มีทัศนคติในด้านลบต่อการแต่งงานและมีครอบครัว ผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทที่ด้อยกว่าผู้ชาย ในปัจจุบันสังคมไทยยอมรับผู้หญิงโสดมากขึ้นกว่าเดิม มีความคิดเปิดกว้างมากขึ้น ให้เกียรติและเห็นใจผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงาน และยอมรับศักยภาพด้านการทำงานของผู้หญิง

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2545) เจ้าของบทความเรื่อง “ความตายของ ‘หญิงอ้วน’” ที่กล่าวว่าสังคมมีค่านิยมที่ยกย่องผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบางเป็นความงามในอุดมคติที่พึงปรารถนา ผู้หญิงจึงต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้เหมือนรูปร่างในอุดมคติ โดยการออกกำลังกายอย่าง

หักโหม การควบคุมอาหารอย่างจริงจัง และการรับประทานยาลดความอ้วนเป็นจำนวนมาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับคนทั่วไปที่จะต้องควบคุมร่างกายอย่างเคร่งครัดและจริงจัง

นิยะดา เหล่าสุนทร และคณะ (2545) พบว่า วรรณกรรมคำสอนสตรีเรื่อง กุศณาสอนน้องคำฉันท์ และ สุภาวดีสอนสตรี พบว่า ผู้หญิงโสดถูกอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและการเลือกคู่ครอง ผู้หญิงควรรักษานวลสงวนตัวจนกว่าจะเข้าพิธีแต่งงาน ระวังกิริยามารยาท รักและซื่อสัตย์ต่อสามีเพียงคนเดียว ไม่ควรหึงหวงสามี และต้องเลี้ยงดูพ่อแม่ยามแก่เฒ่า

พรวิดี สัทธาดำรงค์ (2545) ทำการวิจัยเกี่ยวกับนิยามความอ้วนจากทัศนคติของกลุ่มผู้หญิงจำนวน 40 คน พบว่า ผู้หญิงมีนิยมเชิงบวกและเชิงลบต่อผู้หญิงอ้วน โดยนิยมเชิงบวกพูดถึงผู้หญิงอ้วนในลักษณะน่ารัก ความสมบุรณ์ ร่ารวย อารมณ์ดี และดูอบอุ่นมาก ในขณะที่นิยมเชิงลบได้รับอิทธิพลจากสื่อและวาทกรรมทางการแพทย์ที่กล่าวว่า ความอ้วนเป็นบ่อเกิดของโรคนานาชนิด ความอึดอัดและเคลื่อนไหวไม่สะดวก ไม่สวยงาม หาเสื้อผ้าได้ลำบาก ขาดความมั่นใจเพราะถูกคนรอบข้างล้อเลียนเกี่ยวกับขนาดร่างกาย

ฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับเพศสภาพในสังคมไทยที่ปรากฏในสื่ออินเทอร์เน็ตเว็บบอร์ด” โดยศึกษากระทู้ย่อยห้องเพศศึกษาและห้องปัญหาชีวิตในเว็บบอร์ดห้องสวนลุมพินีของเว็บไซต์ www.pantip.com ศึกษากระทู้ห้องละ 385 กระทู้ รวมทั้งหมด 770 กระทู้ ในช่วงเดือน ม.ค. – มี.ค. พ.ศ. 2545 และพบผลการวิจัยว่าห้องเพศศึกษาจะมีผู้ตั้งกระทู้เป็นชายและหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน และมีกระทู้เรื่องพฤติกรรมเพศสัมพันธ์มากที่สุด ในขณะที่ห้องปัญหาชีวิตจะมีผู้ตั้งกระทู้เป็นหญิงมากกว่าชาย และมีกระทู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศเชิงสังคมมากที่สุด ส่วนด้านค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพของหญิงชายที่สะท้อนผ่านในกระทู้เว็บบอร์ดแบ่งเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่ (1) ในด้านบุคลิกภาพพบว่า มีค่านิยมและทัศนคติของการให้ความสำคัญกับอวัยวะเพศชาย (2) ในด้านการดูแลรักษาสุขภาพทางเพศพบว่า มีค่านิยมและทัศนคติของการให้ความสำคัญกับการคุมกำเนิด (3) ด้านพฤติกรรมเพศสัมพันธ์พบว่า มีค่านิยมและทัศนคติของยอมรับในการแสดงออกทางเพศสัมพันธ์อย่างเสรีทั้งชายและหญิง (4) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพศเชิงสังคมพบว่า มีค่านิยมและทัศนคติของการยอมรับการเลิกราเมื่อมีปัญหาชีวิตคู่ และการยอมรับผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์ รวมทั้งการไม่ยอมรับพฤติกรรมนอกใจในชีวิตคู่ (5) ในด้านปัญหาสังคมที่เกี่ยวกับเพศพบว่า มีค่านิยมและทัศนคติของการยอมรับการสร้างความสัมพันธ์บนสื่ออินเทอร์เน็ต

ในงานเสวนาและเปิดตัวหนังสือ “รักเคยจริงหรือที่ว่าหวาน” ของศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี มูลนิธิเพื่อนหญิง กาญจนา แก้วเทพ (2547) กล่าวว่า เวลาผู้ชายบอกรัก อย่าถามว่าจะรักเราไปตลอดไหม แต่ควรถามว่าจะรักไปถึงเมื่อไหร่ เพราะสมัยนี้ความรักของผู้ชายเป็นแบบมีตรา "อ.ย." คือ มีวันที่ผลิตและวันหมดอายุ ความรักของผู้ชายจะไม่สามารถคงความหวานขึ้นได้ตลอดไป ในระบบสังคมไทยที่ยังถืออำนาจผู้ชายเป็นใหญ่ และผู้หญิงยังถูกรอบงำด้วยมายาคติและค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ให้คุณค่าผู้ชายมากกว่าผู้หญิง นอกจากนี้ ผู้หญิงไทยยังตกเป็นเหยื่อของการถูกตบตีด้วยม่านอคติถึง 3 ชั้น ทั้งจากการตบตีทางกาย ซึ่งพบเห็นเป็นประจำตามหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งสามีสามารถตบตีภรรยาโดยไม่ผิดกฎหมาย เพราะสามีภรรยาเป็นคนคนเดียวที่กาญจนาเสนอว่าทางเดียวที่จะลดความรุนแรงในครอบครัวต้องทำเรื่องผิดเมียให้เป็นเรื่องความอาญาและสามารถเอาผิดทางกฎหมายได้ อคติชั้นที่ 2 คือ การตบตีทางจิตใจ สร้างความบอบช้ำให้ผู้หญิงอย่างสาหัส เพราะเป็นการตบตีจากคนที่เคยบอกรัก ส่วนอคติชั้นที่ 3 คือ การตบตีจากโครงสร้างสังคมและค่านิยมที่ให้อำนาจผู้ชายเป็นใหญ่ ซึ่งการตบตีที่รุนแรงและฝังรากลึกที่สุดในสังคมไทย ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงถูกขูดไปเป็นเมียแล้ว ก็ต้องปล่อยเลยตามเลย และยอมเป็นเบี้ยล่างผู้ชายโดยไม่กล้าไปไหน

เปี่ยมสุข เมนะเศวต (2547) เจ้าของบทความเรื่อง “Single forever เป็นโสดทำไม?” กล่าวถึงผู้หญิงโสดในปัจจุบันว่า ผู้หญิงโสดพยายามจะขับตัวเองออกจากเงื่อนไขที่สังคมกำหนด ผู้หญิงโสดมีสิทธิเสรีภาพในการควบคุมร่างกาย และตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง สามารถแต่งตัวตามความพึงพอใจของตน มีโอกาสออกไปทำงานนอกบ้าน เป็นผู้บริหารที่มีกำลังซื้อสูง ทุ่มเทเพื่ออาชีพการงาน ไม่ให้ความสนใจเรื่องพรหมจรรย์ กล้าแสดงความรู้สึกรักต่อผู้ชาย และมีโอกาสเลือกคู่ครองด้วยตนเอง

ศุทธิดา ชนวนวัน (2547) ศึกษาแนวโน้มการอยู่เป็นโสดของผู้หญิงไทยในปัจจุบัน โดยการสำรวจมะโนประชากรตั้งแต่ปีพ.ศ. 2503 - 2543 ช่วงอายุ 18-49 และ 50-59 ปี พบว่าสาเหตุของการอยู่เป็นโสดมีหลายประการ เช่น ผู้หญิงมีการศึกษาทัดเทียมผู้ชาย ผู้ชายมีอัตราการอพยพย้ายถิ่นน้อยกว่าผู้หญิง ซึ่งทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างเพศและส่งผลให้ผู้หญิงหาคู่ครองได้ยาก การผิดปกติทางเพศ ซึ่งผู้หญิงชอบเพศเดียวกันมากขึ้น ผู้หญิงมีโอกาสออกมทำงานนอกบ้าน ทำให้ต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านเศรษฐกิจ และการนับถือศาสนา ซึ่งผู้หญิงที่นับถือศาสนาพุทธและคริสต์จะอยู่เป็นโสดมากกว่าผู้หญิงที่นับถือศาสนาอิสลาม

ฉลาดชาย รมิตานนท์ (2548) กล่าวว่ามายาคติเกี่ยวกับประจำเดือนในปัจจุบัน ถูกสร้างขึ้นมาจากความรู้ทางการแพทย์ที่นิยามประจำเดือนว่าเป็นความเจ็บป่วยทางร่างกาย และร่างกายของผู้หญิงในขณะมีประจำเดือนจะอ่อนแอกว่าปกติ ความรู้ทางการแพทย์มีพื้นฐานจากความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ถูกครอบงำโดยผู้ชาย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยรวบรวมมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เรื่องผู้หญิงเป็นประเด็นที่มีผู้สนใจศึกษากันมาก ผลของการศึกษาส่วนใหญ่ต่อยุทธศาสตร์ภาพที่เป็นรองของผู้หญิง วิทยานิพนธ์นี้จึงมุ่งศึกษาวิจัยการนำเสนอเพศสภาพ และผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า เพื่อแสดงให้เห็นแนวโน้มสำคัญของการนำเสนอผู้หญิงผ่านสื่ออีกรูปแบบหนึ่ง การวิจัยนี้จะเป็นแนวทางให้นักเขียนได้พัฒนาเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสภาพ และผู้หญิงให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ของสังคมในปัจจุบัน รวมทั้งเป็นประโยชน์ในการคาดการณ์สภาวะการณ์ที่สัมพันธ์กับเพศสภาพของสังคมไทยในอนาคตด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า แนวคิดสตรีนิยม แนวคิดเรื่องเพศสภาพ และแนวคิดผู้หญิงกับสื่อเป็นกรอบในการศึกษา โดยมีวิธีการดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

ประชากร

หนังสือปกเกิดบุ๊คในหมวดปกเกิดบุ๊คบันเทิง (ตามการแบ่งประเภทหนังสือของศูนย์หนังสือจุฬา) ซึ่งตีพิมพ์จำหน่ายครั้งแรกในปีพ.ศ. 2545-2546

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดตัวชี้วัด (Indicators) ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยหลักเกณฑ์ดังนี้

1. นักเขียนเป็นหญิงและชาย
2. ไม่ได้แปลมาจากภาษาต่างประเทศ
3. ตีพิมพ์จำหน่ายครั้งแรกระหว่างปีพ.ศ. 2545 - 2546
4. มีกลวิธีการเล่าเรื่องในลักษณะการพูดคุยสนทนา การแสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ
5. หนังสืออยู่ในหมวดปกเกิดบุ๊คบันเทิง ตามการแบ่งประเภทหนังสือของศูนย์หนังสือจุฬา

โดยกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกมาทำการวิจัยครั้งนี้มีหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้าทั้งหมด 12 เล่ม ได้แก่

- 2545
1. ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม พ.ศ.
 2. หักหลังผู้ชาย พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม พ.ศ. 2545
 3. ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว พิมพ์ครั้งแรก มกราคม พ.ศ. 2546
 4. บั่นหัวผู้ชาย พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546
 5. เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน พ.ศ. 2546
 6. มหัศจรรย์ผู้หญิง พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม พ.ศ. 2546
 7. ระวังผู้หญิง พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม พ.ศ. 2546
 8. เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานอ้อ พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม พ.ศ.
- 2546
9. ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว พิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546
 10. รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย พิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546
 11. นางฟ้ากับหมาตัวผู้ พิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546
 12. หักหลังผู้ชาย 2 พิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยศึกษาจากหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวร้าวทั้งหมด 12 เล่ม ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ว่า เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวร้าว

ผู้วิจัยใช้แนวคิดสตรีนิยมและแนวคิดเพศสภาพเป็นกรอบในการวิเคราะห์ค่านิยม และทัศนคติเรื่องเพศ โดยกำหนดประเด็นหลักในการศึกษาจากการดัดแปลงจากเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวกับเพศและเพศศึกษาของสุชาติ โสมประยูร งานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร ศึกษาเรื่องค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ปรากฏในนิตยสารผู้หญิง วิทยานิพนธ์ของอรอนงค์ สวัสดิ์บุรี วิจัยเรื่องบทบาทและสถานภาพของสตรีไทยที่สะท้อนผ่านคอลัมน์ตอบปัญหาชีวิตใน นิตยสาร และ ฟ่ำใส วิเศษกุล วิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับเพศสภาพของสังคมไทยที่ ปรากฏในสื่ออินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ จากผลงานทั้งหมดสามารถนำมากำหนดเป็นประเด็นหลักที่จะ ศึกษาได้ดังนี้

(1) ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา

มีเนื้อหาเกี่ยวกับสรีระและรูปลักษณ์ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา ขนาด อวัยวะเพศ ประจำเดือน

(2) ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆ เช่น ความอ่อนแอ ความอดทน ความ เจ้าชู้ การหึงหวง การแต่งกาย

(3) ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหญิงและชาย และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของ สังคม เช่น การเลือกคู่ครอง การใช้ชีวิตคู่ การแต่งงาน การหย่าร้าง ความรัก การเริ่มต้น ความสัมพันธ์

(4) ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์

มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เช่น พรหมจรรย์ การเปิดเผยเรื่องเพศ ความ ต้องการทางเพศ ทัศนคติทางเพศ

(5) ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ

มีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชายในด้านครอบครัว และอาชีพการงาน เช่น บทบาทของผู้ชายในฐานะสามีและพ่อ บทบาทและสถานภาพของผู้หญิงในฐานะลูกสาว ภรรยา และแม่ ภิกษุณี

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่ว่า เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย

ผู้วิจัยใช้แนวคิดสตรีนิยม แนวคิดเพศสภาพ และแนวคิดผู้หญิงกับสื่อเป็นกรอบในการวิเคราะห์ภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าว่า มีการนำเสนอภาพผู้หญิงอย่างไร เป็นลักษณะผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม หรือมีการนำเสนอภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพผู้หญิงที่นำเสนอผ่านหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าของนักเขียนหญิงและชาย เพื่อพิจารณาว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร โดยกำหนดความหมายของผู้หญิงทั้งสองแบบดังนี้

1. **ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม** คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติตามแบบที่สังคมและประเพณีกำหนด เช่น สงวนท่าทีในเรื่องความรัก รักนวลสงวนตัว ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ มีคุณสมบัติแม่ศรีเรือน ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย คุณค่าของผู้หญิงจะอยู่ที่ความอ่อนเยาว์และความสวยงาม

2. **ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่** คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติแตกต่างไปจากค่านิยมที่สังคมและประเพณีกำหนดไว้ เช่น มีอิสระและเสรีภาพทางเพศ สามารถตัดสินใจทุกอย่างด้วยตนเอง ออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพิงผู้ชายในด้านการเงิน ไม่ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ กล้าแสดงออกในเรื่องความรักมากขึ้น เช่น บอกรักหรือแสดงความรู้สึกให้ผู้ชายทราบ

การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) โดยประมวลผลการวิเคราะห์จากข้อมูลประเภทเอกสาร คือ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าทั้งหมด 12 เล่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำเสนอภาพผู้หญิง ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและนักเขียนชายในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

1. บริบททางสังคมไทยช่วงปีพ.ศ. 2545 – 2546
2. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้าทั้งหมด 12 เล่ม
3. วิเคราะห์การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้า
4. วิเคราะห์การนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือปกเกิดบุ๊คแนวก้าวหน้าของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย

ตอนที่ 1 บริบททางสังคมไทยช่วงปีพ.ศ. 2545 – 2546

บริบททางสังคม คือ องค์ประกอบหรือปัจจัยทางสังคม เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อทางศาสนา ซึ่งทั้งหมดส่งผลต่อค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของบุคคลในสังคมนั้นๆ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

สังคมไทยในอดีตรับวัฒนธรรมอินเดียและวัฒนธรรมจีนผ่านมาทางศาสนาและความเชื่อต่างๆ ซึ่งค่านิยมอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลและฝังรากลึกในสังคมไทย จากการศึกษาเอกสารพบว่า บริบททางสังคมไทยในปัจจุบันไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตมากนัก โดยค่านิยมที่มีอิทธิพลและฝังรากลึกในสังคมไทย คือ การยอมรับนับถืออำนาจชายเป็นใหญ่หรือปิตาธิปไตย (Patriarchy) ซึ่งทางศาสนาพุทธยกย่องเพศชายให้มีฐานะเหนือผู้หญิง หลักคำสอนของศาสนาพุทธที่สำคัญ คือ ให้นำบุคคลมุ่งกระทำแต่ความดี และทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ดังนั้น ศาสนาพุทธจึงมี

ค่านิยมให้เพศชายบวชเพื่อทดแทนพระคุณพ่อแม่ ส่งผลให้เพศชายมีสถานภาพสูงกว่าเพศหญิง โดยทันที แต่ยังคงกีดกันไม่ให้ผู้หญิงบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ เพราะเกรงว่าศาสนาพุทธจะเสื่อมเสีย

ผู้หญิงไทยในอดีตไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาทัดเทียมชาย ความรู้ส่วนใหญ่ที่ผู้หญิงได้รับ คือ การเป็นแม่ศรีเรือนและศรีภรรยาที่ดี ส่วนผู้ชายสามารถหาความรู้ได้จากการศึกษาเล่าเรียนในวัด เมื่อวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทย และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านการศึกษา ผู้หญิงได้รับโอกาสในการเล่าเรียนในโรงเรียนเช่นเดียวกับผู้ชาย ในปัจจุบันผู้หญิงมีโอกาสเล่าเรียนในระดับสูงทัดเทียมชาย ผู้หญิงที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงในระดับชั้นชั้นกลางขึ้นไป ซึ่งครอบคลุมเห็นความสำคัญในการส่งเสริมความก้าวหน้าทางการศึกษาของลูกสาว ถึงแม้ว่าปัจจุบันผู้หญิงจะได้รับการศึกษามากขึ้น แต่อัตราการไม่รู้หนังสือก็ยังมีสัดส่วนสูงกว่าผู้ชาย จากข้อมูลสถิติในปี พ.ศ. 2543 พบว่าจำนวนผู้หญิงที่ไม่ได้รับการศึกษาคิดเป็นอัตราร้อยละ 10.29 ซึ่งมีอัตราสูงกว่าการไม่รู้หนังสือของผู้ชายคือร้อยละ 7.23 (วรรณภา โพธิ์น้อย, 2545: 46-52)

ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมไทยในอดีตเป็นสังคมเกษตรกรรม ซึ่งผู้หญิงและผู้ชายต่างก็มีส่วนร่วมในการทำงานในไร่ในนาต่างๆ กัน แต่เมื่อวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมไทย ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจจากสังคมเกษตรกรรมเป็นระบบทุนนิยม ผลักดันให้ผู้ชายต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานและออกไปทำงานนอกบ้าน ส่งผลให้ผู้ชายมีอำนาจทางเศรษฐกิจในครัวเรือนเหนือผู้หญิง ส่วนผู้หญิงเป็นฝ่ายรับผิดชอบงานบ้าน ซึ่งระบบทุนนิยมมองว่างานบ้านไม่มีคุณค่าและไม่ก่อให้เกิดรายได้ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันมีความผันผวน ส่งผลให้ผู้หญิงจำนวนมากออกมาทำงานนอกบ้านมาก เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว (ปฐมภรณ์ บุชปิจำรง, 2542: 3-4) ขณะเดียวกัน ผู้หญิงต้องรับภาระดูแลงานบ้าน ปรนนิบัติสามีและดูแลลูก ส่งผลให้ผู้หญิงต้องอดทนรับภาระหนักทั้งสองด้าน และขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ ผู้หญิงบางคนเลือกความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ส่งผลให้ผู้หญิงต้องละทิ้งบทบาทแม่และภรรยา เนื่องจากไม่สามารถแบกรับภาระหนักได้ถึงแม้ว่าในปัจจุบันมีผู้หญิงทำงานในหลากหลายอาชีพ และเริ่มกระจายตัวเข้าสู่อาชีพที่แต่เดิมเปิดกว้างสำหรับผู้ชายเท่านั้น เช่น คนขับรถรับจ้าง วิศวกร นักการเมือง เป็นต้น แต่สังคมยังมีอคติต่อการจ้างแรงงานหญิง โดยเชื่อว่าผู้หญิงมีความอ่อนแอ ไม่มีความสามารถเท่ากับผู้ชาย และมีข้อจำกัดบางประการในการประกอบอาชีพ เช่น การตั้งครุฑ ส่งผลให้ผู้หญิงจึงถูกกีดกันในการเลื่อนตำแหน่งทางอาชีพการงานและได้รับอัตราค่าจ้างต่ำกว่าผู้ชาย

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันมีการแก้ไขกฎหมายหลายฉบับเพื่อยกระดับสถานภาพของผู้หญิงให้ทัดเทียมชาย แต่กฎหมายส่วนใหญ่ก็ยังคงสะท้อนให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชายที่ยังปรากฏให้เห็นในสังคมไทย โดยเฉพาะกฎหมายครอบครัวที่ตอกย้ำให้เห็นว่าผู้ชายมีสิทธิและอำนาจมากกว่าผู้หญิง และเห็นว่าผู้หญิงเป็นเหมือนวัตถุสิ่งของ ซึ่งรายละเอียดของกฎหมายครอบครัวกล่าวถึงสิทธิในการจดทะเบียนสมรสที่บัญญัติว่า “เมื่อมีการร้องขอให้จดทะเบียนสมรสแล้ว ให้นำทะเบียนรับจดทะเบียนสมรสได้” ซึ่งบัญญัตินี้เปิดโอกาสให้ผู้ชายทำการสมรสซ้อนและหลอกลวงผู้หญิงว่ายังเป็นโสดได้ ส่วนสิทธิในการเลิกสัญญาหมั้น โดยชายคู่หมั้นสามารถเรียกค่าทดแทนจากชายอื่นที่ร่วมประเวณีกับหญิงคู่หมั้นได้ แต่หญิงคู่หมั้นจะไม่มีสิทธิเรียกค่าทดแทนจากหญิงอื่นที่มาแย่งคู่หมั้นของตน และสิทธิในการหย่าสามีฟ้องหย่าภรรยาที่มีคู่ได้ แต่ภรรยาไม่สามารถฟ้องหย่าสามีได้ ถ้าสามีมีภรรยาลับๆ โดยไม่ได้ยกย่องหรืออุปการะขณะเดียวกันบทบัญญัติว่าด้วยการใช้ชื่อสกุลของผู้หญิง กำหนดให้ผู้หญิงใช้ชื่อสกุลของสามีหญิงหม้ายโดยการหย่าให้ใช้ชื่อสกุลเดิมของตน หญิงหม้ายโดยความตายของสามีจะใช้ชื่อสกุลของสามีหรือใช้ชื่อสกุลเดิมของตนก็ได้ ในปัจจุบันบทบัญญัติว่าด้วยการใช้ชื่อสกุลของผู้หญิงได้ให้สิทธิผู้หญิงมากขึ้น คือ ให้สิทธิผู้หญิงสามารถเลือกใช้นามสกุลของตนหรือของสามีหลังแต่งงาน

ค่านิยมและทัศนคติทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตอย่างมาก เพราะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก และมีการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพความเท่าเทียมทางเพศมากขึ้น ทั้งผู้หญิงและผู้ชายไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ ผู้ชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ และไม่คาดหวังว่าคู่ชีวิตของตนต้องเป็นหญิงบริสุทธิ์เหมือนเช่นในอดีต ผู้หญิงและผู้ชายสมัยใหม่ยึดถือค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันโดยไม่สมรส เพราะมีทัศนคติว่าต้องการใช้ชีวิตคู่อย่างมีอิสระและเสรีภาพ ขณะที่ผู้หญิงบางส่วนยังคงให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ซึ่งเป็นค่านิยมแบบดั้งเดิมที่สนับสนุนให้ผู้หญิงแต่งงานมีครอบครัวเมื่อถึงวัยเจริญพันธุ์ ผู้หญิงและผู้ชายในปัจจุบันนิยมครองตนเป็นโสดมากกว่าการแต่งงาน เนื่องจากมองว่าการแต่งงานทำให้ผู้หญิงต้องรับภาระงานบ้านเพิ่มมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเอง แต่ผู้หญิงและผู้ชายสมัยใหม่มองว่าภาระงานบ้านและการดูแลครอบครัวควรเป็นหน้าที่ของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่ใช่เป็นงานของผู้หญิงเพียงคนเดียว นอกจากนี้ การหย่าร้างในปัจจุบันยังถูกมองว่าเป็นทางออกที่ดีสำหรับผู้ที่ปัญหาในชีวิตคู่ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายไม่จำเป็นต้องทนอยู่ด้วยกันอีกต่อไป โดยเฉพาะการทนอยู่เพื่อลูก ซึ่งหลังจากการหย่าร้าง ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง โดยไม่

จำเป็นต้องพึ่งพาความช่วยเหลือด้านการเงินจากผู้ชาย (อัจฉราวดี สติอกมันน์, เปี่ยมสุข เมนะเศวต และ พิงเนตร อติแพทย์, 2546: 102-120 และ อนันต์ชัย คงจันทร์, 2545: 46-70)

จากผลการสำรวจค่านิยมและทัศนคติของหญิงและชายรุ่นใหม่ พบผลสรุปว่า ค่านิยมและทัศนคติของคนรุ่นใหม่เปลี่ยนแปลงอย่างมากจากในอดีต ผู้คนไม่ได้ยึดติดกับค่านิยมเดิมของสังคม หนุ่มสาวรุ่นใหม่มีเพศสัมพันธ์และอยู่กินกันก่อนแต่งงาน เพื่อศึกษานิสัยใจคอของแต่ละฝ่ายและเรียนรู้ชีวิตคู่ร่วมกัน เมื่อไรก็ตามที่เกิดปัญหาที่สามารถยุติความสัมพันธ์ได้โดยง่าย นอกจากนี้ หนุ่มสาวให้ความสำคัญแก่เรื่องพรหมจรรย์น้อยกว่าในอดีต ผู้ชายไม่คำนึงว่าผู้หญิงที่จะมาเป็นภรรยาของตนจะต้องรักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงาน ส่วนเรื่องพิธีแต่งงาน คนรุ่นใหม่ยังคงต้องการความมั่นคงในชีวิตคู่ ต้องการจดทะเบียนสมรสเพื่อผูกมัดอีกฝ่าย ขณะเดียวกัน เมื่อชีวิตสมรสเกิดมีปัญหา มีการทะเลาะเบาะแว้ง และไม่มีความสุขทั้งสองฝ่าย คนรุ่นใหม่เห็นว่า ไม่จำเป็นที่หญิงและชายต้องอดทนประคับประคองชีวิตคู่ที่มีปัญหา ควรหาทางออกด้วยการหย่าร้าง ซึ่งจะเป็นผลดีกับทั้งสองฝ่าย

ปัจจุบันผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะครองตนเป็นโสดมากขึ้น ผู้หญิงมองการครองตนเป็นโสดเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งผู้หญิงโสดจะมีอิสระและเสรีภาพในการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง และวางตนเป็นฝ่ายเลือกเช่นเดียวกับผู้ชาย ผู้หญิงโสดปัจจุบันมีความรู้ความสามารถมากพอที่จะพึ่งพาตนเองได้ ต้องการทุ่มเทให้กับการทำงานนอกบ้าน คาดหวังจะก้าวหน้าในอาชีพการงาน กล้าแสดงความคิดเห็นในตัวเอง ผู้ชาย แสดงความรู้สึกเรื่องเพศ ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์อย่างเสรีมากกว่าในอดีต ตลอดจนมีอิสระในการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง สาเหตุหลักที่ผู้หญิงหลายคนครองตนเป็นโสด เนื่องจาก (1) ยึดถือค่านิยมในการอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน หนุ่มสาวหลายคู่มักจะอยู่ด้วยกันโดยไม่นิยมจดทะเบียนสมรส โดยมองว่าการอยู่ก่อนแต่งงานไม่เป็นการผูกมัดทางกฎหมาย ทั้งคู่มีอิสระในการใช้ชีวิตคู่ อีกทั้งยังมองว่าการแต่งงานเป็นวิธีการที่ยุ่งยาก (2) ผู้หญิงในปัจจุบันมีเสรีภาพมากขึ้น สามารถคบเพื่อนชายได้อย่างเปิดเผย และมีอิสระในการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง อีกทั้งผู้หญิงยังมีการศึกษาสูงขึ้นและทำงานนอกบ้านทัดเทียมชาย ดังนั้นผู้หญิงจึงตั้งมาตรฐานในการเลือกคู่ครองไว้สูง โดยส่วนใหญ่จะเลือกคนที่อยู่ในสังคมและฐานะใกล้เคียงหรือในระดับเดียวกัน การตั้งมาตรฐานไว้สูงทำให้ผู้หญิงหลายคนครองตนเป็นโสด เพราะไม่สามารถหาคู่ครองที่มีคุณลักษณะตรงตามความปรารถนาได้ (3) ผู้หญิงบางคนเคยล้มเหลวในชีวิตสมรส หรืออาจเห็นตัวอย่างจากผู้ที่ประสบปัญหาความล้มเหลวในชีวิตคู่ จึงไม่ต้องการสมรส

อีกครั้ง เพราะเกรงว่าจะผิดหวังซ้ำอีก (กัญญารัตน์ สุดสะอาด, 2545: 1-6, เปี่ยมสุข เมนะเสวต, 2547: 162-168 และ สุทธิดา ชนวนวัน, 2547: 23-24)

ในช่วงปีพ.ศ. 2545-2546 มีผลสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นผลจากการที่สังคมไทยมีอิสระและเสรีภาพทางเพศเพิ่มขึ้น โดยผลการสำรวจพบว่าหนุ่มสาววัยทำงานนิยมมีเพศสัมพันธ์ในที่สาธารณะมากขึ้น เช่น ที่ทำงาน หรือสถานศึกษา ซึ่งพฤติกรรมทางเพศในลักษณะนี้เป็นผลมาจากสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศมากขึ้น ทำให้ผู้ชมซึมซับเรื่องราวทางเพศโดยไม่รู้ตัว ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในที่ทำงาน คือ ความต้องการรักษาสถานภาพที่มั่นคงในอาชีพการงานของตน การแต่งกายเปิดเผย รูปร่าง และความต้องการที่จะลองมีเพศสัมพันธ์แบบแปลกใหม่ ขณะที่ผู้หญิงและผู้ชายมีฐานะ ร่ำรวยและมีตำแหน่งทางสังคม นิยมการมีเพศสัมพันธ์แบบแปลกคุ่นอนหรือสวิงกิ้ง เนื่องจากต้องการความสนุกสนานตื่นเต้น และการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะนี้ปลอดภัยกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงและผู้ชายขายบริการ และโดยเฉพาะผู้หญิงอาจต้องการประชดสามีที่มีพฤติกรรมเจ้าชู้ แต่พฤติกรรมทางเพศที่น่าเป็นกังวลในสังคมไทย คือ ผู้หญิงอายุ 25-35 ปี มีแนวโน้มที่จะนอกใจคู่รักมากขึ้น เพราะผู้หญิงมีเสรีภาพทางเพศเพิ่มขึ้น และได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก ฉะนั้นผู้หญิงจึงต้องการแสวงหาผู้ชายที่คิดว่าดีที่สุดสำหรับตนเอง จึงคบหาและมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคน ถ้ายังไม่พบคนที่ถูกใจก็จะแสวงหาต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์ได้ ส่วนผู้หญิงที่มีสถานภาพเป็นอนุภรรยาและหญิงหม้ายก็นิยมการซื้อบริการผู้ชายตามสถานบันเทิง เพราะเชื่อว่าผู้ชายที่มีอายุน้อยจะมีสมรรถภาพทางเพศที่สูงกว่าผู้ชายสูงอายุ (พันธศักดิ์ สุกระฤกษ์, 2546: 1,10, สมประสงค์ พระสุจันทรทิพย์, 2545: A5 และ สุพัตรา สุภาพ, 2546: 16)

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันกล้าเปิดเผยเรื่องเพศมากขึ้น และมองเรื่องเพศเป็นรูปธรรมที่มองเห็นได้ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกที่มุ่งเน้นเรื่องสิทธิและเสรีภาพที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชาย แต่ค่านิยมทางเพศในสังคมไทยยังคงมีลักษณะเป็นมาตรฐานเชิงซ้อน (Double Standard) (วันทนีญ์ วาสิกะสิน, 2543: 180) กล่าวคือ ผู้ชายสามารถประพฤติปฏิบัติอย่างหนึ่ง โดยสังคมไม่ตำหนิการกระทำนั้น แต่ถ้าผู้หญิงประพฤติปฏิบัติในสิ่งเดียวกันจะถูกตำหนิ เช่น สถาบันทางสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และสื่อมวลชน ไม่ได้สอนหรือคาดหวังให้ผู้ชายมีความตระหนักและความระมัดระวังในเรื่องเพศ หรือเกิดความรู้สึกผิดในการปลดปล่อยความต้องการทางเพศของตนโดยขาดความรับผิดชอบ แต่กลับสนับสนุนให้ผู้ชายมีพฤติกรรมทางเพศแบบล่าสอนและมีภรรยาได้หลายคน เพราะเป็นการแสดงอำนาจบารมีและฐานะ ผู้ชายจึงมัก

นอกใจภรรยาหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน โดยไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตน และสังคมก็มองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติในสังคม ขณะที่ผู้หญิงถูกสังคมคาดหวังให้ประพฤติตนตามกรอบค่านิยมและประเพณีของสังคมไทย คือ รักเดียวใจเดียว เก็บกดเรื่องเพศ รักนวลสงวนตัว ครอบครองบริสุทธิ์จนถึงวันแต่งงาน ผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจรรย์หรือตั้งท้องโดยไม่แต่งงานจะถูกสังคมประณาม ฉะนั้น ผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายระมัดระวังและต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมทางเพศของตน (ทิชา ณ นคร, 2546: 14 และ ปรรารถนา ศิริศรัทธาธรรม, 2543)

จะเห็นว่าผู้หญิงถูกครอบงำด้วยมายาคติและค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ยกย่องและให้คุณค่าผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ปรากฎการณ์ความรุนแรงในสังคมไทยส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ชาย ขณะที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ถูกทำร้ายและตกเป็นเหยื่อความรุนแรงด้วยมานอคติ 3 ชั้น คือ ทางกาย ซึ่งสามีสามารถตบตีภรรยาโดยไม่ถือว่าเป็นผิดกฎหมาย เพราะตามกฎหมายสามีและภรรยาเป็นคนคนเดียวกัน อคติที่สอง คือ การตบตีทางใจ ผู้หญิงจะรู้สึกบอบช้ำทางจิตใจเนื่องจากถูกคนที่เคยบอกว่ารักมากที่สุดตบตี อคติที่สาม คือ การตบตีจากโครงสร้างของสังคม เนื่องจากสังคมมีค่านิยมที่ยกย่องชายเป็นใหญ่ ผู้ชายจึงมีอำนาจเหนือผู้หญิงและกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง แนวทางการขจัดปัญหาความรุนแรงต่อเพศหญิงสามารถทำได้โดยผู้หญิงต้องเปลี่ยนค่านิยมเกี่ยวกับตนเอง ต้องรู้จักรักตัวเองและรักคนอื่นแบบมีสติ และยังคงเปลี่ยนแปลงค่านิยมของผู้คนในสังคม โดยเฉพาะผู้ชายให้มีทัศนคติใหม่ต่อผู้หญิง โดยการเปลี่ยนแปลงค่านิยมควรกระทำควบคู่กับการออกกฎหมายเอาผิดสามีที่ทำร้ายร่างกายภรรยา (กาญจนา แก้วเทพ, 2547)

สรุปว่าบริบททางสังคมไทยมีอิทธิพลต่อค่านิยมและทัศนคติในเรื่องเพศตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน สังคมไทยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอินเดียและจีน ทำให้เกิดการยอมรับนับถืออำนาจผู้ชายเป็นใหญ่ และผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงในทุกด้าน ต่อมาสังคมไทยยอมรับแนวคิดและวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจเปลี่ยนจากระบบเกษตรกรรมมาเป็นระบบทุนนิยม ผู้หญิงและผู้ชายได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน ส่งผลให้ผู้หญิงมีบทบาทและสถานภาพสูงขึ้นมาในอดีต ผู้หญิงในปัจจุบันมีโอกาสออกมาทำงานนอกบ้าน แต่ก็ได้รับค่าจ้างน้อยกว่า และซ้ำร้ายยังถูกกีดกันไม่ให้มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่เติมชาย อีกทั้งสังคมยังคาดหวังให้ผู้หญิงรับบทบาทแม่และภรรยาที่ดูแลงานบ้านและเลี้ยงลูกอยู่เหมือนเดิม ส่วนกฎหมายบางอย่างก็ยังคงมีลักษณะที่ลิดรอนสิทธิและอำนาจของผู้หญิง ตลอดจนถึงส่งเสริมให้ผู้ชายมีอำนาจอยู่เหนือผู้หญิง

ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของผู้หญิงและผู้ชายในสังคมเปลี่ยนแปลงไป ค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติ และผู้คนส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญแก่เรื่องพรหมจรรย์ของหญิงเท่ากับในอดีต อีกทั้งผู้หญิงสมัยใหม่ยังนิยมอยู่เป็นโสดมากขึ้น เนื่องจากสามารถใช้ชีวิตอย่างมีอิสระและเสรีภาพ รวมไปถึงมีโอกาสในการพัฒนาตนเองในด้านพฤติกรรมทางเพศ คนสมัยใหม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบที่แตกต่างจากในอดีต ต้องการความรู้สึกที่ตื่นเต้น และมีความสัมพันธ์กับคนที่ไม่ใช่คู่รักของตน อีกทั้งผู้หญิงกล้าเปิดเผยเรื่องเพศมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีสิทธิและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น แต่ก็ยังต้องประพฤติตนให้อยู่ในกรอบประเพณีและวัฒนธรรมที่สังคมกำหนด ฉะนั้น ค่านิยมทางเพศในสังคมไทยยังคงมีลักษณะเป็นมาตรฐานเชิงซ้อน ผู้ชายสามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและมีภรรยาหลายคน ขณะที่ผู้หญิงถูกคาดหวังให้มีบทบาทแบบดั้งเดิม คือ เป็นแม่ศรีเรือน ดูแลครอบครัว ถูกปลูกฝังให้รักนวลสงวนตัว และซื่อสัตย์ต่อสามี ผู้หญิงที่ประพฤติตนต่างจากค่านิยมแบบดั้งเดิมเหล่านี้ก็ยังคงถูกสังคมประณามอยู่เช่นเดิม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่หมด 12 เล่ม

พัชรศรี เบญจมาศ หรือ กาละแมร์ เจ้าของผลงานเรื่อง *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* และ *เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ* จบการศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลังจากจบการศึกษาก็เข้าทำงานที่สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ในตำแหน่งผู้ประกาศข่าวและพิธีกร ต่อมาจึงเป็นนักเขียนบทความในนิตยสารต่างๆ และมีผลงานหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊ก ในปีพ.ศ. 2545 ผลงานเรื่อง *ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร* ถูกตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนมีนาคม และได้รับการตอบรับอย่างสูงจากผู้อ่าน และเป็นหนังสือขายดีอันดับหนึ่งนานหลายสัปดาห์ รวมไปถึงได้รับการตีพิมพ์ซ้ำมากกว่า 20 ครั้ง ตลอดจนเป็นหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่จุดกระแสความนิยมในหนังสือประเภทนี้ และมีนักเขียนอีกหลายคนผลิตผลงานในลักษณะเดียวกันตามออกมา หนังสือเล่มนี้รวบรวมบทความจากคอลัมน์ “ผู้หญิง ผู้หญิง” ในนิตยสาร *เนชั่นสุดสัปดาห์* เนื้อหากล่าวถึงพฤติกรรมและสถานภาพของผู้หญิงและผู้ชาย โดยใช้ลีลาการเขียนที่มีลักษณะเชิงเสียดสีหรือกล่าวต่าหาพฤติกรรมบางอย่างของผู้ชาย เช่น ความเจ้าชู้ การหลอกลวง เป็นต้น โดยเฉพาะชื่อเรื่องซึ่งเป็นจุดขายสำหรับหนังสือเล่มนี้ ซึ่งใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบกับผู้ชายเป็นสุนัข ต่อมาในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2546 พัทชรศรีก็มีผลงานออกมาอีกเล่ม คือ *เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ* มีเนื้อหาเปิดเผยถึงการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย วิธีการเกี่ยวพาราสิ และการ

เกลี้ยกล่อมให้ผู้หญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ผู้เขียนต้องการให้ผู้หญิงระมัดระวังในการดำเนินความสัมพันธ์กับผู้ชาย เพราะเชื่อว่าผู้ชายส่วนใหญ่คาดหวังจะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่คบหาดูด้วย

หักหลังผู้ชาย ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว และ หักหลังผู้ชาย 2 เป็นผลงานของอนิศ โอสถานุเคราะห์ กับ อติกานต์ หนูนภักดี หรืออีกกะจีบ นักเขียนทั้งสองได้รับการศึกษาในต่างประเทศ และมีประสบการณ์ในการทำนิตยสารดิสกาซีน ด้วยกันมาก่อน และต่อมาจัดตั้งบริษัทร่วมกันในการผลิตผลงานหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า หักหลังผู้ชาย ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อสิงหาคม พ.ศ. 2545 เป็นผลงานที่สร้างชื่อเสียงให้กับผู้เขียนเป็นอย่างมาก เพียงแค่อาทิตย์แรกที่หนังสือวางจำหน่ายก็สามารถขายได้ถึง 5,000 เล่ม และมียอดขายรวมทั้งหมดเกือบ 150,000 เล่ม รวมไปถึงถูกตีพิมพ์ซ้ำถึง 26 ครั้ง ตลอดจนเป็นหนังสือขายดีอันดับหนึ่งนานหลายสัปดาห์ หักหลังผู้ชาย ยังเป็นหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าที่จุดกระแสความนิยมในหนังสือประเภทนี้เช่นเดียวกับผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร เนื้อหาภายในเป็นการเปิดเผยเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ทศนคติเรื่องเพศของผู้เขียนและคนรอบข้าง และลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น เล่ห์เหลี่ยมมารยาของผู้หญิง การเกี่ยวพาราตีของผู้ชาย ความเจ้าชู้ และการกล่าวเท็จของผู้หญิงและผู้ชาย ส่วนกลวิธีการเล่าเรื่องจะเป็นลักษณะบทสนทนาระหว่างผู้เขียนกับเพื่อนผู้หญิงและผู้ชาย ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่รุนแรงและมีคำหยาบหลายคำ

ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว ตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนมกราคม พ.ศ. 2546 เป็นบทสนทนาระหว่างผู้เขียนกับผู้หญิงที่คนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ผู้เขียนคัดเลือกมาแล้ว มีอาชีพการงานมั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองได้ ตลอดจนมีรายได้จำนวนมากพอที่จะซื้อสินค้าราคาแพง และไปเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงชั้นสูง มีรูปร่างหน้าตาดี เพราะนักเขียนชายเชื่อว่าผู้ชายหลายคนเข้ามาเกี่ยวพาราตี และมีข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเกี่ยวพาราตีหลากหลายรูปแบบ เนื้อหาในหนังสือกล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น การแต่งกาย การเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิง ทศนคติของผู้หญิงในด้านบวกและลบที่มีต่อวิธีการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้ชาย คำแนะนำของนักเขียนชายเกี่ยวกับการเกี่ยวพาราตี และรสนิยมทางเพศ

หักหลังผู้ชาย 2 ตีพิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546 มีเนื้อหาเกี่ยวกับทศนคติเรื่องเพศของนักเขียนชาย ค่านิยมและทศนคติเกี่ยวกับพรหมจรรย์และเพศสัมพันธ์ ลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น ความเจ้าชู้ของผู้หญิงและผู้ชาย ผู้หญิงในอุดมคติ เล่ห์เหลี่ยม

มารยาทของผู้หญิง ความไม่ซื่อสัตย์ของผู้ชาย ความรักของผู้ชาย การเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิง และผู้หญิงปฏิเสธการตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบถามตอบ ซึ่งคำถามส่วนใหญ่มาจากกลุ่มผู้หญิงที่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่ส่งคำถามเข้ามาทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออินเทอร์เน็ตเว็บบอร์ด

กมลชนก ปานใจ เจ้าของผลงาน *ป่วนหัวผู้ชาย* ตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 เป็นผู้หญิงที่มั่นใจในตนเองสูง ในอดีตเป็นนางแบบและนักแสดงที่มีชื่อเสียง หลังจากแต่งงานจึงเลิกอาชีพนางแบบและนักแสดง จึงทำให้รู้สึกเหงาและต้องการเขียนหนังสือเป็นอาชีพ ซึ่งเป็นอาชีพในฝันของผู้เขียนในวัยเด็ก กอปรกับผู้เขียนต้องการถ่ายทอดประสบการณ์เรื่องเพศของตนและคนรอบข้าง *ป่วนหัวผู้ชาย* เป็นผลงานที่รวบรวมมาจากบทความในคอลัมน์ "How to flirt" ของนิตยสาร *ลิปส์* ซึ่งมีวิธีการเล่าเรื่องคล้ายกับการเขียนหนังสือแนะนำวิธี (How to) เนื้อหากล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ความรักของผู้หญิง การเกี้ยวพาราสีของผู้ชาย การเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิง วิธีการสร้างตนเองให้ดูโดดเด่นกว่าผู้หญิงคนอื่น (Flirt) และลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น ความเจ้าชู้

เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว ตีพิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน พ.ศ. 2546 ผลงานของวุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ ซึ่งเป็นนักเขียนเมื่ออาชีพที่มีผลงานในนิตยสาร *GM* อย่างต่อเนื่อง หนังสือเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากที่ผู้เขียนได้ศึกษาแนวคิดสตรีนิยม เนื้อหาในหนังสือนำเสนอทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อบทบาทเพศตายตัวของผู้หญิงและผู้ชาย การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย การแสดงความรักของผู้หญิง การครองตนเป็นโสด ลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย ถึงแม้ว่านักเขียนชายจะเคยศึกษาแนวคิดสตรีนิยม แต่ก็ยังคงมีทัศนคติในด้านลบต่อพฤติกรรมบางอย่างของผู้หญิง เช่น การจับจ่ายซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย

ชัชรินทร์ ไชยวัฒน์ เป็นเจ้าของผลงาน *มหัศจรรย์ผู้หญิง* และ *ระวังผู้หญิง* ตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2546 ในอดีตเคยผ่านงานหนังสือพิมพ์ เป็นบรรณาธิการนิตยสารการเมือง และก่อตั้งนิตยสารการเมืองชื่อ *อาทิตย์รายสัปดาห์* ตลอดจนมีผลงานด้านวรรณกรรม กวีนิพนธ์ งานทางประวัติศาสตร์ ศาสนาปรัชญา บทวิเคราะห์การเมือง สารคดี และเรื่องตลก ผลงานที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *คนทรยศนักหนังสือพิมพ์* (2521, 2536) *จุดไฟในนาคร* (2539) ส่วน *มหัศจรรย์ผู้หญิง* และ *ระวังผู้หญิง* เป็นผลงานที่รวบรวมจากบทความที่เขียนลงในนิตยสารผู้หญิง ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2538-2546 เนื้อหาเป็นการวิเคราะห์ประเด็นข่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง โดยใช้ลีลา

การเขียนเชิงเสียดสี และแสดงทัศนคติในด้านลบต่อพฤติกรรมบางอย่างของผู้หญิง ขณะเดียวกันก็ กลับยกย่องผู้หญิงที่มีความอดทน เสียสละ และอ่อนโยน โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีอาชีพนักการเมือง

ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว ตีพิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546 เป็นผลงานของชาติ ภิรมย์กุล จบการศึกษาจากวิทยาลัยเพาะช่างในปี พ.ศ. 2523 และเข้าทำงานในบริษัทโฆษณาและ หนังสือหลายแห่ง เมื่อมีอายุมากขึ้นจึงหันมายึดอาชีพเขียนหนังสือหรือบทความลงในนิตยสาร ต่างๆ ผลงานหนังสือที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *เกาเหลาชีวิต* (2544) *เมียแห่งชาติ* (2545) *ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว* เป็นการรวบรวมผลงานจากคอลัมน์ "Woman in sight" ในนิตยสาร *GM* ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ ทัศนคติในด้านบวกและลบของผู้เขียนที่มีต่อรูปลักษณ์ภายนอกและบทบาทหน้าที่ของผู้หญิง ลักษณะพฤติกรรม การครองตนเป็นโสด และการยุติความสัมพันธ์ของผู้หญิงและผู้ชาย

ธัญดา บุรณวุฒิ หรือนามปากกา Bonbelle เจ้าของผลงาน *รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย* ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อกันยายน พ.ศ. 2546 ติดอันดับหนังสือขายดียาวนานถึง 6 เดือน เนื้อหา เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์และทัศนคติในด้านบวกและลบของผู้เขียนที่มีต่อรูปลักษณ์ ภายนอกของผู้หญิง พฤติกรรมที่อันตรายของผู้หญิง เช่น เล่ห์เหลี่ยมมารยา และพฤติกรรมของผู้ชายที่ผู้หญิงควรรู้ให้เท่าทัน เช่น ความเจ้าชู้ วิธีการหลบเลี่ยงการถูกจับผิด และการหลอกหลวง เป็นต้น วิธีการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิงกับผู้ชายหลายคน การขอยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย การครองตนเป็นโสด รสนิยมทางเพศ และบทบาทและหน้าที่ของผู้หญิง

นางฟ้ากับหมาตัวผู้ ตีพิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. 2546 เป็นผลงานของ ส. นิกฮุกี้ หรือนามจริงว่า พิทักษ์ ไทรงาม ในขณะที่ศึกษาต่อในปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้ตัดสินใจลาออกไปบวชที่วัดเทพศิรินทราวาส จนสอบได้นักธรรมเอก ผลงานส่วนใหญ่ของ ส. นิกฮุกี้ จะเกี่ยวกับความเชื่อในหลักธรรมทางศาสนาพุทธ ตัวอย่างผลงานที่มีชื่อเสียง ได้แก่ *กูคือพระเจ้า* (2543) *เขารอบหนังสือ 7 เล่มสุดทำร้ายวัลซีไรท์ปีพ.ศ. 2543* *รัฐบาลกะหรี* (2543) *มนุษย์คือเทวดา* (2544) ส่วนนางฟ้ากับหมาตัวผู้ เป็นผลงานที่ผู้เขียนใช้เวลาสร้างสรรค์เพียงวันเดียว โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องผ่านบทสนทนาของตัวละครเอกสองตัว คือ "นางฟ้า" เป็นตัวแทนของผู้หญิง กับ "หมาตัวผู้" เป็นตัวแทนของผู้ชาย เนื้อหาสะท้อนทัศนคติในด้านลบของผู้เขียนที่มีต่อลักษณะพฤติกรรม ความรัก การดำเนินความสัมพันธ์ และลักษณะทางชีววิทยาของเพศหญิง ในทางตรงกันข้ามก็ยกย่องผู้หญิงที่มีบทบาทแม่และภรรยา และพฤติกรรมบางประการของผู้ชาย เช่น ความเจ้าชู้ การใช้เหตุผล ความเข้มแข็ง เป็นต้น

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายในหนังสือ พ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

ในการวิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศ ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์
ออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา

มีเนื้อหาเกี่ยวกับสรีระและรูปลักษณ์ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา ขนาด
อวัยวะเพศ ประจำเดือน

2. ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆ เช่น ความอ่อนแอ ความอดทน ความ
เจ้าชู้ การหึงหวง การแต่งกาย

3. ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหญิงและชาย และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของ
สังคม เช่น การเลือกคู่ครอง การใช้ชีวิตคู่ การแต่งงาน การหย่าร้าง ความรัก การเริ่มต้น
ความสัมพันธ์

4. ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์

มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เช่น พรหมจรรย์ การเปิดเผยเรื่องเพศ ความ
ต้องการทางเพศ ทัศนคติทางเพศ

5. ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ

มีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชายในด้านครอบครัว
และอาชีพการงาน เช่น บทบาทของผู้ชายในฐานะสามีและพ่อ บทบาทและสถานภาพของผู้หญิง
ในฐานะลูกสาว ภรรยา และแม่ ภิกษุณี

1. ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา

มีเนื้อหาเกี่ยวกับสรีระและรูปลักษณ์ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา ขนาดอวัยวะเพศ ประจำเดือน ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอก

ธรรมชาติเป็นผู้กำหนดลักษณะเพศทางชีววิทยาของผู้หญิงและผู้ชายให้มีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ร่างกายของผู้หญิงจะมีขนาดเล็กและอ่อนแอกว่าผู้ชาย เนื่องจากธรรมชาติกำหนดให้เป็นฝ่ายตั้งครรภ์และคลอดลูก ทำให้ผู้หญิงมีความผูกพันใกล้ชิดกับธรรมชาติมากกว่าผู้ชาย รูปร่างหน้าตาเป็นลักษณะภายนอกส่วนแรกที่ปะทะสายตาของเพศตรงข้าม ซึ่งนักเขียนหญิงและชายเสนอว่า ความงามของรูปลักษณ์ภายนอกจะมีความสัมพันธ์กับรสนิยมของเพศตรงข้าม ผู้หญิงและผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะเป็นที่หมายปอง และสามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามให้เข้ามาเริ่มต้นความสัมพันธ์ได้ โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบาง ดวงตากลมโต ปากบาง จมูกโด่ง และมีผิวพรรณเนียน จะถูกนิยามว่าเป็นมาตรฐานความงามของผู้หญิง แต่บางครั้งผู้ชายกลับไม่กล้าเข้าพูดคุยกับผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี เพราะเกรงว่าจะถูกปฏิเสธความสัมพันธ์ และสังคมยังมีความเชื่อว่าผู้หญิงหน้าตาดีจะมีคนรักหน้าตาไม่ดี เช่น

เวลาไปเดินตามห้างสรรพสินค้า ผมอึ้งบ่อยเหมือนโดนรังสีแห่งความงาม
ครอบงำความรู้สึก ซาตามแซนซาและหัวไหล่
บางคนเหมือนออกแบบรูปร่างและหน้าตาตัวเองได้ตามสั่ง ตาคม จมูกโด่ง
ปากอิม แก้มเนียน อวบอิม แซนตึง สะโพกตึง เดินไปทางไหนเหมือนมรสุม
ความงามพัดผ่านหอบเอาหัว หัวจาง เลื้อยตามอย่างระวังและระแวงเมีย
ตัวเอง (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 11)

ผู้หญิงที่สวยเพอร์เฟกต์อย่างตุ๊กตาบาร์บี้เนะ บางครั้งก็หาผู้ชายมาร่วมหัว
จมท้ายด้วยยาก ส่วนใหญ่จะแค่แวะมาดอมดมแล้วตีจาก เพราะเขาคงไม่
อยากรู้สึกที่ตัวเองต่ำต้อยกว่าผู้หญิงแน่ๆ ลึ้กๆ แล้วผู้ชายเป็นเพศที่ต้องการ
การยอมรับ และค่อนข้างจะอึดกับต้องการความเป็นที่หนึ่ง... (ปิ่นหัวผู้ชาย
หน้า 54)

จากตัวอย่างจะพบว่านักเขียนชายมองผู้หญิง เป็นเหมือนวัตถุที่สามารถจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์ได้ ผู้ชายกล่าวชื่นชมผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ภายนอกที่ตรงตามความปรารถนาของผู้ชาย แสดงให้เห็นว่าความงามของใบหน้ามีความสัมพันธ์กับการที่ผู้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศ ส่วนผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ภายนอกสวยงามอาจเกิดทัศนคติในด้านลบต่อตนเอง เนื่องจากทำให้ผู้ชายรู้สึกว่าคุณเองมีฐานะด้อยกว่าผู้หญิง

รูปร่างหน้าตาของผู้ชายก็เป็นส่วนที่สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้เช่นกัน ผู้ชายในอุดมคติของผู้หญิงจะมีคิ้วเข้ม จมูกโด่ง ปากบาง นัยน์ตาคม มีกล้ามเนื้อ รอบอกและไหล่กว้าง ไม่มีหน้าท้อง ซึ่งผู้ชายที่มีลักษณะเข้ายวนใจเช่นนี้จะเป็นที่ปรารถนาของผู้หญิงส่วนใหญ่ และผู้หญิงบางคนเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาเข้ายวนใจจะช่วยกระตุ้นให้เกิดอารมณ์เพศและมีความสุขในขณะร่วมเพศด้วย

...เธอมองราบแนวระนาบเดียวกันกับดิฉัน และเป็นเจ้าของเสียงดังกล่าวดิฉันไม่ผิด และเพื่อนนางแบบคนนั้นก็ถูกต้อง เห็นพ้องโดยสอง “เรียลหญิง” ว่า เขาคอนนั้น หล่อ...อ มากคะ...เอาเป็นว่าบุรุษนั้นคิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน ปากบางได้รูป น่าจ๊ิบที่สุด ยิ่งนัยน์ตาเหยี่ยวคู่ นั้น ต่อให้ไม่ใช่เรียลหญิงมาเห็น ดิฉันก็ว่าอาจจะละลายได้โดยไม่ต้องโดนแดดเผา... (บันทึกผู้ชาย หน้า 136)

...ก็ดูผู้ชายไทยแต่ละคนแต่ละ พวกมันตัวเล็กกะจืดริด ผอมยังกะกึ่งแห้ง กล้ามเกลี้ยงนี่ไม่ต้องถามหา (ถ้าตัวยังไซส์แค่นั้น ข้างล่างนี่คงไม่ต้องหวังเลยมั้ง อธิ) 10% ของผู้ชายไทยเท่านั้นแหละที่มีเนื้อหนังมังสา หุ่นน่าอ๊ิบ และ 9 ใน 10 เข้าไปแล้วที่เป็นเกย์...ไปกดดันให้พวกผู้ชายมันชะบ้างสิ สร้างกระแสเลยชอบผู้ชายหุ่นดีๆ มีกล้ามเนื้อๆ หน้าท้องเป็นมัดๆ ก็มันจริงนี่นา ที่พวกมันยังเรียกร่องจะเอา 34-24-35 แล้วทำไมเราจะไม่อยากคองกับหนุ่มหุ่นสมาร์ท สะอาดสะอ้าน ดูดีมีชาติตระกูล หุ่นกระชากใจหญิงบ้างละ...คุณลองคิดดูนะ ว่า ถ้าได้มีแฟนหุ่นแบบนั้นนะ เวลาจะทำอะไรกันนี่ไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรให้มากมายเลย เช็กชื่อออกขนาดนั้น...แค่แก้ผ้าออกมา มองเห็นหุ่น เห็นกล้ามเนื้อๆ ก็กระตุ้นสุดๆ แล้ว เวลาจูบได้แล้วสยิวก็ว่าดู (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 187-188)

จากตัวอย่างจะพบว่าผู้หญิงเฟ่งพิจารณาหน้าตาของผู้ชาย ไม่ได้แค่เพียงชื่นชมเท่านั้น แต่สื่อว่าความหล่อเหลา เชื่อมโยงไปถึงคุณสมบัติในการเจ้าอารมณ์เพศด้วย ข้อความ “น่าจีบที่สุด” และ “อาจจะลายโดยไม่ต้องโดนแดดเผา” นักเขียนหญิงพยายามสร้างค่านิยมเกี่ยวกับรูปร่างของผู้ชายในอุดมคติบ้าง โดยกำหนดมาตรฐานรูปร่างของผู้ชายที่เน้นการเจ้าอารมณ์เพศเป็นหลัก และยิ่งกล่าวว่ขนาดของอวัยวะเพศชายสามารถคำนวณคร่าวๆ ได้จากรูปร่างของผู้ชาย เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ชายมีขนาดร่างกายบึกบึนและสูงใหญ่กว่าผู้หญิง ทำให้ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง

ในทางตรงกันข้าม ผู้ชายไม่ต้องการเกี่ยวพาราสิหรือเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่รูปร่างไม่สมส่วนและหน้าตาไม่ดี ซึ่งผู้ชายจะคบหาในฐานะเพื่อนเท่านั้น เนื่องจากผู้ชายส่วนใหญ่ชื่นชอบผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ภายนอกสวยงาม อย่างไรก็ตาม รูปร่างมีความสำคัญมากกว่าหน้าตา ผู้หญิงที่มีรูปร่างดี แต่หน้าตาไม่ดี ผู้ชายก็ยังคงให้ความสนใจที่จะเข้าไปเริ่มต้นความสัมพันธ์ แต่ผู้หญิงที่หน้าตาไม่ดีส่วนมากมักจะมีความรักหน้าตาดี อาจเป็นเพราะผู้หญิงมีฐานะร่ำรวยหรือช่วยเหลือผู้ชายให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ แต่คนส่วนใหญ่มักกล่าวตำหนิรูปร่างหน้าตาไม่สวยโดยเห็นว่าไม่เหมาะสมกับผู้ชายหน้าตาดี ส่งผลให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อรูปร่างหน้าตาของตนเอง จึงพยายามเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกให้ดูดีเพื่อดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม เช่น

“ผู้หญิงหน้าตาไม่ดีและหุ่นไม่ดี แต่นิสัยดีนี่ เราคงเอาเป็นเพื่อนดีกว่า” เหนงเสริมความเห็นขึ้นมา “แต่ก็เคยเห็นบางคนนะไว้ว หน้าตาก็ไม่เห็นได้ดีอะไร ออกจะแยะด้วยซ้ำ หุ่นก็ไม่ดีแถมดำ แต่มีแฟนหล่อฉิบหาย”

“อันนั้นมันต้องมีของทดแทนสิ่งที่ขาดหาย” พี่ใจตอบเสียงต่ำๆ อย่างผู้รู้ “อย่างเช่นรวย หรือมีทางที่จะรู้จักใครที่สามารถพาไอ้หล่อนั้นไปถึงสิ่งที่มันต้องการได้ อย่างวงการนายแบบ หรือดารารหรืออะไรซักอย่าง...” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 26)

ถึงไม่ใช่คนสวย หรือถ้าพูดแบบไม่เกรงตัวเอง ก็คือดิฉันเป็นเด็กสาวที่ชี้เหร่ติดอันดับต้นๆ

นั่นเป็นเหตุให้พยายามปรับปรุงตัวเอง ให้ดูดีขึ้น เรียกว่าเก็บเกี่ยวความรู้ด้านความงามทุกกระบวนท่า หวังจะหล่นอันดับตกลงมาติดอันดับท้ายๆ ของสาวชี้เหร่...

...แต่ก่อนแต่ไรคำว่า “ซีเหร่” นั้นไม่เคยเป็นปัญหาในการดำรงชีวิต แต่คำเดียวกันนี้แหละกลับวังจืดขึ้นมาจุกอยู่ตรงอก ก็เมื่อเกิดอาการบึ้งใครขึ้นมาสักคนนะสิ (บันทึกหลังผู้ชาย หน้า 53-54)

“เหรอ แต่สำหรับกูแม่งต้องหน้าตาก่อน ถ้าผ่านแล้วถึงจะไปดูหุ่น แล้วถ้าหน้าตาผ่านแล้ว บางทีหุ่นไม่ดีก็อนุโลม” ก็ยังคงเสนอความคิดเห็นของตัวเองออกมาเหมือนจะชักชวนให้เพื่อนๆ เห็นด้วย

“เหรอ แต่สำหรับกู ถ้าหุ่นดีหน้ากูดมอโนโลม” จีบพูดพร้อมเสียงหัวเราะ

“สรุปแล้วผู้ชายขอให้อะไรก็ได้สักอย่างนึง ถือว่าผ่านแล้ว ก็ก็พูดสรุปขึ้นมา (หักหลังผู้ชาย หน้า 12-13)

นอกจากนี้ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังกล่าวถึงค่านิยมในสังคมที่ยกย่อง ผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมเป็นมาตรฐานความงามของสังคมและผู้หญิงที่มีรูปร่างลักษณะนี้สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้ ฉะนั้น ผู้หญิงรูปร่างอ้วนจึงเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างแตกต่างจากมาตรฐานความงามของสังคม และถูกคนรอบข้างล้อเลียนเกี่ยวกับขนาดร่างกาย ส่งผลให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อรูปร่างของตน นักเขียนหญิงพยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติในด้านลบเกี่ยวกับรูปร่างของผู้หญิง โดยกล่าวถึงผู้หญิงอ้วนที่มีชื่อเสียง ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและชีวิตครอบครัว และกล่าวเตือนผู้หญิงว่าไม่ควรสานสัมพันธ์กับผู้ชายที่ชื่นชอบผู้หญิงแค่เพียงรูปลักษณ์ภายนอก เพราะเมื่อผู้หญิงมีรูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไปก็อาจถูกผู้ชายทอดทิ้งได้ในอนาคต ขณะที่นักเขียนชายบางส่วนกล่าวว่าผู้ชายชื่นชอบผู้หญิงรูปร่างอวบอิม เพราะสามารถทำให้ผู้ชายเกิดอารมณ์เพศได้มากกว่าผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบาง เช่น

ที่นี้ลองมาดูใหม่ สมมติว่ามีผู้หญิงหุ่นอวบอิมเดินผ่าน ให้ ว้าว ใ้ไฮ อื้อฮือ อะจึ้ย กิวๆ ฯลฯ

ปฏิกิริยาบรรดาเอฟเฟกต์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับประสาทการรับรู้ ความตื่นเต้น ความระทึกใจในตัวผู้ชายจะลุกฮือ ลุกฮายทันทีเหมือนตายแล้วฟื้น แค่ผู้หญิงอวบๆ เดินผ่านรังสีแห่งความอวบแผ่กระจายแรงระบบการหายใจของผู้ชายสูงขึ้น (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 71)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าแท้จริงแล้วผู้ชายไม่ได้มีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงอ้วน แต่กลับมองรูปร่างของผู้หญิงในลักษณะนี้เป็นวัตถุทางเพศที่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย

ขณะที่ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาไม่ดีมักจะมีทัศนคติในด้านลบต่อตนเอง โดยรู้สึกว่าการขาดความมั่นใจในตนเอง และคิดว่าตนเองมีปมด้อย เพราะถูกเพื่อนล้อเลียนเกี่ยวกับหน้าตาเป็นประจำ และไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้หญิงได้

...ถึงตรงนี้แล้วใครที่รูปไม่หล่อ อาจฟังแล้วสะดุ้งนิดๆ ว่าแล้วจะทำยังไงดีวะ! เพราะตั้งแต่เกิดมาจำความได้ก็โดนล้อเลียนเกี่ยวกับรูปลักษณ์ที่เลือกเกิดไม่ได้มาต่างๆ นานา จนบัดนี้ยังไม่กล้าเดินอยู่ในเงาตะคุ่มๆ กลัวคนแก่ชรา หรือคนเป็นโรคหัวใจมาพบเข้าพาลจะตกใจเป็นลมล้มตายไป อาจเป็นผลทำให้ตนเองเกราะหรือร้าย โดนตำหนิคดีข้อหาฆ่าคนตายโดยประมาทหรือไม่เจตนาได้ สรุปลง่ายๆ ก็คือหน้าตาไม่ดีเอาจริงๆ นั้นเองแหละครับ... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 59)

คุณผู้ชายที่คิดว่าตัวเองรูปก็ไม่หล่อ คารมก็ไม่ได้เรื่อง สมอองก็ไม่ค่อยปราดเปรื่อง เรื่องงานก็ไม่เอาไหน เวลาอยากเอาชนะใจผู้หญิงจึงมักพึ่งพิงวัตถุเป็นตัวช่วย งานนี้อาจไปได้สวยหรืออาจมอดม้วยจนถึงขั้นชวยก็เป็นเรื่องที่ช่วยกันไม่ได้ (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 43)

จากตัวอย่างจะพบว่านักเขียนหญิงเห็นผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาไม่ดีสามารถลดจุดด้อยเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาได้ด้วยการพูดจาหรือใช้วัตถุเป็นตัวช่วยในการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิง

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กส่วนหนึ่งได้กล่าวถึงทรงผมของผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งเป็นหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมรูปลักษณ์ภายนอก และบุคลิกภาพให้ดูดีมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนในการดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามด้วย นักเขียนชายชื่นชมผู้หญิงที่มีผมยาว เพราะมีลักษณะเข้ายวนใจและลึกลับน่าค้นหา และเชื่อว่าผู้ชายที่มีทรงผมเรียบร้อยและดูสะอาดสะอ้าน จะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้หญิง เช่น

บางคนกว่าจะลงตัว กว่าจะเลือกสีผมให้เข้ากับบุคลิกหน้าตาตัวเองหมดเงินไปหลายหมื่นบาท

ผู้หญิงบางคนบ้านอยู่นครปฐม ขับรถข้ามจังหวัดเพื่อไปชอยผมที่ร้านแถว สุขุมวิท 24 ไกลแค่ไหนไม่มีปัญหาขอให้ออกมาสวย

ชาวซุบซีบในแควตงไฮไซเมื่อหลายปีก่อน ริก้า ดิล่า เตชะวิบูลย์ ไทโรคัพท์จาก เมืองไทยจองคิวช่างทำผมชื่อ Jamal ที่ Louis Licari ในแอลเอ (สหรัฐอเมริกา) เธอบินไปแอลเอ เพื่อชอยผมอย่างเดียว

ผู้หญิงอีกคนที่ผมรู้จัก เธอไปฮ่องกงเพื่อเปลี่ยนสีผมใหม่ เธอให้เหตุผลเบาๆ “ช่างที่โน่นทำไฮไลท์เก่ง” (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 143-144)

...และที่สำคัญคือไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าเป็นสูตรสำเร็จหรือกว่า ผมทรงไหนเหมาะสมกับคุณที่สุด สิ่งเดียวที่จะตัดสินได้ดีที่สุดคือ ลองตัดเปลี่ยนไปหลายๆ ทรงเรื่อยๆ และต้องพยายามเชือสายตาตนเองในระดับหนึ่ง เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนเดียวที่รู้จักตัวเองดีที่สุด...และอีกอย่างหนึ่งที่ขอร้องเลยนะครับ อย่าพยายามเลียนแบบทรงผมดารา โดยไม่ดูหน้าตนเอง... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 61-62)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่านักเขียนชายยังคงกล่าวว่าการเปลี่ยนแปลงทรงผมควรคำนึงถึงบุคลิกภาพมากกว่าการทำตามกระแสความนิยมหรือเลียนแบบทรงผมของผู้อื่น และยังมีข้อสังเกตว่าการเสริมความงามให้มีรูปลักษณภายนอกที่งดงามของผู้หญิงนั้นมีการที่ยุ่งยาก ใช้ระยะเวลาานาน และมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าผู้ชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ทำให้เกิดวัฒนธรรมการบริโภคนิยมอีกด้วย

หน้าอกเป็นลักษณะทางชีววิทยาที่แบ่งแยกความเป็นหญิงและความเป็นชายได้อย่างชัดเจน หน้าอกของผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงขนาดที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ตามช่วงอายุ ซึ่งต่างจากหน้าอกของผู้ชายที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้หญิงที่มีขนาดหน้าอกเล็กมักถูกล้อเลียน และถูกนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งของที่มีขนาดเล็กและแบน อย่างเช่น ลูกเกด ไข่ดาว

...ไอ้พวกผู้ชายยังชอบมาว่าผู้หญิงอย่างเราๆ ว่าหน้าอกไข่ดาวอีก แบนราบ ยังกะลูกเกดแปะฝาบ้าน ทีแบบนี้เนาะว่าได้เอา...แล้วก็มาเรียกร้องเสาะหาผู้หญิงหน้าอกนุ่มๆ ตุ่มๆ บะลิกก็ยังคงกะลูกแตงโม ชอบกันนักละแบบนี้ มัน

บ้ำไปแล้ว ก็แกจะให้พวกชั้นผอมจะตายห่าขนาดนั้น ถ้ามั่นใจเหอะ แล้วจะ
 ให้เอานมมาจากไหนวะ ผอมจนหาไส้ยังไม่เจอ ถ้าแกหามั่นใจมันก็แปลก
 แล้ว แล้วอีแบบนี้จะบอกว่าไม่ใช่เพราะไอ้คำพูดคำจา คำถากถางเล็กๆ
 น้อยๆ เหล่านี้ของผู้ชายหรือที่ทำให้ผู้หญิงเราต้องมาลำบาก... (รักให้
 มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 188-189)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่านักเขียนหญิงกล่าวตำหนิผู้ชายที่ชื่นชอบผู้หญิงที่มีหน้าอกขนาดใหญ่ ซึ่งอิทธิพลในลักษณะนี้ทำให้ผู้หญิงเกิดทัศนคติในด้านลบต่อหน้าอกของตนเอง และพยายามปรับเปลี่ยนขนาดหน้าอกให้ใหญ่ขึ้น

ในปัจจุบันสังคมไทยให้อิสรเสรีภาพทางเพศแก่มากขึ้น ดังนั้น ผู้หญิงจึงกล้าพูดคุยเรื่องเพศ ซึ่งต่างจากในอดีตที่เรื่องเพศเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและไม่สามารถกล่าวถึงในที่สาธารณะได้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กกล่าวถึงขนาดของอวัยวะเพศและความสัมพันธ์ระหว่างอวัยวะเพศหญิงและชายกับความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ ผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์บ่อยครั้งจะมีอวัยวะเพศที่หย่อนยานและไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย ผู้หญิงที่ต้องการให้อวัยวะเพศของตนมีลักษณะเหมือนเดิมอาจต้องทำศัลยกรรมหรือออกกำลังกายบริหารอวัยวะเพศ ขณะที่การมีเพศสัมพันธ์บ่อยครั้งไม่ได้ส่งผลกระทบต่ออวัยวะเพศชายเกิดความเปลี่ยนแปลง และผู้ชายส่วนใหญ่ยังคงให้ความสำคัญกับขนาดอวัยวะเพศของตน เนื่องจากเชื่อว่าอวัยวะเพศขนาดใหญ่จะทำให้ผู้หญิงมีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ เช่น

เราไม่ได้ห้ามไม่ให้คุณมีเช็กส์ ขึ้นอยู่กับความพอใจส่วนตัวของแต่ละบุคคล แต่จุดประสงค์ที่ว่าทำไมเราถึงอยากให้มีมันน้อยที่สุด หรือไม่มีเลยได้จะดีมาก มีอยู่หลายอย่างด้วยกัน อย่างแรกเรามีเด็กในสังกัดอยู่หลายคนในเวลาเดียวกัน มันเป็นไปได้ไม่ได้แล้วที่เราจะมีเช็กส์กับทุกคน คิดดูสิว่าถ้ามีกับทุกคน หรืออย่างน้อยก็ขอมึบ้างกับ 2-3 คนที่ถูกใจ แล้วเราจะเป็นอย่างไง คงได้ฟัง ได้หย่อน ได้ยานกันบ้างละงานนี้ ถ้ายังคิดว่าไม่เป็นไร ชั้นทำศัลยกรรมได้ หรือจะจัดการได้ด้วยวิธีอะไรก็ตาม แต่แล้วไม่กลัวพลาด ไม่กลัวทำอง ไม่กลัวโรค ไม่กลัวเจ็บตอนทำรีแพร์ (Repair) รึยังงิ คิดให้ดีๆ... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 77)

นอกจากนี้ ผู้หญิงยังมีการเปรียบเทียบลักษณะอวัยวะเพศชายกับอาหารที่มีลักษณะอ่อนนุ่ม เช่น ไข่กรอกหรือวุ้นเจลาติน เช่น

ฝน: แล้วพวกเราจะรู้ได้ยังไงว่า อันไหนเล็ก อันไหนใหญ่ ถ้าเกิดว่าเคยเจอมาแค่อันเดียว ในขณะที่เป็นคนไทย เธอนึกออกปะเพราะถ้าเป็นฝรั่งเราก็เห็นอยู่ตามหนังอยู่แล้ว ว่ามันแบบโอ้โฮตอริปิโดมาเอง แล้วคนไทยจะรู้ได้ไง นอกจากจะผ่านมาหนึ่ง สอง สาม แล้วเอามาเปรียบเทียบ

แจน: เทียบกับบิกไบท์ จัมป์ไบท์ สิวะ

จ๊อบ: หรือเทียบกับฟุตบอลก็ได้ (หัวเราะสนุก)

แพม: เออ ให้อั้วพวกไม้ละยี่สิบห้าบาท แต่ยาวมาก ๆ (ผู้หญิงสอนก่อนจ๊อบสาวหน้า 205)

จากตัวอย่างพบว่าผู้หญิงกล้าพูดคุยและวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับอวัยวะเพศหญิงและชาย ซึ่งต่างจากในอดีตที่ผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัว และการพูดคุยเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับผู้หญิง

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกสรุปว่ารูปร่างของผู้หญิงมีขนาดเล็กและบอบบางกว่าผู้ชาย อีกทั้งยังผูกพันใกล้ชิดกับธรรมชาติมากกว่าจากการคลอเคลียและการมีประจำเดือน ฉะนั้น ค่านิยมในสังคมจึงเชื่อว่าผู้หญิงจึงเป็นเพศที่ด้อยกว่าผู้ชาย ผู้หญิงและผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะเป็นที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามให้เข้ามาเริ่มต้นความสัมพันธ์และยังสัมพันธ์กับการเร้าอารมณ์เพศด้วย ขณะที่ผู้หญิงและผู้ชายหน้าตาไม่ดีจะไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้ และมักถูกคนรอบข้างล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา โดยเฉพาะผู้หญิงที่รูปร่างหน้าตาไม่ดีหรือไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชายจะคบหากับผู้ชายได้เพียงฐานะเพื่อนเท่านั้น ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีหน้าตาไม่สวย แต่ถ้ามีรูปร่างดีก็เป็นที่หมายปองของผู้ชายบางส่วน นอกจากนี้ ผู้หญิงรูปร่างหน้าตาไม่ดีจะถูกล้อเลียนเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา ส่งผลให้ผู้หญิงพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้มีลักษณะความงามตามมาตรฐานความงามของสังคม ซึ่งเป็นความงามในอุดมคติที่เกิดจากความปรารถนาของผู้ชาย เช่น รูปร่างผอมบาง ใบหน้าเรียวยาว ดวงตากลมโต และหน้าอกใหญ่ นอกจากรูปร่างหน้าตาจะมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการตัดสินใจเข้าไปเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ทรงผมก็เป็นรูปลักษณ์ภายนอกที่ช่วยส่งเสริมให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีบุคลิกภาพดี และดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามด้วย ส่วนอวัยวะเพศชายนั้นมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ โดยผู้หญิงที่ผ่านการมีเพศสัมพันธ์

หลายครั้งจะมีอวัยวะเพศหย่อนยานและไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย ขณะที่อวัยวะเพศชายจะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง แม้จะผ่านการมีเพศสัมพันธ์หลายครั้งแล้วก็ตาม อีกทั้งผู้ชายยังให้ความสำคัญกับขนาดอวัยวะเพศ โดยเชื่อว่าอวัยวะเพศขนาดใหญ่จะทำให้ผู้หญิงมีความสุขในการร่วมประเวณี

1.2 เนื้อหาเกี่ยวกับประจำเดือน

ประจำเดือนเป็นลักษณะทางชีววิทยาที่ทำให้ผู้หญิงมีลักษณะแตกต่างจากผู้ชาย นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อประจำเดือน โดยมองว่าเป็นอุปสรรคต่อการมีเพศสัมพันธ์และการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงต้องเปลี่ยนผ้าอนามัยบ่อยครั้ง และยังเป็นบ่อเกิดแห่งโรคภัยไข้เจ็บ เช่น มะเร็งปากมดลูก ตลอดจนเป็นเรื่องที่แสดงถึงความอ่อนแอของผู้หญิง เพราะในขณะที่มีประจำเดือนผู้หญิงจะมีร่างกายที่อ่อนแอ ปวดท้อง ปวดศีรษะ และมีอารมณ์ฉุนเฉียว เช่น

“ผมนี่ได้อย่างหนึ่ง ใน 15 วันของหนึ่งเดือน ผู้หญิงจะต้องมีประจำเดือน ทำให้ปวดท้อง ปวดหัว หงุดหงิด ลำบากรำคาญกับการใส่ผ้าอนามัย แต่ผู้ชายไม่มีอาการอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ชายสบายกว่าผู้หญิง” ผมบอกกับนางฟ้า แล้วก็ยิ้มอย่างสะใจ “โซเฟียแบบกระชับ” (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 72)

...ประจำเดือนมาหลายวันแสดงว่าสุขภาพดี เลือดเยอะ สามีเป็นคนเข้าใจง่ายคะ เขามือก่ายหน้าผาก นอนตาค้าง รำคาญประจำเดือนเมื่อไรจะหมดสักที ไม่ได้ทำการบ้านหลายวันแล้ว

รุ่งขึ้นวันใหม่ที่สดใส ดิฉันได้ตรวจกับหมอกาญจน์ ไม่ผิดหวังคะ หลังจากที่เราอาการให้ฟัง หมอตรวจดูภายในและยังไม่แน่ใจ สั่งให้อัลตราซาวด์ ผลของอัลตราซาวด์ได้เรื่องเลยคะ

“มดลูกคุณโตมีก้อนเนื้ออยู่บนยอดมดลูก เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6 ซม. ถ้าปล่อยทิ้งไว้มันจะโตไปเรื่อยๆ หมอแนะนำให้ผ่าออก” (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 108-109)

สรุปว่านักเขียนชายยังคงมีทัศนคติในด้านลบต่อประจำเดือน โดยมองว่าประจำเดือนเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตและการร่วมประเวณี ตลอดจนเป็นต้นเหตุ

ของการเกิดโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งทัศนคติในด้านลบเหล่านี้ตอกย้ำให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ และมีฐานะด้อยกว่าผู้ชาย

2. ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆ เช่น ความอ่อนแอ ความอดทน ความเจ้าชู้ การหึงหวง การแต่งกาย ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

2.1 เนื้อหาเกี่ยวกับคนในอุดมคติ

จากการศึกษาเนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า ผู้วิจัยพบว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายคาดหวังว่าจะได้พบคนรักที่มีคุณสมบัติตรงตามความปรารถนาของตน ในทั้งด้านคุณลักษณะนิสัย รูปลักษณ์ภายนอก และสถานภาพทางสังคม ผู้ชายคาดหวังให้ผู้หญิงมีคุณสมบัติแม่ศรีเรือนและศรีภรรยาที่ดี รับผิดชอบงานบ้าน ประณีตและเชื่อฟังสามี เก่งและฉลาด เชื้อมั่นในตนเอง เรียบร้อย อ่อนโยน โอบอ้อมอารี ไม่จุกจิกขี้นบน ไม่เอาแต่ใจตนเอง ไม่หึงหวงหรือคอยติดตามพฤติกรรมของผู้ชาย และยอมให้สามีมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับผู้หญิงอื่น ด้านสถานภาพ ผู้หญิงควรมีการศึกษา หน้าที่การงานมั่นคง และฐานะทางเศรษฐกิจทัดเทียมผู้ชาย ส่วนรูปลักษณ์ภายนอก หน้าตาดี หน้าท้องแบนราบ เหวคอด และผิวพรรณขาวเนียน ส่งผลให้ผู้หญิงต้องเอาใจใส่ดูแลตนเองให้สวยงามอยู่เสมอ เพราะจะทำให้ผู้หญิงเป็นที่สนใจของผู้ชาย เช่น

ผู้หญิงในสเปกของผู้ชายยุคนี้ล่ะ ลองไปถามดูสิ ร้อยทั้งร้อยก็จะตอบว่า

“ชอบผู้หญิงเก่ง ฉลาด คล่องแคล่ว ทำงานเก่ง”

ประมาณว่าเป็น Working Woman ว่านั่นแหละ แล้วพอลถามว่ารูปร่างหน้าตาไม่แคร์ไยยะ ก็จะมีบอกว่า

“แหม หน้าตาก็ต้องพอใช้ได้ ไปออกงานไม่อายใคร แล้วเป็นผู้หญิงควรจะดูแลเรื่องรูปร่างด้วยใช้มัยล่ะ มันแสดงถึงการดูแลเอาใจใส่ตัวเอง ถ้าเขาดูแลตัวเองได้ดีก็แสดงว่าเขาจะดูแลเราได้ แล้วอีกอย่างถ้าผู้ชายเป็นคนต้องออกสังคมบ่อยๆ มันก็เป็นหน้าเป็นตาให้ผู้ชายด้วย”

“ถ้าการศึกษาดี เป็นแม่บ้าน ทำกับข้าวอร่อย ไม่จุกจิกจู้จี้ ขี้นบน ไม่เอาแต่ใจก็จะยิ่งเพอร์เฟกต์” (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 14-16)

“ถึงบอกไงว่า ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงปากดี” อาจารย์โจยิ้มขึ้นอีกครั้ง “ไม่ใช่ถือว่าชั้นก็เก่ง ชั้นก็มีดีของชั้น ไม่จำเป็นต้องง้อเธอก็ได้ เงินทองชั้นก็หาได้แล้วเกิดอาการหึง ไม่รู้จักถ่มม唾บ้างในฐานะภรรยา”

“อย่างนี้ก็แสดงว่า ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงเก่งจริงมัย” ก็ถามขึ้นมาลอยๆ หลังจากที่ยังคงความเห็นของอาจารย์โจพูดจบ

“พี่ว่าไม่เกี่ยวนะ” พี่วีให้ความเห็นขึ้นมาบ้างในฐานะผู้อาวุโส “เก่งก็ดี รวยก็ดี ไม่มีใครว่าหรอก แต่อย่ามาออกนิสัยแบบข่มผัว ประมาณว่า กูเก่งกว่ามึง มึงต้องอยู่ใต้อำนาจกู กูพูดอะไรต้องเชื่อ ผู้หญิงอย่างเนี่ย ผู้ชายไม่เอาหรอก ถ้ามีคนทนได้ก็ต้องเป็นพวกที่อยากปอกลูกหรือพวกแมงดา” พี่วีให้ความเห็นออกมาตรงๆ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 84-85)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้ชายคาดหวังให้ผู้หญิงในอุดมคติมีคุณสมบัติเพียบพร้อมในด้านพฤติกรรม รูปลักษณ์ภายนอก และบทบาทและสถานภาพ ผู้หญิงควรมีรูปร่างหน้าตาดี เฉลียวฉลาด ทำงานนอกบ้าน รับผิดชอบงานบ้าน ประณินับถือดูแลผู้ชายอย่างดี และอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ตอกย้ำให้เห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง และพยายามควบคุมผู้หญิงให้อยู่ภายใต้อำนาจของตน โดยผู้หญิงที่ผู้ชายส่วนใหญ่หมายปองจะมีฐานะดียกกว่าผู้ชายเสมอ

เนื่องจากรูปลักษณ์ภายนอกเป็นจุดแรกที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม ผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์ภายนอกที่สวยงามจะดึงดูดความสนใจ ฉะนั้น ผู้หญิงต้องดูแลรักษา รูปลักษณ์ภายนอกของตนให้ดูดีอยู่เสมอ เพื่อเป็นที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ผู้หญิงที่มีรูปร่างแตกต่างจากมาตรฐานความงามของสังคมจะมีทัศนคติในด้านลบต่อรูปร่างหน้าตาตนเอง และพยายามปรับเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาด้วยวิธีต่างๆ เช่น การอดอาหาร การควบคุมปริมาณอาหาร การออกกำลังกาย การรับประทานยาลดความอ้วน และการทำศัลยกรรม เช่น

แล้วคุณผู้ชายรู้มั๊ยว่าผู้หญิงต้องทนทุกข์จากการทรมานร่างกายด้วยกิจกรรมที่เรียกว่าออกกำลังกาย ที่ไหนว่าดี ไปออกแล้วเก้ เดินเท่หุ่นดีออกมาก็แห่ไปออกบ้าง...

แค่นั้นยังไม่หน่า ไหนต้องไปชิต้อพี่ร้อยครั้ง แค้ลืบทีก็หน้ามืดแล้ว แล้วไปยกติมเบลเพิ่มกล้ามเนื้อ ไล่ไปที่ปีกให้ช่วงไหล่และหลังดูดีกระชับรับกับเสื้อสายเดี่ยวที่จะใส่ให้ผู้ชายได้เสียว ไม่ใช่เหยี่ยวอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอยู่

แต่ถ้าเจอผู้หญิงรายที่หันไปพึ่งยาลดความอ้วน ผู้ชายคงต้องรับศึกใหญ่ หนอยละคราวนี้ เพราะเธอจะไม่ใช่เธอที่คุณรู้จักในบางเวลา ฝึเข้าฝึออกโดยไม่ดูฤกษ์ยามนาที อารมณ์ขึ้นเร็วลงเร็วเหมือนตลาดหุ้นดาวโจนส์ และปิดที่ระดับต่ำสุดในรอบสัปดาห์เหมือนตลาดหุ้นไทย เธออาจมีอาการใจสั้นใจหิว ไม่ใช่อารมณ์อย่างว่าคะ อาจมีคลื่นเหียนอาเจียนใส่คุณ ไม่ใช่เพราะเหม็นขี้หน้า แต่มันเป็นอาการข้างเคียงของยาลดความอ้วน (ผู้ชายเลกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 133-134)

จากตัวอย่างจะเห็นว่ารูปร่างผอมเพรียวถูกสังคมยกย่องให้เป็นความงามที่พึงปรารถนา ฉะนั้น ผู้หญิงจึงให้ความสำคัญกับการมีรูปร่างที่ผอมเพรียว และการออกกำลังกายอย่างหักโหมหรือรับประทานยาลดความอ้วน ซึ่งส่งผลร้ายให้สุขภาพร่างกายทรุดโทรมและจิตใจแปรปรวน และเนื่องจากผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม ผู้หญิงบางคนจึงนิยมการทำศัลยกรรมตกแต่งเพื่อให้รูปลักษณ์ภายนอกสวยงามมากขึ้น นักเขียนชายกล่าวว่า การทำศัลยกรรมจะพบเฉพาะในผู้หญิงเท่านั้น เช่น

ผู้ชายกล้าไหม? ถ้าให้ไปเหลาคาง ฉีดปาก สักคิวถาวร ตัดซี่โครง เสริมซิลิโคน สารพัดกับการศัลยกรรมเสริมความงามของผู้หญิง ตัดไอนั้น ผ้าไอนี้ จนแทบจะหาร่างเดิมไม่เจอ เพื่อแลกกับคำชมสั้นๆ

“เธอสวยขึ้นเนาะไปทำอะไรมา”

ยากมากที่ได้คำตอบอย่างชัดเจน ผู้หญิงบางคนปิดเป็นความลับ ไม่อยากให้ใครรู้ อยากเด่นคนเดียว

เรื่องความสวยงามผู้หญิง เขาช่มกันอยู่ ยอมกันไม่ได้ ฉันต้องเด่นคนเดียวไม่จั้นนอนไม่หลับกระสับกระส่ายหงุดหงิด

เสริมจมูกไม่รู้ว่าจะสวยตรงไหน

บางคนยังปากแข็งทั้งที่หลักฐานชัดเจน จมูกแข็งเหมือนสันเขื่อน ยังไม่ยอมรับว่าไปทำอะไรมา

เบื้องหลังความสวยงามแบบพลาจๆ ของผู้หญิงเต็มไปด้วยความเจ็บปวด และทรมานร่างกายเพื่อเป็นจุดเด่นให้ผู้ชายมอง (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว 68-69)

จากตัวอย่างพบว่าปัจจุบันผู้หญิงไทยนิยมทำศัลยกรรมตกแต่งเพิ่มขึ้น เพราะต้องการแก้ไขจุดบกพร่องของรูปร่างหน้าตา ผู้หญิงหลายคนไม่ได้รู้สึกเป็นกังวลใจที่จะต้อง

พบกับความเจ็บปวด และผลลัพธ์ที่อาจไม่เป็นไปตามความคาดหวัง จะเห็นว่าค่านิยมในสังคม และนักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อการทำศัลยกรรม โดยยังไม่ยอมรับความงามที่เกิดจากการปรับแต่งเช่นนี้ นอกจากนี้ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังกล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ภายนอกของตน ซึ่งสื่อเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีแนวโน้มเสนอภาพผู้หญิงที่มีลักษณะตายตัว คือ อ่อนเยาว์และมีรูปร่างผอมเพรียว ซึ่งตอกย้ำให้ผู้หญิงรังเกียจและมีทัศนคติในด้านลบต่อรูปร่างของตน เช่น

ลาร่า ครอบฟต์เป็นภาพแทนของหญิงสาวแห่งยุคสมัย แชนชาที่เรียวงามแต่ แข็งแกร่ง เอวที่คอดกิ่ว สะโพกกลมกลิ้ง เรียวสูงถึงระดับปริญญาเอก สองมือควงปืนสั้นและอาวุธนานาชนิด และคุณสมบัติประการสำคัญที่สุดของลาร่า ครอบฟต์ที่ผู้เล่นเกมนี้สามารถสังเกตเห็นได้เด่นชัดที่สุดคือ ทรวงอก ขนาดมหึมาของเธอ

ประเด็นที่น่าพิจารณาคือ ความสมบูรณ์พร้อมทั้ง หน้าตา รูปร่าง ความสามารถของลาร่า ครอบฟต์นั้นเป็นเพียงภาพแทน เธอไม่ใช่ผู้หญิงจริงๆ และคงไม่มีผู้หญิงจริงๆ คนใดในโลกเป็นได้เหมือนเธอ (เรื่องของผมผู้ชายไม่ เกี่ยว 91-92)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าคอมพิวเตอร้นำเสนอภาพผู้หญิงที่มีลักษณะ เย้ายวนทางเพศ รูปร่างผอมเพรียว และมีหน้าอกขนาดใหญ่ นักเขียนชายเห็นว่าผู้หญิงไม่ได้เป็นเจ้าของร่างกายตนเอง เนื่องจากต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างให้เหมือนภาพที่ถูกสร้างจากคอมพิวเตอร์ ซึ่งภาพเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาจากความพึงพอใจของผู้ชาย และผู้หญิงก็ยอมรับเป็นมาตรฐาน ความงาม

ผู้ครอบครองก็มีส่วนสำคัญต่อการลดน้ำหนักของผู้หญิง โดยเฉพาะชาย คนรักที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์และล้อเลียนผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วน โดยนำไปเปรียบเทียบกับสัตว์หรือ สิ่งของที่มีขนาดใหญ่ เช่น หมู ฮิปโปโปเตมัส ปลาฉลาม ใ่อง เป็นต้น เช่น

แต่ปัจจัยที่ผลักดันให้ผู้หญิงต้องผอมแบบเด็กขาดสารอาหารก็คือ ผู้ชาย!!! อย่าปฏิเสธว่าคุณไม่มีส่วนทำให้ผู้หญิงอยากผอม ก็คุณผู้ชายเล่นพูดกรอกหู เข้า สาย ป่าย เย็น คำ เรียกคนที่คุณรักและเค้ารักคุณว่า “ไอ้อ้วน” บ้างละ

“น้องหมู” บ้างละ “เจี๊โอง” บ้างละ ไล่ไปจนถึง ฮิปโป ช้างน้ำ ปลาวาฬ ไดโนเสาร์ และสัตว์ใหญ่ในโลกนานับประการ

ผู้ชายอาจคิดว่าเป็นการเรียกด้วยความรักความเอ็นดูปนแค้น แต่เมื่อบ่อยเข้า มันจึงเริ่มตอกย้ำและซึมซับ ประกอบกับนานวันก็เห็นผู้ชายชอบมองแต่พวกหุ่นไม้กระดาน เห็นนางแบบหุ่นเซ็กซี่ๆ ก็น้ำลายไหล เลือดกำเดากระชูด แถมเรียกเรามาดูแล้วบอกว่า “ดูสิ หุ่นเค้าดีสินะเธอ” แล้วจะไม่ให้ผู้หญิงคิดได้อย่างไร (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร 131-132)

แต่เราว่าจริงๆ แล้ว ใจเรื่องการพอมแห่งเนี่ย มันก็เป็นอิทธิพลมาจากผู้ชาย ึ่งเ่างทั้งหลายด้วยทั้งนั้นแหละ ก็ไม่ใช่พวกมันหรือที่มาสร้างค่านิยมปัญญาอ่อนฝังไว้ในหัวเรา ผู้หญิงก็เป็นคนนะยะ อยามาเถียงเลยว่าไม่เกี่ยว ก็พวกมันนะชอบเหลือเกินที่จะมาตีหุ่นดินี้ แล้วเรื่องแรกเลยที่พวกแม่งจะวิจารณ์ก็ไม่พ้นเรื่องรูปร่าง ต่อให้พอมจะตายมันก็ว่าอ้วนได้ ไม่งั้นก็หาที่มาตีได้ เช่น แขนโต ขาใหญ่ ลงพุง ก้นใหญ่ สรรหามาได้ทุกรูปแบบ นี่แหละปากผู้ชาย... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย 187)

นักเขียนหญิงเห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงจึงกำหนดรูปร่างของผู้หญิงให้เป็นไปตามความพึงพอใจของผู้ชาย และการเปรียบเทียบรูปร่างของผู้หญิงกับสิ่งของหรือสัตว์ขนาดใหญ่ ตลอดจนการชื่นชมผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมเพรียว ทำให้ผู้หญิงเกิดทัศนคติในด้านลบต่อรูปร่างของตน และพยายามปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้มีขนาดตามความพึงพอใจของผู้ชาย นอกจากนี้ เครื่องแต่งกายก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้ผอมเพรียว เนื่องจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่วางขายตามท้องตลาดมีขนาดเล็กกว่ารูปร่างจริงของผู้สวมใส่ ดังนั้นผู้หญิงที่อยากแต่งกายตามสมัยนิยมจึงต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้มีขนาดเหมาะสมเสื้อผ้าเหล่านี้ เช่น

สำหรับผู้หญิงหลายคนที่มีพลังยึดอยู่ในตัว ยึดคิดที่ว่า “ชาตินี้ชั้นจะผอม หุ่นดีให้ได้” ไม่ว่าจะทำด้วยเหตุผลใดก็ตาม ทั้งอยากจะผอม สวย หมวย เก่ แล้วสามารถใส่เสื้อผ้าฮิปๆ ตามแฟชั่นให้ได้... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร 132)

ขณะเดียวกัน ผู้หญิงก็มีส่วนกำหนดคุณสมบัติของผู้ชายในอุดมคติด้วย ผู้ชายที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้หญิง ควรมีรูปร่างกำยำล่ำสัน กล้ามเนื้อแข็งแรง หน้าตาดี และแต่งกายตามสมัยนิยม ในด้านคุณลักษณะนิสัย ผู้ชายในอุดมคติควรพูดจาสุภาพ ร่าเริง มีอารมณ์ขัน รักเดียวใจเดียว สุภาพอ่อนโยน ไม่ยุ่งเกี้ยวบายมุข ให้เกียรติและเข้าใจความรู้สึกของผู้หญิง อีกทั้งยังเป็นที่ปรึกษาหรือให้คำแนะนำเมื่อผู้หญิงมีปัญหา ด้านสถานภาพ ผู้ชายควรมีฐานะทางเศรษฐกิจและการศึกษาสูงกว่าผู้หญิง ตลอดจนมีหน้าที่การงานมั่นคง เช่น

เสียงที่บ่งเอิญได้ยินพอจับใจความได้คล้ายๆ กันทุกครั้ง นั่นคือพี่วิชัยจะถามไถ่ว่างานที่เพิ่งมีไปเป็นอย่างไรบ้าง อย่างต้องขึ้นเวทีพูดหรือไปออกรายการทีวี กินข้าวหรือยัง จะกลับถึงกี่โมง หรือถ้าเจอหน้ากันพี่วิชัยก็จะคอยถามไถ่ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งจากข่าวคราว พร้อมให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจให้คุณหมอเสมอ... (เมื่อไหร่ผู้ชายจะรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 129)

เริ่มแรกสุดที่จะมองก็คงจะเป็นภายนอกอยู่แล้ว ก็เหมือนกับเวลาที่ผู้ชายมองผู้หญิงนั้นแหละ ใครๆ ก็อยากมีคนหน้าตาดีๆ อยู่ใกล้ๆ เวลาควงแล้วรู้สึกดี ดูแล้วเจริญหู เจริญตา ยิ่งถ้าหุ่นดีด้วยแล้วจะยิ่งเวิร์กมาก เวลาเดินไปไหนมาไหนมีสายตาดูจวนิชยามองตามมาเป็นแถวนี้ ไม่อยากจะทำบอกว่ามันรู้สึกดีจริงๆ...

ขั้นต่อมาเราก็จะเริ่มมองบุคลิก ลักษณะการแต่งตัวว่ารับได้มั๊ย Taste ดี รึเปล่าจะเข้ากับเราได้ไหม คงแล้วเป็นไง คือมันต้องมีความเหมาะสมด้วย ไง... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย 21-23)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้หญิงคาดหวังให้ผู้ชายในอุดมคติมีคุณสมบัติที่เพียบพร้อมในด้านรูปลักษณ์มากที่สุด รองลงมา คือ อุปนิสัย และสถานภาพทางสังคม ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี และบุคลิกภาพสง่างาม จะเป็นที่ยกย่องของผู้หญิง เพราะสามารถส่งเสริมให้ผู้หญิงมีรูปลักษณ์ภายนอกที่ดีด้วย นอกจากนี้ ผู้หญิงยังต้องการให้ผู้ชายเอาอกเอาใจและห่วงใยดูแลอย่างใกล้ชิด

ค่านิยม และทัศนคติด้านคนในอุดมคติสรุปว่าผู้หญิงและผู้ชายคาดหวังให้คนในอุดมคติมีคุณสมบัติเพียบพร้อมทั้งรูปลักษณ์ภายนอก คุณลักษณะนิสัย และสถานภาพทางสังคม คุณลักษณะนิสัยที่สำคัญของผู้หญิงในอุดมคติ คือ การเป็นแม่ศรีเรือน ปราณับดีดูแลสามี

และลูก ส่วนผู้ชายในอุดมคติควรเอาอกเอาใจและห่วงใยดูแลผู้หญิง ด้านสถานภาพทางสังคม ผู้หญิงคาดหวังว่าชายคนรักจะมีการศึกษาหรือฐานะทางเศรษฐกิจเท่าเทียมกับตนหรือสูงกว่า แต่ผู้หญิงในอุดมคติไม่ควรมีฐานะทางเศรษฐกิจสูงกว่าผู้ชาย เพราะอาจทำให้ผู้ชายรู้สึกที่ตนเองมีฐานะด้อยกว่าผู้หญิง

ด้านรูปลักษณ์ภายนอก ผู้หญิงและผู้ชายในอุดมคติควรมีรูปร่างหน้าตาดี และมีบุคลิกภาพสง่างาม โดยเฉพาะผู้หญิงจะให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกมาก เนื่องจากเป็นจุดดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม ฉะนั้น ผู้หญิงจึงต้องรักษาความงามให้คงอยู่เสมอ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมรูปร่างหน้าตาของผู้หญิงให้มีลักษณะตรงตามมายาคติความงาม ได้แก่ สื่อที่มักนำเสนอภาพผู้หญิงที่มีลักษณะตายตัว คือ รูปร่างผอมบางและหน้าตาสวย การถูกผู้ชายล้อเลียนเรื่องขนาดร่างกาย และเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในห้องตลาดส่วนใหญ่มีขนาดเล็กกว่ารูปร่างจริงของผู้หญิง ส่งผลให้ผู้หญิงเกิดความรู้สึกรังเกียจร่างกายของตน และพยายามเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาของตนให้มีลักษณะเหมือนกับมายาคติความงามที่ถูกสังคมกำหนด ผู้หญิงหลายคนนิยมทำศัลยกรรมตกแต่งเพื่อเพิ่มความงามให้กับรูปลักษณ์ภายนอกของตน ซึ่งเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายของผู้หญิงอย่างมาก มีราคาแพง และอาจไม่ได้ผลลัพธ์ตามความคาดหวัง เนื่องจากการทำศัลยกรรมตกแต่งเป็นความรู้ทางการแพทย์ ซึ่งผู้ชายกำหนดนิยามให้กับอวัยวะส่วนต่างๆ ของผู้หญิง ค่านิยมในลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือร่างกายของผู้หญิง และสามารถกำหนดรูปร่างของผู้หญิงให้เป็นไปตามความปรารถนาของผู้ชาย

2.2 เนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกาย

การแต่งกายเป็นการแสดงอัตลักษณ์ความเป็นหญิงและชาย รวมไปถึงรสนิยมและสถานภาพทางสังคมของผู้สวมใส่ด้วย เนื่องจากผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงามและใส่ใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของตนอย่างมาก ฉะนั้นจึงใช้ระยะเวลาในการแต่งกายและพิถีพิถันในการเลือกเครื่องแต่งกายอย่างมาก โดยพิจารณาจากบุคลิกภาพ กาลเทศะ และกระแสนิยมของสังคมด้วย ในปัจจุบันผู้หญิงนิยมแต่งกายเปิดเผยรูปร่างมากขึ้นตามแบบอย่างวัฒนธรรมการแต่งกายของตะวันตก เช่น

...ที่ใจฟูดเปลี่ยนเรื่องชวนไปมองสาววัยรุ่นที่เดินผ่านมากับกลุ่มเพื่อนฝูง แต่ใส่เสื้อที่ไม่น่าจะเรียกว่าเอวลอยได้อีกต่อไป แต่น่าจะเรียกได้ว่าครึ่งนมหลอย

และเมื่อชี้ชวนกันดูและวิพากษ์วิจารณ์ด้านสีระของผู้หญิงคนนั้นจบแล้ว ก็
กลับเข้ามาคุยกันในเรื่องเดิมต่อ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 101)

จากตัวอย่างพบว่าการแต่งกายที่เปิดเผยรูปร่างของผู้หญิงทำให้ผู้หญิง
กลายเป็นวัตถุทางเพศที่ถูกผู้ชายจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์รูปร่าง และนักเขียนชายมีทัศนคติใน
ด้านลบ โดยเห็นว่าการแต่งกายเปิดเผยรูปร่างเป็นการยั่วยุการมารมณ์ แต่นักสตรีนิยมยังได้แสดง
ทัศนคติในด้านบวกต่อการแต่งกายเปิดเผยรูปร่างของผู้หญิง เช่น

...นักสิทธิสตรีคนสำคัญอย่างคุณสุธีรา ทอมสัน มีความเห็นพ้องกับกลุ่ม
“หญิงรักหญิง” ที่ชื่อว่า “กลุ่มอัญจารี” มองเห็นว่า การใส่เสื้อสายเดี๋ยวนั้น
เป็น “สิทธิมนุษยชน” อันหนึ่งที่มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสังคมไทย
หรือเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้โดยอิสระเสรี ส่วนกรณีที่ใครกล่าวหาว่า เสื้อ
สายเดี๋ยวนั้นอาจจะนำมาซึ่งอาการ “เหิน” ของคนเหล่านั้น ซึ่งหมายถึงไป
หาทางเล่นงานกับผู้ชาย แทนที่จะมาไล่เอาเสื้อสายเดี๋ยวนั้นของผู้หญิง (มหัศจรรย์
ผู้หญิง หน้า 42-43)

จะเห็นว่านักสตรีนิยมมีทัศนคติในด้านบวกต่อการแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง
ของผู้หญิงว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล การก่ออาชญากรรมทางเพศเกิดขึ้น เพราะผู้ชายไม่สามารถ
ควบคุมอารมณ์ทางเพศของตน ซึ่งทำการแก้ไขได้โดยการปลูกจิตสำนึกความเท่าเทียมกันทางเพศ
ให้กับผู้ชาย นอกจากนี้ อาชีพการงานของผู้หญิงก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนในการกำหนดรูปแบบการ
แต่งกายของผู้หญิง เช่น พนักงานร้านสะดวกซื้อและข้าราชการต้องสวมใส่เครื่องแบบ ทำให้ผู้หญิง
กลุ่มนี้มีบุคลิกภาพที่เคร่งขรึมและมีความสวยงามน้อยลง ขณะที่พนักงานธนาคารนิยมแต่งกาย
ตามสมัยนิยม จึงมีเสน่ห์และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชายได้ ส่วนผู้หญิงที่เป็นตัวแทนขาย
สินค้า (Pretty) มักจะแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง ทำให้ตกเป็นวัตถุทางเพศที่ถูกผู้ชายจ้องมองและ
วิพากษ์วิจารณ์ นอกจากนี้ นักร้องหญิงบางคนแต่งกายเลียนแบบการแต่งกายของผู้ชาย คือ สวม
เสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนส์ เพราะต้องการสร้างภาพลักษณ์ที่มีลักษณะเข้มแข็งเหมือนกับผู้ชาย ซึ่ง
โดยปกตินักร้องหญิงทั่วไปมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยรูปร่างและแสดงท่าทางเย้ายวนใจ เช่น

บนผนังร้านมีภาพโปสเตอร์ขนาดใหญ่ของนักร้องสาวสวย 7 คนที่กำลัง
โด่งดังสุดขีด มาโพสท่าประชันกัน บางคนนั่ง บางคนยืน พวกเธอแต่งตัว
เหมือนกันหมด คือ เสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงยีนส์สีน้ำเงินซีด

การใส่เสื้อผ้าแบบผู้ชาย อันได้แก่เสื้อเชิ้ตขาวและกางเกงยีนส์สีดีๆ ของ นักร้องสาวกลุ่มนี้ แตกต่างไปจากความคุ้นเคยของเรา ตามปกติพวกเขาจะ นำเสนอความเซ็กซี่ ใส่เสื้อสายเดี่ยวรัดรูป โชว์หน้าอก สะโพก หน้าท้อง แต่ ในชุดนี้พวกเขานำเสนอตัวเองในชุดเสื้อเชิ้ตหลวมๆ สีขาว ที่พรางสัดส่วน แบบผู้หญิง มีกระทั่งบางคนที่ตัดผมสั้นๆ และบางคนมีเสียงร้องแหบห้าว เหมือนผู้ชาย (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 36,38)

ผู้ชายนิยมสวมเสื้อยืดหรือเสื้อเชิ้ตสีเข้มกับกางเกงยีนส์หรือกางเกงสแล็ก ซึ่งเป็นการแต่งกายที่มีลักษณะเรียบง่าย ผู้ชายจะไม่พิถีพิถันในการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าเครื่อง แต่งกายมากนัก เพราะเกรงจะถูกมองว่าตนเองไม่ใช่ผู้ชาย เช่น

วันหนึ่ง ขณะที่ดิฉันกำลังเดินกระจายอยู่กลางฟลอร์เหมือนปาร์ตี้ทุกๆ ครั้ง หันมองไปรอบข้างเห็นแต่ผู้ชายแต่งกายเหมือนๆ กันไปหมดแทบแยกไม่ออก คือ สวมเสื้อลินินกับกางเกงสแล็ก (บันทึกผู้ชาย หน้า 48)

“หรือถ้าเป็นเสื้อที่มีโลโก้ใหญ่ๆ อันเบ้อเริ่มอยู่ตรงกลางแหละก็ ประมาณมันดู เริ่มเซ็กซี่ ยังไงก็ไม่รู้นะ เป็นผู้ชายนะ ใส่เรียบๆ ไว้ก่อนเถอะ พวกลายสีล้วน ทั้งหลายหนะ พอจะใส่ได้ถ้ายังเป็นวัยรุ่นอยู่” ปรายพูดพร้อมปรายตามองไป ยังอีก พิธีกรจำเป็นที่กำลังนั่งทำหน้าที่หน้าเธอเพราะตนเองวันนี้ใส่เสื้อยืดที่มี ตราโลโก้อาร์มานี่ แสดงยี่ห้ออยู่บนหน้าอกตัวเบ้อเริ่ม

“อย่างนี้ไม่ไหวเลยใช่ไหม อย่างที่ปรายกำลังพูดถึง” จีบรีบหันหน้าไปจับเสื้อ เพื่อน กระตุกโชว์ 2-3 ที เมื่อสังเกตเห็นอากัปภิกขัยของน้องปรายที่ชำเลื่อง มองไปยังเพื่อนรักอย่างรู้ทัน (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 30-31)

จะเห็นว่าการแต่งกายของผู้ชายที่มีลักษณะเรียบง่ายและราคาไม่แพงก็ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้หญิง แต่ผู้ชายบางคนนิยมแต่งกายเลียนแบบวัฒนธรรมการ แต่งกายของตะวันตก เช่น สวมเสื้อสูทกับเนคไท ซึ่งการแต่งกายในลักษณะนี้ไม่เหมาะสมกับ สภาพอากาศของประเทศไทย ขณะที่ผู้ชายบางคนก็นิยมแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีตราสินค้าขนาดใหญ่และมีราคาแพง เพื่อโอ้อวดฐานะที่ร่ำรวยและสถานภาพทางสังคมขั้นสูงของผู้สวมใส่ ซึ่งการ แต่งกายในลักษณะนี้ไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้หญิงมากนักและยังล้ำสมัยอีกด้วย

ชุดชั้นในก็ยังเป็นเครื่องแต่งกายภายในที่ผู้หญิงและผู้ชายให้ความสำคัญ และสัมพันธ์กับการเร้าอารมณ์เพศและการมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผู้หญิงที่สวมชุดชั้นในสีเดียวกันทั้งชุดหรือมีรูปแบบเข้ายวนใจ (Sexy) จะสามารถสร้างความพึงพอใจทางเพศให้กับผู้ชายได้มาก นอกจากนี้ผู้ชายจะวิพากษ์วิจารณ์รูปแบบชุดชั้นในของผู้หญิงแล้ว ผู้หญิงเองก็ยังมีโอกาสพูดคุยเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบชุดชั้นในชายเช่นกัน เช่น

ภรณ์: ...อย่างกุเคยฟังพวก Playboy รุ่นใหญ่เค้าคุยกัน เวลาเปิดมาเนี่ยะ ถ้าชุดชั้นในข้างล่างข้างบนคนละสีเนี่ย เค้าไม่เอาเลยนะ ถือว่าไม่ผ่าน ไม่มีรสนิยม เอาไม่ได้ ยกเว้นแต่เป็นแบบตาม Trend แฟชั่นรุ่นใหม่ และมันต้องดู Sexy หน่อย High Cut ลูกไม้ แต่พวกตัวใหญ่ๆ แบบคุณยาย หรือลายการ์ตูนนี่ไม่ไหว

ปิ๊อบ: แต่พูดถึงชุดชั้นใน ถ้าเป็นแบบ Sport ก็ดูดีนะไว๊ว ดูมีสไตล์

ภรณ์: ดี แต่ต้องมาเป็น Set ให้เข้ากัน สีสีนต้องโทนเดียวกัน ชาว ดำ เทาเนี่ย Basic... (หักหลังผู้ชาย หน้า 162-164)

นอกจากนี้ กางเกงชั้นในของผู้ชายก็เป็นเครื่องแต่งกายที่ผู้หญิงและผู้ชายให้ความสำคัญเช่นกัน ผู้หญิงมีโอกาสในการกำหนดรูปแบบการแต่งกายของผู้ชายให้มีลักษณะตามความพึงพอใจของผู้หญิง และรูปแบบของกางเกงชั้นในยังเป็นการแสดงถึงเพศของผู้สวมใส่ด้วย ซึ่งผู้ชายรักร่วมเพศจะนิยมสวมชุดชั้นในที่มีลักษณะเข้ายวนใจ เช่น

(กิ๊กกะจีบ): ผู้หญิงสนใจกางเกงในผู้ชายมั๊ย

(ผู้หญิงสอน): อย่าถึงขนาดยึดจนยางโผล่เกาโทรมมะนั่ง อย่างนั้นไม่ไหวนะคะ

(กิ๊กกะจีบ): ไม่ใช่ แบบดูทรงใหม่กว่าเป็นบิกินี จีสตริง เต็มตัว Boxer เหมือนกับที่ผู้ชายจะดูผู้หญิง แล้วบางคนชอบผู้หญิงใส่ G-string หรือลายลูกไม้ อะไรทำนองนี้

(ผู้หญิงสอน): อ้อ! ไม่ Mind ค่ะ ไม่ Mind เอาแค่นี้ชิวๆ สีเรียบๆ ก็พอมังจะ

(ผู้หญิงสอน): อย่างนะคะ เป็นผู้ชายอย่าใส่ G-string นะ พวกเราคุยกันแล้วไม่เห็นมีใครชอบ นอกจากไม่ Turn on แล้ว ยัง Turn off อย่าใส่พวกสีสะท้อนแสง หรืออะไรพวกนั้น ยกเว้นแต่เป็นไบ (Bisexual) หรือเป็นเกย์ก็แล้วไป (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 194-196)

จากตัวอย่างพบว่าชุดชั้นในเป็นเครื่องแต่งกายที่ผู้หญิงและผู้ชายให้ความสำคัญกับรูปแบบเป็นอย่างมาก ผู้ชายต้องการให้หญิงคนรักของตนเลือกรูปแบบชุดชั้นในที่มีลักษณะเข้ายวนใจผู้ชาย ขณะที่ผู้หญิงเน้นสีสันของชุดชั้นในมากกว่ารูปแบบ นอกจากนี้รูปแบบชุดชั้นในยังบ่งบอกถึงเพศผู้สวมใส่อีกด้วย ซึ่งผู้ชายรักร่วมเพศมักจะนิยมสวมชุดชั้นในที่มีลักษณะเข้ายวนใจผู้ชาย

นอกจากนี้ รองเท้าเป็นเครื่องแต่งกายอีกประเภทหนึ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ผู้หญิงส่วนใหญ่จะมีรองเท้าที่มีรูปแบบคล้ายคลึงกันเป็นจำนวนหลายคู่ และบางคนอาจมีรองเท้าเป็นจำนวนมากถึงร้อยคู่ ซึ่งการซื้อสินค้าจำนวนมากเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงมีนิสัยใช้จ่ายฟุ่มเฟือยและตกเป็นทาสของลัทธิบริโภคนิยมด้วย เช่น

สำหรับผู้หญิงไม่ใช่! เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะมีรองเท้าแค่ 3 คู่ อะไรที่มันง่าย ๆ ไม่สิ้นเปลืองไม่ใช่ผู้หญิง

สำหรับผู้หญิงรองเท้ายิ่งเยอะกิเลสยิ่งมาก สามารถเลือกซื้อได้เป็นวัน ๆ ไม่เบื่อ ไม่หิวข้าว ไม่ท้อ ไม่สับสน

ภาพ ช่าว ดารา นักร้องผู้หญิงที่เคยดูทางทีวีไปสัมภาษณ์นักร้องถึงบ้าน เธอเคยมีรองเท้าถึง 100 คู่ (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 164-165)

ส่วนเครื่องประดับก็เป็นการแต่งกายที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ให้ดูดีและสามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้ เช่น

...และก็ไอ้พวกเครื่องประดับนั้นก็ดูความเหมาะสมด้วย ไม่ใช่ว่าหม่อมแม่ให้เครื่องเพชร เครื่องทอง สร้อยคอ ทองหยิบ ทองหยอง เลสเพชรแหวนโคตรประจำตระกูล อะไรก็ประเคนใส่มาเสียหมด กลัวคนจะไม่รู้ว่ารวยดูไกลๆ รวากับร้านแพรงค์จีเวลลี่เคลชั่นที่ แกรมด้วย Rolex President ฝังเพชรอีกเรือน... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 68-69)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าเครื่องประดับราคาแพงแสดงถึงฐานะร่ำรวยของผู้สวมใส่ และการเลือกสวมใส่เครื่องประดับควรคำนึงถึงบุคลิกภาพของผู้สวมใส่เป็นหลัก

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับการแต่งกายสรุปได้ว่า พฤติกรรมการแต่งกายเป็นการแสดงอัตลักษณ์ความเป็นหญิงและความเป็นชาย เป็นที่น่าสังเกตว่าลักษณะการแต่งกาย

ของผู้หญิงและผู้ชายไทยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมการแต่งกายของตะวันตก ซึ่งถูกนำเสนอผ่านสื่อนิตยสาร โทรทัศน์ โฆษณา และการแสดงเสื้อผ้า (Fashion Show) มีส่วนในการกำหนดมาตรฐานการแต่งกาย และปลูกฝังค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับความสวยงามของรูปลักษณ์ภายนอกที่ดี เนื่องจากผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม และนิยมซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามสมัยนิยม ซึ่งนักเขียนชายกล่าวตำหนิพฤติกรรมการจับจ่ายซื้อสินค้าอย่างฟุ่มเฟือยของผู้หญิง ซึ่งเป็นการสนับสนุนลัทธิบริโภคนิยมให้เฟื่องฟูอีกด้วย นอกจากนี้ ผู้หญิงที่แต่งกายเปิดเผยรูปร่างจะทำให้ตกเป็นวัตถุทางเพศโดยไม่รู้ตัว ส่วนลักษณะการแต่งกายของผู้ชายพบว่าส่วนใหญ่นิยมแต่งกายเรียบง่าย แต่ผู้ชายบางคนนิยมแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีตราสินค้าชื่อดังและราคาแพง รวมไปถึงใส่เครื่องประดับราคาแพง เพื่ออวดฐานะเศรษฐกิจของตน

2.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง

ระบบทุนนิยมได้เข้ามากำหนดให้มนุษย์มีช่วงเวลาว่างที่ได้พักผ่อนจากการทำงาน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีรายรับและมนุษย์สามารถทำกิจกรรมที่ตนชื่นชอบได้ เนื่องจากสังคมกำหนดให้ผู้ชายมีหน้าที่หลักออกไปทำงานนอกบ้าน หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจการงานจึงจะมีเวลาว่างเพียงพอที่จะทำกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด ผู้ชายนิยมออกไปเที่ยวสถานบันเทิงในเวลากลางคืนตามคำชักชวนของเพื่อน กิจกรรมที่ทำระหว่างไปเที่ยวตามสถานบันเทิงคือ พุดคุยเรื่องงานหรือเรื่องเพศ ฟังเพลง ดื่มร่ำ ดื่มเหล้า หรือเกี่ยวพาราสิผู้หญิง เช่น

ตอนที่ได้อินคำว่าไปเดอะฟอร์เต้ใหม่ ผมพุ่งขึ้นห้องแต่งตัวเหมือนลูกเตะไล
 เลือดลม เรียวแรง ความดันพุ่งไม่รู้มาจากไหน อาการเซื่องซึมและอ่อนเพลีย
 ถูกแทนที่ด้วยความคึกคัก
 ห่างไป 1 โຕ้ะ มีผู้ชายใส่เสื้อเขียว หมวกสีเขียว ตอนแรกนึกว่าเป็น
 นักวิชาการจากกรมป่าไม้ มองดูดี ๆ กลายเป็นอารี แทนคำ...
 อีกคนเจ้าของนามปากกา ต้นสกุล สู้ย นั่งยิ้มในมุมตรงข้าม มือถือแก้วไวน์
 ตามองรอบโຕ้ะ...
 มุมบริเวณนี้เหมาะสำหรับนั่งคุย ปรีक्षाเรื่องงานท่ามกลางเสียงเพลงและ
 เหล้าแดนเซอร์ที่เต้นกันดูเดือดอยู่หน้าเวที
 จุดประสงค์ที่มาคืนนี้ไม่ได้มาคุยเรื่องงาน ผมอยากฟังเพลง ดื่มบ้างเล็กน้อย
 ถ้าไม่มีใครเห็น (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 60-62)

อาการติดเพื่อน มักจะกำเริบตอนช่วงค่ำเป็นส่วนใหญ่ เพราะเริ่มกระสับกระส่าย เหลือบดูมือถือบ่อยครั้ง และอยากไปส่งผู้หญิงที่บ้านท่าเดียว พอโทรศัพท์ดังเหมือนเป็นเสียงสวรรค์จากผู้นำิกาย สาวอย่างผู้ชายจะรีบรับ แล้วกรอกเสียงไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น และจบลงด้วยคำว่า “เดี๋ยวเจอกัน” (ผู้ชายเลกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 34)

ขณะเดียวกันผู้หญิงหลายคนที่มีโอกาสออกมาทำงานนอกบ้าน ซึ่งจะมีช่วงเวลาด่างหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจการงาน ผู้หญิงจึงนิยมไปเที่ยวตามสถานบันเทิงในเวลากลางคืนเช่นเดียวกับผู้ชาย ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบเดินรำ จ้องมองผู้ชายที่มาเที่ยว และพูดคุยหรือวิพากษ์วิจารณ์เรื่องความรัก ครอบครัว และความสวยงาม เช่น

อย่างน้อยๆ คืนนี้ที่คุณจะไปซิ่ง คุณก็อยากเซ็คเรตติ้งไซ้ใหม่ ภาวนาให้ใครต่อใครเมียงมอง จ้องแล้วจ้องอีก เพราะมันจะทำให้คุณหลับสนิทฝันดีมีความสุข และยังไม่หลุดจากชาร์ตสาวสวยรวยเสน่ห์

ผู้หญิงบางคนอาจคิดแค่นี้ไปเที่ยวกลางคืนเพื่อสังสรรค์เฮฮาประสาเพื่อนผู้หญิง และเซ็คเรตติ้งเป็นครั้งคราว ไม่ได้คิดยืดยาวว่าจะต้องเสียสาวกับใครหรือที่ไหน (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 79)

ผู้หญิงชอบคิดอะไรไปในทางลบมากกว่าบวก

สมมติว่ามีคนเล่าเรื่องสามีให้ฟังเรื่องกลับบ้านดึก หลายคนฟังจบ “ระวังนะเธอสงสัยไปนอนกับเมียน้อยมา”

อีกคนเริ่มใสสี ตอกไข่ผสมลงไป

“สามีเธอต้องไปมีใหม่แน่ๆ ไม่เชื่อคอยดูนะต่อไปเธอต้องน้ำตาเปียกหมอน”

รู้ดีจริงๆ กับเรื่องส่วนตัวของคนอื่นทั้งที่ไม่เคยเห็นกับตา ไม่เคยสัมผัสของจริง ไม่รู้ที่มาที่ไป แต่ชอบฟังไปไหนทางลบ (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 96)

จากตัวอย่างพบว่าผู้ชายมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากกว่าผู้หญิง สังคมมองว่าผู้ชายออกไปเที่ยวกลางคืน เพราะต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการทำงานหนัก และพูดคุยเรื่องงานหรือเรื่องเพศ แต่ผู้หญิงที่เที่ยวกกลางคืนกลับถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่มีปัญหาและต้องการหาคู่ครอง อีกทั้งการพูดคุยของผู้หญิงก็ถูกมองว่าเป็นการตีจินนินทาและใส่ร้ายผู้อื่น

นอกจากนี้ ในยามว่างของผู้ชายยังมีกิจกรรมอื่น เช่น การเล่นหรือชมการแข่งขันกีฬา เช่น ฟุตบอล บันจอร์ยาน สกุกเกอร์ และกอล์ฟ โดยเฉพาะฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างสูงในหมู่ผู้ชาย ซึ่งในเวลาว่างผู้ชายจะเข้าร่วมแข่งขันหรือติดตามชมการแข่งขันเสมอ เนื่องจากสังคมยังมองว่าการที่ผู้ชายเล่นกีฬาทำให้ผู้ชายรู้จักการให้อภัย มีน้ำใจ และมีเหตุผลมากกว่าผู้หญิง อีกทั้งการเล่นกีฬามีกฎกติกาหลายข้อ มีการสัมผัสร่างกายกันสูง และต้องร่วมเล่นกับคนหมู่มาก แต่การที่ผู้ชายทุ่มเทความสนใจให้กับกีฬามากเกินไป ก็อาจเกิดผลเสีย คือไม่มีเวลาอยู่ร่วมกับคนรัก ซึ่งทำให้ผู้หญิงเกิดความรู้สึกน้อยใจได้ เช่น

ผู้ชายมักเป็นสาวของกลุ่มเพื่อน ไปไหนไปกัน เฮ้ไหนเฮ้ด้วย ขาดไม่ได้ แม้จะอยู่กับผู้หญิงก็ตาม ผู้ชายสามารถเลิกนัดไปได้เฉยๆ ถ้าเพื่อนโทรมาชวนไปเตะบอล อันนี้เป็นออฟชั่นพิเศษของผู้ชายประเภทติดเพื่อน คือ ต้องติดเตะบอล เตะกันเข้ายันดึก เตะกันให้ติดทีมชาติ ไปบอลโลกกันเลย ถ้าไม่ได้ไปจะเกิดอาการหงุดหงิด ทูรันทูราย พานจะลงแดง...

นอกจากติดเตะบอลแล้ว ยังติดดูบอลเป็นชีวิตจิตใจ ไม่ดูไม่ได้อีกเช่นกัน มาดึกตื่น เข้ามีดแค้ไหนตั้งตั้งนาฬิกาปลุกให้ตื่น บางคนบอกเลิกนัดแฟนช่วงหัวค่ำ ด้วยเหตุผลต้องเข้านอนแล้ว เพราะต้องตื่นมาดูบอลตอนตี 2 เอ้า!... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 33-34)

นอกจากนี้ สกุกเกอร์และกอล์ฟก็เป็นกีฬาที่ส่วนใหญ่นิยมแข่งขันด้วย ซึ่งใช้ระยะเวลาในการแข่งขัน และผู้ชายบางคนอาจใช้ประโยชน์จากการแข่งขันกีฬาสองประเภทนี้ โดยใช้เวลาการแข่งขันอันยาวนานไปสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น เช่น

“นอกจากสกุกเกอร์แล้วนะฟี” โก้รีบเสริมขึ้นมา
 “กอล์ฟนี่ก็เป็นกีฬาอีกอย่างที่มีประโยชน์มากกับเรา”
 “อ้าว ได้กับทุกคนเลยเรื่องกอล์ฟเนี่ย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเล่นกอล์ฟเนี่ยมันต้องตื่นเช้า ตื่นตั้งแต่ตีห้าครึ่ง และสนามกอล์ฟก็อยู่ไกล แต่ละแห่งกว่าจะกลับก็เย็นก็มีด และแะกินข้าวอีกด้วย คราวเนี่ยมีเวลาทั้งวัน จะเอาผู้หญิงไปนอนอบแดดอยู่ชายทะเลพ่หยาก็ได้ ที่ไหนก็ได้ แถมกลับไปตัวดำ ก็บอกแฟนว่าไปเล่นกอล์ฟมา แดดแรง ดังนั้นถ้าผู้ชายคนไหนเล่นกอล์ฟไม่เป็นก็รีบไปหัดเล่นซะ เพราะเป็นกีฬาที่มีประโยชน์มาก” น้องโก้สรุป พร้อมทุกคนทำท่าเห็นด้วย (หักหลังผู้ชาย หน้า 116)

ส่วนผู้หญิงนิยมการเขียนบันทึกประจำวันหรือไดอารี่ในช่วงเวลาว่าง ซึ่งผู้หญิงมีโอกาสเขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของตนและคนรอบข้าง ตลอดจนความในใจของตนเอง จะสังเกตว่ามีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่นิยมเขียนบันทึกประจำวัน เนื่องจากผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอน ไม่ให้แสดงความรู้สึกต่อหน้าผู้อื่น และต้องประพฤติตนให้อยู่ในกรอบประเพณีที่ดีงาม แต่นักเขียนชายเห็นว่าการเขียนบันทึกประจำวันเป็นกิจกรรมที่ใช้เวลานานและเป็นการแสดงความอ่อนแอของผู้หญิง เช่น

...แต่ผมไม่เคยคิดจะเขียนไดอารี่เลย เพราะมีความคิดเห็นว่าการเขียนไดอารี่เป็นเรื่องของผู้หญิง ผู้ชายส่วนมากคงจะไม่มานั่งเสียเวลากับเรื่องแบบนี้สักเท่าไร

ในขณะเดียวกันนั้น เพศหญิงที่ดูเหมือนว่าจะอ่อนแอ อ่อนไหวกับเรื่องราวและความรู้สึกต่างๆ พวกเธอจึงต้องการจะระบายออกมากกว่า แต่มีบางเรื่องบางสถานการณ์ ที่กรอบอันดีงามของสังคมกำหนดบทบาทของเธอว่าเธอต้องเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ การระบายออกอย่างลับๆ กับไดอารี่จึงดูเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลกว่า (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 22-23)

ผู้หญิงยังนิยมอ่านนิยายสารในช่วงเวลาว่างด้วย เนื่องจากเป็นสื่อที่ซื้อหาได้ง่าย มีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้หญิง เช่น การรับผิดชอบงานบ้าน การดูแลสามีและลูก การเสริมสวย และการแต่งกาย เมื่อผู้หญิงอ่านนิยายสารจะพบกับความสนุกสนานและเพลิดเพลินใจ และได้รับความรู้จากโลกภายนอกด้วย นักเขียนชายสังเกตพบว่าในครอบครัวของเขามีเพียงแม่และพี่สาวที่อ่านนิยายสารหรืออย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาเวลานาน เช่น

...นิยายสารแบบผู้หญิงๆ ที่เคยเห็นแม่ซื้อมาอ่านประจำเมื่อหลายสิบปีก่อน ช่างในนั้นมีภาพแฟชั่น สอนตัดเสื้อ ถักไหมพรม ทำอาหาร รวมไปถึงสารคดี พาท่องเที่ยวต่างประเทศ สัมภาษณ์คุณหญิงคุณนาย และที่ขาดเสียไม่ได้เลยคือส่วนของนวนิยายแนวรักๆ ใคร่ๆ (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 11)

นอกจากนี้ ผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมจับจ่ายซื้อสินค้าในยามว่างซึ่งผู้หญิงที่ชอบจับจ่ายซื้อสินค้าสามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ซื้อสินค้าเป็นงานประจำกับกลุ่มที่ซื้อสินค้าเป็นกิจกรรมยามว่าง กลุ่มผู้ซื้อสินค้าเป็นงานประจำส่วนใหญ่เป็นแม่บ้าน ซึ่งมีหน้าที่หลักในการรับผิดชอบงานบ้าน คอยปรนนิบัติสามีและลูก ทำให้ไม่มีเวลาว่างมากพอที่จะทำกิจกรรม

เพื่อตนเอง เวลาว่างของผู้หญิงกลุ่มนี้จึงหมดไปกับการจับจ่ายใช้สอยซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค และไม่ได้สนุกกับการจับจ่ายซื้อสินค้า แต่เห็นว่าเป็นภาระที่เธอต้องทำ นอกจากนี้ ผู้หญิงจะใช้ความพิถีพิถันและระยะเวลาในการเปรียบเทียบราคาและคุณสมบัติของสินค้าแต่ละชนิด เพื่อให้ได้สินค้าที่ดีที่สุดแก่คนในครอบครัว เช่น

ถ้าไปเดินซื้อของวันธรรมดาเวลาประมาณ 10-11 โมง หรือบ่ายโมงถึงบ่าย 2 มักเจอผู้หญิงทำงานอิสระมาเลือกซื้อสินค้า...
 เธอกำลังเลือกซื้อแชมพูสระผม คงอีกนานกว่าจะได้แชมพูสระผม 1 ขวด
 ผู้หญิงเป็นเพศที่ละเอียดรอบคอบมากเวลาซื้ออะไร ผิดกับผู้ชายเวลาซื้ออะไรเดินไปถึงหยิบใส่ตะกร้าเลย
 ถ้าให้ผู้หญิงมาเลือกซื้อน้ำยาซักผ้า รีดผ้า ล้างห้องน้ำ ฤพื้น เอะแค่ 4 อย่าง เธอต้องใช้เวลาตัดสินใจไม่ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 29-30)

ส่วนผู้หญิงที่ออกไปทำงานนอกบ้านและมีรายได้เป็นของตนเองจะสนุกสนานและเพลิดเพลินกับการจับจ่ายซื้อสินค้า เพราะต้องการให้เป็นรางวัลกับชีวิตตนเอง หลังจากการทำงานหนัก มีข้อสังเกตว่าผู้หญิงกลุ่มนี้จะเดินดูสินค้าก่อนและจะรอกจนกว่าสินค้าลดราคาจึงจะตัดสินใจซื้อ และมักจะเลือกซื้อสินค้าจากห้างสรรพสินค้าเท่านั้น ฉะนั้น ผู้หญิงหลายคนจึงกลายเป็นผู้สืบทอดลัทธิบริโภคนิยมโดยไม่รู้ตัว เช่น

การช้อปปิ้งถือเป็นการเผาผลาญที่ทรงพลัง และบ้าเลือดที่สุด ไม่อย่างนั้นฝรั่งเค้าจะมีข่าวว่าผู้หญิงเป็นโรคบ้าช้อปปิ้งหรือ แล้วยังมีกลยุทธ์ทางการตลาดของห้างต่างๆ ที่ลดกระหน่ำซัมเมอร์เซลล์กันทุกสิ้นเดือน แจกรถทุกครึ่งปี แถมถ้วยกอละมังหม้อกันทุกอาทิตย์...
 เวลามันเห็นเสื้อผ้าสวยๆ รองเท้างามๆ กระเป๋าเก๋ๆ ใจมันสั่นແกๆ เท้าถูกกระตุกให้เดินเข้าไปดูใกล้ๆ เมื่อถูกสั่งให้หยิบจับดูคลำด้วยจิตที่เกาะกุมไปด้วยกิเลส สมองก้องไปด้วยคำว่า “อยากได้ อยากได้ อยากได้” ยิ่งถ้ามีปัจจัยเสริมหรือจะเรียกว่า พวกมารยุงก็ไม่ผิด อย่างเพื่อนสาวตัวดีที่ไปด้วยกัน “ซื้อเลยเธอ เหมาะมาก เลิศที่สุด ลูกเกิดใส่ยังไม่เท่าเธอเลย” รู้ทั้งรู้ว่าเพื่อนต่อ...มาก แต่ก็เคลิ้มไปกับมัน... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 119-120)

...แม้ว่าระยะที่เศรษฐกิจไทยยังปั่นป่วนจนกระทั่งทำให้รัฐมนตรีคลังหลุดจากตำแหน่งมาถึง 5 รัฐมนตรีในเวลาแค่ 2 ปี แต่ตัวเลขการใช้จ่ายซื้อกระเป๋าหิ้ว วิดตองของสตรีไทยนั้น เฉพาะร้านหิ้ว วิดตองที่กรุงปารีสเพียงร้านเดียว เป็นจำนวนเงินถึง 2,800 ล้านบาท

แล้วก็ประมาณการยอดขายสินค้าหิ้ว วิดตองทั่วโลกที่สตรีไทยบุกเข้าไปซื้ออีกพบว่า ในแต่ละปีนั้นสตรีไทยจะไปซื้อสินค้าหิ้ว วิดตองในวงเงินประมาณไม่ต่ำกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 25,000 ล้านบาท (ระวิงผู้หญิง หน้า 114)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่านักเขียนหญิงและนักเขียนชายกล่าวตำหนิการใช้เงินซื้อสินค้าราคาแพงเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงมักจะเกิดความต้องการซื้อสินค้าชนิดใหม่อยู่เสมอ โดยเฉพาะถ้าไปเลือกซื้อสินค้ากับเพื่อน ซึ่งจะเป็นผู้สนับสนุนให้ผู้หญิงซื้อสินค้าเป็นจำนวนมาก อีกทั้งห้างสรรพสินค้ายังมีการสมนาคุณสินค้าเพื่อเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้ซื้อจับจ่ายใช้สอยมากขึ้นอีก ผู้หญิงที่นิยมซื้อสินค้าราคาแพง เพราะต้องการโอ้อวดฐานะทางสังคมที่สูงส่งของตน ดังนั้นสินค้าในปัจจุบันจึงมีค่าและความหมายทางสัญลักษณ์มากกว่ามูลค่าในการแลกเปลี่ยนและประโยชน์ใช้สอย

ผู้หญิงเป็นเพศที่ตกเป็นทาสของลัทธิบริโภคนิยม ซึ่งมุ่งเน้นให้มนุษย์เกิดความต้องการในการบริโภคสินค้าอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด ส่งผลให้ผู้หญิงที่มีรายได้ไม่เพียงพอในการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย หาทางออกด้วยการขายเรือนร่างแลกกับเงิน และนำเงินไปซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยราคาแพง เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

ผู้หญิงญี่ปุ่นกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่อึ้งกับช้อปปิ้งกับชีวิตคู่ หรือไม่สนใจที่จะแบกชีวิตครอบครัวกันมากยิ่งขึ้น อิศระเสรีได้ทำให้พวกเขา “รักการบริโภค” มาตั้งแต่เป็นเด็กหญิง ถึงขนาดที่นักเรียนมัธยมญี่ปุ่นหลายรายไม่คิดจะแบกพรหมจารีให้เมื่อยตัวตั้งแต่เล็กๆ หลายรายเลือกที่จะสลัดพรหมจารีเพื่อแลกกับเงิน เพื่อเอามาซื้อโทรศัพท์ เพจเจอร์ ค่าซ่อมสีผม ค่าเครื่องสำอาง ยันไปถึงการวิ่งไล่ตามแฟชั่นจนเคยเป็นผลสำรวจพาดปกนิตยสารไทม์ เมื่อ 4-5 ปีมาแล้ว (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 83)

ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีพฤติกรรมชอบจับจ่ายซื้อสินค้าอย่างฟุ่มเฟือยและเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของลัทธิบริโภคนิยม แต่ก็มีผู้ชายบางส่วนที่ตกเป็นทาสของลัทธิบริโภคนิยมเช่นกัน

ถ้าหากเป็นสินค้าประเภทไวน์ของบุรุษยังพอหาสาเหตุได้ คือ เชื่อกันว่าไวน์นั้นกินแล้วสุขภาพดี เมื่อดื่มแล้วหัวใจยังเต้นดีอีกต่างหาก ก็เลยบริโภควิไวน์ปีละประมาณ 10,000 ล้านบาท และสูงขึ้นเรื่อยๆ... (ระวังผู้หญิง หน้า 115)

แล้วคุณผู้ชายละ ทำไมถึงอยากเป็นเจ้าของไอ้แท่งสี่เหลี่ยมๆ ที่มีเสียงออกมาได้กึกกั่นก้นหนา หลายคนให้เหตุผลว่า เป็นเครื่องผ่อนคลายเป็นอย่างหนึ่ง ยามกลับบ้านหลังจากทำงานหนักมาตลอดทั้งวัน ไร้อาหาร ฟังเพลง เป็นรางวัลของชีวิต หรืออาจไว้เปิดเสียงกระหึ่มๆ เข้าไว้ กลบเสียงบ่นของคนในบ้าน และเสียงเจี๊ยวจ๊าวของลูกน้อย (ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 51-52)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้ชายนิยมซื้อสินค้าราคาแพง เช่น ไวน์ รถยนต์ เครื่องเสียง แต่นักเขียนชายกลับอ้างว่าสินค้าเหล่านี้มีประโยชน์ในการใช้สอยสูงหรือมีอายุการใช้งานนาน และแตกต่างจากการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของผู้หญิง เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า ซึ่งมีราคาแพงและได้รับความนิยมเพียงแค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

สรุปว่าค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างสะท้อนให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและเพศ ระบบสังคมชายเป็นใหญ่กำหนดให้ผู้หญิงมีพื้นที่ส่วนตัวอยู่แต่ภายในบ้าน ผู้หญิงที่ออกไปเที่ยวกลางคืนมักถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีหรือมีปัญหาในชีวิตส่วนตัว การพูดคุยของผู้หญิงและผู้ชายแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ โดยผู้หญิงถูกมองว่าชอบตลกตลกและใส่ร้ายผู้อื่น ขณะที่ผู้ชายชอบพูดคุยปรึกษาปัญหาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ในช่วงเวลาว่าง ผู้ชายยังนิยมแข่งขันและชมการแข่งขันกีฬา ซึ่งสังคมมองว่ากีฬาเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ และยังสร้างนิสัยความมีน้ำใจ การให้อภัย และความสามัคคีให้กับผู้ชายด้วย ขณะที่ผู้หญิงเมื่อมีเวลาว่างจะนิยมเขียนบันทึกประจำวันเพื่อบรรยายความรู้สึกของตน เพราะไม่สามารถแสดงความรู้สึกในที่สาธารณะได้ และยังนิยมน่านิตยสารสตรีเพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับโลกภายนอกอีกด้วย นอกจากนี้ ผู้หญิงที่เป็นแม่บ้านจะต้องรับผิดชอบดูแลงานบ้าน และมีหน้าที่ในการซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคเพื่อสมาชิกใน

ครอบครัว ขณะที่ผู้หญิงทำงานนอกร้านจะใช้เวลาว่างจับจ่ายซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้า กระเป๋า และรองเท้า ซึ่งผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมซื้อสินค้าที่มีตราสินค้าชื่อดัง และราคาแพง เพื่อแสดงรสนิยมที่ดีและสถานะทางสังคมชั้นสูงของผู้ใช้ ตลอดจนเชื่อว่าสินค้าเหล่านี้จะเสริมสร้างบุคลิกภาพภายนอกให้ดูดียิ่งขึ้น จะเห็นว่าผู้หญิงกลุ่มนี้เสพสัญลักษณ์ของสินค้ามากกว่าคำนึงถึงประโยชน์การใช้จ่าย และยังเป็นกลุ่มที่ตกเป็นทาสวัฒนธรรมการบริโภคนิยม ผู้หญิงบางคนไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อสินค้าราคาแพงก็อาจขายเรือนร่าง และนำเงินไปซื้อสินค้าตอบสนองความต้องการของตน นอกจากนี้ ผู้ชายก็ยังเป็นกลุ่มเป้าหมายของลัทธิบริโภคนิยมเช่นกัน ผู้ชายนิยมซื้อสินค้าราคาแพง แต่อ้างว่าเป็นสินค้าที่มีประโยชน์ในการใช้จ่ายสูงและคุ้มค่างับราคาสินค้า

2.4 เนื้อหาเกี่ยวกับความเจ้าชู้

ความเจ้าชู้มีความสัมพันธ์กับความหึงหวงและการใช้ความรุนแรง ผู้หญิงและผู้ชายเจ้าชู้จะคบหาเพศตรงข้ามหลายคนในคราวเดียวกัน ในอดีตสังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเคร่งครัดในการควบคุมพฤติกรรมทางเพศ รักรวมสองคนตัว ไม่คบหาผู้ชายหลายคนหลายตาหรือมีสามีหลายคน และไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงของตนต่อหน้าผู้อื่น เมื่อผู้หญิงหลงรักผู้ชายก็ทำได้แค่เพียงแอบมองและชื่นชมอยู่ภายในใจ แต่ในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น เนื่องจากสังคมไทยยอมรับค่านิยมทางเพศจากตะวันตก ผู้หญิงจึงไม่ยึดถือค่านิยมการรักรวมสองคนตัว กล้าแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อหน้าผู้อื่น และคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เมื่อพบผู้ชายที่ตนชื่นชอบจะแสดงท่าทีสนใจและเป็นฝ่ายเริ่มความสัมพันธ์ก่อน เช่น

“ถ้าพูดกันอย่างแฟร์ๆ นะ ผู้หญิงเค้าก็ควรจะมีหลาย Choice” พี่ตั๋ออก
คะแนนกลางๆ ในฐานะผู้ใหญ่ที่สุดในวง
“ผู้หญิงเค้าควรจะคบไว้หลายๆ คนเผื่อเลือก แต่ต้องระมัดระวังตัวไว้ในระดับ
หนึ่ง เพื่อความมั่นใจและภาพพจน์ของตัวเองด้วย” (หักหลังผู้ชาย หน้า
44-45)

ผู้หญิงอย่างเราถ้าไม่มีพันธะอะไรใดๆ...ก็ไม่ผิดหรอกค่ะกับการจะเลือกหา
อะไรที่ดีที่สุดให้กับชีวิตตัวเอง อย่าปล่อยให้ผู้ชายคิดแต่ว่าจะสรรหาผู้หญิงที่
เพอร์เฟกต์มาเป็นแม่ของลูก เราก็มีสิทธิ์หาผู้ชายดีๆ มีพร้อมทุกอย่าง รักเรา
เอาใจใส่เรา มาเป็นพ่อของลูกเหมือนกัน...ระลึกอยู่เสมอ นะคะว่า อย่าลดค่า

ตัวเองไปเป็นตัวเลือกของใคร เราไม่ใช่ตัวเลือกของใคร เรามีตัวเลือกอีกเยอะ
เราไม่ต้องจ้อผู้ชาย... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 48)

จากตัวอย่างจะพบว่านักเขียนหญิงและชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อพฤติกรรมเจ้าชู้ของผู้หญิง โดยมองว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรมที่ผู้หญิงสามารถคบหาผู้ชายหลายคน เพื่อเลือกคนที่ดีที่สุดและมีคุณสมบัติตรงตามความปรารถนามาเป็นคู่ชีวิต และผู้หญิงอาจจะเป็นฝ่ายยุติความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนและไปคบหาผู้ชายคนใหม่ ขณะที่นักเขียนหญิงและชายบางคนมีทัศนคติในด้านลบต่อพฤติกรรมเจ้าชู้ของผู้หญิง โดยกล่าวประณามผู้หญิงว่าเป็นคนลำสอน จิตใจโลเล และมีเล่ห์เหลี่ยมมารยา โดยเฉพาะนักเขียนชายมองว่าผู้หญิงคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เพราะหลงใหลรูปลักษณ์ภายนอกของผู้ชาย หรือต้องการหลอกลวงทรัพย์สินเงินทองจากผู้ชาย นอกจากนี้ ถ้าผู้ชายจับผิดได้ว่าหญิงคนรักคบหากับผู้ชายอื่น อาจลงโทษด้วยการทำร้ายร่างกายและเป็นฝ่ายขอยุติความสัมพันธ์ก่อน เช่น

...คือเพื่อนของเจมีเนี่ยเค้ามีคนที 2 ในช่วงที่แฟนของเขาบวชอยู่ค่ะ หลังจาก
ที่แฟนสึกแล้ว รู้ว่าเพื่อนของน้องแอบไปมีอะไรกับใครในช่วงที่เขาบวชอยู่ เค้า
ตบหน้าเพื่อนน้อง 1 ครั้ง แต่เขาก็กินอยู่ด้วยกันจนถึงปัจจุบันนี้ เรื่องนี้มัน
เกิดขึ้นเกือบๆ 2 ปีแล้วค่ะ มีปากเสียงกันบ่อยครั้ง บางครั้งนะคะ อยู่ดีๆ พี่แก
นี่ก็แค้นเรียกเพื่อนน้องว่า อีชั่ว แต่เขาก็กินดีๆ กันอยู่นี่แหละค่ะ...

“แต่ผ้าบวชอยู่ นี่ทุเรศมากนะ” ก็บ่นพลางส่ายหัวพร้อมทำหน้ายู่อย่างไม
ค่อยจะเข้าใจว่า ทำได้ยังไงไร ไม่กลัวบาปกลัวกรรมกันบ้างหรือ (หักหลัง
ผู้ชาย 2 หน้า 62-64)

ในสมัยโบราณถ้ามีผู้หญิงคนไหนอ่านคบกับผู้ชายมากหน้าหลายตาที่ไม่
วายจะต้องถูกตราหน้าว่าเป็นนางวันทองสองใจ จะเรียกให้ยิ่งใหญ่หน่อยก็
เป็นนางกาเกีเมือง...(ปัจจุบันอัฟเกรดขึ้นมาหน่อยเป็นพวกแรด ร้าน ดอกทอง
อิม ไม่รู้จะเรียกว่าอัฟ (Up) หรือดาวน์ (Down) ดีนะเนี่ย ตอนแรกยังเป็นคน
อยู่ดีๆ ทำไปทำมาโงะเป็นสัตว์สี่ขาไปได้) ก็เพราะสมญานามที่แสนจะ
ไพเราะเสนาะหูผู้ฟังและผู้ถูกด่าเหล่านี้แหละ เลยทำให้ผู้หญิงอย่างเราๆ ต้อง
กล้ากลืนฝืนทน น้อยใจ เก็บเอาไว้คนเดียว นั่งน้ำตาตกใน... (รักให้มันส์ต้อง
รู้ทันผู้ชาย หน้า 11)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้หญิงที่คบหาผู้ชายหลายคนในคราวเดียวกันมักถูกสังคมกล่าวประณามและถูกชายคนรักทำร้ายร่างกาย อีกทั้งนักเขียนชายยังมีทัศนคติในด้านลบต่อพฤติกรรมในลักษณะนี้ของผู้หญิง ส่งผลให้ผู้หญิงรู้สึกว่าการตนเองมีคุณค่าต่ำกว่าผู้ชาย แต่ผู้ชายเจ้าชู้ที่คบหาผู้หญิงหลายคนกลับถูกสังคมยกย่องว่าเป็นคนที่มีอำนาจบารมี และมีฐานะร่ำรวย เช่น

“แต่จริงแล้วพี่ก็ว่าผู้ชายเนี่ยนะทุกคน!!” พี่ใจเริ่มเปลี่ยนความคิดเห็นจากน้อยมากเป็นไม่มีเลย ในเรื่องความไม่เจ้าชู้ของผู้ชาย

“เพราะอะไรรู้ไหม เพราะธรรมชาติสร้างให้ผู้ชายเป็นตัวนำในการแพร่พันธุ์เพื่อสืบพันธุ์มนุษย์ให้ดำรงอยู่ต่อไปให้นานที่สุด”

“ผมเคยอ่านเจอพี่” ก็บอกถึงหนังสือแนวชีววิทยาเกี่ยวกับมนุษย์ที่ตนเองเคยประสบมา “เขาบอกว่าธรรมชาติสร้างมนุษย์ผู้ชายขึ้นมาเพื่อแพร่พันธุ์ให้ได้มากที่สุด ดังนั้นผู้ชายจึงสามารถมีเพศสัมพันธ์ หรือมีอารมณ์ทางเพศได้ตลอดเวลา เกือบทุกวันและสถานที่...” (หักหลังผู้ชาย หน้า 60)

จากตัวอย่างพบว่านักเขียนชายอธิบายพฤติกรรมเจ้าชู้ของผู้ชายว่าเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนด และต้องการให้ผู้ชายทำหน้าที่สืบทอดเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ ฉะนั้น ผู้ชายจึงต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงหลายคน เพื่อดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ให้คงอยู่ต่อไป เนื่องจากพฤติกรรมเจ้าชู้ของผู้ชายเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนด ฉะนั้น การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจึงไม่สามารถทำได้ อีกทั้งผู้ชายเจ้าชู้ยังมีลักษณะสังเกตได้จากการแต่งกายและพฤติกรรมต่างๆ เช่น การกล่าวเท็จ ส่งผลให้ผู้หญิงเกิดความหวาดระแวงและคอยตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ชายอยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม ก็ทำให้ผู้ชายเกิดความหวาดระแวงเช่นกัน จึงหาวิธีการป้องกันการถูกจับผิดด้วยการวางแผนกล่าวเท็จอย่างเป็นขั้นตอน โดยปกติ ผู้ชายจะกล่าวเท็จเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตน เช่น

“การโกหกที่ดีนะพี่ มันต้องเริ่มมาตั้งแต่ต้น โดยเริ่มจากกิจวัตรประจำวันของเราก่อน” ไข่ไก่หนุ่มรุ่นน้องผู้ซึ่งมีประวัติโชกโชกในวงการความรัก และมีดีกรีฟ่วงทำยว่า โกหกแฟนมาหลายปีแล้ว จนมีชื่อไม่รู้กี่คนแล้ว ยังไม่เคยโดนจับได้จั่งๆ สักครั้งเดียว...

“อย่างเช่นถ้าเราจะหนีไปเที่ยวกลางคืนเนี่ย เราต้องจัดระเบียบตัวเราเองให้เขารู้ได้เลยว่า เราจะนอน 5 ทุ่มทุกวัน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือหลัง 5 ทุ่มเรา

จะไม่รับสายแล้ว คือทำให้มันเป็นนิเวศ ตอน 5 ทุ่มบอกเค้าไปเลยว่าเหนื่อย
จะนอนแล้ว ปิดมือถือชาร์ตแบตไปเลย” (หักหลังผู้ชาย หน้า 91-93)

ในช่วงเวลากลางวันผู้ชายอาจกล่าวเท็จว่าตนกำลังทำงานหรือออกกำลัง
กายกับเพื่อน แต่แท้จริงแล้วกลับลึกลับไปเที่ยวกับผู้หญิงอื่น ส่วนในช่วงเวลากลางคืน ผู้ชายอาจ
อ้างว่าตนเองเข้านอนเร็ว และไม่ต้องการให้ผู้หญิงโทรศัพท์มารบกวน หรืออาจให้เพื่อนช่วยกล่าว
เท็จ โดยอ้างว่าเพื่อนมีปัญหาต้องการความช่วยเหลือด่วน ซึ่งทำให้มีโอกาสออกไปเที่ยวกกลางคืน
กับผู้หญิงคนอื่น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ชายถูกจับผิดในกรณีนอกใจคนรักหรือภรรยา ผู้ชายจะปฏิเสธ
ไม่ยอมรับผิดและพยายามหาข้ออ้างเพื่อกลบเกลื่อนความผิดของตน เช่น

“เพราะว่าปกติเราไม่ค่อยร้องไห้เหมือนผู้หญิงอยู่แล้ว ถ้าโดนจับได้หรือจวน
ตัวนะ ร้องไปเลย ร้องให้ปฏิเสธไปเลยว่ ไม่เคียด ไม่ได้ทำ พอเค้าเห็นเรา
ร้องไห้ปฏิเสธ รับรองแม่ตาย เชื้อสนิทเลย แต่มุขร้องไห้นะ ใช้บอยไม่ได้ ต้อง
เอาไว้ใช้ตอนฉุกเฉิน แบบทำอะไรไม่ได้แล้ว พูดต่อหรือพูดอะไรไม่ได้แล้ว
นั่นแหละร้องไห้เลย”

“ชาย ปากก็ต้องบอกว่าเราซื่อสัตย์ เราชักเค้ามมาก อย่าคิดอย่างนี้ซี ถ้าไม่
เชื่อวันหลังไปไหนจะพาไปทุกที่เลย พูดไปก่อน” (หักหลังผู้ชาย หน้า
114-115)

หลังจากแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ผู้ต้องสงสัยอย่างป้า จะเริ่มหน้าซื่อและยิ้ม
แหยๆ แต่ปากยังปฏิเสธไปแบบขำๆ คุๆ ตัวแตกไถไปเรื่อยๆ...
เจอลูกมั่วไปขนาดนี้ ป้าจะถลาเข้ามาทอดแขนกอดขา เคล้าคลอเคลียไม่ห่าง
กาย งอนจ้อสารพัดสารเพ สัญญา สาบาน ขุดเจ้าป้าเจ้าเขามาช่วยเป็น
พยานว่าจะไม่ทำอีกแล้ว จะรักเราคนเดียว ให้อภัยป้าเถอะนะ รูปผู้หญิงที่
เจอในกระเป๋าก็เขี่ยทิ้งถึงขยะต่อหน้า หันมาจูดูรูปบูชา ให้อภัยเราปะหลกๆ
ด้วยแหวตารัก เทิดทูน บูชาซะเต็มประดา ประหนึ่งเราเป็นเจ้าแม่
ตะเคียนทอง พร้อมซื้อของมาเช่นไหว้ ติดสินบนต่างๆ นานา (ผู้ชายเลวกว่า
หมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 48)

จากตัวอย่างพบว่าผู้ชายพยายามปฏิเสธความผิดของตนด้วยการร้องไห้
การสัญญาจะไม่กระทำผิดอีกหรือจะรักผู้หญิงเพียงคนเดียว เพื่อให้ผู้หญิงเกิดความเห็นอกเห็นใจ

และไม่ขอยุติความสัมพันธ์ นอกจากนี้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังกล่าวว่สังคมไทยยังมีค่านิยมที่ส่งเสริมให้ผู้ชายมีภรรยาหลายคน นักเขียนชายกล่าวถึงสาเหตุการมีอนุภรรยาว่าเกิดจากการทำงานอย่างใกล้ชิด หรือผู้ชายไม่พึงพอใจในการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตน จึงแสวงหาความสุขทางเพศจากอนุภรรยาแทน ปัจจุบันผู้หญิงหลายคนยินยอมเป็นอนุภรรยาด้วยความสมัครใจ เพราะรักผู้ชายอย่างแท้จริงหรือแค่เพียงต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย นอกจากนี้ นักเขียนชายยังกล่าวถึงพฤติกรรมของภรรยาและอนุภรรยา เช่น

“เมียหลวงจะไปไหนที่ ต้องมายื่นลำเลิกเรื่องเก่า ออกปากหมิ่นนี้ไม่เคยเลยที่จะพาไปเที่ยวไหน พอพาไปกลับมาก็เท่าทุน เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ แต่เมียน้อยนานๆ พาไปที่ ก็ไม่บ่น ก่อนกลับกระโดดดีใจ หอมแก้ม ขอบคุณนะคะ ที่พาหนูมาที่นี่” กริตพูดพลางผายมือตอจนพูดจบทำทำให้รู้ว่าเป็นเด็กนอก ในขณะที่หนุ่มๆ ทุกคนก็หัวเราะขึ้นมามากอย่างถูกใจ

“เมียหลวงนอนอยู่บ้านเป็นสิบปี ใส่ชุดนอนเหมือนคุณนายชุดเดิมชุดเก่า ก่อนนอนก็พูดดำผิวไป ไฉนนี่ก็เกียจ ไม่ทำการบ้าน ไม่มีน้ำยา ไปหาเมียน้อย เมียน้อยวิ่งใส่ชุด Sexy มา บอกมานี่พี่จำหนูทำให้” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 117)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าภรรยาและอนุภรรยามีลักษณะนิสัยแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง อนุภรรยา มักจะแต่งกายสวยงาม พูดจาไพเราะ อ่อนหวาน คอยเอาอกเอาใจสามี รวมทั้งตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี ขณะที่ภรรยา มักจะแต่งกายแบบเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง และกล่าวตำหนิสามีเป็นประจำ เช่น สามีกลับบ้านผิดเวลา บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่สามีและพ่อที่ดี และไม่ตอบสนองความต้องการทางเพศของภรรยา จากลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันเช่นนี้ ทำให้ผู้ชายรู้สึกมีความสุขเมื่อได้อยู่กับอนุภรรยา

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความเจ้าชู้สรุปว่าสะท้อนให้เห็นค่านิยมทางเพศในสังคมยังคงมีความเหลื่อมล้ำซึ่งผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง ดังจะเห็นได้จากการที่สังคมกล่าวประณามผู้หญิงเจ้าชู้ว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี แต่กลับยกย่องผู้ชายเจ้าชู้ว่าเป็นคนมีเสน่ห์ มีอำนาจบารมี และมีฐานะร่ำรวย นักเขียนหญิงและชายส่วนหนึ่งมีทัศนคติในด้านบวกต่อการที่ผู้หญิงคบหาผู้ชายหลายคน โดยมองว่าผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศในการเลือกผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามความปรารถนาของตน ขณะที่นักเขียนชายบางส่วนยังคงมีทัศนคติในด้านลบ โดยกล่าวประณามผู้หญิงเจ้าชู้ว่าเป็นผู้หญิงต่ำส่งอนและมีเล่ห์เหลี่ยมมารยา ขณะที่ผู้ชายเจ้าชู้

กลับถูกนักเขียนชายอธิบายว่าเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้เป็นผู้ดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ สอดคล้องกับค่านิยมในสังคมที่ยกย่องผู้ชายเจ้าชู้ว่าเป็นคนที่มีเสน่ห์ อำนาจบารมี และฐานะ ร่ำรวย พฤติกรรมของผู้ชายเจ้าชู้สามารถสังเกตเห็นได้จากลักษณะการแต่งกายและการพูดจา ซึ่งผู้หญิงและผู้ชายเจ้าชู้ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการกล่าวเท็จด้วย สาเหตุที่ผู้หญิงกล่าวเท็จเพราะต้องการให้คนรักเชื่อมั่นในตัวผู้หญิงมากขึ้น แต่ผู้ชายกล่าวเท็จเพื่อหาโอกาสไปสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น นอกจากนี้ เมื่อผู้หญิงและผู้ชายเจ้าชู้ถูกจับได้ว่านอกใจจะปฏิเสธไม่ยอมรับผิด และผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายคอยควบคุมพฤติกรรมของผู้ชายเสมอ หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังกล่าวถึงสาเหตุที่ผู้ชายมีอนุภรรยา เนื่องจากภรรยาไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี และผู้หญิงยินยอมเป็นอนุภรรยาด้วยความสมัครใจ

2.5 เนื้อหาเกี่ยวกับความหึงหวง

พฤติกรรมหึงหวงมีความสัมพันธ์กับความเจ้าชู้และการใช้ความรุนแรงทางเนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าพบว่าผู้หญิงจะแสดงพฤติกรรมหึงหวงมากกว่าผู้ชาย นักเขียนชายมองว่าความหึงหวงของผู้หญิงแสดงให้เห็นถึงความรักของผู้หญิงที่มีต่อผู้ชาย สาเหตุที่ผู้หญิงหึงหวงชายคนรักหรือสามี เพราะเกรงว่าชายคนรักหรือสามีจะทอดทิ้งไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น ฉะนั้น ผู้หญิงจึงคิดหาวิธีควบคุมและตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ชาย โดยผู้หญิงส่วนใหญ่จะตั้งข้อสันนิษฐานก่อน และจะเริ่มตรวจสอบเครื่องใช้ส่วนตัวและพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ชาย เช่น การใช้โทรศัพท์ ตัวอย่างเช่น

“เพราะผู้ชายจะรู้ว่าสิ่งที่ผู้หญิงจะตรวจสอบนั้นมีอะไรบ้าง เช่น จะดูโทรศัพท์มือถือถือ จะดูสมุดจดบันทึก จะดูตามกระเป๋ากางเกง คราวนี้เราก็จะเริ่มระมัดระวัง ไม่เก็บสิ่งของต้องสงสัยไว้ตามที่เหล่านี้ อาจจะไปเก็บไว้ที่ทำงาน หรือที่อื่นๆ ที่ผู้หญิงจะตามไปหาไม่เจอ คราวนี้เวลาที่ผู้หญิงจะตามหาหลักฐานจริงๆ ก็ยิ่งจะหายากยิ่งกว่าเก่า ภู่ว่านะถ้าผู้หญิงนานๆ เช็คทีดีกว่า คือ หลอกให้ผู้ชายตายใจไปก่อนว่าเป็นคนไม่ตรวจไม่หาซักเท่าไร แต่พอมีอยู่วันหนึ่งก็ค้นขึ้นมาทุกอย่างเลย ประมาณว่าเหมือนตรวจสุขภาพประจำปีนะ” จีบเปรียบเทียบให้ฟัง “คนไม่เคยตรวจไม่เคยค้น แต่อยู่ดี ๆ วันหนึ่งค้นพรวดพราดขึ้นมา ถ้าผู้ชายมีก็กกก็อยู่รับรองว่าเสร็จ เจอหลักฐานทุกรายไม่มีทางรอด โดนตลอด ภู่วับประกัน” (หักหลังผู้ชาย หน้า 190)

โดยความเห็นของผมแล้ว การที่ภรรยาตัดจู้ของสามีนั้นก็น่าจะเป็นอารมณ์ที่ไม่ต่างอะไรกับสามี (หรือแฟนผู้ชาย) นุกเข้าไปถึงหัวภรรยาหรือผู้หญิงด้วยความรู้สึกว่าจะไปเป็น “ของผู้อื่น”

สามีหรือผู้ชายที่มองผู้หญิง “เป็นของเรา” ก็ไม่น่าจะต่างอะไรกับภรรยาที่มอง “จู้” สามีเป็น “กรรมสิทธิ์” แบบกรรมสิทธิ์ที่ดิน เป็น ส.ป.ก. สิทธิจู้หนึ่งอะไรประมาณนั้น (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 108-109)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้หญิงเกิดความหวาดระแวงและสงสัยพฤติกรรมของผู้ชายที่เปลี่ยนไป จะเป็นฝ่ายคอยตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ชายอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะพบหลักฐานการกระทำผิด การตรวจสอบพฤติกรรมบ่อยครั้งอาจทำให้ผู้ชายเกิดความรำคาญและหาวิธีการหลบเลี่ยงการถูกตรวจสอบพฤติกรรม นักเขียนชายเห็นว่าผู้หญิงควรหาหลักฐานมายืนยันการกระทำผิดของผู้ชาย เพราะจะทำให้ผู้ชายยอมรับผิดได้ นอกจากนี้ ผู้หญิงที่หึงหวงชายคนรักหรือสามีมาก และคิดว่าผู้ชายเป็นสิ่งที่ตนสามารถครอบครองได้เพียงคนเดียว อาจลงโทษผู้ชายที่นอกใจด้วยการใช้ความรุนแรง เช่น การตัดอวัยวะเพศเพื่อข่มขู่ให้ผู้ชายเกิดความกลัวและไม่กล้ามีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงอื่น

ผู้ชายเป็นเพศที่แสดงพฤติกรรมหึงหวงเช่นเดียวกัน สาเหตุที่ผู้ชายรู้สึกหึงหวง เนื่องจากผู้หญิงมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป เช่น ไม่ดูแลเอาใจใส่ผู้ชายเหมือนก่อน ไม่ยอมรับโทรศัพท์เมื่อผู้ชายโทรมาหา และกล่าวชื่นชมผู้ชายคนอื่นต่อหน้าชายคนรัก อีกทั้งยังมีสาเหตุจากบุคคลภายนอก เช่น ผู้ชายคนอื่นเข้ามาสานสัมพันธ์ ผู้ชายบางคนรู้สึกหึงหวงผู้หญิงมากอาจแก้ไขปัญหาด้วยการทำร้ายร่างกายตนเองและผู้หญิง เช่น

“แล้วถ้าผู้หญิงเค้าม่าเล้าบ้างละว่า ผู้ชายมาจีบเค้าอย่างโน้น อย่างนี้ เวลาที่ผู้ชายมาจีบ ผู้ชายจะรู้สึกอย่างไร” ก็ลองถามขึ้นมาในกรณีกลับกันที่ผู้ชายเป็นฝ่ายโดนกะเขาบ้าง

“เล้ามาก ๆ หมั่นใส่รำคาญ” จีบตวาดขึ้นมาอย่างอดรนทนไม่ได้ เมื่อโดนเพื่อนเข้าชี้เข้าไปแทงใจดำ “มีหึงมัย ตอบได้เลยว่ามีอยู่แล้วแหละผู้ชาย ถ้าผู้หญิงมาเล้าเรื่องอย่างนี้มาก ๆ ใครเค้าจะไปชอบ”

“อ้อ ก็ต้องบอกว่ามึงไปเลย” พี่วีทำตาโตเสียงแข็งขึ้นมาทันที เมื่อถูกรุ่นน้องถามถึงในกรณีที่เป็นตน พลังขี้นิ้วแสดงท่าไว้วาย “อยากไป ไปเลย” ทำให้ทุกคนหัวเราะขึ้นมาท้องคัดท้องแข็ง (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 69-71)

แต่สำหรับผู้ชายซีหึ่ง (จัด) ที่เห็นตามข่าวก็คนละโป้งสองนัด จอดไม่รอดทั้งคู่ ดูแล้วมันเศร้ามันอะ อะไรมันจะหึ่งกันขนาดนั้น ผู้ชายซีหึ่งเนี่ยว่ากันว่าเพราะเค้าไม่เชื่อมั่นในตัวเค้าเอง คิดว่าตัวเองแมนไม่พอ ดีไม่พอ เก่งไม่พอ หล่อไม่พอ รวยไม่พอ กลัวว่าผู้หญิงจะเห็นชายอื่นแล้วจะกระดิกหางตึกๆ ตามเค้าไป...

บางครั้งอยู่ในรถผู้หญิงที่นั่งของเค้าดีๆ มีคนอื่นมามองก็ทำหึ่ง “นี่ๆ น้องเห็นมั๊ยแฟนเค้า นั่งอยู่ข้างๆ มองอยู่ได้ แล้วนี่คุณหันไปมองเค้าละสิ เค้าถึงมองตามมาเนี่ย” อ้าว! ซวยอีกเรา แหมความสุขสุดจะห้ามทำเหตุจริงๆ ก็คนมันช่วยช่วยกันไม่ได้ จะให้ผู้หญิงไปนอนเป็นศพทำยรถเหวอะพอคุณ บางทีเดินไปไหนมาไหนด้วยกัน เอ๊ะ! ผู้ชายเค้าเป็นอะไรของเค้าเดินเบียดอยู่ นั่นแหละ ชั้นเดินจนตัวลึบแล้วนะ ที่ไหนได้พอคุณเดินบังตัวผู้หญิงไว้คะ กลัวคนอื่นมองแฟนตัวเอง!!! มีนะคะผู้ชายแบบนี้... (ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้อาจมาจากดาวอังคาร หน้า 82-83)

เนื่องจากผู้หญิงต้องการให้ผู้ชายเห็นคุณค่าและความสำคัญของตนจึงพยายามทำให้ผู้ชายเกิดความรู้สึกหึ่งหวง เพราะความหึ่งหวงของผู้ชายเป็นการแสดงความรักของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง ยิ่งผู้ชายหึ่งหวงมากก็แสดงว่าผู้ชายยังรักผู้หญิงมาก แต่นักเขียนหญิงกลับเห็นว่าผู้ชายที่หึ่งหวงผู้หญิงมากเกินไปเป็นคนขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่เชื่อใจผู้หญิง และเกรงว่าผู้หญิงจะไปคบหากับผู้ชายคนอื่นที่มีคุณสมบัติดีกว่าตน ผู้ชายจึงมักกล่าวโทษผู้หญิงว่าเป็นฝ่ายที่เปิดโอกาสให้ผู้ชายคนอื่นเข้ามาเกี่ยวพาราสี จะเห็นว่าพฤติกรรมหึ่งหวงของผู้ชายอาจทำให้ผู้หญิงรู้สึกอึดอัดใจและขาดอิสระภาพในการดำเนินชีวิต เนื่องจากผู้ชายพยายามควบคุมพฤติกรรมของผู้หญิงด้วยการกล่าวตำหนิการกระทำของผู้หญิงหรือใช้ความรุนแรง เช่น การฆาตกรรม การกระทำอัตวินิบาตกรรม

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความหึ่งหวงสรุปว่าผู้หญิงเป็นเพศที่แสดงพฤติกรรมหึ่งหวงมากกว่าผู้ชาย เนื่องจากไม่ไว้วางใจชายคนรักและเกรงว่าผู้ชายจะไปมอบความรักให้ผู้หญิงคนอื่น จึงพยายามควบคุมผู้ชายด้วยการตรวจสอบพฤติกรรมและสิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการตรวจสอบบ่อยครั้งจะทำให้ผู้ชายเกิดความรำคาญและพยายามหลบเลี่ยง การตรวจสอบที่ได้ผลควรกระทำโดยไม่ให้ผู้ชายรู้ตัวล่วงหน้า ซึ่งมักจะพบหลักฐานการกระทำผิดของผู้ชายเสมอ ขณะเดียวกันผู้ชายก็เกิดความรู้สึกหึ่งหวงเช่นเดียวกับผู้หญิง เมื่อพบว่า

หญิงคนรักมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป หรือมีผู้ชายอื่นเข้ามาสานสัมพันธ์ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ชายที่หึงหวงผู้หญิงมากและเกรงว่าผู้หญิงจะเปลี่ยนใจไปรักผู้ชายคนอื่น อาจลงโทษผู้หญิงด้วยการใช้ความรุนแรง เช่น การฆาตกรรม เช่นเดียวกับผู้หญิงที่ใช้ความรุนแรงอย่างการตัดอวัยวะเพศชาย เพราะต้องการให้ผู้ชายรู้สึกหวาดกลัวและไม่กล้ามีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น ความหึงหวงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ โดยผู้ชายมีอิสระทางเพศและมีอำนาจเหนือผู้หญิง และนิยมใช้ความรุนแรงลงโทษผู้หญิง ขณะที่ผู้หญิงได้ทำทนายอำนาจของผู้ชายด้วยการใช้ความรุนแรง เช่น การตัดอวัยวะเพศ เพื่อข่มขู่ให้ผู้ชายเกิดความหวาดกลัวและซื้อสัตย์ต่อภรรยาของตนเพียงคนเดียว

2.6 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง

ในวัยเด็กผู้ชายถูกอบรมสั่งสอนให้มีความเข้มแข็งและก้าวร้าวสมเป็นชายชาติตรี ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้ชายใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงมีลักษณะเป็นการทำร้ายร่างกายหรือมุ่งทำลายชีวิต และต้องการควบคุมการกระทำของผู้หญิง โดยพยายามทำให้ผู้หญิงเกิดความกลัว ลักษณะความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง เช่น การข่มขืน การทำร้ายร่างกาย และการคุกคามทางเพศ การข่มขืนเป็นการที่ผู้ชายบังคับขืนใจผู้หญิงที่ไม่ใช่ภรรยาของตนให้ร่วมประเวณีด้วย และเป็นปรากฏการณ์ความรุนแรงอย่างหนึ่งที่พบเห็นได้บ่อยในหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ ดังเช่น

เรื่องมันเกิดขึ้นที่สถานีตำรวจ อำเภอเมือง จังหวัดระยอง เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้หญิงลาว 4 คน ในข้อหาหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย พวกเขาอ้างว่าเมื่อมาถึงโรงพัก ห้องขังมีอยู่แน่นหมด เพราะก่อนหน้านั้นกวาดจับพวกลักลอบเล่นการพนันและอาชญากรร้ายมาขังเอาไว้เต็มเนื้อที่ ตำรวจจึงยึดผู้หญิงลาว 4 คนเอาไว้ในห้องขังเดียวกันกับอาชญากรชาย และคดีที่เกิดขึ้นก็คือการรุมข่มขืนผู้หญิงเหล่านั้น 4 วัน 4 คืน บางรายโดนรุมข่มขืนด้วยอาชญากร 15 คนในวันเดียว (ระวังผู้หญิง หน้า 92-93)

ก๊ิก: ไม่ ข่มขืนมันต้องดูด้วยน้อง ถ้าน้องไปเดินอยู่ตามพงหญ้าแล้วเจอจ๊กโก้เมายา แม่ง ยังไงก็สู้เค้าไม่ได้หรอก ถ้าโดนข่มขืนในกรณีนี้ อาจจะเป็นคนที่เป็นคนที่เป็นคนไปเที่ยวด้วยกัน แล้วหลอกให้ขึ้นมาบนห้องแบบนี้แหละ

คือทำนองว่ามาให้เราไปส่ง แต่พอถึงเวลาแม่ง มันไม่มาจริง (รักให้มันส์
ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 170)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าการข่มขืนนั้นเป็นอาชญากรรมทางเพศที่สร้างความเสียหายให้แก่ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อทั้งทางร่างกายและจิตใจ และอาจเป็นการกระทำของผู้ชายแปลกหน้าหรือผู้ชายที่สนิทสนมคุ้นเคยกับเหยื่อมาก่อน สังคมไทยมองการข่มขืนโดยเชื่อมโยงกับเรื่องเพศและพฤติกรรมทางเพศของบุคคลมากกว่าจะมองในระดับโครงสร้าง คนส่วนใหญ่เห็นว่าการข่มขืนเกิดจากการที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายยั่วชวนและเชื้อเชิญ เช่น การแต่งกายเปิดเผยสัดส่วน การกลับบ้านดึกหรือการเดินในซอยเปลี่ยว การกระทำเหล่านี้กระตุ้นให้ผู้ชายเกิดความต้องการทางเพศ ซึ่งความเชื่อผิดๆ เหล่านี้ส่งผลให้ผู้ถูกข่มขืนถูกประณามและรังเกียจตนเอง ในขณะที่ผู้ข่มขืนใช้ข้อกล่าวอ้างเหล่านี้เพื่อให้ตนเองพ้นผิด คนส่วนใหญ่ยังมองว่าคนที่ข่มขืนเป็นคนที่จิตใจไม่ปกติ และกระทำการข่มขืนโดยขาดสติและความยับยั้งชั่งใจ ฉะนั้น ผู้หญิงต้องระมัดระวังตนเองและไม่เปิดโอกาสให้ตนเองตกเป็นเหยื่อความรุนแรง

การทำร้ายร่างกายเป็นความรุนแรงประเภทหนึ่งที่เกิดจากการกระทำของผู้ชายและเหยื่อมักจะเป็นผู้หญิงที่ถูกคนรักหรือสามีทำร้ายร่างกาย โดยเฉพาะการทุบตีภรรยาเป็นความรุนแรงที่มีมานานแล้วในสังคมไทย และคนส่วนใหญ่มองว่าเป็นเรื่องธรรมดาของครอบครัว ซึ่งบุคคลภายนอกไม่ควรเข้าไปก้าวร้าว การใช้ความรุนแรงในลักษณะนี้ทำให้ผู้หญิงหลายคนรู้สึกอับอายไม่กล้าแจ้งความกับตำรวจหรือขอความช่วยเหลือจากสถานสงเคราะห์ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงบางคนอาจถูกทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ชีวิต เช่น

คดีหมอวิสุทธิตกเป็น “ผู้ต้องสงสัย” หรือ “ถูกกล่าวหา” ว่าเป็นผู้ฆ่านมอ ผัสพรผู้เป็นภรรยา ด้วยกรรมวิธีนำสยดสยองของระดับแล่นเนื้อออกเป็นชิ้นๆ แล้วเอาไปทิ้งในท่อน้ำทิ้งเพื่ออำพรางคดี เพิ่งจะสร้างความสะเทือนขวัญให้กับผู้คน และยังไม่เจียบหายไปจากการโจษจันของสังคมเท่าไร

จู่ๆ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ก็ได้ “ข่าวใหญ่” ขึ้นใหม่ว่าด้วยคดีหมอศรชาติ ศิริโชติ แพทย์ประจำโรงพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก ลงมือฆ่านมอพัทธนันท์ ไชยวงศ์ แพทย์ประจำโรงพยาบาล อำเภอบาง จังหวัดพะเยา ผู้เป็นแฟนสาว ด้วยวิธีบีบคอ ก่อนจะเผาทิ้งในรถเก๋งนิสสันเซ็นทรา บริเวณริมถนนสายเด่นชัย-อุตรดิตถ์ สร้างความตะลึงงันให้กับสังคมตามมาติดๆ (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 175-176)

จากตัวอย่างสะท้อนให้เห็นว่าการใช้ความรุนแรงอย่างเช่นการทุบตีหรือการฆาตกรรมนั้นเกิดขึ้นในทุกชนชั้น ทุกอาชีพ และทุกระดับการศึกษา ผู้ชายทั้งสองเป็นแพทย์ซึ่งเป็นอาชีพที่มีเกียรติและได้รับความเคารพจากคนในสังคม แต่ก็ใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายภรรยาและหญิงคนรักจนเสียชีวิต

อย่างไรก็ตาม การคุกคามทางเพศก็เป็นความรุนแรงอีกประเภทหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้หญิงมีฐานะด้อยกว่าผู้ชาย และเป็นการแสดงออกทางเพศที่ผู้ชายบังคับยัดเยียดให้แก่ผู้หญิง พฤติกรรมคุกคามทางเพศมีหลายลักษณะ เช่น การก่อกวนพาราสิ การใช้คำพูดสองแง่สองง่าม หรือการใช้สายตาโลมเลีย การกระทำเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมปกติที่ผู้ชายแสดงต่อผู้หญิง แต่ถ้าผู้หญิงรู้สึกหวาดกลัวหรือรังเกียจ พฤติกรรมเหล่านี้ก็จะกลายเป็นการคุกคามทางเพศ ตัวอย่างเช่น

ผู้หญิงเดินเข้าซอยกลับบ้าน โคนจึกโก๋ปากปีจอแซวเอา อุตสาห์หวังไว้ร้องไห้โฮ มาฟ้อง หวังจะได้รับคำปลอบโยนจากผู้ชาย “ไปเดินผ่านให้มันแซวเองนี่ ยืมให้ด้วยละสิ อ้อไปเล่นหูเล่นตากับมันอีก” ชั้นให้ไปด่ามัน ไม่ใช่ให้ด่าข้าอย่าติดดินอย่างนี้ (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 83)

...ดวงตาของผู้ชายมีค่าเหลือเกินที่ได้มองร่างเปลือยของผู้หญิง

โดยเฉพาะแอบดูผู้หญิงอาบน้ำ (แก๊ฝ้าอาบน้ำ)

มีบ้านหลังหนึ่งที่ก่อนตาย ผมไปแอบดูประจำ ผู้หญิงที่เป็นดาราจำเป็นคนนั้นสวยเซียว ห้องน้ำของหล่อนอยู่ตรงหลังบ้าน ก็มีมือดีแอบเจาะห้องอาบน้ำของหล่อน (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 78)

จากตัวอย่างจะพบว่า การคุกคามทางเพศเหล่านี้มักจะสร้างความอับอายให้กับผู้หญิงเป็นอย่างมาก การที่ผู้หญิงเปิดเผยเรื่องราวกลับถูกมองว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายผิด เป็นที่น่าสังเกตว่าการคุกคามทางเพศอาจเกิดขึ้นตามที่สาธารณะ ในสถานศึกษา ในที่ทำงาน หรือแม้แต่ในที่ลับตาคน และเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งผู้หญิงมักจะตกเป็นเหยื่อความรุนแรงเสมอ

ถึงแม้ว่าความรุนแรงส่วนใหญ่จะเกิดจากการกระทำของผู้ชาย แต่ผู้หญิงบางคนก็เป็นฝ่ายที่กระทำความรุนแรงต่อผู้ชาย เช่น การทำร้ายร่างกาย หรือการฆาตกรรม เช่น

แต่ที่กลับมาเป็นข่าวใหม่ก็เพราะ “คำสารภาพ” ของหม่อมลูกปลัดต่อหน้า
เจ้าหน้าที่ตำรวจว่าเป็นผู้วางยาพิษหม่อมเจ้าจรัสทิพย์ ยุคล ด้วยการเอา
สารเคมีบางชนิดใส่ไปในถ้วยกาแฟให้ “ท่านกบ” หรือหม่อมเจ้าจรัสทิพย์ดื่ม
จนเสียชีวิต

การพลิกผันชีวิตจาก “ลูก” มาเป็น “ภรรยา” นั้น ในแง่ของชีวิตแล้ว มันคง
ซับซ้อนพิสดารพันลึกทีเดียว และภรรยาที่ถูกบรรยายเอาไว้ในข่าวนั้นอาการ
ออกมาคล้ายๆ กับ “ผู้หญิงที่ติดคุก”

“แต่หลายครั้งที่จับได้ (ว่าลูกปลัดติดต่อกับผู้อื่น) ลูกปลัดจะถูกลงโทษอย่าง
แรง ทั้งตี และถึงขั้นใส่กุญแจมือ จับได้ว่ามีเพจมาชวนไปข้างนอก พอ
ตอนกลางคืนเวลานอนต้องใส่กุญแจมือไว้เลย” ท่านกบเล่าให้คนใกล้ชิดฟัง
ถึงวิธีการขัดขวางหม่อมลูกปลัดหนีเที่ยว (ระวังผู้หญิง หน้า 123-125)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าสาเหตุการกระทำ ความรุนแรงของผู้หญิงเกิดขึ้นจาก
การที่ผู้หญิงถูกสามีทำร้ายร่างกายและจิตใจมาก่อน หรือสามีไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยา ทำให้ผู้หญิง
ต้องเก็บกดความรู้สึกของตนเองและไม่กล้าตอบโต้สามี แต่เมื่อผู้หญิงไม่สามารถทนต่อการถูก
ทำร้ายร่างกายได้ก็อาจตอบโต้ด้วยการใช้ความรุนแรง เช่น การตัดอวัยวะเพศหรือการฆาตกรรม

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงสรุปว่าการที่สังคมไทย
ยอมรับระบบอำนาจชายเป็นใหญ่ ผู้ชายจึงมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง และเป็นฝ่ายกระทำความ
รุนแรงต่อผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงมักจะตกเป็นเหยื่อที่ถูกทำร้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งลักษณะการ
ใช้ความรุนแรงมีหลายประเภท เช่น การข่มขืน การทำร้ายร่างกาย และการคุกคามทางเพศ ความ
รุนแรงส่วนใหญ่มักเกิดจากผู้ชายแปลกหน้า หรือผู้ชายที่สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้หญิงเป็นอย่างดี อีก
ทั้ง ความรุนแรงในระดับครอบครัวถูกมองว่าเป็นเรื่องของสามีภรรยา บุคคลภายนอกไม่ควรเข้าไป
ยุ่งเกี่ยว สาเหตุที่ผู้ชายใช้ความรุนแรงทำร้ายร่างกายและจิตใจผู้หญิง เพราะต้องการให้ผู้หญิงเกิด
ความรู้สึกอับอายและอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย นอกจากนี้ นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อ
ผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง โดยกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของผู้หญิงที่แต่งกายเปิดเผย
รูปร่าง หรือเดินในซอยเปลี่ยวในยามค่ำคืน ซึ่งผู้หญิงเป็นฝ่ายเปิดโอกาสให้ผู้ชายได้กระทำความ
รุนแรง ขณะที่นักเขียนชายบางคนรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง โดยกล่าว
ประณามการกระทำของผู้ชาย ไม่สนับสนุนให้ผู้ชายใช้ความรุนแรง ตลอดจนต้องการให้ผู้ชายมอง
ผู้หญิงเป็นมนุษย์ที่มีสิทธิเท่าเทียมกัน ขณะเดียวกัน ผู้หญิงก็อาจ เป็นฝ่ายที่กระทำความรุนแรงต่อ

ผู้ชายเช่นเดียวกัน แต่นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงกลุ่มนี้ โดยรู้สึกเห็นอกเห็นใจ และกล่าวถึงสาเหตุที่ผู้หญิงกระทำความรุนแรง เนื่องจากได้รับความกดดันจากการถูกผู้ชายกระทำความรุนแรงมาก่อน หรือรู้สึกหึงหวงที่ผู้ชายไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงคนอื่น จึงใช้ความรุนแรงตอบโต้ผู้ชายเช่นเดียวกัน

2.7 เนื้อหาเกี่ยวกับมารยาทของผู้หญิง

ถึงแม้ว่าสังคมจะกำหนดคุณลักษณะตายตัวของผู้หญิงให้เป็นเพศที่อ่อนแอ ถูกกระทำ มีฐานะด้อยกว่าผู้ชาย และอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย แต่เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าได้กล่าวถึงผู้หญิงที่มีเล่ห์เหลี่ยมมารยาทหลอกล่อผู้ชายให้หลงรักหรือรู้สึกหึงหวงด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ไม่รับโทรศัพท์ของผู้ชาย วางสายโทรศัพท์ก่อน กล่าวเท็จว่ามีธุระ เพราะไม่ต้องการพูดคุยกับผู้ชาย อวดอ้อนผู้ชายเมื่อผู้ชายไม่สนใจ ซึ่งวิธีการเหล่านี้ทำให้ผู้ชายรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจในการกระทำของผู้หญิง นอกจากนี้ ผู้หญิงบางคนใช้เล่ห์เหลี่ยมมารยาทหลอกลวงผู้ชาย เพราะหวังเพียงแค่ทรัพย์สินเงินทองของผู้ชายเท่านั้น เช่น

แผนชั้นที่หนึ่ง ตามสูตรบังเอิญว่ามาติดต่องาน หาเรื่องคุย และคุยต่อเนื่อง จากเรื่องงาน ลากยาวเข้าถึงปัญหาชีวิต เข้าใจความรู้สึกของผู้ชายลูกไก่อย่างรวดเร็วและรวบรัด

แผนชั้นที่สอง เริ่มปฏิบัติการด้วยอาวุธชีวภาพ ใช้นมเนยให้เป็นประโยชน์ แก้งๆ เอาหน้าไปขีด เอานมไปเบียด ถามหน่อย มือไม่ถึงจับโนนจับนี่แบบไม่ตั้งใจ ออกแนวช็อคชิคุกุกักักกัก

วันที่ 3 เธอเริ่มปรากฏตัวพร้อมอมตะนิยายเน่าสนิท บอกเหตุผลที่ต้องหายหน้าไปเนื่องจากมีเหตุจำเป็นต้องรีบหาเงินส่งคอนโดฯ ที่ขาดส่งมานาน ไม่จั้นคอนโดฯ จะถูกยึด...

1 เดือนต่อมาหลังจากได้เงิน ได้สิ่งที่ต้องการ เธอจะเริ่มตีตัวออกห่าง สรวปัดเหตุผลที่งัดมาเป็นข้ออ้างอย่างแนบเนียนและเลือดเย็น ไม่มีสารสงสารติดอยู่ที่ใจ

ผู้หญิงประเภทนี้ไม่เคยรักใคร่จริงนอกจากทรัพย์สินในตัวผู้ชาย (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 102-104)

จากตัวอย่างจะพบว่าผู้หญิงใช้เสน่ห์เหลียมมารยาหลอกลวงทรัพย์สินจากผู้ชาย โดยเริ่มต้นจากการสานสัมพันธ์กับผู้ชายผ่านเรื่องงาน และใช้ร่างกายของตนยั่วยวนให้ผู้ชายเกิดอารมณ์เพศและต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย เมื่อคบหากับผู้ชายมาสักระยะ ผู้หญิงจะเริ่มเห็นช่องทางที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากผู้ชายจึงกล่าวเท็จว่ามีปัญหาเรื่องเงินและต้องการให้ผู้ชายช่วยเหลือ เมื่อผู้หญิงได้รับเงินของผู้ชายแล้วก็จะขอยุติความสัมพันธ์ จะเห็นว่าหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวร้าวหน้านำเสนอคุณลักษณะผู้หญิงว่าเป็นเพศที่อันตรายและไม่น่าไว้วางใจ นอกจากนี้ ผู้หญิงที่มีเสน่ห์เหลียมมารยาตัวยังพยายามสร้างภาพลักษณ์ภายนอกของตนให้มีลักษณะเป็นคนซื่อสัตย์ ไร้เดียงสา อ่อนแอ และต้องพึ่งพาผู้ชาย เนื่องจากคุณสมบัติเหล่านี้จะทำให้ผู้หญิงเป็นที่ต้องการของผู้ชายอยู่เสมอ เช่น

“เพราะว่าผู้หญิงชอบแก้งัง” จีบกระแทกเสียงคำว่า “งัง” รวากับประชิด ผู้หญิงทั้งหลายที่เคยทำให้ตนเกิดความรู้สึกนี้ “บางทีชอบทำเป็นไม่รู้ว้า คืยไม่รู้ว้าผู้ชายคนนี้หรือพี่คนนี้เค้าเข้ามาจีบเราหรือเปล่า” จีบจิบปากจิบคอทำเสียงเล็กเสียงน้อยเลียนแบบ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 71)

“เอก จำคนที่เซอร์รี่เจอที่ฟิตเนส ที่เคยเล่าให้ฟังได้มั๊ยคะ”

“ก็เซอร์รี่อาจจะทำให้เขาเข้าใจอะไรบางอย่างผิดไปละมังคะ รู้สึกว่าเขาจะไม่ได้คิดกับเซอร์รี่แบบเพื่อน อย่างที่เซอร์รี่คิดกับเขาอะสิคะ ไม่รู้เซอร์รี่คิดมากไปรีเปล่า

“แต่ช่างเถอะ ตอนนี้จะมานั่งคิดเรื่องนี้ก็คงจะหายไปแล้ว แต่เซอร์รี่กำลังคิดว่าเซอร์รี่ควรจะบอกกับเขายังไงดีนะคะ ไม่อยากให้รู้สึกแยๆ ต่อกันเลย” ที่พูดแบบนี้เพื่อเป็นการปิดหัวข้อเรื่องว่าเราไปทำอะไรมา แต่ดึงไปหาหัวข้อที่เรากำลังต้องการที่ว่าจะจัดการกับเรื่องนี้ยังไงดี เป็นการเบี่ยงเบนความสนใจผู้ชายไปในทางที่เราต้องการให้เป็น (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 41)

จากตัวอย่างจะพบว่าผู้หญิงพยายามสร้างภาพลักษณ์ภายนอกให้มีลักษณะอ่อนแอและไม่ทันแล้ห้เหลียมของผู้ชายที่จะเข้ามาเกี่ยวพาราสิ หรือแสดงท่าทีเป็นกังวลที่มีผู้ชายคนอื่นต้องการจะสานสัมพันธ์ด้วย นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงที่มีเสน่ห์เหลียมมารยา โดยเห็นว่าผู้หญิงต้องการให้ผู้ชายรู้สึกหึงหวง เพราะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความรักของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง ขณะที่นักเขียนหญิงต้องการโน้มน้าวให้ผู้ชายหลงเชื่อว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและซื่อสัตย์

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับมารยาทหญิงสรุปว่าผู้หญิงที่มีเล่ห์เหลี่ยมมารยาทพยายามสร้างภาพลักษณ์ภายนอกให้มีลักษณะอ่อนแอ และไม่รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของผู้ชาย เพราะต้องการใช้คุณลักษณะเหล่านี้แสวงหาผลประโยชน์จากผู้ชาย นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมมารยาท อย่างเช่น การใช้ร่างกายของตนยั่ววนผู้ชายให้เกิดความต้องการทางเพศ โดยกล่าวเตือนผู้ชายว่าควรระวังในการคบหาผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเหล่านี้ เพราะเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ ไม่ซื่อสัตย์ ต้องการทรัพย์สินและเงินทองของผู้ชาย และไม่เคยรักผู้ชายอย่างจริงจัง กล่าวได้ว่านักเขียนชายเกรงว่าผู้ชายจะตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้หญิง จึงตักเตือนผู้ชายให้ระมัดระวังตนเองด้วยการกล่าวว่าพฤติกรรมของผู้หญิงในทางที่ไม่ดี

2.8 เนื้อหาเกี่ยวกับความอดทนและเสียสละ

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ากล่าวถึง ความอดทนและความเสียสละของผู้หญิง ซึ่งมีพื้นฐานมาจากลักษณะทางชีววิทยาที่กำหนดให้ผู้หญิงตั้งครรรภ์ ซึ่งในช่วงเวลานั้นผู้หญิงต้องเผชิญกับความยากลำบากในการดำเนินชีวิต ต้องคอยระมัดระวังไม่ให้ลูกได้รับความกระทบกระเทือน และในขณะคลอดบุตรจะต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส นอกจากนี้ ผู้หญิงยังต้องรับผิดชอบงานบ้านควบคู่ไปกับการดูแลสามีและลูกด้วย เช่น

...ความเป็นผู้หญิงที่ธรรมชาติมอบ “ภารกิจอันรวดเร็วทรมาน” ให้แบกเอาไว้ ในขณะที่ผู้หญิงแปรสภาพไปสู่วุฒิภาวะใหม่ๆ นั่นคือ “ความเป็นแม่” เดิมทีความเจ็บปวดรวดเร็วทรมานในการคลอดลูกนั้น เป็นอะไรที่ “ผู้หญิงต้องผ่าน”... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 87-88)

ยกตัวอย่างหลังเลิกงานของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว กลับถึงบ้านเธอยังต้องทำหน้าที่แม่บ้าน เตรียมอาหาร ป้อนข้าวลูก อาบน้ำให้ลูก บางครั้งตลอดทั้งวัน เธออาจจะเหนื่อยและท้อกับงานประจำ แต่หน้าที่ในบ้าน เธอหยุดไม่ได้ ลาป่วยก็ยาก (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 64)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าความอดทนและเสียสละเกิดขึ้นจากความเป็นแม่ที่มีพื้นฐานมาจากลักษณะทางชีววิทยาของผู้หญิง ซึ่งผู้หญิงต้องอุ้มท้องและคลอดลูก ตลอดจนหลังคลอดลูกจะต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงดูลูกควบคู่กับการทำงานบ้าน แท้จริงแล้ว การตั้งครรรภ์ทำให้ผู้หญิงต้องเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากกว่ามีความสุข ผู้หญิงต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูลูกหลังจากคลอดอีกด้วย ฉะนั้น การเป็นแม่จึงเป็นสถานการณ์ที่ลำบากและละเอียดอ่อน แต่ในสังคมที่

ยอมรับนับถือชายเป็นใหญ่มองว่าผู้หญิงที่เป็นแม่จะต้องอดทนและเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนในครอบครัว

เนื่องจากผู้หญิงเป็นเพศที่มีคุณลักษณะอ่อนโยน เห็นอกเห็นใจผู้อื่น และมีน้ำใจ เมื่อพบเห็นคนด้อยโอกาสหรือคนตกทุกข์ได้ยาก ผู้หญิงมักจะรู้สึกสงสารและคอยให้ความช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน ซึ่งมีผู้หญิงบางส่วนอุทิศตนคอยช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากจำนวนมาก เช่น

รางวัลโนเบลไพร์ชนั้นแสดงการสรรเสริญในทางโลก ชีวิตที่เด็กสาวจากอัลแบเนียอุทิศให้กับ “พระเจ้า” ตั้งแต่อายุได้แค่ 12 ปี หลังจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของแม่ชีเทเรซาเป็นไปเพื่อ “คนยากจนและคนทุกข์” ทั่วโลกโดยไม่สนใจสีผิว เชื้อชาติ ศาสนา หรือลัทธิการเมือง หรือความแตกต่างทางเพศ ฯลฯ (ระวีงผู้หญิง หน้า 48-49)

...ครุฑน้อย ทิมกุล แม่พระแห่งสถานรับเลี้ยงเด็กราชกุมารีบูรณะ ที่แผ่ขยายความรักไปถึงลูกใครต่อใครทั้งๆ ที่ไม่ใช่ลูกตัวเอง ก่อให้เกิดสถานรับเลี้ยงเด็กบ้านครุฑน้อย ยืนหยัดด้วยความสุขใจมาจนถึงปัจจุบันนี้ (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 65)

...คนอย่างครูประทีป อึ้งทรงธรรม ที่เวียนว่ายอยู่กับชีวิตของคนจนแทบทั้งสิ้น เผชิญกับปัญหาอะไรต่อมิอะไรที่โถมหนักเข้ามาสู่ความรับผิดชอบของตัวเองตั้งแต่ยังสาว และยังไม่ได้ทิ้งภาระเหล่านี้ลงแม้แต่น้อยนิด...คนที่ต่อสู้กับกลยุทธ์การขบไล่ชาวสลัมออกจากพื้นที่ด้วยกรรมวิธีต่างๆ ถึงขั้นเผาที่อยู่อาศัย คนที่จะต้องเผชิญกับการเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับคนจนที่ถูกสารพัดพิษแพร่ระบาดโดยไม่มีอำนาจไปสู้รบปรบมือกับใคร... (ระวีงผู้หญิง หน้า 137)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเสียสละความสุขส่วนตัว เพื่อช่วยเหลือคนด้อยโอกาสในสังคม เช่น แม่ชีเทเรซาคอยช่วยเหลือคนยากจนและคนป่วยในประเทศอินเดียมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานจนได้รับรางวัลโนเบลเชิดชูคุณงามความดี ในสังคมไทยมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง เช่น ครุฑน้อย ทิมกุล ก่อตั้งสถานรับเลี้ยงเด็กและให้การศึกษแก่เด็กด้อยโอกาส และครูประทีป อึ้งทรงธรรม เป็นตัวแทนต่อสู้เรียกร้องสิทธิและความเป็นธรรมให้แก่คนยากจนในสลัม

นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่มีความเสียสละและความอดทน โดยกล่าววยกย่องและคุณความดีของผู้หญิงกลุ่มนี้ และเห็นว่าความอดทนและความเสียสละเป็นคุณสมบัติที่ทำให้ผู้หญิงมีคุณค่ามากกว่าผู้ชาย

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความอดทนและความเสียสละสรุปว่าความอดทนและความเสียสละของผู้หญิงมีพื้นฐานมาจากลักษณะทางชีววิทยา ผู้หญิงเป็นฝ่ายตั้งครรภ์และคลอดลูก ซึ่งการเป็นแม่ทำให้ผู้หญิงต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อลูก และต้องอดทนต่อความเจ็บปวดทรมานในขณะคลอดลูก อีกทั้งหลังจากคลอดลูกแล้ว ผู้หญิงจะต้องทำหน้าที่เลี้ยงดูลูกและรับผิดชอบงานบ้านแต่เพียงผู้เดียว ถึงแม้ว่าผู้หญิงในปัจจุบันจะต้องรับผิดชอบงานนอกบ้าน แต่สังคมก็ยังคาดหวังให้ผู้หญิงรับผิดชอบงานบ้านควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งยังแสดงความเสียสละจากการคอยช่วยเหลือคนยากจนและคนด้อยโอกาส โดยไม่หวังผลตอบแทน และไม่แบ่งแยกชนชั้นและเชื้อชาติ นักเขียนชายกล่าววยกย่องผู้หญิงที่ยอมเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อคอยช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ซึ่งความเสียสละเป็นคุณลักษณะที่ผู้หญิงมีคุณค่ามากกว่าผู้ชาย แต่แท้จริงแล้ว การเสียสละและการอดทนของผู้หญิงกลับไม่ได้ช่วยให้ผู้หญิงมีสถานภาพและบทบาทที่เท่าเทียมกับชาย ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ผู้หญิงต้องรับภาระในการเลี้ยงดูลูกและทำงานบ้านแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นระบบอำนาจชายเป็นใหญ่ซึ่งผู้ชายเป็นฝ่ายกำหนดให้บทบาทและสถานภาพของผู้หญิง

2.9 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เหตุผลและสภาวะอารมณ์

สังคมกำหนดให้ผู้ชายมีคุณลักษณะตายตัว คือ ฉลาด มีเหตุผล เชื่อมั่นในตนเอง กล้าตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อหน้าผู้อื่น เมื่อประสบปัญหาจะไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยเฉพาะผู้หญิง เนื่องจากผู้ชายเชื่อว่าตนเองฉลาดและสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าผู้หญิง เช่น

...ผู้ชายบางคนเป็นคนไม่ค่อยพูด วันๆ นั่งนิ่งๆ เงียบๆ เป็นนกถือถือได้ 3-4 ชั่วโมง นั่งรอเราทำอะไรต่อมิอะไรได้โดยไม่พูดไม่จาไม่บ่น นั่นคือมันรักเราจะตายอยู่แล้วก็อย่าไปไวยวายเป็นพยายามແກ່ປາກມັນให้พูดว่ารัก จะให้มันพูดหรือเลิกทำหน้าที่เอือโลก... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 58)

...ผู้ชายแบบพระเอกมิวสิคจะเก็บงำเอาไว้ เก็บ เก็บ เก็บแทบจะไม่หายใจออกมา เพราะกลัวสิ่งทุกซื่งจะระเหยออกมาทางจมูก...พอดถามว่าทำไมไม่

เล่าให้ฟังล่ะว่ามีปัญหาอะไร ไม่สบายใจอะไร ผู้ชายพระเอกจะบอกกลับมาว่า “เธอรู้ไปจะช่วยอะไรได้ มันทำให้ผมทุกข์ใจอยู่แล้ว บอกคุณไป คุณก็จะทุกข์ไปกับผมด้วย ผมทุกข์คนเดียวดีกว่า”...

ความเป็นพระเอกยังอยู่ทุกอณูขุมขน โดยเฉพาะเรื่อง “เงิน” จะอินมาก และถือว่าเป็นเรื่องศักดิ์ศรีที่ยอมกันไม่ได้ ถึงแม้ผู้หญิงแข็งแรงเก่งกล้าจะยื่นมือไปช่วยเหลือ อยากแบ่งเบาภาระบ้าง ผู้ชายจะไม่ยอม เรื่องเงินเป็นเรื่องของสุภาพบุรุษเท่านั้น เราก็จะกัดก้อนเกลือกินกัน ถึงไม่มีกินก็ขอเทไว้ก่อน (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 20-21)

มีเพียงนักเขียนหญิงกล่าวถึงสภาวะอารมณ์และการใช้เหตุผลของผู้ชาย โดยเห็นว่าผู้ชายบางคนไม่แสดงสีหน้าและท่าทางที่บ่งบอกถึงสภาวะอารมณ์ของตนต่อหน้าผู้อื่น ซึ่งอาจทำให้ผู้หญิงบางคนรู้สึกอึดอัดใจที่จะคบหาผู้ชายที่มีลักษณะเช่นนี้ เนื่องจากไม่สามารถคาดเดาอารมณ์และความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ชายได้ และเมื่อผู้ชายประสบปัญหาในหน้าที่การงานหรือเจ็บป่วย จะไม่แสดงความอ่อนแอหรือขอความช่วยเหลือจากผู้หญิง เพราะเกรงว่าจะทำให้ผู้หญิงเกิดความทุกข์ใจและเชื่อว่าผู้หญิงไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะช่วยแก้ไขปัญหานั้นได้ ตลอดจนเห็นว่าการขอความช่วยเหลือเป็นการแสดงความอ่อนแออีกด้วย ซึ่งผู้ชายถูกกำหนดให้มีลักษณะตายตัว คือ ฉลาดและสามารถแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ขณะที่ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบใช้อารมณ์ตัดสินปัญหามากกว่าใช้เหตุผล ฟังพาดูผู้ชายอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น

หวานจริงจัง ตั้งใจกับเกมมาก มากจนเสียบรรยากาศความสนุก ทำให้งานกร่อย ตอนนั้นผมยังตั้งใจให้เธออยู่ เลยมองเธอไปในทางที่ดี คิดว่าสมองซิกซ้ายและขวาของเธอไม่มีโปรแกรมหักเล่นอยู่ในนั้นเลย

เธออาจจะแยกไม่ออกอันไหนเล่นอันไหนงาน

เกมจบไปแล้ว ต่อมาเป็นการจับฉลากของขวัญ หวานจับได้รางวัลไม่ใหญ่ มาก เธอออกอาการไม่ค่อยพอใจขอจับใหม่ หลายคนยอมให้จับใหม่ เพราะเป็นหน่วย ราคาถู ยอมเพราะเธอเป็นคนสวย (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 86)

“ท่านไม่ทันได้ทำอะไรหรอก พอแม่พวกนั้นตกรอกมาก็แหกปากเอ็ดตะโร โวยวายร้องไห้คร่ำครวญ เสียงคำไม่ตกปาก ตาคอนโน้นคนนี่ไปทั่ว จนสุดท้ายพวกชาวรถทนต์ไม่ได้ ก็ขอให้ยมบาลชำระความให้ผู้หญิงขึ้นสวรรค์ไปเสีย

หลายคนบอกว่าอุตุสำหรับตกกรกเพื่อหนีผู้หญิงแล้ว ไม่ขอทนอยู่ในนรกพร้อมกับผู้หญิงอีก พวกผู้หญิงจึงได้ขึ้นสวรรค์หมด”
ผมฟังแล้วนึกสยอง ในรังสีอำมหิตของผู้หญิง ขนาดสัตว์นรกยังไม่ขอตกนรกร่วมกับผู้หญิงเลย... (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 16)

จากตัวอย่างจะพบว่านักเขียนชายกล่าวตำหนิพฤติกรรมของผู้หญิงว่าไม่สามารถบริหารและควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนได้ เมื่อรู้สึกไม่พอใจจะแสดงออกด้วยการร้องไห้คร่ำครวญและส่งเสียงดัง ซึ่งทำให้ผู้ชายรู้สึกอึดอัดใจและเบื่อหน่ายต่อพฤติกรรมในลักษณะนี้ นอกจากนี้ ผู้หญิงยังเป็นเพศที่ขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อเกิดปัญหาหรือรู้สึกไม่สบายใจก็มักจะพึ่งพาสีงของบางอย่างหรือปรึกษาหมอดู เช่น

น้องผู้หญิงคนเดิม เธอใช้ชีวิตตามคำแนะนำของหมอดู ทั้งเปลี่ยนชื่อ ชื่อสร้อยมุก หินสีเขียว สีเสื้อที่สวมใส่เวลาไปทำงาน ทำตามที่หมอดูแนะนำทุกอย่างเพื่อเพิ่มพลังชีวิตให้กับตัวเอง
คนประเภทนี้ส่วนมากเป็นคนขาดความมั่นใจในการดำรงชีวิต ไม่มีแนวทางและเป้าหมายของตัวเอง ต้องหาตัวช่วยตลอด (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 161-162)

ผู้หญิงกับหมอดูเป็นของคู่กัน ความจริงน่าจะได้กันให้มันรู้แล้วรู้รอดกันไป เพราะสนิทรักใคร่เชื่อใจมากกว่าคนในครอบครัวเพื่อนฝูงซะอีก และเรื่องที่ต้องไต่ถามหาความกระจ่างให้ได้มันหนีไม่พ้นเรื่องของความรัก หนุจะได้ประจักษ์เนื้อคู่เมื่อไหร่ ปีไหนจะได้แต่งงาน แนวโน้มขึ้นคาน หรือเป็นมายั่วผัวตายจะมีไหม หรือใครคนนั้นรูปร่างหน้าตาคล้ายคนไหน ทำงานอาชีพอะไร เจอกันที่ไหน เมื่อไหร่จะมีลูก แล้วมีกี่คน แล้วจะเป็นชายหรือหญิง ลูกโตขึ้นจะเป็นอะไร ฯลฯ (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 86)

จะเห็นว่านักเขียนชายเชื่อว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ขาดความมั่นใจในตนเอง และหลงเชื่อง่าย เมื่อเกิดความกังวลใจจะพึ่งพาวัตถุบางอย่าง เช่น หินสี ซึ่งมีความเชื่อว่าจะสามารถทำให้ชีวิตก้าวหน้าได้ หรือเรื่องที่ผู้หญิงรู้สึกเป็นกังวลใจ ได้แก่ ความรัก การแต่งงาน และเนื้อคู่ และจะให้หมอดูช่วยทำนายอนาคตให้

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับการใช้เหตุผลและสภาวะอารมณ์สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ยอมรับนับถืออำนาจชายเป็นใหญ่ ซึ่งผู้ชายต้องมีอำนาจเหนือผู้หญิง โดยกำหนดให้ผู้หญิงมีคุณลักษณะอ่อนแอ ขาดความมั่นใจในตนเอง ใช้อารมณ์และความรู้สึกตัดสินปัญหา ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนได้ และหลงเชื่อผู้อื่นได้ง่าย ผู้ชายบางคนก็มีลักษณะนิสัยที่ไม่แสดงอารมณ์และความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้หญิง ถึงแม้ว่าจะเกิดปัญหาทางการเงินหรือการงาน ผู้ชายจะไม่นำปัญหาไปปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากผู้หญิง เพราะเชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง และไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้หญิงซึ่งอ่อนแอกว่า ผู้ชาย สะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายต้องการแสดงอำนาจเหนือผู้หญิง และจะไม่แสดง ความอ่อนแอของตนด้วยการขอความช่วยเหลือจากผู้หญิง

2.10 เนื้อหาเกี่ยวกับความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

นักเขียนหญิง และชายกล่าวถึงผู้ชายว่าเป็นเพศที่มีความรู้และความสามารถในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้ชายที่ประกอบอาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีสัดส่วนมากกว่าผู้หญิง โดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงระดับโลกส่วนใหญ่ล้วนเป็นเพศชายทั้งสิ้น เช่น

ขึ้นชื่อว่าเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมอะไรใหม่ๆ แล้ว คุณผู้ชายจะสนใจเป็นพิเศษเหมือนในสมองของเพศนี้จะต่อเชื่อมไปด้วยสายไฟเส้นสีต่างๆ อยู่เต็มหัวไปหมด และเพศหญิงเป็นสมองที่เต็มไปด้วยเส้นสายสายเสื่อผ้า สายกระเป๋ และเชือกกรองเท้าซะมากกว่า (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 51)

เข่าว่ากันว่าผู้ชายสามารถตัดสินใจได้รวดเร็วและเด็ดขาดกว่าผู้หญิง ดังนั้น ถ้าหากเกิดเหตุการณ์คับขันอะไรขึ้นมา เช่น มีคนวิ่งตัดหน้าหรือมีรถปาดแข่งมา ผู้ชายจะสามารถควบคุมสติและจัดการกับสถานการณ์ได้ดีกว่า โอกาสเกิดอุบัติเหตุก็จะน้อยกว่า

... ด้วยเหตุนี้เองที่อาจจะเป็นส่วนสำคัญที่ไม่ค่อยมีคนขับรถแท็กซี่ที่เป็นผู้หญิงเลย และคนขับรถแท็กซี่เป็นผู้หญิงก็นับว่าน้อยมาก (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 60)

จะเห็นว่าผู้ชายเป็นเพศที่ให้ความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมาก ตลอดจนมีความเชี่ยวชาญในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะการชั้บรยยนต์ ผู้ชายจะมีความรู้เรื่องกฎจราจรและมีสติในการควบคุมหรือบังคับรถยนต์ และเนื่องจากผู้หญิงขาดความรู้และทักษะในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นอุบัติเหตุบนท้องถนนจึงเกิดจากผู้หญิง และการว่าจ้างผู้หญิงให้เป็นคนชั้บรยยนต์สาธารณะจึงมีจำนวนน้อย

เนื่องจากผู้หญิงถูกปลูกฝังให้สนใจแต่เรื่องความสวยงามและงานบ้าน ดังนั้นนิตยสารสตรีซึ่งเป็นสื่อสำหรับผู้หญิงมักจะนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการแต่งกาย การรักษาความงาม และความรู้เกี่ยวกับงานบ้าน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงขาดความรู้และความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพราะแม้แต่ผู้ผลิตนิตยสารสตรียังเชื่อว่าผู้หญิงไม่ต้องการบริโภคสื่อที่มีเนื้อหาหนัก ส่วนนิตยสารที่มีกลุ่มผู้อ่านหลักเป็นผู้ชายจะเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ขณะเดียวกันโฆษณาเกี่ยวกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ และรถยนต์จะใช้ผู้แสดงเป็นชายมากกว่าหญิง เช่น

...นิตยสารแบบผู้หญิงๆ ที่เคยเห็นแม่ซื้อมาอ่านประจำเมื่อหลายสิบปีก่อน ช่างในนั้นมีภาพแฟชั่น สอนตัดเสื้อ ถักไหมพรม ทำอาหาร รวมไปถึงสารคดี พาท่องเที่ยวต่างประเทศ สัมภาษณ์คุณหญิงคุณนาย และที่ขาดเสียไม่ได้เลยคือส่วนของนวนิยายแนวรักๆ ใคร่ๆ

นิตยสารของสมาชิกผู้ชายในบ้านกลับเป็นจำพวก “ทักษะ” และ “มิติที่ 4” ซึ่งเป็นนิตยสารเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ฮิตมากๆ ในยุคนั้น หรือไม่ก็เป็นหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นจำพวกมดแดงยอดมนุษย์ไปนั่นเลย (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 11-12)

นอกจากนี้ นักเขียนชายยังเชื่อว่าการที่ผู้หญิงถูกกล่าวหาว่าไม่สนใจวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นเพราะผู้ชายต้องการกีดกันผู้หญิงไม่ให้เข้ามามีบทบาทและแย่งชิงพื้นที่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นพื้นที่สงวนไว้สำหรับผู้ชาย เช่น

มาถึงตอนนี้ ในโลกยุคเทคโนโลยีสารสนเทศที่มนุษย์จะต้องคลุกคลีอยู่กับข้าวของเครื่องใช้ไฮเทค เป็นไปได้หรือไม่ว่าผู้ชายอาจจะกำลังเริ่มกระบวนการแย่งชิงอำนาจและกีดกันผู้หญิงครั้งใหม่อยู่ โดยอ้างว่าผู้หญิงไม่

มาถึงตอนนี้ ในโลกยุคเทคโนโลยีสารสนเทศที่มนุษย์จะต้องคลุกคลีอยู่กับข้าวของเครื่องใช้ไฮเทค เป็นไปได้หรือไม่ว่าผู้ชายอาจจะกำลังเริ่มกระบวนการแย่งชิงอำนาจและกีดกันผู้หญิงครั้งใหม่อยู่ โดยอ้างว่าผู้หญิงไม่สนใจเรื่องเทคโนโลยี รวมไปถึงรายละเอียดทางด้านเทคนิค เครื่องยนต์กลไก ภายใต้อ่างต่างๆ

เช่น ขับรถไม่เก่ง ใช้คอมพิวเตอร์ไม่คล่อง ถึงแม้จะขับรถไปทำงานทุกวัน แต่ก็ยังซ่อมรถเองไม่เป็น หรือถึงแม้จะใช้คอมพิวเตอร์ประจำ แต่แก้ไขความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ของเครื่องไม่ได้ ต้องคอยพึ่งช่างที่เป็นผู้ชาย ผู้หญิงอาจจะกำลังถูกกันออกไปให้นั่งอยู่ขอบๆ ของสังคมอีกครั้งหนึ่งโดยไม่รู้ตัว (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 53-54)

จากตัวอย่างพบว่า นักเขียนชายเห็นว่าผู้ชายพยายามกีดกันผู้หญิงไม่ให้เข้ามามีบทบาทในแวดวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยอ้างว่าผู้หญิงไม่มีความสามารถในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เมื่อเกิดปัญหาก็มักจะต้องพึ่งพาผู้ชายเสมอ

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ในระบบสังคมชายเป็นใหญ่ ผู้ชายจะถูกมองว่าเป็นเพศที่มีเหตุผล มีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และมีทักษะการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ขณะที่นักเขียนชายเห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและสนใจเรื่องความสวยงาม ทำให้ขาดความรู้และทักษะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ชายต้องการกีดกันผู้หญิงให้ออกไปจากพื้นที่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นพื้นที่เฉพาะของผู้ชาย เพราะเกรงว่าผู้หญิงจะมีอำนาจเหนือกว่าผู้ชาย

3. ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหญิงและชาย และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคม เช่น การเลือกคู่ครอง การใช้ชีวิตคู่ การแต่งงาน การหย่าร้าง ความรัก การเริ่มต้นความสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

เนื่องจากค่านิยมทางเพศในสังคมไทยมีลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อน ซึ่งผู้ชายจึงกำหนดบทบาทให้ตนเองเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิง ส่วนผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกเลือกเสมอ ผู้ชายเลือกคบหาผู้หญิงโดยให้ความสำคัญด้านรูปลักษณ์ภายนอกและสถานภาพทางสังคม ลักษณะนิสัย และรสนิยม โดยให้ความสำคัญกับลักษณะนิสัยมากที่สุดและเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ฉะนั้น การคบหาผู้หญิงที่มีลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกับตน จะทำให้การใช้ชีวิตคู่ดำเนินไปอย่างราบรื่นและมีความสุข เช่น

แล้วคนที่พวกพี่จะคบเป็นแฟนนี่ ควรจะนิสัยเหมือนกันหรือต่างกัน

ก๊ิก: บางอย่างมันต้องเหมือน บางอย่างมันต้องต่าง เออ คือแบบว่า เรื่องสามัญง่ายๆ เนี่ยต้องเหมือน อย่างเช่น ใ้กั้จวัตรในชีวิตประจำวันเนี่ย อย่างว่าใ้พวกแบบเพลง

จ๊ิบ: ทัศนคติมันก็ควรจะใกล้ๆ กัน เพราะว่ามันอยู่ด้วยกันใ้ม่

ก๊ิก: แต่ถ้าอย่างแบบคนนึงชอบเพลงร็อก คนนึงแบบเกลียดมากเลย อันนั้นมันเข้ากันไม่ได้ ดูคอนเสิร์ตนี่แทบจะไม่ต้องชวนกัน คนนึงกินมังสวิวัติ อีกคนกินเนื้อ ไปกินอาหารก็เหมือนกับแยกคนละส่วนละ ถ้าเกิดตรงนี้มันไม่เหมือนกันเลยสักอย่างนึง เข้ากันไม่ได้หรอก อยู่สักพักมันต้องเลิกกัน (รักใ้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 174-175)

นักเขียนหญิงและชายกล่าวถึงกลวิธีเริ่มสานสัมพันธ์ของผู้ชายที่มีหลายรูปแบบ เริ่มต้นจากการจ้องมองและส่งยิ้มใ้ผู้หญิงที่ตนหมายปอง ผู้ชายไม่ควรจะจ้องมองผู้หญิงด้วยสายตาที่สื่อความหมายว่าต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะจะทำให้ผู้หญิงเกิดความหวาดกลัวและไม่กล้าคบหากับผู้ชายอีก ถ้าผู้หญิงใ้ความสนใจในตัวผู้ชายเช่นเดียวกันจะมีปฏิกิริยาตอบกลับโดยมองสบตาและส่งยิ้มใ้ผู้ชาย แต่ถ้าผู้หญิงแสดงท่าที่เฉยเมยก็แสดงว่าผู้หญิงไม่ได้ใ้ความสนใจในตัวของผู้ชาย เช่น

“อย่างนั้นมึงต้องใ้วิธีมอง” จ๊ิบตอบอย่างมั่นใจ

“เข้าไปจ้องใ้สุกก่อน มึงพอเข้าใจไหม จ้องจนใ้รู้ว่ามึงมีผู้ชายคนนี้มองอยู่ เพราะอะไรรู้ใหม่ คนร้านะมันชอบอยู่แล้ว เวลามีคนมาสนใจตัวเอง ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นอย่างไร แต่ถ้ารูปร่างหน้าตามึงถูกใจใ้แล้ว ใ้ก็อาจจะมีปฏิกิริยาใ้ตอบด้วย แต่ถ้าดูแล้วมาตรฐานไม่ผ่าน มึงก็ใ้แค่มองไปเหอะ”

“เออใช่ ก็ก๊อบรับ วิธีนี้กูเคยใช้” ก็กริบสนับสนุนเพื่อน โดยมีพี่ๆ รุ่นใหญ่ เอียงคอมองอยู่ด้วยความสนใจ เผื่อจะนำวิธีใหม่ๆ ที่น้องๆ แนะนำไปใช้บ้าง (หักหลังผู้ชาย หน้า 36)

ผู้ชายอาจมอบหมายให้บุคคลอื่น เช่น เพื่อน ญาติพี่น้อง หรือพนักงานในร้านอาหารเป็นตัวแทนเข้าไปบอกความรู้สึกภายในใจของตนที่มีต่อผู้หญิง เรียกว่า “นกด่อ” ซึ่งนักเขียนชายเชื่อว่าผู้หญิงไม่กล้าปฏิเสธความสัมพันธ์ของผู้ชายในลักษณะนี้ แต่มีข้อควรระวังคือบุคคลที่เข้าไปช่วยเหลือนั้นอาจเป็นผู้ที่เริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิงแทน เช่น

...วิธีที่ใช้แล้วเหมาะสมที่สุดก็คือวิธี “นกด่อ” ทำไม่ต้องนกด่อ ก็เพราะว่าเป็นวิธีที่เค้าจะปฏิเสธเรายากที่จะรู้จักกัน ก็เพราะเพื่อนหรือพี่น้องแนะนำให้แล้ว คนเรามันก็ต้องมีมารยาท เกรงใจผู้แนะนำในฐานะคนรู้จักกันตามธรรมเนียม ถูกใจไม่ถูกใจอย่างไรก็ต้องจำนั่งอยู่ด้วยเป็นระยะเวลาสักครู่หนึ่ง...แต่มุขนกด่อนี้ต้องระวังให้มาก เพราะเคยเห็นมาหลายคู่แล้วที่พี่พานกด่อมากเกินไป ตั้งแต่เบอร์โทรศัพท์ ยันคบหาพูดคุยเรียกว่าจะนั่งรอเค้าใส่พานมาประเคนให้อย่างเดียว ไปไปมามา มาไปไป นกด่อได้นกกินเองซะละมาก... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 94)

การขอหมายเลขโทรศัพท์เป็นวิธีการหนึ่งในการเริ่มต้นความสัมพันธ์ ผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายเข้าไปขอหมายเลขโทรศัพท์ของผู้หญิงด้วยตนเอง หรืออาจให้เพื่อนเข้าไปขอแทน ถ้าผู้หญิงรู้สึกชอบพอผู้ชายจะมอบหมายเลขโทรศัพท์ให้ทันที แต่ผู้หญิงบางคนยังสงวนท่าทีและกลัวถูกกล่าวประณามว่าเป็นคนใจง่าย จึงไม่มอบหมายเลขโทรศัพท์ให้ผู้ชาย นักเขียนหญิงเห็นว่าเมื่อผู้ชายได้หมายเลขโทรศัพท์แล้ว ก็ควรโทรศัพท์ไปหาผู้หญิงทันที เพื่อแสดงให้เห็นว่าต้องการคบหากับผู้หญิงอย่างจริงจัง หรืออาจส่งข้อความที่แสดงความห่วงใยไปให้ผู้หญิงก็ได้ เช่น

“แล้วถ้าผู้ชายอยากได้เบอร์ผู้หญิงแบบว่าไม่เคยรู้จักมาก่อน หรือไม่ได้มีโอกาสมอง ปึงกันอะไรแบบที่พูดมาทั้งหมดเนี่ยแหละต้องทำยังไง” จีบชายยัยข้อสงสัยของตนขึ้นไปอีกเพื่อเป็นวิทยาทานสำหรับผู้ชายทุกๆ คน

“ก็ต้องกล้าเข้ามาขอเลย” น้องฝนแนะนำตรงๆ “ถ้าชอบก็ให้ ไม่ชอบก็ไม่ให้แค่นี้จบ”

“แล้วที่ไม่ยอมให้เบอร์นี่ เพราะอายุเพื่อนที่ยืนอยู่ด้วยหรือเปล่า” จีบถามถึงความน่าจะเป็นที่ตนเองคิดอยู่ในใจ

“ไม่ใช่ค่ะ” น้องๆ รีบแย่งกันตอบเสียงขรม “เพราะกลัวว่าไอ้ผู้ชายคนนี้นั้นจะมามองเราเห็นเราเป็นคนง่าย ๆ มากกว่า ถึงแม้ในใจจะอยากให้เต็มที่อยู่แล้ว” น้องแพมสรุปขึ้นในตอนท้าย (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 42-43)

มาถึงเรื่องยอดฮิตติดชาร์ตความเปลี่ยนแปลงคือ เรื่องโทรศัพท์ แรกๆ โทรเข้าสายบ้าย่าก่ากลางดึก ก็ยังกระหน่ำโทรมาแบบไม่ขาดสาย อยากรู้ความเป็นไปในชีวิตผู้หญิงตลอดเวลา ตั้งแต่ลืมตาตื่น อยากรู้ไปหมดว่าทำอะไรอยู่ ตื่นก็โหมงจ๊ะ กินข้าวกับอะไร ใสชุดอะไรไปทำงานเนี่ย เป็นไรรถติดมั๊ย กินข้าวกลางวันที่ไหน กับอะไร ทำงานสนุกมั๊ย เปื่อหรือเปล่า เข้าห้องน้ำก็รีบจะกลับบ้านก้าวเท้าไหนออกจากที่ทำงาน กะพริบตากี่ครั้งต่อนาที หายใจสม่ำเสมอหรือเปล่า โอ้ย อยากได้ใครรู้ไปหมด... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 70-71)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้หญิงบางคนจะมอบหมายเลขโทรศัพท์ให้ผู้ชายทันที เมื่อผู้ชายเข้ามาของหมายเลขโทรศัพท์ของผู้หญิงด้วยตนเอง แต่ผู้หญิงบางคนก็ไม่กล้ามอบหมายเลขโทรศัพท์ของตนให้ผู้ชาย เพราะเกรงว่าจะถูกผู้ชายกล่าวตำหนิว่าเป็นผู้หญิงใจง่าย เป็นที่น่าสังเกตุว่าผู้ชายจะพยายามเอาอกเอาใจผู้หญิงด้วยการโทรศัพท์ไปพูดคุยแค่ช่วงระยะแรกที่เริ่มสานสัมพันธ์กับผู้หญิง

การพูดคุยสนทนาเป็นวิธีการที่ใช้เริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิง เรื่องราวที่ผู้ชายมักนำมาพูดคุย ได้แก่ เรื่องตลก เรื่องงาน เรื่องเรียน และเรื่องส่วนตัว ประเด็นที่ผู้ชายไม่ควรนำมาพูดคุยกับผู้หญิง คือ ใ้อวดความสามารถของตน ความรักและเหตุผลที่ยุติสัมพันธ์กับคนรักในอดีต และเรื่องลามก ในการสนทนาครั้งแรก ผู้ชายอาจพูดจาหยอกล้อและออกอ้อนผู้หญิง เพราะต้องการสร้างความคุ้นเคยและความน่าเชื่อถือมากขึ้น นักเขียนชายกล่าวว่าผู้ชายควรวางตัวเป็นผู้ฟังและผู้สรุปบทสนทนา และไม่ควรพูดสอดแทรกในขณะที่ผู้หญิงกำลังดำเนินการสนทนา เพื่อให้ผู้หญิงเกิดความประทับใจในตัวผู้ชายมากขึ้น นอกจากนี้ บทสนทนาครั้งแรกที่ผู้ชายพูดคุยกับผู้หญิงนั้นจะส่งผลต่อการสานสัมพันธ์ในอนาคตด้วย เช่น

...เพราะลองถ้าผู้หญิงมากันทั้งกลุ่มแบบนี้ เป็นอันว่าวันนั้นคุณคงไม่ค่อยจะ
ได้พูดกับหวานใจของคุณสักเท่าไร...วิธีแก้ก็คือนั่งยิ้มอย่างเดียว หรือคอย
ฟังสิ่งที่เค้าพูดว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร ถ้าเราพอจะมีความรู้ในเรื่องนี้บ้างก็คอย
เสริมความเห็นเป็นระยะๆ พอดูงาม แต่อย่าพยายามเสริมความเห็นจู้จี้จ้าน
เข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องที่เป็นส่วนตัวของผู้หญิงมากนัก เพราะครั้งแรกๆ จะดู
ไม่งาม พูดง่าย ๆ ก็คือ “เสือก” หรือชอบไปยุ่งกับเรื่องของชาวบ้านโดยที่เค้า
ไม่ได้ชักชวนนั่นเอง... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 102)

จากตัวอย่างจะพบว่าในการพบปะกันครั้งแรก ผู้หญิงอาจจะชักชวนเพื่อน
ไปด้วย ทำให้ผู้ชายไม่ได้พูดคุยกับผู้หญิงมากนัก เพราะการพูดแทรกบทสนทนาของผู้หญิง อาจ
ส่งผลให้ผู้ชายถูกตำหนิได้ เมื่อผู้ชายได้พูดคุยกับผู้หญิงจนรู้สึกสนิทสนมกันพอสมควรแล้ว ผู้ชาย
อาจพาผู้หญิงไปรับประทานอาหารนอกบ้าน และจะเป็นฝ่ายจ่ายค่าอาหารเพื่อแสดงความมีน้ำใจ
การรับประทานอาหารมีข้อดี คือ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีโอกาสพูดคุยและศึกษาลักษณะนิสัยของ
กันและกันมากขึ้น เช่น

เหตุเพราะผู้ชายต้องการสร้างความประทับใจให้ตรงจริงที่เกี่ยวกับผู้หญิง
ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ เลยจัดการจัดแจงแสดงความแมนเพอร์เฟกต์ก็ทุก
ท่วงท่าและลีลา ด้วยการพาผู้หญิงไปกินข้าว ณ สถานที่สุดหรู ดูดี มีสไตล์
เก๋ไก๋ ไร้เทียมทาน ซึ่งบางครั้งคุณผู้ชายอาจไม่เคยไปรับประทานอาหารมาก่อนก็
เป็นได้

กินข้าวกันครั้งแรกๆ อากาการจี๊จะคะขา มันจะมาเป็นระลอก อาหารอร่อย
หรือไม่ มีอยากใคร่จะรู้ เพราะมัวแต่ดูหน้า จีบมือ เขี่ยขากันอยู่นั้นแหละ
กินข้าวหรือเปล่าไม่รู้ รู้แต่ว่าแต่ละมือกินเวลาไปไปหลายชั่วโมง... (เมื่อไหร่
ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 31,33)

จากตัวอย่างพบว่าผู้ชายจะทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อให้ผู้หญิงเกิดความ
ประทับใจในช่วงเริ่มต้นความสัมพันธ์ ผู้ชายอาจชักชวนผู้หญิงไปรับประทานอาหารในร้านอาหาร
ราคาแพง และจะใช้ระยะเวลาในการรับประทานอาหาร เนื่องจากพูดคุยและศึกษานิสัยของ
ฝ่ายตรงข้ามในขณะรับประทานอาหารด้วย

ในอดีตผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอนไม่ให้เห็นแสดงอารมณ์และความรู้สึกของตนต่อหน้าผู้อื่น และไม่ควรเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อน เพราะอาจถูกคนรอบข้างกล่าวตำหนิ แต่ในปัจจุบันค่านิยมแบบดั้งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น จึงกล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนต่อเพศตรงข้าม และกล้าเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อน โดยพยายามดึงดูดความสนใจของผู้ชายด้วยการสร้างภาพลักษณ์ภายนอกให้โดดเด่นและเป็นที่น่าสนใจกว่าผู้หญิงคนอื่น วิธีนี้เรียกว่า “การเฟลิร์ท” (Flirt) ซึ่งมีหลากหลายลักษณะ เช่น การตม้มน้ำส้ม การทำผ้าเช็ดหน้าตก การเล่นมายากล การแสดงท่าที่เป็นมิตร และการแต่งกาย นอกจากนี้ ผู้หญิงส่วนใหญ่เลือกคบหาผู้ชายโดยคำนึงถึงลักษณะนิสัยของผู้ชายเป็นหลัก เช่น

ผู้หญิงบางคนเฟลิร์ทโดยการแต่งตัว เธอเลือกใส่ชุดสีแดงไปงานปาร์ตี้ แทนที่จะใส่ชุดดำแบบชาวบ้านร้านช่องเขาทำกัน เหตุผลนะหรือ
 “เห็นผู้หญิงชุดแดงคนนั้นมั๊ย”
 “อืม ดูดีนะ เข้าไปแลกนามบัตรหน่อยดีมั๊ย” ว่าแล้วสองหนุ่มหล่อก็กู้ชู้ชวนกันเดินตรงไปแนะนำตัว พร้อมกับทำความรู้จัก (บันทึกผู้ชาย 12)

ทุกครั้งที่ได้เดินเข้าไปนั่งในร้านอาหารหรือผับ แล้วเห็นโต๊ะด้านข้างว่าง ดิฉันจะจัดการหยิบที่เขี่ยบุหรี่จากโต๊ะที่ว่างนั้นมาไว้ที่โต๊ะของตัวเอง... แล้วเอากะดาษทิชชูไปไว้ที่โต๊ะนั้นแทน รอสักพักเมื่อโต๊ะด้านข้างมีคนเดินเข้ามา หากโชคดีในกลุ่มนั้นเผอิญมีหนุ่มหนึ่งเข้าตากรรมการ เราย่อมมีสิทธิและเสียงเต็มทีที่จะว่า

“ขอโทษนะคะ ดิฉันขอกระดาษทิชชูหน่อยได้ไหม”

และร้อยทั้งร้อย ผู้ชายส่วนใหญ่มักสูบบุหรี่ ถ้าเขาทำท่าเหมือนกำลังมองหาอะไรบางอย่างละก็ เราก็อีกนั่นละที่มีสิทธิเอื้อนเอ่ย

“คุณกำลังหาสิ่งนี้อยู่ใช่ไหม” ว่าแล้วก็หยิบที่เขี่ยบุหรี่ที่ลงทูนหยิบมาวางไว้บนโต๊ะตัวเองส่งให้เขา (บันทึกผู้ชาย หน้า 120-121)

ผู้หญิงยังมีกลวิธีการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายอีกหลายรูปแบบ เช่น การแอบมองและการส่งยิ้มให้ผู้ชายจากใจจริง ถ้าผู้ชายสนใจผู้หญิงเช่นเดียว กันก็จะแสดงปฏิกิริยาตอบสนององกลับมา เช่น

อายส์คอนแทคส์ ดิฉันเลือกใช้สูตรสำเร็จขั้นพื้นฐาน ที่ได้ผลมาแล้ว แต่อยากตีเพิ่มเติมให้อีกนิด (ดิฉันเป็นครูที่ไม่หวังวิชา) คือทุกครั้งที่ขาย หนุ่มหันมาสบตา นอกจากสายตาทิ่มองแล้ว เรายังต้องสไมล์ด้วยหัวใจ บริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้ดูเหมือนกับเธอกำลัง “จิก” เจอไม่ตายนี้แล้ว ใครล่ะจะไม่หันมาสบตากันบ่อยๆ... (บันทึกผู้ชาย หน้า 136-137)

ผู้หญิงบางคนอาจเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยการมอบหมายให้เพื่อนเข้าไปขอยืมเลขโทรศัพท์ของผู้ชาย หรือเพื่อนอาจนำหมายเลขโทรศัพท์ของผู้หญิงไปมอบให้ผู้ชาย หรือผู้หญิงอาจเข้าไปขอยืมเลขโทรศัพท์ของผู้ชายด้วยตนเอง อีกทั้งเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปพูดคุยกับผู้ชาย และอาจจะนัดพบปะหรือชักชวนผู้ชายออกไปเที่ยวด้วยกัน เพราะต้องการศึกษาลักษณะนิสัยของผู้ชายให้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น เช่น

“คือถ้าเข้ามาแล้วพูดจาดูๆ ก็ให้” ปรายบอก “แต่ส่วนมากพอไปถึงไปปิ้งมา เตียวพวกเพื่อนๆ ที่น่ารักของเราจะไปจัดการให้เองแหละ”

“...พอเค้าเข้ามาก็เริ่มพูดคุย ถ้ามไปถามมา เตียวใครซักคนก็ต้องพูดถึงเบอร์โทรศัพท์ที่ขึ้นมาเองแหละ ไม่เราก้เค้า แต่ผู้หญิงคนที่ปิ้งอยู่ หมายถึงพวกเรา นะ คนที่ชอบมักจะได้เป็นคนขอเองหรือก เพราะมันชิน”

“แต่รับประกันว่าต้องมีเพื่อนๆ ใครซักคนต้องจัดการให้แน่นอน” น้องฝน ส้าทบอย่างมั่นใจ (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 40-41)

จากตัวอย่างจะพบว่าเพื่อนจะเป็นฝ่ายคอยช่วยเหลือผู้หญิงในการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม เพราะผู้หญิงอาจจะรู้สึกเขินอายในการเข้าไปขอยืมเลขโทรศัพท์ของผู้ชายที่ตนหลงรัก ขณะที่ผู้หญิงบางคนอาจแสดงความรักหรือความพึงพอใจต่อเพศตรงข้าม ด้วยการซื้อสิ่งของหรือเขียนจดหมายบอกความในใจ เช่น

นี่ก็ใกล้เทศกาลคริสต์มาสแล้ว ดิฉันควรต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ว่าแล้วจึงออกไปซื้อของขวัญเป็นหีบเพลงแสนสวยสีชมพูหวานแหวว มีตุ๊กตาชายหญิง ยืนต้นรำอยู่ด้านใน ดิฉันจัดการห่อกระดาษของขวัญอย่างสวยงามด้วยตนเอง อ้อ! ก่อนห่อ แอบใส่จดหมายเขียนกลอนรักพร้อมชื่อและเบอร์โทรศัพท์ลงไปด้วย (บันทึกผู้ชาย หน้า 58)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชาย ด้วยวิธีการหลายรูปแบบ เช่น การขอยืมเลขโทรศัพท์ของผู้ชายด้วยตนเองหรือมอบหมายให้ผู้อื่นเข้าไปขอแทน ผู้หญิงเป็นฝ่ายโทรศัพท์ไปพูดคุย ขอนัดพบหรือชักชวนผู้ชายให้ออกไปเที่ยวด้วยกัน ผู้หญิงอาจรู้สึกเขินอายในระยะแรกที่เริ่มต้นความสัมพันธ์ จึงมอบของขวัญ เขียนจดหมายบอกความในใจ แอบมองและส่งยิ้มให้ผู้ชายซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้ทราบปฏิกิริยาของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิงโดยทันที ถ้าผู้ชายพึงพอใจในตัวผู้หญิงจะมีปฏิกิริยาตอบกลับด้วยการจ้องมองและส่งยิ้มให้เช่นเดียวกัน วิธีเริ่มต้นความสัมพันธ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น กล้าแสดงออก และเป็นฝ่ายเริ่มความสัมพันธ์กับผู้ชาย นอกจากนี้ ผู้หญิงที่เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชาย ควรทำตัวให้ดูโดดเด่นกว่าผู้อื่นด้วยการแต่งกาย การเล่นมายากล หรือการแสดงท่าที่เป็นมิตร ซึ่งจะทำให้ผู้หญิงเป็นที่น่าสนใจในสายตาของผู้ชาย และทำให้การเริ่มต้นความสัมพันธ์เป็นไปอย่างง่ายดาย

ค่านิยมและทัศนคติการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิงและผู้ชายสรุปว่า โดยปกติผู้ชายจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิงก่อน โดยพิจารณาจากรูปลักษณ์ภายนอกที่สวยงามเป็นลำดับแรก รองลงมา คือ ลักษณะนิสัยที่คล้ายคลึงกับผู้ชาย และสถานภาพทางสังคมที่ทัดเทียมหรือด้อยกว่าผู้ชาย ขณะที่นักเขียนชายบางส่วนให้ความสำคัญกับลักษณะนิสัยมากกว่าคุณสมบัติด้านอื่น เนื่องจากการคบหาผู้หญิงที่มีลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกับตน จะไม่เกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งในการใช้ชีวิตร่วมกัน ในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศเพิ่มขึ้น ผู้หญิงจึงกล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนต่อเพศตรงข้าม และเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชาย โดยให้ความสำคัญกับลักษณะนิสัยของผู้ชายเป็นหลัก วิธีการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของผู้หญิงและผู้ชายมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ การจ้องมอง การส่งสายตา การขอยืมเลขโทรศัพท์ การพูดคุย การไปเที่ยว หรือการรับประทานอาหารนอกบ้าน เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะแรกของการเริ่มต้นความสัมพันธ์ ผู้ชายจะทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อให้ผู้หญิงที่ตนรักมีความสุข ขณะที่ผู้หญิงบางคนยังคงยึดติดกับค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิมที่ผู้หญิงควรรักษาวลสงวนตัวและไม่ควรเปิดเผยความรู้สึกของตนต่อเพศตรงข้าม ฉะนั้น ผู้หญิงจึงยังรู้สึกเขินอายและอาจเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยการมอบของขวัญหรือการเขียนจดหมายบอกความในใจ นอกจากนี้ ผู้หญิงที่เป็นฝ่ายเข้าไปเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนจะต้องทำตัวให้ดูโดดเด่น เพราะผู้ชายเลือกที่จะเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่มีความน่าสนใจและความโดดเด่น

3.2 เนื้อหาเกี่ยวกับความรัก

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าส่วนหนึ่งกล่าวถึงลักษณะความรักที่แตกต่างกันของผู้หญิงและผู้ชาย โดยความรักของผู้หญิงเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ผู้หญิงรักผู้ชายด้วยหัวใจ เป็นความรักที่บริสุทธิ์ ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้คนรัก และคาดหวังให้คนรักมีความสุข ดังเช่นความรักของภรรยาและแม่ที่มีต่อครอบครัว สามี และลูก ความรักในลักษณะนี้เป็นความรักที่ปราศจากเงื่อนไขและไม่หวังผลตอบแทน เช่น

วันพระที่ผ่านมา เธอพูดถึงสามีของเธอให้ผมฟัง ผมนั่งพนมมือฟังอย่างศรัทธาในความรักของเธอ

“หนูรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับแฟนหนู เขาจะไปมีใครที่ไหนหนูไม่สนใจ ขอให้เขากลับมานอนที่บ้านก็พอใจแล้ว ใครจะด่าจะว่ายังไงมันก็เรื่องของคนอื่น หนูชอบของหนู แบบนี้มันผิวดระเบียบสังคมนตรีไหน” (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 22)

“ความรู้สึกของผู้หญิงนะ ของ เมีย แม้ฉันแต่งงานใหม่แล้ว แต่ฉันก็ยังรักเธออยู่ ที่ฉันมาช่วยเธอในครั้งนี้ เพราะความรักของลูกผู้หญิงที่ไม่มีวันลืมผิวเก่าของตน ฉันต้องการให้เธอพ้นทุกข์โศกจากการเป็นหม่า เมื่อฉันช่วยเธอได้ ฉันก็หมดหน้าที่แล้วกลับไปอยู่กับสามี” (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 136)

จากตัวอย่างจะพบว่าภรรยาพร้อมให้อภัยและให้โอกาสสามีที่กระทำผิดปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสมอ ถึงแม้ว่าสามีและภรรยาจะหย่าร้างกันแล้ว แต่ภรรยาก็ยังคงรักสามีไม่เปลี่ยนแปลงและคอยช่วยเหลือสามีตลอด เพราะต้องการให้สามีมีความสุข ซึ่งตอกย้ำให้เห็นว่าความรักของผู้หญิง คือ การเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อชายคนรัก และความสุขสูงสุดในชีวิตของผู้หญิง คือ การได้รับความรักหรือการยอมรับในฐานะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของผู้ชาย และการที่เมื่อผู้หญิงทุ่มเทความรักหมดหัวใจให้ผู้ชาย เมื่อต้องยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายรู้สึกเจ็บปวดและผิดหวังอย่างมาก มีเพียงนักเขียนหญิงที่กล่าวให้กำลังใจผู้หญิงที่ถูกทอดทิ้งว่าผู้หญิงควรรักและเห็นคุณค่าของตนเองให้มาก เพราะไม่มีผู้ชายคนใดที่จะเสียสละเพื่อผู้หญิงอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ผู้หญิงส่วนหนึ่งยังถวิลหาความรักอันแสนหวานและรอคอยชายในอุดมคติ และเมื่อมีโอกาสได้สานสัมพันธ์กับผู้ชาย ก็มักจะวางแผนการใช้ชีวิตคู่ในอนาคต เช่น

ผู้หญิงหลายคนมักตกหลุมรักผู้ชายที่ยังไม่มีตัวตน แถมเป็นคนขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ไม่รู้ หรือไม่กี่ไปอยู่หลับหูหลับตาที่ไหนก็ไม่ทราบได้ จะอยู่เกาะใต้ หรือไล่ไปทางเหนือก็เหลือที่จะคาดเดา เพราะเขาคือใคร ขนาดเงายังไม่เคยเห็น แต่ผู้หญิงก็คิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่จะเกิดมาเพื่อตัวเอง เพื่อบรรเลงเพลงรักของเราสองให้กึกก้องไปทั่วท้องฟ้า

คุณเชื่อเรื่องเนื้อคู่หรือ Soul Mate บ้างไหม ไม่ว่าจะอยู่ขอบฟ้าเขาเขียว เราทั้งคู่ก็จะได้มาเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแน่นอน ถึงแม้คุณจะต้องนั่งรอ นอนรอ แล้วรอเล่า เขาก็ยังไม่มาซะที แต่ชีวิตนี้ก็พอมีหวังว่า “สักวัน” เขาต้องมาอยู่ตรงหน้าเนี่ยแหละ (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 85)

ตัวอย่างข้างต้นความรักของผู้หญิงเป็นความรักที่พบได้ในภาพยนตร์หรือนวนิยายรักหวานซึ่งมากกว่าในชีวิตประจำวันซึ่งตอนจบจะลงเอยด้วยความสุขเสมอ ภาพมายาคติเกี่ยวกับความรักในลักษณะนี้จะเน้นให้หนุ่มสาวรอคอยเนื้อคู่ที่โชคชะตาเป็นผู้กำหนดมาให้ แท้จริงแล้วการใช้ชีวิตคู่กับคนที่เป็เนื้อคู่ก็อาจเกิดความขัดแย้งและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของกันและกันได้ ในที่สุดก็อาจต้องเลิกกันไป เนื่องจากผู้ชายเป็นเพศที่รักอิสระและนิยมแสวงหาความแปลกใหม่อยู่เสมอ ฉะนั้น ความรักของผู้ชายจึงมีลักษณะไม่คงที่และเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าของนักเขียนชายกล่าวถึงความรักของผู้ชายในลักษณะที่ผู้ชายจะรู้สึกรักขึ้นมา และหลงใหลผู้หญิงอย่างมากในช่วงที่เริ่มต้นความสัมพันธ์ แต่เมื่อคบหาดูใจกันไประยะหนึ่ง ผู้ชายมีความรักน้อยลงและเริ่มเบื่อผู้หญิง เช่น

...อำนาจของความหลงใหลบวกกับฮอร์โมนสารพัดชนิดที่หลังไหลออกมาในร่างกายช่วงแรกที่พบกัน มีพลังมากพอที่จะสะกดให้ผู้ชายนึกว่ารัก แต่ความรักในช่วงแรกชนิดนี้ ให้เปรียบเทียบกับเป็นเหมือนนมสดที่ยังไม่ได้พาสเจอร์ไรซ์คือทั้งสด อร่อย หวานมัน แต่มีวันหมดอายุ...

เวลาที่พอจะวัดได้ว่าผู้ชายนั้นรักผู้หญิงจริงหรือยังน่าจะเริ่มนับได้ตั้งแต่ว่าหลังจากมี Sex กันแล้วไปประมาณ 3-4 เดือน ในช่วงเวลานี้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายจะเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น นิสัยที่ทำเป็นประจำหรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่าสันดานจะแสดงโผล่ออกมาให้เห็นทั้งคู่... (หักหลังผู้ชาย หน้า 140-141)

จากตัวอย่างจะพบว่าความรักของผู้ชายมีลักษณะไม่คงที่และสามารถเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับนมสดที่มีรสชาติดีและหอมอร่อย แต่ก็มีวันหมดอายุ ความรักของผู้ชายจะหวานชื่นอยู่แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ตลอดไป และเนื่องจากสังคมไทยยังยึดถือระบบชายเป็นใหญ่ ผู้ชายจึงครอบงำผู้หญิงด้วยมายาคติความรักที่ให้คุณค่าผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ขณะเดียวกันนักเขียนชายเห็นว่ารักแท้ของผู้ชายจะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนรักและใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมา ระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งทั้งคู่จะแสดงลักษณะนิสัยที่แท้จริงของตนออกมา ถ้าแต่ละฝ่ายยอมรับนิสัยของกันและกันได้ ก็จะทำให้ใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกันได้อย่างยาวนาน

นอกจากนี้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวร้าวยังกล่าวถึงรูปแบบความรัก ได้แก่ รักในวัยเยาว์ (Puppy Love) กับรักแรกพบ (Love at first sight) ความรักในวัยเยาว์ของผู้หญิงและผู้ชายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงสมัยเรียนชั้นประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา ผู้หญิงจะจดจำความรักครั้งแรกของตนได้เป็นอย่างดี ขณะที่ผู้ชายจะไม่จดจำประสบการณ์ความรักครั้งแรกของตน เช่น

ผู้ชายที่เป็นรักแรกมักจะเป็นที่จดจำ ประทับจิตตรึงใจไม่รู้คลาย มักเจอช่วงวัยเรียนมัธยม แต่ถ้าใครเกิดสปาร์คติดเร็ว จะเจอช่วงประถมก็พอไหว เค้าคนนั้นจะเป็นคนที่เราเฝ้าแอบมองเข้า สาย บ่าย เย็น แอบส่งสายตาไปให้ แอบเอาขนมไปไว้ใต้โต๊ะ...นี่หากได้เอื้อนเอ่ยจ๊วจ๊วจากตอบโต้กันแล้วไซ้รั หัวใจแทบหลุดกระเด็นกระดอนออกมา

เมื่อความรักแบบลูกหมา (Puppy Love) จบลงด้วยการแยกย้ายสถานศึกษา... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 102-103)

“ลืมนไปแล้วเหมือนกัน” กริตพยักหน้าตอบตามตรง “นี่ถ้าไม่พุดขึ้นมา นี่ก็ไม่นึกว่าจะจำได้อีกนะ”

กริตทำท่าคิดนิดนึงก่อนตอบ “อ้อ ตอนนั้นอยู่มัธยม ตอน ม.3 ม.4 ก็จับกันเล่นๆ เป็นแฟนกันแบบเด็กๆ แล้วก็เลิกๆ กันไป แต่ไฉน! ผู้ชายไม่ใช่เรียสหรือกเรื่องแฟนคนแรก ส่วนมากถ้านานๆ แล้วลืมนไปจากใจหมดแล้วแหละ”

(หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 121)

จากตัวอย่างพบว่าผู้ชายไม่สามารถจดจำเรื่องราวหรือชื่อของผู้หญิงที่เป็นรักแรก เนื่องจากผู้ชายอายุน้อยและไม่ได้คิดจะคบหากับผู้หญิงอย่างจริงจัง ขณะที่ผู้หญิงจะจดจำเรื่องราวรักครั้งแรกได้เป็นอย่างดี และเมื่อเกิดความรักจะเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกของตน คอยแอบมองผู้ชายที่ตนหลงรัก แอบนำสิ่งของไปมอบให้ผู้ชาย เพื่อฝันถึงชายหนุ่มที่ตนหลงรัก และถ้ามีโอกาสพูดคุยกับผู้ชายจะทำให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก นอกจากนี้ ความรักที่ในวัยเยาว์มักจะเป็นความรักที่ไม่สมหวัง เนื่องจากแต่ละคนต้องแยกย้ายไปศึกษาต่อในระดับสูง และทัศนคติเกี่ยวกับความรักของเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

รักแรกพบ (Love at first sight) เป็นความรักอีกรูปแบบหนึ่งที่ส่วนใหญ่ มักจะเกิดขึ้นเมื่อผู้หญิงและผู้ชายเกิดความประทับใจและรู้สึกหลงรักเพศตรงข้ามเพียงพบหน้ากันเป็นครั้งแรก ผู้หญิงและผู้ชายบางคนเชื่อว่ารักแรกพบเป็นสิ่งที่โชคชะตากำหนด ขณะที่ผู้ชายบางคนไม่เชื่อว่าการพบปะกันครั้งแรกจะก่อให้เกิดความรัก แต่เป็นแค่ความหลงใหลในรูปลักษณ์ภายนอกมากกว่า เช่น

...สำหรับพวกเราผู้ชายเลยนะ ในที่นี้มีใครเชื่อบ้างในเรื่องของความรัก เอาแบบรักแรกพบนะ เจอกันครั้งแรกแล้วรักเลย หรือ Love at first sight” ก็เคาะภาษาฝรั่งตบท้ายตามสไตล์นักเรียนนอก

“อ้อนี่แสดงว่าพวกมึง สามารถเห็นหน้าคน เห็นหุ่นแล้ว ใ้ไฮ Love อะไรอย่างนี้ได้เลย” ก็ยังคงเถียงต่อไป

“มันก็คงไม่ถึงขนาดนั้น” พี่ต้อรีบออกตัว “มันอาจจะมีการบึ้งอะไรกันด้วยคำพูด หรืออะไรซักอย่าง เป็นการประทับใจครั้งแรก หรือเขาเรียกว่า First Impression แต่เป็นไปในทางดีนะไม่ใช่ทางไม่ดี เอาแบบบางทีแค่มอง คุ้ยแป็บเดียวก็เหมือนกับว่าเราหาคนแบบนี่มาตั้งนานแล้ว บางคนเขาจะเรียกว่าพรหมลิขิต หรืออะไรแบบนี้ พี่เชื่อนะ”

“แต่ยังงัยถ้าแปลตรงตามตัวแล้ว จริงๆ ผมก็ว่ามันอาจจะมีนะ ใ้รักแรกพบเนี่ย” จีบเหยยสวนขึ้นมา

“เหมือนกับเปลี่ยนความคิดตัวเองในครั้งแรก มันน่าจะเป็นอารมณ์อิงไปในทาง Sex มากกว่า” (หักหลังผู้ชาย หน้า 20-22)

“เมื่อก็เธอเห็นผู้ชายคนที่เดินผ่านไปไหม ขึ้นอยากเจอเค้าอีกครั้ง” ดิฉันตาลอยฝันค้าง

อนิจจา งานเลิกแล้วก็ยังไม่มีแม่แต่เงาของแม็ก ดิฉันตัวชา ไร้ซึ่งความรู้สึก (แต่ยังมีสติสัมปชัญญะ) เหตุใดผู้ชายที่เพียงแค่เดินผ่านถึงได้มีอิทธิพลต่อดิฉันถึงเพียงนี้

“แม็กๆๆๆๆๆ” พิโธธัง ทำไมดิฉันท่องแต่ชื่อ “แม็ก” โดยไม่มีโอกาสได้พูดคุยหรือทำความรู้จัก ไม่รู้จะต้องท่องและสวดมนต์ภาวนาไปอีกนานสักเพียงไร ถึงจะมีโอกาสได้พบเจอ เอาละ เป็นไงเป็นกัน ในชาตินี้ดิฉันต้องเจอเขาให้ได้ หรือว่านี่คือ Love at first sight... (ปั่นผู้ชาย หน้า 55-56)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่านักเขียนชายบางคนเชื่อว่ารักแรกพบเป็นสิ่งที่พรหมลิขิตดลบันดาลให้คนสองคนรักกันเพียงแค่พบกันครั้งแรก ทั้งที่แต่ละคนมีพื้นฐานครอบครัวและลักษณะนิสัยต่างกัน เนื่องจากผู้หญิงเป็นเพศที่มีอารมณ์อ่อนไหวและตกหลุมรักได้ง่าย ฉะนั้นเพียงแค่พบผู้ชายที่ตนชื่นชอบเพียงครั้งเดียว ก็รู้สึกหลงรักทันทีและจดจำชื่อของผู้ชายได้อย่างแม่นยำ และพยายามหาโอกาสพบผู้ชายที่ชื่นชอบ ขณะที่นักเขียนชายบางคนไม่เชื่อเรื่องรักแรกพบ โดยเห็นว่าเป็นเพียงความหลงใหลช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับความรักสะท้อนให้เห็นอำนาจของผู้ชายที่มีเหนือผู้หญิง ความรักของผู้หญิงมีลักษณะเป็นความรักทางเดียว ผู้หญิงรักผู้ชายด้วยหัวใจและทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้ผู้ชาย โดยไม่หวังผลตอบแทน เมื่อถูกทอดทิ้งจึงรู้สึกผิดหวังและเสียใจมาก อีกทั้งผู้หญิงยังใฝ่ฝันถึงความรักอันแสนหวานและเนื้อคู่ของตน ผู้หญิงจะจดจำเรื่องราวเกี่ยวกับรักครั้งแรกได้เป็นอย่างดี ส่วนความรักของผู้ชายจะมีลักษณะเปลี่ยนแปลงและไม่คงที่ ความสัมพันธ์จะหวานชื่นในช่วงแรกที่สานสัมพันธ์กับผู้หญิง แต่เมื่อคบหาดูใจไประยะเวลาหนึ่งจะรู้สึกเบื่อผู้หญิง ผู้ชายจะรู้สึกรักผู้หญิงหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง จะเห็นว่าความรักของผู้ชายเป็นความรักที่เห็นแก่ตัว นอกจากนี้ นักเขียนชายบางคนเชื่อในเรื่องรักแรกพบเห็นว่าเป็นสิ่งที่โชคชะตากำหนด ขณะที่ผู้ชายบางคนไม่เชื่อเรื่องรักแรกพบ โดยกล่าวว่า เป็นเพียงอารมณ์หลงใหลช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นและไม่ใช่ว่าความรักที่แท้จริง จะเห็นว่าความรักของผู้ชายเป็นความรักที่เห็นแก่ตัว และตั้งอยู่บนพื้นฐานความพึงพอใจของผู้ชายเป็นหลัก ขณะที่ผู้หญิงจะทุ่มเทความรักให้กับผู้ชายจนหมดหัวใจ โดยไม่คำนึงถึงตนเอง

3.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสด

แนวคิดตะวันตกแบบดั้งเดิมมองว่าสาวโสดที่ไม่ได้แต่งงานเป็นคนผิดปกติ ร่างกายไม่ได้ใช้ประโยชน์ และไม่ได้สร้างคุณค่าให้แก่สังคม เพราะไม่ได้ทำหน้าที่สืบวงศ์ตระกูล (เปี่ยมสุข เมนะเศวต, 2547 : 163) สอดคล้องกับค่านิยมของสังคมไทยในอดีตที่พ่อแม่มักอบรมสั่งสอนให้ลูกสาวรับผิดชอบงานบ้านและงานครัว มีกิริยามารยาทเรียบร้อย ประพฤติตนเป็นกุลสตรี รักนวลสงวนตัว รอให้ผู้ชายเป็นฝ่ายเข้ามาขอแต่งงาน หรือรอให้พ่อแม่จับคู่มดลูกชน (กัญญารัตน์ สุดสะอาด, 2545: 1) ดังนั้นผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงานจึงหมดประโยชน์ในสายตาของสังคม โดยเฉพาะผู้หญิงที่อายุมากกว่าสามสิบปี เช่น

และคำถามที่หยาบคาย ฟังแล้วแสบงูที่สุดของผู้หญิง อายุขึ้นเลขสามคือ
 “เมื่อไหร่จะแต่งงานล่ะ”
 “เมื่อไหร่จะแจกการ์ดล่ะ”
 ...ผู้หญิงจึงมักมีคำถามมากมายผุดขึ้นในสมองอันน้อยนิดอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน
 “เค้าจะเอาชั้นจริงมั้ยน้ำ หรือจะได้แล้วทิ้ง”
 “ชั้นมีอะไรไม่เหมาะสมหรือเปล่า ทั้งๆ ที่ชั้นขาว สวย รวย ใจขนาดนี้”
 “เค้าจะยังรักชั้นอยู่มั้ยเนี่ย เอ๊ะ หรือมีหญิงอื่น”
 “หรือ หรือ หรือว่า มันเป็นเกย์!!!” (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาว
 อังคาร หน้า 57-58)

หญิงโสดอย่างเราๆ ซึ่งวัยใกล้เลข 3 นี้ต้องมีชีวิตอยู่อย่างประหวั้นพรันพริ้ง ขนาดไหนนะคุณ กลัวเหลือเกินที่จะต้องเป็นโสดไปตลอดชีวิต กลัวเหลือเกินที่จะถูกใครค่อนแคะว่าเป็นสาวแก่ กลัวเหลือเกินที่จะไปดูหนึ่งคนเดียวในวันเสาร์ แล้วถูกมองด้วยสายตาที่เห็นใจและถูกตั้งคำถามไปพร้อมๆ กันว่า “โถมาคนเดียว น่าสงสารจัง ไม่มีใคร (เอา) มาด้วยหรอ...” (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 133-134)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าผู้หญิงโสดในปัจจุบันยังคงต้องการแต่งงานมีครอบครัวเหมือนกับผู้หญิงคนอื่น และมักถูกคนรอบข้าง เช่น พ่อแม่ หรือเพื่อนพุดน้อมน้ำให้แต่งงาน ซึ่งสร้างความกดดันให้ผู้หญิงเกิดความกังวลและความเครียด ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อการครองตนเป็นโสดและมักกล่าวโทษตนเองว่ามีข้อบกพร่อง จึงไม่มีผู้ชายมาขอแต่งงานและ

การถูกล้อเลียนว่าอยู่บน “คานทอง” หรือ “สาวแก่” ทำให้ผู้หญิงเกิดความกังวลว่าอาจขาดเพื่อน
คู่คิดและเกิดความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยว

เนื้อหาบางส่วนในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ากล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้
ผู้หญิงเลือกครองตนเป็นโสดมากกว่าแต่งงาน เพราะผู้ชายอาจเป็นพวกรักร่วมเพศ ฉะนั้น จึงไม่
ต้องการแต่งงานมีครอบครัว และผู้ชายส่วนใหญ่มักไม่เลือกคู่ครองที่มีการศึกษาสูงกว่าตน เพราะ
เกรงว่าตนเองจะมีฐานะด้อยกว่าผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้นและสามารถทำงาน
นอกบ้านหาเลี้ยงตนเอง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านเศรษฐกิจและตั้งมาตรฐาน
คู่ครองของตนไว้สูง ถ้าผู้หญิงไม่พบผู้ชายที่ดีกว่าตน ก็จะเลือกอยู่เป็นโสดมากกว่าตัดสินใจ
แต่งงาน เช่น

จากรุ่นพี่หรือเพื่อนที่แอบมองเพราะเค้าช่างเล่นกีฬาเด่น เรียนดี ไม่มีเมา ไม่
เอาบಾಯมุข แถมบุคลิกนิ่งขริ่ม แต่มาหงายท้องตึงภายหลังว่าเป็นตุ๊ด ก็ทำ
เอาทูดอยู่เหมือนกัน เมื่อโดดเข้ามาในสนามชีวิตจริง สังคมของการทำงาน
ช่างกว้างใหญ่antik หลายคนอาจเห็นผู้ชายเหมือนผักปลาในตลาดไท ย่าน
รังสิต เลือกไปทิ้งไปแบบไม่เสียดาย แถมช่วงไหนเดินไปเจอผลไม้สีส้ม
ลองก็เอามาแซมไว้พอเป็นระยะๆ เพราะตัวเล็กมีมากมาย ไม่ตายก็พอหา
ใหม่ได้ (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 103)

นอกจากนี้ ค่านิยม แนวคิด และการดำเนินชีวิตแบบตะวันตกยังมีอิทธิพล
ต่อผู้หญิงไทยอย่างมาก เช่น ค่านิยมการใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ทำให้ผู้หญิงหลายคน
เลือกจะครองตนเป็นโสด เพราะเมื่อเกิดปัญหาจนถึงขั้นเลิกก็จะไม่มีข้อผูกมัดทางกฎหมาย และ
ปัจจุบันค่านิยมในการเลือกคู่ครองเปลี่ยนไป ผู้หญิงมีอิสระในการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง อีกทั้ง
ผู้หญิงบางคนเคยผิดหวังในความรักหรือพบเห็นความล้มเหลวจากการใช้ชีวิตคู่ของผู้อื่น จึงไม่
กล้าเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายอีก นอกจากนี้ ผู้หญิงยังกลัวว่าตนเองจะมีภาวะเพิ่มขึ้นหลังจาก
การแต่งงาน เนื่องจากผู้หญิงถูกคาดหวังให้รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลสามี และเลี้ยงลูก ฉะนั้น
ผู้หญิงที่มีค่านิยมเหล่านี้จึงเลือกที่จะครองตนเป็นโสด เช่น

ในด้านความรัก ผู้หญิงสวยมักมีผู้ชายมาตอม เพ็ญพรผ่านความรักที่มักทำ
ให้เธอปวดหัวทั้งนั้น เธอไขว่คว้าหาความอบอุ่นในชีวิตที่ได้ขาดหายไป แต่

ผู้ชายที่ผ่านมามันไม่ใช่คำตอบในโจทย์ของความรักเธอเลย ทุกวันนี้จึงเลือกที่จะอยู่กับตัวเองและเธอก็รู้สึกว่ามีความสุขดีเหมือนกัน

“เลิกเพราะเค้ากลัวพี่ตอนเด็กๆ คิดว่าเป็นผี เพราะพี่ชอบลุกขึ้นมาทำงานตอนกลางคืน ทำเสียงก็อ๊กๆ แก๊กๆ เค้ากลัวทุกครั้ง”

“บางคนก็ขี้ร้อน พี่ชี้หนาว ตอนเด็กๆ พี่ก็ถูกไปปิดแอร์ เค้าก็ลุกมาเปิดใหม่ ปิดๆ เปิดๆ กันทั้งคืน เอ้อ! บางคนนอนกรนด้วยนะ ปวดหัวมาก”

ทุกวันนี้เพ็ญพรยังทำงานศิลปะที่เธอรัก ด้วยการเปิดแกลลอรี่ในแบบที่เธอชอบ เพนท์ภาพดอกไม้ลงบนเสื้อ กางเกงและกลับมาวาดภาพอีกครั้ง...

(ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 95-97)

จากตัวอย่างจะพบว่าผู้หญิงโสดอายุมากเลือกที่จะอยู่คนเดียวมากกว่ามีครอบครัว เพราะเคยผิดหวังจากการใช้ชีวิตคู่และเป็นฝ่ายต้องปรับตัวเข้าหาสามี ทำให้เธอไม่ต้องการเริ่มต้นมีความรักครั้งใหม่และการใช้ชีวิตโสด ทำให้ผู้หญิงมีเวลาทำกิจกรรมหรืองานที่ชื่นชอบ เช่น การเขียนหนังสือ การทำงานศิลปะ นอกจากนี้ นักเขียนหญิงมีทัศนคติในด้านบวกและสนับสนุนให้ผู้หญิงครองตนเป็นโสด เพราะผู้หญิงโสดในปัจจุบันมีความสามารถทัดเทียมชาย มีโอกาสเลือกสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชาย ถ้ายังไม่พบเจอผู้ชายที่มีคุณสมบัติที่ดีกว่าตน ก็อาจเลือกครองตนเป็นโสด อีกทั้งผู้ชายในปัจจุบันไม่ชอบผู้หญิงเก่งหรือมีความสามารถมากกว่าผู้ชาย เพราะเกรงว่าตนจะมีฐานะด้อยกว่าผู้หญิง เช่น

น่านแหละคิดไปเรื่อยๆ หยุดเถอะ ไม่ต้องคิดแล้วค่ะ ดูดี ๆ สิว่ามีผู้หญิงอีกตั้งเยอะแยะที่ไม่แต่งงาน เพราะถ้าเค้าไม่ยอมแต่ง การที่คุณคบกับใครไม่ได้ นาน หรืออะไรก็ตาม อาจเพราะหนึ่งคุณยังไม่เจอคนที่ใช่ สองคุณอาจเป็นคนเก่งมากนะคะ แต่คุณไม่รู้ตัว พวกผู้ชายนะไม่ค่อยถูกใจกับผู้หญิงเก่งๆ หรอกค่ะ พวกเค้ารู้สึกว่าเค้าอยู่ไม่ได้แล้ว เกิดปมด้อยนะ หรือไม่งั้น สามคุณลองถามตัวเองดูดี ๆ สิคะว่า เวลาคุณอยู่กับพวกผู้ชายพวกนั้นนะ คุณเองก็ไม่ได้มีความสุขเลยรีเปลา เพราะพวกนั้นยังไม่ Qualify ไล่ละ คุณต้องได้ผู้ชายดีกว่านั้น... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 193)

การที่ผู้หญิงโสดนำตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว จะพบว่าตนเองรู้สึกโดดเดี่ยว และอ้างว้าง นักเขียนหญิงแสดงทัศนคติในด้านบวก โดยมองว่าการครองตนเป็นโสด ทำให้ผู้หญิงมีอิสระในการตัดสินใจ มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ตามความชอบของตน

และมีความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ขณะที่การแต่งงานอาจลงเอยด้วยการหย่าร้าง เพราะผู้หญิงไม่มีความสุขในการใช้ชีวิตคู่ นอกจากนี้ ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสด และการดำเนินชีวิตของผู้หญิงไทย ในปัจจุบันได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกผ่านสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ เช่น

ดิฉันเพิ่งกลับจากการดูหนังรอบดึก คนเดียว ตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นสัปดาห์ว่าจะไปดู Bridget Jones's Diary ที่ใครๆ ก็พูดถึง...

หลังจากได้ไปชมหนังเรื่องนี้แล้ว ถ้าคุณเป็นสาวโสดที่ไปดูหนังเรื่องนี้คนเดียว ย่อมรู้สึกมากเป็นพิเศษกับเพลงที่เป็นฉากเปิดเรื่อง ดิฉันดูฉากนี้แล้วรู้สึกซัดใจไม่น้อย ทำไมนะหรือ ผู้หญิงเรานี้จะอยู่เฉยๆ คนเดียวไม่ได้เลยหรือ จำเป็นไหมที่เราต้องการใครสักคน เช่น ผู้ชาย มาทำให้เราสนุกกับชีวิตมากขึ้น...

ดิฉันนี่ไปถึง วิคตอเรีย เซฟเวิร์ธ เทคโนโลยีไบโตัวจริงจากนิยายเรื่อง Single White E-mail ของนักเขียนสาวชาวออสเตรเลีย เจสสิก้า อัดมส์...

วิกตอเรีย เซฟเวิร์ธ เป็นสาวโสดที่ซ้ารักมานับครั้งไม่ถ้วน เธอเปลี่ยนทรงผมทุกๆ ครั้งที่เปลี่ยนผู้ชาย ไม่ใช่เธอเป็นสาวเจ้าเสน่ห์สุด Flirt หรือกวนๆ แต่ไม่รู้ทำไมมักมีเหตุให้ต้องร้างลาไปทุกที...

...และวิกตอเรีย เซฟเวิร์ธ ก็คือบริดเจ็ต โจนส์ ในโลกไซเบอร์ พวกเธอหวังและฝันจะมีความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน รักยืนยงจนชั่วฟ้าดินสลาย ทั้งคู่ต่างก็หลงใหลเคลิบเคลิ้มไปกับมายาคติที่ว่าสักวันหนึ่ง (แต่ขออย่าให้อายุเกินเลข 3 นะ เจ้าประคูน) ชายในฝันของพวกเขาจะปรากฏกายขึ้น พร้อมกับพกพาของขวัญต่างๆ ทั้งหล่อ รวย ยิ้มสวย มีลีลารักยอดเยี่ยม เข้ามาเสนอรักแท้ให้กับตัว (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 133-136)

จากตัวอย่างจะพบว่าภาพยนตร์และหนังสือได้สะท้อนวัฒนธรรม แนวคิด ทัศนคติ และวิถีการดำเนินชีวิตของผู้หญิงโสดวัยทำงานที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง และประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานระดับเดียวกับผู้ชาย แต่ก็ยังรู้สึกโดดเดี่ยวและต้องการชายหนุ่มมาคอยให้กำลังใจหรือดูแลยามท้อแท้ สาวโสดส่วนใหญ่ไม่ฝันที่จะมีความสัมพันธ์อย่างยาวนานกับชายคนรักรูปร่างหน้าตาดี สุภาพ รวย มีกิจการงานมั่นคง และมีความรักที่แท้จริง แต่การเริ่มต้นความสัมพันธ์โดยพิจารณาแต่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกนั้น ทำให้สาวโสดต้องพบกับความผิดหวัง

หลายครั้ง เพราะผู้ชายในอุดมคติที่มีรูปร่างหน้าตาดีนั้นจึงเป็นแค่เพียงจินตนาการของผู้หญิง แท้จริงแล้วความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายจะยืนยาวได้นั้นต้องมีองค์ประกอบด้านลักษณะนิสัย ด้วย

ขณะเดียวกันค่านิยมเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสดของผู้ชายกลับปรากฏในลักษณะที่ตรงกันข้าม ถึงแม้ว่าผู้ชายอายุมากจะครองตนเป็นโสด แต่ผู้ชายก็ไม่ได้รับแรงกดดันจากสังคมและคนรอบข้างในการแต่งงานหรือมีครอบครัว ผู้ชายโสดมักถูกมองว่าเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่ยังมองหา “ศรีภรรยา” สาเหตุที่ผู้ชายครองตนเป็นโสดอาจมาจากปัจจัยความไม่มั่นคงในด้านการเงิน ไม่ต้องการให้ผู้หญิงมาใช้ชีวิตคู่ด้วยความยากลำบาก และยังคงต้องการความก้าวหน้าในอาชีพการงาน จึงไม่ยอมรับภาระเลี้ยงดูผู้หญิงหลังแต่งงาน เช่น

ในวัยที่ใกล้เคียงกัน ผู้ชายวัยสามสิบหลายคน อาจยังไม่คิดมีครอบครัวเป็นเรื่องเป็นราว หลายรายบอกยังไม่พร้อม ยังเก็บเงินสร้างครอบครัวเป็นเรื่องเป็นราว หลายรายบอกยังไม่พร้อม ยังเก็บเงินสร้างฐานะอยู่ บางคนบอกไม่พร้อมด้านจิตใจ พอจะได้เป็นหัวหน้าครอบครัว ใจมันสั่นระรัวแปลกๆ ยังไม่สามารถรับผิดชอบชีวิตใครได้ขนาดนั้น แค่ตัวเองยังดูแลไม่ค่อยรอดเลย... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 58)

ค่านิยม และทัศนคติเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสดสรุปว่าปัจจุบันผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมครองตนเป็นโสด เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ ผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้น ค่านิยมการอยู่ก่อนแต่งงาน การกำหนดคุณสมบัติของผู้ชายที่เป็นคู่ครองไว้สูง และเคยล้มเหลวจากการใช้ชีวิตคู่ นักเขียนหญิงบางคนยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิมและมีทัศนคติในด้านลบต่อการครองตนเป็นโสด โดยรู้สึกหวาดระแวงและกลัวต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและไร้เพื่อนคู่คิดเมื่อแก่ตัวลง ขณะที่นักเขียนหญิงอีกส่วนพยายามชี้แจงให้เห็นข้อดีของการครองตนเป็นโสด ซึ่งผู้หญิงสามารถทำกิจกรรมหรืองานที่ตนชื่นชอบและมีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงาน การที่ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อการครองตนเป็นโสดเป็นผลจากการที่สื่อมักจะนำเสนอภาพผู้หญิงโสดในลักษณะดั้งเดิมที่แสวงหาความรัก รอคอยจะได้พบชายในฝัน และรู้สึกโดดเดี่ยวเมื่ออยู่ตามลำพัง ขณะที่ผู้ชายโสดจะไม่ได้รับแรงกดดันจากสังคมและคนรอบข้างให้แต่งงานมีครอบครัว ผู้ชายโสดมักจะอ้างว่าไม่ต้องการแต่งงาน เพราะฐานะการเงินของตนยังไม่มั่นคง ต้องการความก้าวหน้าในอาชีพการงาน และไม่ต้องการรับภาระเลี้ยงดูผู้หญิง จะเห็นว่าคำอธิบายการครองตนเป็นโสดของผู้ชายส่วนใหญ่เป็นไปในทางบวก เป็นแง่ดีเกี่ยวกับหน้าที่การงานและฐานะ ต่างจากผู้หญิงที่ถูกชี้ชัด

ว่าการเป็นโสดเป็นสิ่งที่น่าอับอายและแสดงถึงความอ้างว้าง โดดเดี่ยว ถึงแม้ว่าจะมีคำอธิบายที่ดีมารองรับก็ตาม สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมเชิงซ้อนเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสดในสังคมไทยได้อย่างชัดเจน

3.4 เนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งงาน

ค่านิยมการแต่งงานในอดีตผู้หญิงที่แต่งงานและมีลูกจะเป็นผู้หญิงที่มีชีวิตสมบูรณ์ ฉะนั้น การแต่งงานจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตลูกผู้หญิง ผู้หญิงส่วนใหญ่จะแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย โดยมีผู้ใหญ่เป็นฝ่ายแนะนำให้ชายหญิงรู้จักกัน ทั้งคู่จะคบหาดูใจกันเป็นระยะเวลานานก่อนจะตัดสินใจแต่งงาน แต่ในปัจจุบันค่านิยมเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากผู้หญิงมีบทบาทและสถานภาพสูงขึ้น ผู้หญิงจึงมีโอกาสตัดสินใจเกี่ยวกับการแต่งงานและการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง เช่น

“สมัยนี้มันไม่ค่อยเหมือนสมัยก่อนนะ ถ้าจะให้พูดเปรียบเทียบกัน” เหน่งเพิ่มเติมความคิดเห็นขึ้นมา “คนสมัยก่อนแต่งงานกันเร็วจะตาย สิบเจ็ดสิบแปด ก็แต่งงานแล้วก็มี คราวนี้จะให้เก็บชังไว้มันก็ง่าย แล้วยังต้องให้ผู้ใหญ่จัดหาให้ ต้องมีแม่สื่อแม่ชัก แต่สมัยนี้ผู้หญิงกว่าจะแต่งงาน บางคนก็ปาเข้าไปยี่สิบเจ็ด ยี่สิบแปด เกือบสามสิบ แถมยังต้องหาแฟนเอาเอง และยังต้องแข่งกับผู้หญิงอื่นอีกไม่รู้จะกี่คน ถ้าจะให้หมั้วแต่รอๆ แล้วเกิดหัวขึ้นมา ซาตินี้ก็หมดกัน ผลอยๆ ต้องไปรอหาเอาใหม่ซาติน้ำ แล้วจะได้รีเปล่ายังไม่รู้เลย” เหน่งพูดขุ่ไว้อย่างมีคติ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 41)

ผู้หญิงจะเลือกคู่ครองที่มีสถานภาพสูงกว่าตนเองและมีฐานะร่ำรวย ถ้าผู้หญิงแต่งงานกับผู้ชายที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าตน อาจถูกคนรอบข้างดูถูกได้ เช่น

ข่าวการแต่งงานระหว่าง “คุณป๋วย” ภรรยาทิพย์ นาคหิรัญกนก อดีตนางสาวไทยและนางงามจักรวาล กับมหาเศรษฐีชาวอเมริกัน ชื่อว่านายเฮิร์บ ไช่มอนที่ข่าวว่ามีรายได้ตกปีละไม่น้อยกว่า 300 กว่าล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือราว 15,000 ล้านบาท ก็เป็นข่าวที่ “น่าแสดงความยินดี” กันพอสมควร พูดง่าย ๆ ว่าถ้าหากมองคร่าว ๆ จากข่าวที่ว่า อะไรต่าง ๆ ก็ดูจะ “สมน้ำสมเนื้อ” อยู่พอสมควร แม้ว่าจะในขณะที่ยังคิดจะทำการสมรส คุณป๋วยของเราอายุอานามก็คงปาเข้าไปประมาณ 34 ปีเข้าไปแล้ว แต่เครดิตของ

ความเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในจักรวาลเมื่อหลายปีที่แล้ว ก็ดูกลมกลืนกับ
ฐานอะภิมหาเศรษฐีหมื่นล้านที่อยู่ในวัย 57 ปีอย่างนายเอิร์บ ไชมอน อยู่ไม่
น้อย (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 154)

นอกจากนี้ ผู้หญิงและผู้ชายในปัจจุบันนิยมอยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยไม่
แต่งงานเป็นจำนวนมาก เช่น

“แล้วทำยังไงคะ ผู้ชายถึงอยากจะแต่งงานด้วย” ปรายยังก้มหน้าก้มตาถาม
คำถามอีกข้อหนึ่ง ที่ตนเองจดมาเตรียมถามไว้อย่างชะมัดเขม้น
“ห้อง” พี่โจโพล่งขึ้นมาแทนเสร็จสรรพ
“ผู้ชายถ้าอยู่ไปนานๆ แล้วยังไม่ทำอะไรเร่งรัด แล้วมันก็จะไม่คิดอะไรหรอก”
พี่โจสาธยายต่อ “มันก็อยู่ไปเรื่อยๆ สบายๆ”
“เป็นไปได้” หนุ่มๆ พักหน้ายอมรับ “ถ้าบอกว่าผู้ใหญ่ถาม หรือพ่อแม่ถาม
มา แล้วพูดเป็นทำนองเร่งรัด”
“แต่เราก็ต้องดูความพร้อมของผู้ชายด้วยนะว่าเค้าพร้อมรึเปล่า” ก็ที่ตั้ง
ข้อสังเกตขึ้นมาอีกข้อหนึ่ง “ไม่ใช่ว่าเค้ายังไม่มึงงานมีการ แล้วมากดดัน
เพราะตอนผู้หญิงเริ่มเป็นแฟนกับใคร ก็คงยังไม่คิดอะไรไปไกลถึงขนาดนั้น
แต่ถ้าดูแล้วว่ามันเลี้ยงดูได้แน่นอนเนี่ยอันนี้ก็เริ่มกดดันได้แล้ว” ก็แนะนำ
(หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 179-180)

แล้วผู้ชายเค้าคิดเรื่องแต่งงานกันเมื่อไหร่
ก็: ไม่มี แล้วแต่บางคน ใ้พวกที่ถูกเลี้ยงมาแบบสูตรสำเร็จมาวาวๆ อะ ก็
อาจจะมีพ่อแม่มาบอก อย่างเพื่อนพี่บางคนเค้าก็ไม่ได้คิด พ่อแม่บอก เอ๊ย
อายุเท่านี้แล้ว คบกับน้องคนนี้นี่มา 2 ปี 3 ปีแล้ว จะเอาไง เค้าก็โอเค แล้วแต่
จิบ: สักพักนึงผู้ชายก็อยู่เรื่อยๆ ก็โอเค บางทีกรณีผู้หญิงท้อง อาจจะต้องแต่ง
ถ้าพ่อแม่ผู้หญิงไม่ยอมนะ ก็ต้องแต่ง ตัวผู้หญิงก็เหมือนกันรบเร้าจนเราไม่
ไหว เราอ้างว่าไม่พร้อมก็ไม่ได้ เพราะทุกอย่างแม่งพร้อมหมด เค้าก็ต้องแต่ง
แต่จะเกิดขึ้นกับผู้ชายเอง คิดว่ายาก (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 167)

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่ต้องการแต่งงาน โดยอ้าง
ว่าไม่ต้องการรับภาระเพิ่มขึ้นหลังจากแต่งงาน ขาดความพร้อมด้านฐานะทางเศรษฐกิจ ต้องการ

ความก้าวหน้าในอาชีพการงาน และต้องการใช้ชีวิตสดใสต่อไปเรื่อยๆ แต่ถ้าผู้หญิงตั้งครมภ์และ ญาติผู้ใหญ่เร่งรัด ก็อาจทำให้ผู้ชายตัดสินใจแต่งงาน ในปัจจุบันผู้หญิงและผู้ชายจำนวนมากมี แนวโน้มที่จะอยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยไม่แต่งงาน ข้อดีของการใช้ชีวิตคู่โดยไม่แต่งงานว่า ทั้งคู่มี อิสระเสรีในการใช้ชีวิตคู่ ส่วนการแต่งงานหรือการจดทะเบียนสมรสไม่ได้เป็นหลักประกันที่ทำให้ ชีวิตคู่อยู่รอดยืนยาว สอดคล้องกับมุมมองความรักของซีโมน เดอ โบวัวร์ ที่กล่าวว่า เธอกับสามีใช้ ชีวิตคู่อยู่ด้วยกันโดยมีอิสระ เสรีภาพ และความเสมอภาค ตลอดจนมีความจริงใจต่อกัน ทำให้เธอ กับสามีไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเธอ ฉะนั้นเธอกับสามีจึงครองคู่อยู่ด้วยกันมานาน กว่า 40 ปี ขณะที่ผู้หญิงบางส่วนยังคงยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิมที่ว่า การแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญ ที่สุดของชีวิตผู้หญิง และการแต่งงานจะต้องคำนึงถึงสถานภาพทางสังคมของคู่สมรสด้วย

ค่านิยม และทัศนคติเกี่ยวกับการแต่งงานสรุปว่าในปัจจุบันผู้หญิงและ ผู้ชายส่วนหนึ่งไม่ให้ความสำคัญกับการแต่งงานเหมือนเช่นในอดีต และยึดถือค่านิยมการอยู่กิน กันฉันสามีภรรยา ก่อนแต่งงาน สาเหตุผู้ชายไม่ต้องการแต่งงาน เพราะไม่ต้องการรับภาระในการ เลี้ยงดูผู้หญิง ไม่มีความพร้อมด้านฐานะทางเศรษฐกิจ และต้องการครองตนเป็นโสด ขณะเดียวกัน ปัจจัยที่ทำให้ผู้ชายแต่งงานกับผู้หญิง คือ การตั้งครมภ์ของผู้หญิง พ่อแม่บังคับให้แต่งงานกัน หรือ ผู้หญิงมีอำนาจบารมีที่ช่วยให้ผู้ชายก้าวหน้าในอาชีพการงาน ขณะที่ผู้หญิงบางคนยังคงให้ ความสำคัญกับการแต่งงานมีครอบครัว ผู้หญิงเลือกแต่งงานกับผู้ชายที่มีสถานภาพทางสังคม เช่น หน้าที่การงาน หรือฐานะทางเศรษฐกิจสูงกว่าตน เพราะถ้าผู้หญิงแต่งงานกับผู้ชายที่มีสถานภาพ ต่ำกว่า จะถูกสังคมกล่าวตำหนิได้ จะเห็นว่าค่านิยมการอยู่กินกันฉันสามีภรรยา ก่อนแต่งงานหรือ การอยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยไม่แต่งงานสะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีอิสระและเสรีภาพทางเพศ เพิ่มมากขึ้น

1.5 เนื้อหาเกี่ยวกับการยุติความสัมพันธ์

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าส่วนหนึ่งกล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ ทำให้ผู้หญิงและผู้ชายตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ เนื่องจากผู้หญิงไม่สามารถอดทนต่อพฤติกรรม เจ้าชู้หรือนอกใจภรรยาไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงอื่น เช่น

“คือเอาจากที่กูเคยเจอเลยนะ” ก็พูดเอาเรื่องของตัวเองเคยเจอมาเป็น บรรทัดฐาน “แทบทุกคู่ถ้าเกิดไม่ได้ไปเรียนด้วยกัน พอไปแล้วสักพักก็จะเริ่ม ห่างๆ กันไป แรกๆ ก็จะไม่หวานเหววคืออยู่หรือก เดี่ยวโทร เดี่ยว E-mail แต่พอ

หลังๆ เริ่มค่อยๆ หายไปแล้ว เพราะอะไรไม่รู้มัย เพราะชีวิตมันเริ่มเปลี่ยนไปไง เปลี่ยนสังคม เปลี่ยนสถานที่ เปลี่ยนกิจวัตรประจำวันทุกอย่าง เวลาเช้าของประเทศเค้า กลายเป็นเวลาบ่ายของเราค่าของเรา เวลาที่จะคุยกันก็มีน้อยลง แต่เจอคนใหม่ๆ เยอะขึ้น...แต่พอสักพักเป็นเดือนก็เริ่มเหงา ตามสันดานผู้ชายก็เริ่มจะออกไปหาอะไรใหม่ๆ เกะกะแทะโลมบ้าง แต่ในใจก็คิดนะว่า ยังรักแฟนอยู่ นี่แค่คบเล่นๆ เดี่ยวก็กลับไปหาแฟน แต่ไปๆ มาๆ ก็เห็นเลย เกิดกันทุกคู่... (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 35-36)

เสียงคนรับสายไม่ใช่เพทายของดิฉันแน่ๆ ก็แหม ฮัลโหลนั่นออกแนวหวานนี่คะ

ในใจคิด ยัยผู้หญิงนั่นต้องเป็นแฟนเก่าเอิร์ฮิสเตสที่เคยคบ และบอกว่าแยกทางกันแล้วแน่ๆ แต่ไหงยังมาอยู่กับเพทาย ชายในฝันของดิฉันที่บ้าน ดิฉันมีติดารักสามเส้าของอีตาเพทายไว้ตรงนั้น ด้วยไม่ชอบคนโลเล เปลี่ยนกลับไปกลับมา... (ปิ่นหัวผู้ชาย หน้า 191)

จากตัวอย่างจะพบว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย คือ พฤติกรรมเจ้าชู้หรือการนอกใจคนรักของผู้ชาย ตัวอย่างเช่น ขณะที่คบหากับหญิงคนรักก็ยังคงดำเนินความสัมพันธ์กับอดีตคนรัก หรือไปศึกษาต่อต่างประเทศก็มักจะเริ่มต้นสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น ทั้งที่ตนเองมีคนรักอยู่แล้ว นักเขียนชายกล่าวแนะนำว่า ก่อนที่ผู้หญิงและผู้ชายจะตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ควรคำนึงถึงช่วงเวลาที่มีความสุขร่วมกัน และพยายามปรับความเข้าใจหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเข้าหากันก่อน

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าส่วนหนึ่งกล่าวถึงสาเหตุที่ผู้ชายต้องการยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะผู้หญิงไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ซึ่งผู้ชายส่วนใหญ่มักจะใช้เป็นข้ออ้างในการขอยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิง นอกจากนี้ผู้หญิงอาจมีลักษณะทางชีววิทยาหรือพฤติกรรมไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย เช่น

...ถ้าผู้หญิง Conservative มาก ไม่ได้ขี้ไม่ได้มีอะไรกับเธอง่ายๆ ถึงแม้เธอจะดี อันนั้นก็คือเรา อันนั้นไม่ใช่ Target อีกสักพักก็จะเลิกละ อีกสักพักเราก็ต้องเลิกกัน... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 150)

“แต่ประเด็นของพี่ใจก็น่าคิดนะ” จี๊บบุดสนับสนุนขึ้นมา “เพราะถ้าเกิดมีแฟนมาทั้งชีวิตแล้ว โดนทิ้งแบบเดือนเดียวตลอดเลย คราวนี้นั้นมันต้องลองมองย้อนกลับมาดูตัวเองแล้วว่า เรามีข้อตรงไหนที่ผู้ชายไม่ชอบ ที่ผู้ชายรับไม่ได้ อาจจะเป็นเพราะว่าขี้หึงมากๆ จนเกินไป หรือบางที่เกี่ยวกับร่างกาย เช่น ตัวเหม็น อะไรเหม็นทำนองนี้ เฮ้ย! อย่าเพิ่งหัวเราะนะไว้ย” จี๊บบอยวายขึ้นมา เมื่อเห็นทุกคนหัวเราะก๊ากก (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 49-50)

จากตัวอย่างพบว่าสาเหตุที่ผู้ชายยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างและไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย ขณะเดียวกันผู้หญิงที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ก็อาจทำให้ผู้ชายเป็นฝ่ายขอยุติความสัมพันธ์ กรณีเช่นนี้สะท้อนให้เห็นค่านิยมทางเพศที่ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งผู้ชายมักเป็นฝ่ายขอยุติความสัมพันธ์ โดยอ้างว่าเป็นความผิดของผู้หญิงที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย และมีลักษณะนิสัยหรือรสนิยมทางเพศที่ผู้ชายไม่พึงพอใจ

ผู้หญิงบางคนเรียกกร้อง ความสนใจจากผู้ชาย ด้วยการขู่จะกระทำอัตวินิบาตกรรมหรือทำร้ายร่างกายตนเอง ซึ่งวิธีนี้ทำให้ผู้ชายเกิดความรู้สึกหวาดกลัวและไม่ต้องการสานสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะเกรงว่าตนเองอาจถูกทำร้ายได้ เช่น

“ไม่ต้องถึงขนาดฆ่าตัวตายหรอก” จี๊บบว่า “เอาแค่คนที่ทำร้ายตัวเอง กรีดขง กรีดแขน ผู้ชายถ้ารู้ก็ไม่ค่อยอยากจะทำด้วยแล้ว เพราะอะไรรู้มั๊ย เพราะคนที่กล้าฆ่าตัวตายนั้นรับรองว่า สามารถหนีมาได้คนอื่นไปด้วยก็ได้ ถ้าใครดันไปยุ่งด้วยแล้วมีปัญหา แล้วเค้าจะฆ่าใครถ้าไม่ฆ่าเรา ดังนั้นแนะนำเลยว่า ผู้ชายไม่ค่อยกล้ายุ่งด้วยหรอกกับคนที่มีประวัติอย่างนี้ แผลอๆ ผิดใจแม่เงี้ยเบาๆ” จี๊บบุดพลางทำท่าสยอง “แล้วมีใครเคยเจอบ้าง” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 23-24)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าเมื่อไรก็ตามที่ผู้หญิงเรียกกร้องความสนใจด้วยวิธีการทำร้ายตนเองในลักษณะนี้ ผู้ชายจะขอยุติความสัมพันธ์โดยทันที เพราะเกรงว่าผู้หญิงอาจทำร้ายผู้ชายได้ในอนาคต และนักเขียนชายเห็นว่าผู้หญิงต้องการข่มขู่ให้ผู้ชายเกิดความกลัวและต้องการเรียกกร้องความสนใจจากผู้ชาย

เนื่องจากผู้หญิงในปัจจุบันมีความรู้ความสามารถและมีอาชีพการงานทัดเทียมชาย ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายเหมือนเช่นในอดีต ซึ่งอาจทำให้ผู้ชายรู้สึกที่ตัวเองมีฐานะด้อยกว่าผู้หญิงและไม่สามารถดูแลผู้หญิงได้ เช่น

...ข้อสำคัญอีกประการคือ ถ้าเราเป็นสวามัน เราเก่งมีปัญญาดูแลตัวเองเลี้ยงตัวได้เนี่ย ไล่พวกนี้มันขาดความมั่นใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เผลอๆ จะมาพาลเลิกกะเราอีก เพราะหาว่ากอดต้นบ้างละ เราเก่งจนมันรู้สึกว่ามันไม่ดีพอไม่คู่ควรกับเราบ้างละ บางรายก็หาว่าเราจะไม่เห็นจำเป็นต้องมีมันอยู่ในชีวิตก็ได้ ก็เราเก่งออกซะแบบนี้ อยู่ด้วยแล้วเลยรู้สึกไร้ค่า เอาเข้าไป บางทีก็ใช้คำหยาบๆ อย่างกลัวว่าจะดูแลเราไม่ดีพอ เราควรจะเจอผู้ชายดีๆ ที่ดูแลเราได้มากกว่ามัน ก็จริงของมันนะ ก็มันนะไม่มีค่าพอ งั้นเราจะรออะไรอยู่ละ รีบไปให้ห่างไล่ผู้ชายพวกนี้กันเถอะ (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 89-90)

จากตัวอย่างข้างต้นนักเขียนหญิงเห็นว่าผู้หญิงควรยุติความสัมพันธ์กับผู้ชายที่มักหาข้ออ้างในการยุติความสัมพันธ์ด้วยการกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของผู้หญิง

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับการยุติความสัมพันธ์พบว่าสรุปว่าสาเหตุสำคัญที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายขอยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย เนื่องจากผู้ชายมีพฤติกรรมเจ้าชู้ และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงหลายคนในเวลาเดียวกัน ส่วนผู้ชายขอยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น ผู้หญิงไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย หรือมีลักษณะทางชีววิทยาบกพร่อง เช่น ร่างกายมีกลิ่นเหม็น และมีพฤติกรรมที่ทำให้ผู้ชายเกิดความไม่พึงพอใจ เช่น การหึงหวงมากเกินไป การขู่ทำร้ายตนเอง และมีความสามารถหรือสถานภาพสูงกว่าผู้ชาย อาจกล่าวได้ว่าการขอยุติความสัมพันธ์ของผู้ชายสะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง ซึ่งผู้ชายหาข้ออ้างในการขอยุติความสัมพันธ์โดยกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของผู้หญิง

4. ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์

มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เช่น พรหมจรรย์ การเปิดเผยเรื่องเพศ ความต้องการทางเพศ ทัศนคติทางเพศ ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

4.1 เนื้อหาเกี่ยวกับพรหมจรรย์

ปัจจุบันวัฒนธรรมตะวันตกและการเรียกร้องสิทธิสตรีมีอิทธิพลต่อค่านิยม และทัศนคติเกี่ยวกับพรหมจรรย์อย่างมาก ปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น กล้าแสดงความรักในที่สาธารณะ ไม่ได้ยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งแสดงคุณค่า “ลูกผู้หญิง” อีกต่อไป ผู้หญิง ยึดถือค่านิยมอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน ฉะนั้น ผู้หญิงที่รักษาพรหมจรรย์ไว้เป็นระยะเวลา นานจะถูกมองว่าเป็นคนที่มีความผิดปกติ และผู้ชายไม่ต้องการสานสัมพันธ์ด้วย เช่น

...“อย่างถ้าจะให้ยกตัวอย่างว่าผู้ชายอายุสามสิบกว่า ไปจีบผู้หญิงอายุ ไล่เลี่ยกันคือเกือบสามสิบ ถ้าจะให้ไปหวังว่าคงเป็นสาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง สำหรับในสมัยนี้นับว่าเป็นเรื่องยากเป็นเรื่องแปลก หรือถ้ามีจริงๆ ก็คงต้อง เป็นคนที่มีอะไรผิดปกติ ไม่น่าตา ก็รูปร่าง หรือนิสัยใจคอ อันนี้เป็น ความเห็นส่วนตัวของพี่นะ” พี่โจ้เปิดตัว... (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 12-13)

“คือผู้หญิงที่นับถือวัฒนธรรมเก่า เขาก็คิดว่าถ้าผู้หญิงไม่เคยมีอะไรมาก่อน จะเป็นผู้หญิงที่ดีหรืออะไรอย่างเนี่ย” พี่โจ้รับแย่งที่นั่งกลับมาพูดต่อ เพราะ กลัวลืมเรื่องที่พูดค้างไว้ “แต่สังคมเราทุกวันนี้มันเปลี่ยนไปเยอะแล้วไง ถ้า คุณไม่ยอม แต่คนอื่นอีกเป็นพันเป็นหมื่นเค้ายอม เรื่องอะไรเค้าจะมานั่ง เสียเวลาคบกับคุณไปเป็นปีๆ โดยไม่ได้อะไรล่ะ ผู้ชายอย่างมากที่สุดอง เดือนสามเดือน ถ้าไม่ได้อะไรก็ต้องเริ่มหาคนใหม่แล้ว...” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 39)

จากตัวอย่างจะพบว่าผู้หญิงในปัจจุบันยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย เพราะต้องการตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ผู้หญิงที่ไม่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับชาย คนรักจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่ผิดปกติ โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศ ซึ่ง ส่วนใหญ่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว เนื่องจากมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่อยู่ ภายใต้อาณัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ เช่น

...“เพราะเท่าที่พี่ประสบเจอมานะ ผู้หญิงที่ไปเรียนเมืองนอกเนี่ย โอกาสที่จะ เสียเนื้อเสียตัวมีสูง เกือบจะร้อยเปอร์เซ็นต์ ในกรณีที่เป็นคนสวยนะ”

...“เพราะการไปอยู่ที่โน่นนะ หนึ่งไกลหูไกลตาผู้ใหญ่ ทำอะไรไม่ต้องขอใคร และโอกาสต่างๆ มันมี ทั้งวัน บ้านเมืองมันก็เป็นใจ มีผับ มีบาร์ สว่างไสวกว่าบ้านเราเยอะ” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 31)

นอกจากนี้ ผู้ชายในปัจจุบันไม่ได้ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์อีกต่อไป เนื่องจากผู้หญิงที่ยังคงรักษาความบริสุทธิ์และไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์จนกว่าจะแต่งงานมีจำนวนน้อย เช่น

อิม ัจฉีก็ไม่มีใครว่าจะ Virgin (บริสุทธิ์) รีเปล่า

กิก: โอ้ยยยยยยย (ลากเสียงยาวมาก) ไปหาจากไหน น้องอ้อย ล้าปาก
สมัยนี้

จิบ: Virgin (บริสุทธิ์) ก็ไม่มันส์นะเนอะ (หัวเราะ)

กิก: ไม่แคร์ (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 162)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้ชายไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ของผู้หญิง เนื่องจากเชื่อว่าผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์จะตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายได้ดีกว่าผู้หญิงบริสุทธิ์ สะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายยังมีค่านิยมแบบดั้งเดิมที่ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ขณะเดียวกัน นักเขียนชายบางกลุ่มก็ยังยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิมที่ว่า พรหมจรรย์ของผู้หญิงเป็นสิ่งมีค่า ดังนั้นผู้หญิงที่หวงแหนพรหมจรรย์จึงอยู่ในฐานะ “ผู้หญิงดี” ที่ผู้ชายจะเลือกมาเป็นคู่อุปถัมภ์ เช่น

แนะนำว่าถ้ามีแฟนใหม่ ไม่ต้องบอกนะคะว่าเคยผ่านเรื่องนี้มาแล้ว มันไม่ถามก็ไม่ต้องบอก ถึงมันถามก็ไม่ต้องบอก อย่าได้ไปเชื่อเด็ดขาดไอ้ที่ว่ารับได้ๆ นะ ไม่รู้หรือว่ามันรับได้จริงปะ ถ้ารับได้จริงก็ดีไป ถ้าเจอพวกปากบอกได้ แต่ใจกูไม่อยู่แล้วละ ช่วยตายซัก เคยเจอพวกผู้ชายเงี้ยง่าสั่นคิด (ในหัวคงยัดนู่นไว้กันกลวงนะ เวลาคนเคาะจะได้ดูแน่นๆ) เอาเรื่องนี้ไปตั้งกระทู้ถามในพันทิพย์ คือถามแฟนว่าเคยรียัง บอกมาเถอะพี่รับได้ พี่ไม่ถือ พอเค้าบอกว่าเคยกับแฟนเก่าแค่คนเดียว มันบ้าไปเลยคะ ใจโง่งเนี่ยคิดต่อว่าเค้าเสียๆ หายๆ แต่ไม่ได้บอกเค้าตรงๆ นะ เอามาโพสต์ (Post) ขอความเห็นชาวบ้าน... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 124)

“โอ้! แต่ถ้าให้พูดกันถึงเรื่องนี้ละ พวกผู้ชายนี่แหละตัวดี” อาจารย์โจให้
ความเห็นในน้ำเสียงประชดประชันขึ้นมา

“ทำเป็นมาคุยกันว่า ต้องบริสุทธิ์อย่างโน้นอย่างนี้ แต่ ณ ตอนแรกที่ผู้ชายเจอ
ผู้หญิงตอนแรกนั้นนะ รับประกันว่าไม่มีใครคิดเรื่องนี้เลย อ้าว! ไม่ต้อง
หัวเราะ...” “ในหัวของทุกคนมีแต่คิดว่าอะไร? คิดว่ากูจะมีสิทธิ์ได้เค้ามั้ย?
กูมั้ยพวกผู้ชายก็มักจะทำแบบนี้ แต่พอได้เค้ไปซั๊กพัก เริ่มได้จนชินแล้ว
คราวนี้เอาละเริ่มจะมาคิดถึงความรักบริสุทธิ์ เอาโน้นนี่ขึ้นมาอ้อ ถ้าไม่บริสุทธิ์
แล้วจะดีพอที่จะแต่งงานด้วยมั้ย จะอายุเค้ามั้ย ทั้งๆ ที่ตอนแรกไม่เคยพูดถึง
เลยใช้มั้ย ใจพวกนี้นะทุเรศ” พี่โจกระแทกเสียงสรุปความเห็นตบท้ายแทน
เพศหญิงอย่างได้อารมณ์... (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 21-22)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้ชายบางส่วนยังคงให้ความสำคัญกับ
พรหมจรรย์และมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงที่ไม่รักษาวงศ์วานตัว ซึ่งค่านิยมและทัศนคติในด้าน
ลบเกี่ยวกับพรหมจรรย์นี้ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีน ซึ่งมองว่าความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นสิ่ง
พิเศษที่มีไว้ให้ผู้ชายเซซขมได้แค่เพียงครั้งเดียว ถ้าผู้หญิงสูญเสียพรหมจรรย์ไปแล้วจะไม่สามารถ
เรียกกลับคืนมาได้ และเนื่องจากสังคมไทยยอมรับนับถืออำนาจชายเป็นใหญ่ ดังนั้นค่านิยมต่างๆ
ในสังคมจึงเอื้อประโยชน์ให้ผู้ชายเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึงค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์ด้วย ดังจะเห็นได้
จากคำสอนจากวรรณคดีเรื่อง *กฤษณาสนน้องคำฉันท์* และ *สุภาวจิตสนนสตรี* ซึ่งผู้ประพันธ์
ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่ต้องการสั่งสอนให้ผู้หญิงรักษาวงศ์วานตัวและรักษาพรหมจรรย์ ผู้หญิงที่ดีควร
ประพฤติตนให้อยู่ภายในกรอบประเพณีที่สังคมกำหนด และไม่ปล่อยตัวปล่อยใจในเรื่องความรัก
มากเกินไป (คีน เฮ ซิน, 2543: 34-35 และ นิยะดา เหล่าสุนทร และคณะ, 2545: 91-143) ขณะ
เดียวกับผู้ชายบางส่วนกล่าวประณามผู้ชายที่ยังคงให้คุณค่ากับพรหมจรรย์ โดยมองว่าผู้ชายกลุ่ม
นี้เป็นพวกมือถือสาปากถือศีล ซึ่งมักบอกว่าตนเองยอมรับผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ได้
แต่ในใจลึกๆ และการแสดงออกยังคงแบ่งแยกหญิงดีและหญิงเลว (เปี่ยมสุข เมนะเศวต, 2547:
164) ในขณะที่ผู้ชายเริ่มต้นสานสัมพันธ์กับผู้หญิง เพียงเพราะความพึงพอใจในรูปลักษณ์
ภายนอกและความต้องการมีเพศสัมพันธ์ แต่ไม่ได้คำนึงถึงเรื่องพรหมจรรย์มาก่อน

มีเพียงนักเขียนหญิงเท่านั้นที่กล่าวให้กำลังใจผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทอดทิ้ง
หลังจากยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย โดยต้องการให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านบวกต่อตนเอง ไม่

ควรคิดว่าตนเองไร้ค่าเพียงแค่สูญเสียพรหมจรรย์ เนื่องจากคุณค่าของผู้หญิงไม่ได้ขึ้นอยู่กับพรหมจรรย์เพียงอย่างเดียว เช่น

...หากว่าผู้หญิงคนไหนเจอตัวเด็ดๆ ฉานชิงหามาเกิด ฟันแล้วทิ้งไป ทำให้เข้าใจ ทำให้เรารู้สึกไร้ค่า หยุดยเลย หยุดยคิดแบบนั้นเดี๋ยวนี้เลยคะ ระวังไว้เสมอว่า อย่าให้ใครมาทำให้ตัวเรารู้สึกไม่มีค่า เราทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง และคุณค่านี้จะคงอยู่กับเราเสมอและตลอดไป ไม่มีใครจะมาเอาไปจากเราได้ เราจะต้องเรียนรู้ที่จะรักและหวงแหนมันไว้... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 123)

สรุปค่านิยมเกี่ยวกับพรหมจรรย์ในสังคมไทยว่ายังคงมีลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อน เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีนและระบบอำนาจชายเป็นใหญ่ ในอดีตผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอนให้รักนวลสงวนตัว รักเดียวใจเดียว ต้องเก็บรักษาพรหมจรรย์ไว้จนกว่าจะแต่งงาน ฉะนั้น พรหมจรรย์จึง เป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตของผู้หญิง และผู้ชายจะเลือกผู้หญิงบริสุทธิ์ไปเป็นคู่ชีวิต ส่งผลให้ผู้หญิงที่เลิกกับสามีจะมีความกังวลใจในการเริ่มต้นชีวิตคู่ใหม่อีกครั้ง ขณะเดียวกัน ค่านิยมทางเพศจากตะวันตกและการเรียกร้องสิทธิสตรีก็ทำให้ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับพรหมจรรย์เปลี่ยนแปลงไป ผู้หญิงส่วนหนึ่งไม่ยึดถือคุณค่าของพรหมจรรย์ และมีค่านิยมอยู่กินกันก่อนแต่งงาน ฉะนั้น ผู้หญิงจึงมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย และผู้หญิงที่รักษาพรหมจรรย์ไว้อย่างยาวนานจะถูกมองว่าเป็นคนที่ผิดปกติ ถึงแม้ว่านักเขียนชายจะมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว แต่ยังมีผู้ชายส่วนหนึ่งยังคงยึดถือคุณค่าของพรหมจรรย์และต้องการให้ผู้หญิงตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี นอกจากนี้ นักเขียนหญิงยังกล่าวให้กำลังใจผู้หญิงที่ถูกทอดทิ้งหลังจากยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย โดยต้องการให้ผู้หญิงเห็นคุณค่าของตนเองและรักตัวเองมากกว่าผู้ชาย

4.2 เนื้อหาเกี่ยวกับทัศนคติของหญิงและชายที่มีต่อเพศสัมพันธ์

ค่านิยมในสังคมกำหนดให้ผู้หญิงเป็นเพศที่รักนวลสงวนตัว ไม่ควรปล่อยให้กายเปลือยใจไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย และเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ฉะนั้น ผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์หลายครั้งจะมีประวัติส่วนตัวเสียหาย ไม่สามารถก้าวหน้าในอาชีพการงาน และยังถูกสังคมกล่าวประณามว่าเป็นหญิงใจง่าย รวมไปถึงมีลักษณะอวัยวะเพศที่หย่อนยานซึ่งมักจะไม่เป็นที่พึงพอใจของผู้ชาย ขณะที่ผู้ชายมีอิสระทางเพศ และ

สังคมยกย่องผู้ชายที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงหลายคนว่าเป็นคนมีอำนาจบารมีและฐานะ ร่ำรวย ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์หลายครั้งไม่ทำให้ลักษณะอวัยวะเพศชายเกิดการเปลี่ยนแปลง และสามารถก้าวหน้าในอาชีพการงานได้ เช่น

...มาตรฐานทางสังคมในอดีตมุ่งเน้นให้เพศหญิงเป็นฝ่าย “ควบคุมตนเอง” เอาไว้ค่อนข้างหนัก ในขณะที่เพศชายค่อนข้างมีอิสระเสรี ไม่ถูกมาตรฐานทางสังคมบังคับเท่าไร... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 168-169)

ก็: หลายอย่าง ผู้หญิงนี้สึกหรือ ทั้งประวัติส่วนตัว แล้วก็ทั้งร่างกาย แต่ผู้ชายไม่ทั้งสองอย่าง ผู้ชายมีเมียน้อยเยอะแยะก็เป็นรัฐมนตรี เป็นอะไรกัน เยอะแยะ แต่ผู้หญิงถ้าประวัติแบบผ่านมาเหลวแหลก นี่เป็นใหญ่เป็นโต ลำบาก (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 181-182)

ขณะที่นักเขียนหญิงและนักเขียนชายมีทัศนคติต่อความรักและเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ผู้ชายเห็นว่าความรักกับเพศสัมพันธ์ไม่เกี่ยวข้องกัน ฉะนั้น เมื่อผู้ชายเกิดอารมณ์ทางเพศจะตอบสนองด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีความรัก อีกทั้งผู้ชายจะรักผู้หญิงหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ตนพึงพอใจ ในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงกลับมองว่าความรักกับเพศสัมพันธ์มีความเกี่ยวข้องกัน ฉะนั้น ผู้หญิงจึงมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ตนรักเท่านั้น เช่น

...สำหรับผู้ชาย ใช้สมองในการรักซึ่กนึ่ง แต่ใช้สมองในการมีเซ็กส์อีกซึ่กนึ่ง คราวนี้ผู้ชายก็เลยสามารถมีเซ็กส์กับผู้หญิงคนไหนก็ได้ และเป็นเพียงแค่การระบายอารมณ์เหมือนอย่างบางคนไปอาบอบนวดมา ถามว่าน้องคนที่ขึ้นไปด้วยเมื่อกี้ซึ่กอะไร พวกเรายังจำไม่ได้เลยก็มี แต่สำหรับผู้หญิงแล้ว สมองที่ใช้ในด้านเซ็กส์กับด้านความรักมันดันเป็นซึ่กเดียวกัน คราวนี้ผู้หญิงก็เลยมีความสุขในด้านเซ็กส์กับคนที่ตัวเองไม่รักไม่ได้... (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 99-100)

ปัจจุบันผู้หญิงจำนวนมากยังคงยึดถือค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิม คือ ไม่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงาน ขณะที่นักเขียนชายกลับมีทัศนคติตรงกันข้าม โดยเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเชื่อว่ารสนิยมทางเพศมีผลต่อการใช้ชีวิตคู่ เช่น

อยากถามพี่ คือว่าเคยมีแฟนแต่ตอนนี้เลิกกันแล้ว เรื่องที่เลิกคือไม่ยอมมีอะไรกับเค้า เค้าก็เลยเลิกเลย จึงอยากถามพี่ว่า จำเป็นมั๊ยว่ามีแฟนแล้วจะต้องมีอะไรกัน

“คนเราจะโวย ก่อนแต่งงานนะโวย ควรจะเห็นกันให้หมดก่อน” เหนงรีบโพล่งเสนอความคิดเห็นของตนออกมาโดยไม่รอให้พี่ใจพูดจนจบ “เพราะอะไรมั๊ย เพราะเรื่องเซ็กส์เป็นเรื่องหนึ่งที่สำคัญมากในชีวิตคู่ ถ้าเข้ากันไม่ได้ก็อยู่กันไม่ได้” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 38-39)

ผู้หญิงมักไม่เข้าใจว่า ทำไมต้องมีอะไรกัน เพียงแคใจเรารักกับไปกินข้าวกันดูหนังกัน เดินจับมือกัน กอดกันบ้าง จูบกันนิดๆ หน่อยๆ มันก็น่าจะเพียงพอแล้วกับความรักที่เรามีให้แก่กัน การทำเรื่องพรอคนั้นอาจยังไม่ถึงเวลาอันเหมาะสม เธออยากเก็บความสาว ความบริสุทธิ์ไว้จนถึงวันแต่งงาน ซึ่งเจ้าบ่าวก็ไม่ใช่ว่าใครหน้าไหน มันก็คือคุณ! (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 122)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้หญิงส่วนหนึ่งยังคงยึดถือค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิม คือ รักษาความบริสุทธิ์จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน ซึ่งเป็นผลดีต่อตัวผู้หญิงที่จะศึกษาลักษณะนิสัยและเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของผู้ชายก่อนตัดสินใจแต่งงาน ขณะที่ผู้ชายส่วนหนึ่งยึดถือค่านิยมทางเพศแบบใหม่ คือ นิยมอยู่กินกันหรือมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เนื่องจากเชื่อว่ารสนิยมทางเพศมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตคู่ ฉะนั้น ผู้ชายจึงเกลี้ยกล่อมให้ผู้หญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย และหลังจากที่ผู้หญิงตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ผู้หญิงจะตกเป็นรองและอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย เมื่อผู้ชายเกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศ ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายเสมอ

ค่านิยมและทัศนคติของผู้หญิง และผู้ชายที่มีต่อเพศสัมพันธ์สรุปว่าค่านิยมทางเพศในสังคมไทยยังคงมีลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อน คือ ผู้ชายเป็นฝ่ายกำหนดพฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของผู้หญิงให้เป็นไปตามความพึงพอใจของผู้ชาย ผู้หญิงถูกกำหนดให้เป็นฝ่ายที่ต้องรักนวลสงวนตัว ควบคุมอารมณ์เพศ และไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงาน ผู้หญิงที่ผ่านการมีเพศสัมพันธ์หลายครั้งจะถูกสังคมกล่าวประณามและส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ต่างจากผู้ชายที่มีอิสระและเสรีภาพทางเพศ ฉะนั้น ผู้ชายจึงมีเพศสัมพันธ์หรือมีภรรยาหลายคน และสังคมยังยกย่องว่าเป็นคนที่มีอำนาจบารมีและฐานะร่ำรวย ตลอดจนก้าวหน้าใน

หน้าที่การงานด้วย นอกจากนี้ นักเขียนชายสนับสนุนให้ทั้งผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เพราะผู้หญิงที่มีรสนิยมทางเพศเป็นที่พึงพอใจของผู้ชายจะทำให้การใช้ชีวิตคู่เป็นไปอย่างราบรื่น ขณะที่นักเขียนหญิงเห็นว่าเพศสัมพันธ์กับความรักร่วมกัน ดังนั้นผู้หญิงจะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ตนรักเท่านั้น ต่างจากนักเขียนชายที่มองว่าเพศสัมพันธ์กับความรักร่วมกัน ฉะนั้นผู้ชายจึงมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใดก็ได้โดยไม่ต้องมีความรัก

4.3 เนื้อหาเกี่ยวกับอารมณ์เพศ

ผู้ชายมีอารมณ์และความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิงและสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา แค่เพียงการจ้องมองรูปร่างผู้หญิงก็ทำให้ผู้ชายเกิดอารมณ์เพศและความต้องการทางเพศได้ ผู้ชายส่วนใหญ่มักตอบสนองความต้องการทางเพศด้วยการสร้างจินตนาการทางเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง ถึงแม้ว่าอารมณ์เพศของผู้ชายจะเกิดขึ้นได้ง่าย แต่การระงับอารมณ์เพศก็ทำได้ง่ายเช่นเดียวกัน เช่น

...แต่ผู้ชายส่วนมากนั้นสามารถเกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่ายๆ อย่างไม่น่าเชื่อ เช่น เดินอยู่กลางสยามสแควร์ กลางแดดร้อนๆ ท่ามกลางผู้คนวันถนน แต่พอเห็นสาวๆ หนึ่งคนนางวิญญูแต่งตัวในชุดรัดรูปไปวิ้วๆ แวมๆ ผู้ชายก็สามารถจ้องมองพร้อมจินตนาการจนสามารถเกิดอารมณ์ทางเพศได้ทันที... (หักหลังผู้ชาย หน้า 178)

ขณะที่ในอดีตผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ต้องเก็บกอดอารมณ์และความต้องการทางเพศของตน และการพูดคุยเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ในปัจจุบันผู้หญิงกล้าแสดงออกในเรื่องเพศมากขึ้น เมื่อเกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศจะใช้การจินตนาการทางเพศ การชมภาพยนตร์ลามก การพูดคุยเรื่องเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยใช้อุปกรณ์อวัยวะเพศชายเทียม หรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย เช่น

...แต่แบบว่าอารมณ์หญิงมันก็มีอะคะ แบบว่านู๋ก็อายุ 25 ปีแล้ว เคยผ่านอะไรมาบ้าง รู้สึกว่าตัวเองมีความต้องการมาก บางทีอยากให้มีคนมากอดรัดอยากไปนอนกกับใครสักคนให้ชื่นใจ อยากมีคนมากอด หรือบางทีหลายๆ ก็อยากมีเพศสัมพันธ์เลย แต่นู๋ไม่มีแฟนนี่สิคะเลยทำไม่ได้ ได้แต่ใช้จินตนาการกับการช่วยตัวเอง ซึ่งนู๋เปื้อนมาก ไม่รู้จะจินตนาการอะไรแล้ว หมมดมุขนะคะ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 126)

และเนื่องจากในปัจจุบันผู้หญิงกล้าแสดงออกในเรื่องเพศมากขึ้น ผู้หญิงบางคนจึงเป็นฝ่ายเริ่มต้นยั่วชวนผู้ชายให้เกิดอารมณ์เพศด้วยการแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง การแสดงสีหน้าและแววตาเย้ายวนใจ และสัมผัสร่างกายของผู้ชายก่อน เช่น

...อย่างเวลาไปเดินเนอร์ได้แสงเทียน เรื่องการแต่งตัวคงไม่ต้องเซด (Said) ก็น่าจะเรียบ หู ดูเซ็กซี่ที่เป็นทุนอยู่แล้ว... ตอนเชียร์ (Cheers) ไวน์นี่ก็ถอดรองเท้าส้นสูงออก แล้วยื่นขาไปไล่ตามขาฝ่ายชายได้โต๊ะบ้างก็ได้ แบบนี้นะ ไม่มีใครเห็นหรอก และจะให้ตีทำหน้าตาเอ๊กซ์ๆ นิดนึง...

...การจูบได้เบาๆ ก็ดูเซ็กซี่ได้ต้องทำให้เป็น แค่การจูบแขน จูบต้นคอฝ่ายชายเบาๆ ด้วยปลายนิ้วก็เพิ่มความซาบซ่าได้ ลองดูสิ (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 114-116)

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับอารมณ์เพศสรุปว่าผู้ชายเป็นเพศที่เกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศง่ายกว่าผู้หญิง แต่ก็สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการทางเพศของตนได้ง่ายเช่นกัน ผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น จึงกล้าเปิดเผยอารมณ์และความต้องการทางเพศของตน และอาจตอบสนองความต้องการทางเพศด้วยวิธีต่างๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือการใช้จินตนาการทางเพศ อีกทั้งผู้หญิงยังเป็นฝ่ายเริ่มต้นเล้าโลมผู้ชายให้เกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศด้วย

4.4 เนื้อหาเกี่ยวกับบรรณนิยมทางเพศ

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าส่วนหนึ่งกล่าวถึงเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นสิ่งที่มีการควบคุมการนำเสนอผ่านสื่ออย่างเป็นทางการเป็นขั้นเป็นตอน อาจกล่าวได้ว่าเนื้อหาส่วนนี้มีลักษณะคล้ายกับหนังสือเพศศึกษาและแนะนำวิธี (How to) ในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งส่วนใหญ่ปรากฏในคอลัมน์นิตยสารผู้หญิง การนำเสนอเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผยจึงอาจนับเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของหนังสือแนวนี้

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ากล่าวถึงสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายเลือกสถานที่และส่วนใหญ่นิยมใช้ห้องนอนของตนเป็นสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากเป็นห้องส่วนตัว สามารถป้องกันบุคคลภายนอกเข้ามารบกวน และจัดเตรียมสถานที่เพื่อเพิ่มอารมณ์เพศได้ แต่การมีเพศสัมพันธ์ในสถานที่เดิมบ่อยครั้งอาจทำให้ผู้ชายรู้สึกเบื่อ ฉะนั้น ผู้ชายจึงเปลี่ยนสถานที่ที่มีเพศสัมพันธ์บ่อยครั้ง เช่น

ก็อย่างที่บอกไว้ในตอนต้น เหตุผลหลักที่ผู้ชายนิยมใช้บ้านหรือห้องเช่า หรือสถานที่ของตนเองมาเป็นทีที่ จะยิงลูกโทษประตูแรกก็คือ ประการแรก เป็นสถานที่ที่ผู้ชายสามารถควบคุมจำนวนคนได้...ประการที่สองคือ เป็นธรรมชาติของคนทั่วไปอยู่แล้ว ที่เวลาไปบ้านใครก็มักจะไม่อยากไปเพ่นพ่าน อยู่ตามห้องครัว หรือห้องรับแขก หรือห้องอะไรอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกจัดเตรียมไว้ต้อนรับ เพราะก็มักจะเกรงอกเกรงใจผู้ร่วมอาศัยคนอื่นๆ โดยเฉพาะญาติผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นการง่ายที่หนุ่มๆ จะบอกหญิงสาวให้เข้ามานั่งเล่นอยู่เพียงลำพังในห้องของเขาด้วยความเต็มใจ...ประการที่สามก็คือ ในห้องหรือสถานที่ที่ชายหนุ่มจัดเตรียมไว้นั้นจะเป็นสถานที่ที่พร้อมแล้วสำหรับการรับ ถ้าเป็นมวยก็เรียกว่ามีนวม มีน้ำมีท่า มีเวทีผ้าใบและบรรยากาศ! (หักหลังผู้ชาย หน้า 70-71)

ผู้ชายส่วนใหญ่เป็นฝ่ายเริ่มต้นแล้วโลมผู้หญิงให้เกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศ การโลมทำได้ทั้งทางกายและทางวาจา ได้แก่ การจับมือ การชบไหล่ การลูบไล้ร่างกายของผู้หญิง การจูบปาก คอ หรือหู การตบบั้นท้ายของผู้หญิง การกล่าวคำว่ารัก การชื่นชมความงามของผู้หญิง และการเกลี้ยกล่อมให้ผู้หญิงยินยอมมีเพศสัมพันธ์ เช่น

...“แล้วบอกเป็นจุดๆ แบบ ABC เลยได้ใหม่ว่าตรงไหน” จีบถามขึ้นอย่างตรงไปตรงมาเล็กอ้อมค้อม เอาไว้เป็นวิทยาทานสำหรับผู้ชายก็ยังดี

“มันอยู่ที่ผู้หญิงนะคะ” เสียงสาวๆ ตอบ “และมันก็อยู่ที่ตอนนั้นด้วย แต่ส่วนใหญ่ก็ต้องเป็นชอกคอก รูหนู ปาก ต้นขา หน้าอก สรุปลงแล้วก็ทั้งตัวนั้นแหละ แต่ต้องมีศิลปะนุ่มนวล ค่อยเป็นค่อยไปหน่อย และก็อย่าด่วนใจเร็วด่วนได้”

นี่เป็นข้อแนะนำที่สาวๆ บอกมาให้ฟัง

“ขั้นแรกนะอย่าเพิ่งลงล่าง” น่องๆ พุดสอนขึ้นมาทันควัน รวากับรู้ว่าหนุ่มๆ ส่วนใหญ่มักเป็นคนใจร้อน รอคอยไรนานไม่ค่อยได้ “มือต้องเล่นอยู่ข้างบนก่อน และอยู่นอกเสื้อผ้าด้วยนะ” สาวๆ ย้ำเคล็ดลับอีกครั้งรวากับกั้นลิ้ม

“เรื่อยๆ ก่อน และกอดๆ อย่าเพิ่งออกหมึกมาก” ...

“คราวนี้พอ Kissing กันซักพัก แล้วต้องยังงัยอีก เพราะตามกฎอย่างที่บอกแล้ว มือก็ควรอยู่ด้านนอก แล้วก็ตืดตืดซู้ซู้ขึ้นในอีก แล้วจะปลดยังงัย”

“ขั้นตอนนี้ต้องเร็ว จะมามีว้อ้อช้าไม่ได้นะ” นั่นคือคำแนะนำที่เราได้รับจากปากของผู้หญิง “ต้องพยายามหาทางเอาเอง แต่จะมากบอกว่าหันหลังหน่อย หรือม้วนง่ามอยู่หลังก็หมดสิทธิ์เอาง่ายๆ...” (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 177-179)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า ผู้ชายเล่าโลมผู้หญิงให้เกิดอารมณ์เพศ โดยคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้หญิงด้วย ฉะนั้น เมื่อผู้หญิงรู้สึกไม่พึงพอใจก็สามารถบอกความต้องการของตนได้เช่นกัน ผู้หญิงแนะนำวิธีการเล่าโลมที่ทำให้ผู้หญิงเกิดความพึงพอใจและมีความสุขด้วยการเริ่มลูบไล้ร่างกายของผู้หญิงก่อน แล้วจึงถอดเสื้อผ้าของผู้หญิงออกอย่างรวดเร็วโดยไม่ให้ผู้หญิงรู้สึกตัว ซึ่งจะทำให้ผู้หญิงเกิดความรู้สึกพึงพอใจอย่างมาก ข้อควรระวัง คือ ผู้ชายไม่ควรหยุดเล่าโลมผู้หญิง เพราะอาจทำให้ทั้งคู่รู้สึกเขินอายและไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์ต่อไปได้

ลักษณะท่าทางในการร่วมประเวณีก็มีส่วนสำคัญต่อการใช้ชีวิตของผู้หญิงและผู้ชาย ผู้หญิงยังรู้สึกเขินอายและไม่กล้าเปลี่ยนท่าทางในการร่วมเพศกับผู้ชายในครั้งแรก เนื่องจากผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอนให้เก็บกอดอารมณ์และความต้องการทางเพศ แต่หลังจากผู้หญิงมีความคุ้นเคยและผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาหลายครั้ง จึงจะกล้าเปลี่ยนท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น เช่น

บี๊อบ: ผู้หญิงนะ จากหลายๆ คนที่ฟังมา คำว่าไปเปลี่ยนท่าทางมากมันไม่ดี คำจะรู้สึกเหมือน มึงไปคิดว่าคำเป็นผู้หญิงไม่ดี นี่คือ Sure เพราะกูได้ยินมาหลายคนมาก คือเราไม่ได้คิดอะไร เราแค่อยากจะทำเปลี่ยนอรรถรส แต่ผู้หญิงคำจะหาว่าเราคิดว่าคำเป็น Sex Machine มันขาดความโรแมนติก แต่ถ้าถนัดจากครั้งแรกไปไม่เป็นไรพอดูกันดี

ภรณ์: เหรอ ครั้งแรกไม่ควรเกิน 3 ท่า

ภรณ์: ก็ Basic Snooply ตะแคง และก็ Snooply จริงๆ (หักหลังผู้ชาย หน้า 166-167)

ปราย: พูดถึงเรื่อง Sex นะ พวกเธอชอบท่าไหนที่สุด

แพม: ชื่นชอบ ชอบอยู่บน Woman on Top (สาวๆ กรีดกรีดตบมือถูกใจ) แต่ไม่เสมอไปนะไว้อย่างไร แบบว่า บางทีก็ขี้เกียจนะ เพราะอยู่ข้างบนนี้ใช้แรงเยอะมากๆ เหยินะไว้อย่างไร เหนื่อยฉิบหาย

ฝน: แล้วเธอมักจะไปถึงดวงดาวรีเปล่า?

แพม: ถึงดี ถึง

ปราว: มันก็มีทำอื่นอีกนะ ที่นอนแล้วยกขาสูงๆ

จ๊ิบ: แต่ชั้นชอบหันหลัง

ฝน: ชั้นว่ามันไม่มีทำที่ไม่ชอบที่สุดหรอก แต่มันจะมีบางท่าที่ มันไม่ตรงลีด

แล้วมันจะเจ็บ อันนั้นแหละที่ไม่ชอบ (ผู้หญิง สอนก่อน นีบสาว หน้า

203-204)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้หญิงกล้าพูดคุยเรื่องเพศมากขึ้น ลักษณะท่าทางในการร่วมเพศเป็นประเด็นที่ผู้หญิงให้ความสนใจมาก เพราะผู้หญิงอาจใช้ท่าทางแปลกใหม่ในการร่วมเพศเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศและเพิ่มความสุขให้กับผู้ชาย ผู้หญิงจะไม่ชอบลักษณะท่าทางที่ทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกเจ็บปวดในขณะร่วมเพศ และการเปลี่ยนท่าทางบ่อยครั้งอาจทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่าตนเองเป็นเครื่องจักรทางเพศ นอกจากนี้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ามีการกล่าวถึงการร่วมประเวณีทางปากหรือนิ้วมือ (Oral Sex) ซึ่งเป็นลักษณะการร่วมเพศที่แตกต่างจากการร่วมเพศแบบดั้งเดิม เช่น

ผู้หญิงสอน: บางคนก็ Work ถ้ากล้า เพราะผู้หญิงจะรู้สึก ว่า อย่างน้อยเค้าก็
รู้สึกที่เราไม่ได้ไม่สะอาด

กิ๊กะจ๊ิบ: แต่ผู้หญิงบางคนเค้าอาจจะบอกว่าอย่าๆ ยังไม่สนิทพอ หรือบาง
คนอาจจะรู้สึกขยะแขยง ไม่ชอบ

ผู้หญิงสอน: แต่ครั้งแรกมันได้แป๊บเดียวนะ แบบว่าคนมันยังไม่สนิท ไม่
คุ้นเคยกัน มันจะรู้สึกกิ๊กะจ๊ิบดียังไงก็ไม่รู้

กิ๊กะจ๊ิบ: แต่ปกติแล้ว ไม่ค่อยมีผู้ชายคนไหนทำหรอก เพราะว่าส่วนมาก
จะต้องไปเดินไปกินข้าว ไปเที่ยวกันมาทั้งวันแล้วไง มีหวังเหื่อไหลไคล้อย

กิ๊กะจ๊ิบ: ก็เลยไม่ค่อยมีใครทำหรอก มันเสี่ยงเหม็นนะโว้ย (ผู้หญิงสอนก่อน
นีบสาว หน้า 185-187)

จากตัวอย่างพบว่ามีเพียงนักเขียนชายที่กล่าวถึงการร่วมประเวณีทางปากหรือนิ้วมือ (Oral Sex) การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของผู้หญิงจะไม่กล้าร่วมประเวณีในลักษณะเช่นนี้ ในทางกลับกันผู้หญิงบางคนเป็นฝ่ายเริ่มต้นการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะนี้ซึ่งอาจทำให้ผู้ชายรู้สึกตกใจ ขณะที่ผู้ชายส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้นการมีเพศสัมพันธ์ทางปากหรือนิ้วมือ เพื่อ

แสดงว่าความรักของตน แต่ผู้ชายบางคนอาจไม่กล้าร่วมประเวณีในลักษณะนี้ เพราะรังเกียจกลิ่นเหม็นของอวัยวะเพศหญิง

การส่งเสียงร้องของผู้หญิงและผู้ชายในขณะร่วมประเวณีก็สามารถเพิ่มความสนุกในการมีเพศสัมพันธ์ได้ นักเขียนชายกล่าวว่าถึงแม้ผู้หญิงจะไม่ได้มีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ แต่ก็ควรส่งเสียงร้องเพื่อให้ผู้ชายมีความสุขในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น เช่น

ภรรยา: ก็อะ แบบว่ามีเสียงร้องประกอบ Sound track นะ เหมือนในหนัง

บ๊อบ: ก็ดีอะ ถ้าเจียบเลยแม่งผิดนะโวย ที่เค้าเรียกกันว่าท่อนไม้

พีโจ: คือต้องให้มันมีเสียงหน่อย อี้ๆ อี้ๆ โอะๆ อะไรก็ดีย

ภรรยา: จะเสียวไม่เสียวก็ช่วยๆ กันร้องหน่อยแล้วกัน ถือว่าช่วยๆ กันไป แล้ว
ยังงี้ค่อยไปบอกไปสอนกันตอนหลัง (หักหลังผู้ชาย หน้า 165)

ฝน: แล้วเธอว่าเสียงนี้สำคัญหรือเปล่า

ทุกคน: สำคัญชิ

ปราช: เสียงมันต้องมีอยู่แล้ว Sound effect สำหรับผู้หญิง เออ แล้วแต่ของผู้ชายละ

แพม: ไม่ต้องโวยวายขนาดนั้น เอาแค่แบบในลำคอ อึกอัก อึกอัก

แจน: แต่มันต้องส่งเสียงให้จังหวะหน่อย ถึงจะดูเท่... (ผู้หญิงสอนก่อนจับสาว หน้า 207-208)

จากตัวอย่างพบว่าการส่งเสียงร้องในขณะร่วมเพศของผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกัน และการส่งเสียงร้องจะช่วยเพิ่มความสนุกในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น

สรุปค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศกล่าวถึงสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ การเล่าโลม การส่งเสียงร้อง และลักษณะท่าทางในการร่วมประเวณี ผู้ชายเป็นฝ่ายเลือกและจัดเตรียมสถานที่ เกลี่ยกลม และเล่าโลมผู้หญิงให้เกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศ อีกทั้งผู้ชายมักจะเป็นคนสอบถามความต้องการและความพึงพอใจของผู้หญิงที่มีต่อการเล่าโลมของผู้ชาย ในปัจจุบันกล้าแสดงความรู้สึกและพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น เมื่อรู้สึกไม่พึงพอใจในการร่วมประเวณีก็สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ เช่น ลักษณะท่าทางที่ผู้หญิงพึงพอใจและมีความสุขในการร่วมประเวณี เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่ผู้หญิงพูดคุยเรื่องเพศ

มากขึ้น และเป็นเพราะพยายามจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ผู้ชายมีความสุขในการร่วมประเวณี ซึ่งตอกย้ำให้เห็นว่าผู้ชายยังคงมีอำนาจเหนือผู้หญิงและเป็นฝ่ายควบคุมเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง

4.5 เนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์

ตามปกติผู้ชายจะเป็นฝ่ายโน้มน้าวผู้หญิงให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่เคยคำนึงถึงความต้องการทางเพศของผู้หญิง ทั้งนักเขียนหญิงและชายเห็นพ้องกันว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องตอบสนองอารมณ์และความต้องการทางเพศของผู้ชายทุกครั้ง que ผู้ชายร้องขอ เมื่อผู้หญิงไม่พร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็สามารถปฏิเสธด้วยการบอกกล่าวความต้องการของตน เช่น

“ไม่ แต่กูเชื่อว่าถ้าผู้หญิงจะไม่ให้ จะพูดยังไงก็ได้นะโว้ย” จีบเสนอความเห็นขึ้นมา “จะพูดจะปฏิเสธยังไงก็ไม่ถือว่าเป็นการหยาบคาย หรือทำร้ายน้ำใจนะโว้ย ถ้าอยากจะทำอะไรก็แค่พูดตรงๆ ว่ายังไม่พร้อม บอกผู้หญิงเค้าไปเลย ว่าผู้ชายได้ฟังคำปฏิเสธจากผู้หญิงแล้ว เราแม่งไม่ได้คิดน้อยใจหรืออะไรมากมายเลยนะโว้ย และไม่มีสิทธิ์ด้วย ของๆ ผู้หญิง เค้า ถ้าเค้าจะไม่ให้เค้าจะพูดยังไงก็ได้”

“คือมันปฏิเสธได้เลย” ก็ยืนยืนยันยอมรับอีกคน “แต่ตอนจะมาปฏิเสธเนี่ย ต้องเป็นในช่วงแรกๆ นะ ไม่ใช่ยอมเค้า ให้เค้าพืดเค้าหอม เค้าหอมเค้าจูบ จนปลดเปลื้องอารมณ์ออกไปหมดแล้ว แล้วมาทำเสียงระทวย ร้องอย่างนะ อย่านะปฏิเสธ” ก็พูดพลางทำเสียงเลียนแบบเสียงสาวๆ ในตอนนั้นอย่างที่ควรจะเป็น “อย่างนั้นนอกจากไม่น่าจะได้ผลแล้ว ยังทำให้ผู้ชายเกิดอารมณ์มากขึ้นได้ด้วยนะ” ก็กว้าพลางหันไปหาเก่งแล้วถามต่อ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 109-111)

จากตัวอย่างพบว่านักเขียนชายเชื่อว่าผู้ชายไม่สามารถโน้มน้าวผู้หญิงให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ ถ้าผู้หญิงยืนกรานปฏิเสธไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ด้วยการใช้น้ำเสียงดุตันและแข็งกร้าว อาจทำให้ผู้ชายหยุดเล่าโลมผู้หญิงให้เกิดอารมณ์เพศได้ การปฏิเสธด้วยการใช้ถ้อยคำที่นุ่มนวลและอ่อนหวานในขณะที่จะเริ่มต้นการร่วมประเวณี จะกระตุ้นให้ผู้ชายเกิดอารมณ์เพศมากขึ้น นอกจากนี้ การที่ผู้หญิงปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหลายครั้ง อาจทำให้ผู้ชายหมดความสนใจในตัวผู้หญิงและขอยุติ

ความสัมพันธ์ กล่าวได้ว่าในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น ผู้หญิงกล้าแสดงความรู้สึกของตนต่อหน้าผู้อื่นและเป็นฝ่ายปฏิเสธการตอบสนองของความต้องการทางเพศของผู้ชาย

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศสรุปว่าเนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ากล่าวถึงบรรทัดฐานทางเพศอย่างตรงไปตรงมา ผู้ชายพยายามเกลี้ยกล่อมผู้หญิงให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์และเป็นฝ่ายเริ่มต้นในการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งการเลือกสถานที่ เป็นฝ่ายเล้าโลมผู้หญิงให้เกิดอารมณ์เพศ ต้องการให้ผู้หญิงเปลี่ยนท่าทางในการร่วมเพศ ส่งเสียงร้อง และมีเพศสัมพันธ์หลายรูปแบบเพื่อเพิ่มความสุขให้กับผู้ชาย เช่น การร่วมเพศทางปากหรือนิ้วมือ (Oral Sex) ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่กล้ามีเพศสัมพันธ์ในลักษณะนี้ เพราะเกรงจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีที่กล้าร่วมเพศด้วยลักษณะท่าทางแตกต่างจากเดิม แต่ในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น จึงกล้าพูดคุยและปรึกษาปัญหาทางเพศกับเพื่อน ตลอดจนกล้าบอกความต้องการทางเพศของตนกับสามี กล่าวได้ว่าเนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังคงนำเสนอค่านิยมเรื่องเพศที่ตอกย้ำให้เห็นว่าผู้หญิงควรเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี และในการร่วมประเวณีต้องพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้สามีมีความสุข

5. ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ

มีเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทและสถานภาพของหญิงและชายในด้านครอบครัวและอาชีพการงาน เช่น บทบาทของผู้ชายในฐานะสามีและพ่อ บทบาทและสถานภาพของผู้หญิงในฐานะลูกสาว ภรรยา และแม่ ภิกษุณี ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

5.1 เนื้อหาเกี่ยวกับสถานภาพ บทบาท และหน้าที่

เนื้อหาในประเด็นนี้กล่าวถึงสถานภาพ บทบาท และหน้าที่ของแม่และภรรยา บทบาทและหน้าที่ของผู้ชาย สถานภาพของภิกษุณีในสังคมไทย และผู้หญิงที่ตกเป็นวัตถุทางเพศ

สังคมเป็นตัวกำหนดให้ผู้ชายมีปริมาณชดอยู่ช่นอกบ้านและมีหน้าที่ออกไปทำงานนอกรบ้านหาเลี้ยงครอบครัว ขณะที่ผู้หญิงมีพื้นที่อยู่ภายในบ้านและมีหน้าที่รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลลูก ประนินบัตินสามี และตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี เช่น

ยกตัวอย่างหลังเลิกงานของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว กลับถึงบ้านเธอยังต้องทำหน้าที่
แม่บ้าน เตรียมอาหาร ป้อนข้าวลูก อาบน้ำให้ลูก บางครั้งตลอดทั้งวันเธออาจจะ
เหนื่อยและท้อกับงานประจำ แต่หน้าที่ในบ้าน เธอหยุดไม่ได้ ลาป่วยก็ยาก
งานป้อนข้าวและอาบน้ำให้ลูกเป็นงานที่พ่อบ้านไม่ค่อยถนัด...

แม่บ้านบางคนทำงานบ้านจนเหงื่อหยดตึง! ตึง!...

งานบ้านจะเหนื่อยจะล้าแค่ไหนก็ต้องทำ พอตกกลางคืน ถ้าสามีเกิดอารมณ์อยาก
กระดืบ! กระดืบ!

เธอต้องตอบสนองและร้องอึ้ง! อึ้ง! (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 64)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าบทบาทและหน้าที่ของแม่และภรรยาเป็นบทบาท
ที่ยิ่งใหญ่สำหรับลูกผู้หญิง แม่และภรรยาที่ดีจะต้องเป็นผู้ให้กำเนิด อบรมสั่งสอนลูก รับผิดชอบ
งานบ้าน ดูแลค่าใช้จ่ายและซื้อข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้าน ตลอดจนตอบสนองอารมณ์และความ
ต้องการทางเพศของสามี เหล่านี้เป็นคุณสมบัติของแม่และภรรยาในอุดมคติของผู้ชาย และเป็น
บทบาทหน้าที่ที่สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นแม่และภรรยาที่สมบูรณ์แบบ จะเห็นว่าการเป็นแม่และ
ภรรยาในอุดมคตินี้ส่งผลให้ผู้หญิงเกิดความกดดันและมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มขึ้น

เนื่องจากสภาพสังคมของไทยในปัจจุบันยอมรับค่านิยมและวัฒนธรรมจาก
สังคมตะวันตก ผู้หญิงจึงมีสิทธิและเสรีภาพเพิ่มมากขึ้น ผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้นและมีโอกาส
ออกไปทำงานนอกบ้านและหาเลี้ยงตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย ถ้าภรรยามีปัญหาเกี่ยวกับสามีและ
ไม่ต้องการใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ผู้หญิงอาจตัดสินใจขอเลิกราและเป็นผู้สูญเสียเลี้ยงดูลูกตามลำพัง โดย
ไม่จำเป็นต้องขอรับความช่วยเหลือจากสามี เช่น

....ครอบครัวแบบใหม่ที่พวกฝรั่งหรือพวกนักวิชาการเรียกว่า “ครอบครัวแบบ
เพศเดียว” หรือลูกๆ อยู่กับพ่อแม่ที่เป็นหญิงและแม่ที่เป็นหญิง ลูกๆ อยู่พ่อที่เป็น
ชายและแม่ที่เป็นชาย ประมาณ “ใจดี พ่อสเตอร์” ดาราตุ๊กตาทอง
ฮอลลีวู้ด คลอดลูกได้โดยไม่ต้องมีพ่ออย่างที่ปรากฏเป็นข่าวครีกโครม
(มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 21)

ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว สังคมอเมริกันทุกวันนี้กลายเป็น Fatherless
Society หรือ “สังคมลูกไม่มีพ่อ” ผู้หญิงจำนวนมากเป็น Single Mother หรือ
ผู้หญิงที่หย่ากับสามีและเลี้ยงดูลูกด้วยตัวคนเดียวมีจำนวนเพิ่มขึ้น เด็ก

อเมริกันรุ่นนี้เติบโตขึ้นมาโดยครอบครัวไม่ครบถ้วน (เรื่องของผมผู้ชายไม่
เกี่ยว หน้า 114)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าแม่ที่เลี้ยงลูกเพียงลำพังในสังคมไทยมีแนวโน้ม
เพิ่มจำนวนสูงขึ้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก สิ่งที่น่าเขียนขายเป็นกึ่งวล คือ
เด็กที่เติบโตภายใต้ครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์พร้อมหน้าพ่อแม่ลูกอาจกลายเป็นเด็กที่มีปัญหา
ถึงแม้ว่าสังคมกำหนดให้ผู้หญิงต้องรับผิดชอบงานบ้านและดูแลลูกเพียงผู้เดียว แต่มีผู้ชาย
บางส่วนที่เข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของผู้หญิง เช่น

หรือถ้าวันไหนมีงานดึกกลับถึงบ้านดึกตื่นคนคืน พอประตูเปิด ภาพที่
เห็นคือ มีผู้ชายคนหนึ่งยืนใส่ชุดนอนพร้อมเด็กผู้หญิงร่างอ้วนกลมมารอรับ
คุณแม่อยู่หน้าบ้าน พร้อมช่วยกันกระวีกระวาดถือข้าวของและตระกองกอด
กันเดินเข้าบ้าน เหนื่อย ง่วงมาขนาดไหนได้แบบนี้ ก็หายเป็นปลิดทิ้งคะ
หรือแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างของใช้สอยส่วนตัวที่ได้เห็น กระเป๋าทำงาน
เขียนของคุณหมอ คุณหมอเล่าว่า แฟนหมอเป็นคนบอกให้จัดเรื่องที่จะเขียน
ให้เป็นหมวดหมู่ เพราะหมอเขียนให้หลายเล่มเกรงว่าจะงง เลยหาสติ๊กเกอร์
ต่างสีมาติดไว้ จัดหาสมุดคอยจดกันลิ้ม แม้แต่ตัวคลิป แม็กเย็บกระดาษก็
เตรียมให้ (ทำไมฉันไม่มีใครทำอะไรอย่างนี้เลยเนี่ย) (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง
แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 129-130)

จากตัวอย่างจะพบว่าสามีของพรทิพย์ ไรจนสุนันท์ เป็นผู้แบ่งเบาภาระของ
ภรรยาด้วยการดูแลลูกและปรนนิบัติภรรยา เนื่องจากภรรยาทุ่มเททำงานอย่างหนักจนไม่มีเวลา
ว่างในการทำงานบ้านและเลี้ยงดูลูก จะสังเกตว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้วจะช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้าน
ของภรรยามีจำนวนน้อยมาก

นอกจากนี้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าบางส่วนยังกล่าวถึง
สถานภาพและบทบาทของภิกษุณี ซึ่งพุทธศาสนาในประเทศไทยมีข้อกำหนดไม่ให้ผู้หญิงบวชเป็น
ภิกษุณีสงฆ์ ทั้งที่ผู้หญิงก็มีความรู้ความสามารถและเข้าใจหลักธรรมคำสั่งสอนของพุทธศาสนา
เป็นอย่างดี เช่น

ความใฝ่ใจในพระพุทธศาสนาของอาจารย์ดร. ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ผู้หญิง
เก่งที่ประสบความสำเร็จในด้านหน้าที่การงานและกิจกรรมสาธารณะ ถือว่า
เป็นที่รับรู้กันมานานพอสมควร

เมื่อเกิดปัญหาว่านวยในวงการพุทธศาสนาบ้านเรา บ่อยครั้งที่เราจะเห็น
อาจารย์ฉัตรสุมาลย์นั่งเคียงข้างพระสงฆ์ชื่อดังหรือผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการ
สงฆ์ ชำแหละความตื้นลึกหนาบางในวงการพุทธศาสนา ไม่ใช่แค่ความรู้พื้นๆ
แบบขรวาสโดยทั่วไป แต่สามารถเจาะลึกถึงรายละเอียดในพระสูตรต่างๆ
ได้ไม่แพ้พระอีกหลายต่อหลายรูป

จะเป็นด้วยแรงบันดาลใจอะไรก็ได้แล้วแต่ วันหนึ่งดร. ฉัตรสุมาลย์ได้ตัดสินใจ
บวชเป็นพระภิกษุณี แม้ว่าจะมีข้อห้ามในวงการพุทธศาสนาของไทย ท่าน
อุทิศหาเงินทางไปขออุปสมบทเป็นสามเณรีที่ประเทศศรีลังกา แล้วกลับมา
จำวัดที่วัดทรงธรรมกัลยาณี... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 74-75)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพระพุทธศาสนาของไทยมองผู้หญิงเป็น
เพียงพลเมืองชั้นสองรองจากชาย กีดกันไม่ให้ผู้หญิงบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ และไม่ให้เข้ามามี
บทบาททัดเทียมชายโดยเชื่อว่า เพศชายเป็นผู้มีบุญมากกว่าเพศหญิง เพราะสามารถบวชเป็นพระ
ซึ่งเป็นการตอบแทนพระคุณพ่อแม่อย่างสูงสุด ส่วนผู้หญิงนั้นไม่มีบุญเพียงพอที่จะบวชเป็นพระได้
เหมือนผู้ชาย (อคิน ระพีพัฒน์, 2535 อ้างถึงใน ปราณ วิงษ์เทศ, 2534: 178-182) สาเหตุประการ
หนึ่งที่สังคมไทยไม่ให้ผู้หญิงบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ เนื่องมาจากการบวชต้องกระทำโดยสงฆ์จาก 2
ฝ่ายคือ บวชจากภิกษุณีสงฆ์และภิกษุสงฆ์ แต่ในประเทศไทยไม่เคยมีการบวชภิกษุณี ดังนั้น
ผู้หญิงจึงไม่สามารถบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ได้ เพราะไม่เคยมีภิกษุณีสงฆ์ในพระพุทธศาสนาของไทย
(ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์, 2541: 324 อ้างถึงใน อรทัย หฐเจริญพานิช, 2544: 87) และมีการออก
พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ในปีพ.ศ. 2484 ห้ามผู้หญิงไม่ให้บวชเป็นภิกษุณี แต่ฉัตรสุมาลย์
กบิลสิงห์เป็นผู้มีจิตศรัทธาต่อพุทธศาสนา จึงตัดสินใจไปบวชเป็นภิกษุณีที่ประเทศศรีลังกา เพราะ
ต้องการช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง เป็นที่น่าสังเกตว่าในปัจจุบันความเสื่อมเสีย
ของพระพุทธศาสนาส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการกระทำของพระภิกษุ เช่น

เพียงแค่อ่านข่าวเรื่อง นางสาวโจแอน มาเซเดอร์ นักท่องเที่ยวสาวชาว
อังกฤษที่ถูกฆ่าตายในสถานที่ท่องเที่ยววัดถ้ำเขาปูน จังหวัดกาญจนบุรี อัน
เป็นข่าวใหญ่เมื่อเร็วๆ นี้

ฆาตกรคือ “พระภิกษุ” ที่สังคมเรานั้นถือว่า “ใครก็ได้” ที่มุ่งเหลือทิ้งมเหสีของ
นั้นควรค่าแก่การ “ไหว้” หรือควรค่าแก่การ “สวดสดี” ฆาตกรผู้นั้นเกิดแรง
บันดาลใจในการฆาตกรรมเพราะมี “ยาเสพติด” อยู่ในสายเลือด บวกกับ
“ความโลภ” และความกระหายแห่ง “ตัณหา” ที่ระบดไปทั่วประเทศนี้ (ระวาง
ผู้หญิง หน้า 26-27)

ยิ่งพระที่ใช้ “จุดขาย” แบบพระยันตระในอดีตนั้น เหลือส่วนใหญ่มักจะเป็น
ผู้หญิง อาศัยความ ‘เปราะบาง’ ในจิตใจของผู้คนในสังคมนิยมเป็น
จุดเริ่มต้น หลังจากนั้นธรรมชาติก็แปรสภาพกลายเป็น “ดาร์กทอลแอนด์ซึ่ม”
หลงฟอรูปร่างสูงใหญ่ ไหนหนวด ไคราเซียวครึ่ม ยิ้มที่หนึ่งสว่างวาบ จิตใจก็
กลายเป็นเกสรอ่อนระทวย กว่าจจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็เอาเงินใส่บัญชี
มาสเตอร์การ์ดอเมริกันเอ็กซ์เพรส ให้หลงฟอไปเป็นล้านๆ แล้ว (ระวางผู้หญิง
หน้า 197-198)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าพระสงฆ์เป็นนักบวชที่ต้องสละกิเลสตัณหาและ
ต้องเคร่งครัดต่อพระธรรมวินัย และเป็นบุคคลที่ได้รับความเคารพนับถือจากพุทธศาสนิกชน และ
เป็นผู้เผยแพร่หลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แต่ปัจจุบันพระสงฆ์กลายเป็นผู้ละเมิดศีลธรรม
และสร้างความเสื่อมเสียให้กับศาสนาพุทธ ขณะที่ผู้หญิงเลื่อมใสศรัทธาในพุทธศาสนากลับถูก
กีดกันไม่ให้บวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ นักเขียนชายกล่าวถึงฉัตรสุมาลย์ว่าเป็นผู้หญิงที่มีความรู้
ความสามารถ ในอดีตที่ครองตนเป็นฆราวาสก็เป็นผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน
มีชื่อเสียงโด่งดัง และเข้าใจแก่นแท้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง เมื่อเข้าสู่รวม
กาสาวพัตร์ก็ได้ใช้ความรู้ความสามารถของตนทำนุบำรุงศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปอีก

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับสถานภาพ บทบาท และหน้าที่สะท้อนให้เห็น
ว่าผู้หญิงมีสถานภาพด้อยกว่าผู้ชาย เนื่องจากสังคมกำหนดให้ผู้ชายมีบทบาทและหน้าที่หลักใน
การออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ส่วนผู้หญิงมีบทบาทและหน้าที่หลักในการ
รับผิดชอบงานบ้าน เลี้ยงดูลูก ป้อนนินบิตีสามี และตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี และ
ในปัจจุบันผู้หญิงหลายคนออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว ทำให้
ผู้หญิงต้องแบกรับภาระหนักสองด้าน โดยต้องรับผิดชอบงานบ้านควบคู่กับงานนอกบ้านอย่างไม่
ขาดตกบกพร่อง ถึงแม้ว่าจะมีผู้ชายบางส่วนช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของผู้หญิง แต่งานบ้านที่
ผู้ชายช่วยทำนั้นยังเป็นงานเบาที่ไม่ต้องใช้ความพิถีพิถันมากนัก นอกจากนี้ ผู้หญิงที่เลิกกับสามี

ต้องรับบทบาทเป็นแม่ที่เลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาหรือขอความช่วยเหลือจากสามี ซึ่งนักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงกลุ่มนี้ เนื่องจากกังวลว่าเด็กกลุ่มนี้จะกลายเป็นเด็กมีปัญหาในอนาคต นอกจากนี้ นักเขียนชายยังกล่าวปกป้องภิกษุณีที่มีความรู้ความสามารถ และช่วยทำนุบำรุงศาสนาพุทธให้เจริญรุ่งเรือง อีกทั้งยังสนับสนุนให้มีการบวชภิกษุณีสงฆ์ด้วย

5.2 เนื้อหาเกี่ยวกับอาชีพการงาน

ในอดีตบทบาทที่สำคัญของผู้หญิงคือการเป็นแม่และภรรยา ผู้หญิงถูกกำหนดให้มีพื้นที่อยู่แต่ในครัวเรือน รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลลูก และปรนนิบัติสามี (ปฐมาภรณ์ นุชปอรัญ, 2542: 3-4) แต่ในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต ผู้หญิงจำนวนมากมีโอกาสออกมาทำงานนอกบ้าน เพื่อหาเลี้ยงตนเองและแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว อีกทั้งผู้หญิงยังมีความทะเยอทะยานในอาชีพของตน และปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน เช่น

ภาพของผู้หญิงที่โดดเด่นอยู่ในบริษัทธุรกิจ อยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงๆ อาจจะดูดีในด้านหนึ่ง แต่อีกด้านหนึ่ง ผู้คนที่แตกต่างทางอารยธรรมอาจจะไม่ค่อยสบายใจเมื่อมองลึกเข้าไปในบ้านของผู้หญิงรายนั้นๆ แล้วพบลูกเล็กๆ ที่นั่งรอคอยแม่อยู่หน้าจอทีวีทั้งวัน ภาพของเด็กกลากข้าวกล่องมากินเอง... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 108)

นิตยสาร “แอล” ที่มีชื่อเสียงในวงการสตรีทั่วโลกได้สำรวจวิจัยเมื่อเร็วๆ นี้ พบว่า “สตรีไทย” นั้นมีแนวโน้มที่จะจัดอยู่ในประเภท “บ้านาน” หรือเป็นโรคที่เรียกว่า “เวิร์กคาฮอลลิค” เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ พื้นฐานของ “โรคบ้านาน” ตามการวิจัยของผู้เชี่ยวชาญในรายการ “เฮลท์โชว์” นั้น ตั้งสมมติฐานเอาไว้ว่า เกิดขึ้นเนื่องจากผู้คนในสังคมทุนนิยมที่ได้ “สร้างมาตรฐานการยอมรับ” จากสังคมรอบข้างขึ้นมาใหม่ ไม่ว่าจะในระดับครอบครัวหรือสังคมใหญ่ เปลี่ยนไปจากอดีต เพื่อจะให้ตัวเองได้รับการยอมรับ” หรือ “ความรัก” มาตั้งแต่เด็กๆ ก็จะต้องพยายามทำตัวเองให้เก่ง ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้จะให้ครอบครัว โรงเรียน สังคมในบริษัทยอมรับ...

...ผลสรุปของบรรดาคนที่เป็โรคเหล่านี้มักจะมีจุดจบคล้ายๆ กัน นั่นก็คือ
 สุดท้ายครอบครัวแตกแยก ตัวเองโดดเดี่ยว กลายเป็นคนที่ปราศจากความ
 รัก และกระทั่งสุดท้ายก็หมดคุณค่าในสายตาของบริษัท เพราะความ
 ทะเยอทะยานอันโดดเดี่ยวของตัวเอง (ระวังผู้หญิง หน้า 201-202)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน
 และทำงานอย่างหนักจะบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่แม่และภรรยาที่ดี มีเพียงนักเขียนชายที่มอง
 การทำงานหนักของผู้หญิงว่าเป็นโรคชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้หญิงไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ครอบครัวจน
 ครอบครัวต้องล่มสลาย และทำให้ลูกขาดความรักความอบอุ่น ผู้หญิงต้องทำงานหนัก เพราะระบบ
 ทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับงานที่ก่อให้เกิดรายได้ ฉะนั้น ผู้หญิงที่ออกมาทำงานนอกบ้านจึงต้อง
 ทำงานอย่างหนักเพื่อให้ครอบครัวยอมรับความสามารถของตน อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงที่ทำงาน
 นอกบ้านส่วนใหญ่จะเกิดความเครียด เนื่องจากต้องรับผิดชอบงานบ้านและเลี้ยงดูลูกควบคู่กันไป
 ด้วย ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีอาชีพที่หลากหลาย แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่มีโอกาสก้าวหน้าทัดเทียม
 โดยเฉพาะนักการเมืองหญิงที่ในอดีตไม่มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพราะการเมืองเป็น
 พื้นที่ของผู้ชายเท่านั้น และสังคมยังปิดกั้นโอกาสไม่ให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เช่น

อันที่จริงแล้วถ้าหากป่าอุทธานไม่ได้เข้ามานั่งตำแหน่งรัฐมนตรีตามแบบ “ตาม
 โควตาของสามี” ซึ่งก็คือคุณเสนาะ เทียนทอง หรือ “ป่าเหณะะ” ประธานที่
 บริक्षाพรรคไทยรักไทยในขณะนี้ และไม่ได้ถูกหย่อนลงมาที่กระทรวง
 วัฒนธรรมอันเป็นกระทรวงใหม่ที่ออกจะต้องแสดงอาการริเริ่มสร้างสรรค์กัน
 สุดๆ ป่าอุทธานคงไม่ถูกทิ้งถูกวิจารณ์หนักหนาสาหัสถึงขั้นนี้
 แต่ดูเหมือนว่าหลังจากได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรัฐมนตรี
 ไปสัก 2-3 สัปดาห์ รัฐมนตรีหญิงที่แบกข้อหาหนักหนาสาหัสรายนี้ก็เริ่มแสดง
 หน่วยก้านที่ “ไม่เลวทีเดียว” ไม่ว่าจะเป็นการเริ่มบุกออกตรวจงาน วิ่งไปดู
 ปัญหาน้ำท่วมโบราณสถานมรดกโลกที่อยุธยา และมีข่าวในหน้า
 หนังสือพิมพ์ว่าพยายามควานหา “มือวางทางด้านวัฒนธรรม”... (มหัศจรรย์
 ผู้หญิง หน้า 172)

จากตัวอย่างจะพบว่านักการเมืองหญิงมักถูกตั้งข้อสงสัยในความสามารถ
 ที่มีนักการเมืองชาย ซึ่งเป็นพ่อหรือสามีคอยช่วยเหลืออยู่เบื้องหลัง ฉะนั้น นักการเมืองหญิงจึงต้อง
 พิสูจน์ความรู้ความสามารถของตนด้วยการทำงานหนัก กาญจนา แก้วเทพ (2535: 109-110)

กล่าวถึง การแก้ไขปัญหาที่ผู้หญิงถูกกีดกันทางการเมือง ซึ่งสามารถกระทำได้โดยการที่ผู้หญิงต้อง สลายความรู้สึกที่ว่าการเมืองเป็นเรื่องของผู้ชายให้หมดไป และควรเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง ทุกระดับ ถึงแม้ว่านักการเมืองหญิงจะมีบทบาทและหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบมากมาย แต่สังคม ยังคงคาดหวังให้ผู้หญิงมีบทบาทหน้าที่หลักในการรับผิดชอบงานบ้านและเลี้ยงดูลูก เช่น

การตัดสินใจล้างมือไปชั่วระยะหนึ่งของดร.ยุพา ไม่ได้ตัดสินใจด้วยความ เป็นหญิง แต่ตัดสินใจด้วยความ เป็นห่วงครอบครัว ห่วงลูกสาวที่ต้องอยู่บ้านใน ขณะที่สามีได้เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้ ตัดสินใจเลือกครอบครัวที่จำเป็นต้องมี ผู้นำหลังจากสามีได้ตายไปแล้ว ต้องมีใครสักคนมาทำหน้าที่เป็นหลักเป็น กำลังขวัญให้กับครอบครัวโดยที่คนนั้นจะเป็นพ่อหรือแม่ก็ได้ เป็นผู้หญิงหรือ ผู้ชายก็ได้ แต่ครอบครัวเป็นเรื่องสำคัญกว่าอำนาจหรือผลประโยชน์ใดๆ จนกระทั่งลูกได้เจริญเติบโตแข็งแรงเพียงพอทุกรายแล้ว เวลาที่เหลืออยู่จึง กลับมารับใช้ทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองเป็นสมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญต่อไป อันไม่ถือว่าเป็นงานที่มีภาระมากเท่ากับสมาชิกสภาฯ อื่นๆ (ระวีง ผู้หญิง หน้า 75)

จากตัวอย่างจะ สังเกตเห็นว่านักการเมืองหญิงไม่สามารถทำงานด้าน การเมืองได้อย่างเต็มที่ โดยปฏิเสธบทบาทและภาระในฐานะแม่และภรรยา เมื่อผู้หญิงหมดภาระ ในการดูแลลูกแล้วจึงมีโอกาสกลับมาทำงานอีกครั้ง ฉะนั้น ช่วงเวลาการทำงานการเมืองของ ผู้หญิงจึงมีระยะเวลาสั้นกว่าผู้ชาย

ขณะที่ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีบทบาทคอยดูแลและคุ้มครอง สมาชิกในครอบครัว อีกทั้งมีหน้าที่หลักออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ผู้ชายทุ่มเท ทำงานหนักเพราะต้องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและสร้างครอบครัวให้มีฐานะ มั่นคง เช่น

สายพันธุ์บ้างาน (Workaholic) ในบ้านเรากำลังอิน (In) มาก แต่เป็นพันธุ์แท้ หรือพันธุ์ทางต้องได้รับการวิเคราะห์ในรายละเอียด พันธุ์แท้มันจะบ้างาน มาก หายใจเข้าออกเป็นงาน งานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข เป็นสโลแกน ประจำตัว ถ้าถามมันว่ารักมั๊ย มันก็จะตอบว่ารักแล้วก็ทำงานต่อ ไม่งั้นก็ตอบ ว่ารักแล้วก็คววนกลับมาเรื่องงาน เรื่องความสำเร็จที่ทำได้ เรื่องแผนงานใน

อนาคต โปรเจกต์ใหม่ที่กำลังจะลงไม่ช้า... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 97-98)

...แต่ถ้าประสบพบรักกับชายที่มีตำแหน่งใหญ่โต มีรถโก้หรู ก็ถือว่าเป็น ออฟชั่นพิเศษที่แถมมาแบบไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม มีก็ดี ไม่มีก็ไม่เป็นไร แต่คุณ ผู้หญิงอาจหลงลืมไปว่า กว่าที่ผู้ชายของเราจะได้มาซึ่งตำแหน่งใหญ่ เงินเดือนสูง เขาต้องทำงานเป็นวัวเป็นควาย ผ่านดงเสือสิงห์กระทิงแรดมานับไม่ถ้วน ต้องทำงานหนัก ทุ่มเหงาย วาจา ใจ สั่งสมบารมีมาพอสมควร ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ผู้ชายซึ่งต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวในอนาคต จะต้องหาทางทำให้ชีวิตมั่นคงและก้าวหน้ายิ่งขึ้น

...ผู้หญิงที่ต้องรับรู้เรื่องราวและได้ผลจากการทำงานโดยตรง เพราะเมื่อผู้ชายบ้ำแล้ว อะไรอื่นใดนอกเหนือจากงานจะถูกตัดออกจากวงโคจรชีวิต... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 107-108)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าสังคมยกย่องผู้ชายที่มุ่งมั่นตั้งใจทำงานอย่างหนักและถูกมองว่าเป็นคนขยันหมั่นเพียร ผู้หญิงที่มีคนรักหรือมีสามีขยันทำงานจึงเป็นผู้หญิงที่โชคดี ฉะนั้น ผู้หญิงจึงไม่ควรสร้างความยุ่งยากใจให้แก่ผู้ชาย และควรภาคภูมิใจที่คนรักมีฐานะมั่นคงสามารถเลี้ยงดูผู้หญิงให้สุขสบายได้ แท้จริงแล้วการหักโหมทำงานอย่างหนักของผู้ชายส่งผลให้ผู้ชายไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่คนรักและครอบครัวมากนัก

โดยสรุปค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพการงานสะท้อนให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันในการให้คุณค่าการทำงานของผู้หญิงและผู้ชาย สังคมกำหนดให้ผู้ชายมีบทบาทหลักออกไปทำงานนอกบ้าน หาเลี้ยงครอบครัว ส่วนผู้หญิงในปัจจุบันก็มีโอกาสออกไปทำงานนอกบ้านสามารถหาเลี้ยงตนเอง และต้องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเช่นเดียวกับผู้ชาย ส่งผลให้ผู้หญิงต้องทุ่มเททำงานอย่างหนักจนบกร่องในการปฏิบัติหน้าที่แม่และภรรยาที่ดี นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อการทุ่มเททำงานอย่างหนักของผู้หญิง โดยมองว่าเป็นโรคชนิดหนึ่ง ขณะเดียวกันนักเขียนชายกลับมีทัศนคติในด้านบวกต่อการทำงานหนักของผู้ชาย โดยเห็นว่าเป็นคนที่ขยันหมั่นเพียรและรักครอบครัว ขณะที่นักเขียนหญิงกลับมีทัศนคติในด้านลบต่อการทำงานหนักของผู้ชาย โดยมองว่าผู้ชายไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่คนรักและครอบครัว ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะต้องรับผิดชอบงานนอกบ้าน แต่สังคมก็ยังคาดหวังให้ผู้หญิงมีหน้าที่รับผิดชอบงานบ้านมากกว่าจะสนับสนุนให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ฉะนั้น ผู้หญิงจึงต้องรับภาระการทำงาน

นอกบ้านและงานบ้านควบคู่กัน ตัวอย่างนักการเมืองหญิงที่ไม่สามารถทำงานด้านการเมืองได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องให้ความสำคัญกับการดูแลลูกและการทำงานบ้าน เมื่อหมดภาระเหล่านี้แล้วจึงสามารถกลับมาทำงานได้อย่างเต็มที่อีกครั้ง นอกจากนี้ นักการเมืองหญิงมักถูกตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความรู้และความสามารถ โดยเชื่อว่ามีนักการเมืองชายซึ่งอาจเป็นพ่อหรือสามีคอยช่วยเหลืออยู่เบื้องหลัง

5.3 เนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงเปรียบเสมือนวัตถุทางเพศ

เนื่องจากสังคมไทยยอมรับนับถือระบบปิตาธิปไตย ผู้ชายจึงมีอำนาจเหนือผู้หญิง และเป็นฝ่ายเอารัดเอาเปรียบผู้หญิงอยู่เสมอ ผู้ชายเห็นว่าร่างกายของผู้หญิงเปรียบเสมือนวัตถุสิ่งของที่สามารถจับต้อง จ้องมอง และวิพากษ์วิจารณ์ได้ เช่น

...แต่ยังจำภาพได้ติดตาตอนไปเที่ยวชายทะเลเป็นหมู่คณะ มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งใส่เสื้อลวมๆ กางเกงตัวใหญ่ๆ ดูผ่านๆ เหมือนไม่มีอะไรน่าสนใจ จนกระทั่งได้เวลาลงเล่นน้ำทะเล รังสีแห่งความอวบอ้อมค่อยๆ ปรากฏขึ้น เธอตั้งเสื้อยึดตัวลวมๆ ออกทางหัว ถอดกางเกงตัวใหญ่ๆ กองที่พื้น อยู่ในชุดคล้ายๆ วอลเลย์บอลชายหาด

หลายสายตาพุ่งไปที่เธอคนเดียวเหมือนลูกกระสุนนำวิถี

...แต่ภาพที่เห็นอยากจะดินตายนอกสายตาหาดกับสัดส่วนที่โค้ง เว้าดงาม อวบอ้อมแซนดิง ออกเต็ม สะโพกผาย ย้ายไปย้ายมาแต่ละครั้งมันสยิวไปทั้งหาด (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 135)

ไม่รู้ว่าประเพณีการนำผู้หญิงสวยๆ มาวางคู่กับรถนั้นมีจุดเริ่มต้นมาอย่างไร และมีมาตั้งแต่เมื่อไร เพราะตั้งแต่จำความได้ ทุกครั้งที่ผมไปงานมอเตอร์โชว์ ก็มักจะเห็นภาพแบบนี้จนเป็นความเคยชินและคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา สินค้าประเภทที่มีนัยทางเพศแฝงอยู่มากๆ เช่น รถสปอร์ต รถมอเตอร์ไซด์ เรื่อยไปจนถึงรถบรรทุก ที่ดูเหมือนจะมีคำว่า “ผู้ชาย” เปะไว้หน้ารถทุกคนอยู่แล้ว นักการตลาดจึงต้องเอาผู้หญิงมาเป็นพรีเซนเตอร์... (เรื่องของผมผู้ชาย ไม่เกี่ยว หน้า 64-66)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ชายให้ความสำคัญแก่รูปลักษณ์ภายนอกของผู้หญิง โดยเฉพาะหน้าอกและบั้นท้าย ทั้งที่ผู้หญิงแต่งกายอำพรางรูปร่างของตนหรือแต่งกาย

เปิดเผยรูปร่างต่างก็ตกเป็นเป้าสายตาที่ถูกผู้ชายจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอก นอกจากนี้ งานแสดงสินค้าเกี่ยวกับรถยนต์หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์จะมีตัวแทนขายสินค้าที่เป็นผู้หญิงแต่งกายเปิดเผยรูปร่างของตน นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงเหล่านี้ โดยเห็นว่าผู้หญิงไม่มีความรู้เกี่ยวกับสินค้าเหล่านี้ แต่ถูกใช้เป็นตัวดึงดูดความสนใจของลูกค้าผู้ชาย และผู้หญิงไม่ได้ตระหนักว่าตนเองกลายเป็นวัตถุทางเพศ อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงหลายคนใฝ่ฝันที่จะประกอบอาชีพนี้ เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงและมีชื่อเสียง นอกจากนี้อาชีพตัวแทนขายสินค้าจะทำให้ผู้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศแล้ว การประกวดความงามก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศที่ผู้ชายสามารถจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์รูปร่างหน้าตาได้ เช่น

...บรรดาสาวไทยในระยะปัจจุบันนี้ได้มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในหลายๆ ด้านด้วยกันคือ นอกจากสวยขึ้น ความรู้ดีขึ้น ส่วนใหญ่จะ “งก” ขึ้นด้วยอีกต่างหาก คือเกิดแรงบันดาลใจในการประกวดอะไรต่างๆ นั้น คงปฏิเสธได้ยากว่า มันเกี่ยวกับ “เงิน” รางวัล ช่องทางทำมาหากินแบบง่ายๆ หยิบๆ คือ “โอกาส” ในการแปรสภาพตัวเองไปสู่การเป็นศิลปิน ดารา นักแสดงทั้งหลาย อันเป็นอาชีพที่ขึ้นหน้าขึ้นตากว่าอาชีพอื่นๆ แทบทั้งสิ้น... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 51-52)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า การประกวดนางงามในปัจจุบันเน้นความสวยงามของรูปลักษณ์ภายนอกและสถานภาพทางสังคมของผู้เข้าประกวด บัณฑิตที่ดึงดูดให้ผู้หญิงนิยมเข้าประกวดนางงาม ได้แก่ เงินรางวัล ชื่อเสียง และการเข้าสู่วงการบันเทิง ซึ่งเป็นอาชีพที่ได้รับค่าตอบแทนสูง และหลังจากได้รับตำแหน่งจะสามารถเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคมให้สูงขึ้น ซึ่งแท้จริงแล้วการประกวดนางงามเป็นการตอกย้ำคุณลักษณะตายตัวของผู้หญิงที่ว่าผู้หญิงเป็นสัตว์โลกแสนสวย มีหน้าตาที่สวยงาม และมีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ และตกเป็นวัตถุทางเพศ เนื่องจากรูปร่างและหน้าตาเปรียบเทียบกับความงาม ตลอดจนตกเป็นเป้าสายตาให้ผู้คนจำนวนมากจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์

อย่างไรก็ตาม สื่อก็เป็นสถาบันหนึ่งในสังคมที่สร้างและสะท้อนคุณลักษณะตายตัวทางเพศ นำเสนอบทบาทเพศที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง และพยายามบิดเบือนการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิง โดยมักนำเสนอผู้หญิงในลักษณะเป็นวัตถุทางเพศ เช่น

ในช่วงปี 2544 เคยมีพริ้นต์แอดทางหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสารของสินค้าและบริการไฮเทค 2 ชั้น ที่ดูเหมือนกับแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน นั่นคือพิมพ์ที่ป็นขึ้นมาโดยฝีมือของผู้ที่ต้องการมอง

ชั้นแรกเป็นของเว็บไซต์ชื่อดังอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ส่วนชั้นที่สองเป็นของธนาคารยักษ์ใหญ่ ที่ต้องการเปิดให้บริการอิเล็กทรอนิกส์แบงกิ้ง

โฆษณาทั้งสองนำเสนอภาพที่เหมือนกันโดยบังเอิญ มีผู้หญิงสาวสวย หน้าหมวย ผิวขาว รูปร่างผอมเพรียว แต่ตัวด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้นเต็มที่มีตัวหนังสือเขียนเป็นข้อความเชิญชวนให้คลิกพาดพิงไว้บริเวณหน้าอก แถมด้วยภาพเคอร์เซอร์รูปมือวนเวียนอยู่รอบๆ นั้น (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 18)

น้องพลอยจากวัยเด็กหลับตาแป็บเดียวเธอโตเป็นสาวถ่ายชุดว่ายน้ำขึ้นปกนิตยสารหลายเล่ม โชว์ความเจริญเติบโตของสรีระที่มาพร้อมกับความดีและอวบอิมทุกสัดส่วน

ยังจำกันได้ไหมปกนิตยสาร LIPS เมื่อต้นปี 44 ผู้หญิงที่เป็นปกอายุประมาณ 42 ปีใส่ชุดว่ายน้ำ

ทันทีที่หนังสือเล่มนี้วางแผงมันกลายเป็นของหายากและสร้างความฮือฮาในหมู่ผู้ชายหลายวัย พุดคุยกันตั้งแต่ปากซอยและบนเครื่องบินไทย

นี่ก็ออกหรือยังคนที่ทำให้ชอบตาผู้หญิงไทยทั้งประเทศร้อนระอุ เธอไว้ผมทรงเดี่ยวมาโดยตลอด มยุรา เสวตศิลา (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 14-16)

จากตัวอย่างพบว่าสื่อมวลชนนำเสนอภาพผู้หญิงที่บิดเบือนจากความเป็นจริง และตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงที่ตกเป็นวัตถุทางเพศ โดยส่วนใหญ่เลือกนำเสนอภาพผู้หญิงในรูปแบบเดิม คือ รูปร่างผอมบาง หน้าตาสวย แสดงท่าทาง เย้ายวนใจ และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้น เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ผู้หญิงจึงเป็นแค่เพียงสัตว์โลกแสนสวย เน้นความสวยงามของรูปร่างหน้าตา โดยเฉพาะสื่อโฆษณาสะท้อนให้เห็นการใช้อำนาจของผู้ชายที่สามารถบังคับและควบคุมผู้หญิงให้แสดงท่าทางเย้ายวนใจหรือเปลือยกายและใช้ร่างกายของผู้หญิงเป็นเครื่องประดับ เพื่อเรียกร้องความสนใจของผู้ชม ขณะเดียวกันสื่อนิตยสารแข่งขันกันนำเสนอภาพตายตัวของผู้หญิงซึ่งมีลักษณะเย้ายวนใจและแต่งกายเปิดเผยรูปร่างบนปกนิตยสาร

ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับผู้หญิงเปรียบเสมือนวัตถุทางเพศสรุปว่าสังคมไทยยังคงมีค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง

สามารถควบคุม จ้องมอง และวิพากษ์วิจารณ์หน้าตารูปร่างของผู้หญิง นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงที่มีอาชีพเป็นตัวแทนขายสินค้า ซึ่งมักแต่งกายเปิดเผยรูปร่างของตนโดยมองว่าผู้หญิงเป็นไม้ประดับที่ดึงดูดความสนใจของลูกค้าผู้ชาย และไม่มีความรู้เกี่ยวกับสินค้าอย่างลึกซึ้ง ส่วนการประกวดนางงามและสื่อมวลชนตอกย้ำให้เห็นว่าผู้หญิงมีคุณค่าแค่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่งดงาม ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงนิยมเข้าประกวดนางงาม คือ เงินรางวัล ชื่อเสียง และการมีสถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น โดยผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ตระหนักว่าการประกวดนางงามทำให้ผู้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศ ขณะเดียวกันก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่บิดเบือนจากความเป็นจริง โดยเลือกนำเสนอแต่ภาพผู้หญิงที่เป็นวัตถุทางเพศ ซึ่งเน้นรูปร่างหน้าตาดี และการแต่งกายเข้ายวนใจ จะสังเกตเห็นว่าผู้ผลิตสื่อส่วนใหญ่เป็นผู้ชายซึ่งมีอำนาจเหนือผู้หญิงและสามารถควบคุมให้ผู้หญิงแสดงท่าทางเข้ายวนใจเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชาย

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การนำเสนอภาพผู้หญิงในเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

ในงานวิจัยนี้ คำว่า “ภาพ” หมายถึง ภาพแทนที่สะท้อนให้เห็นคุณลักษณะและบทบาทของเพศหญิงที่ปรากฏในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า หลังจากที่ถูกวิจัยได้กล่าวถึงเนื้อหาในด้านเพศสภาพในตอนที่สองแล้ว ในตอนที่สามนี้ ผู้วิจัยจะนำเนื้อหาในกลุ่มต่างๆ ประมวลและสรุปเป็นหัวข้อใหม่ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของการนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า และในการวิเคราะห์ภาพผู้หญิง ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ออกเป็นสองประเด็นหลัก คือ ภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม กับ ภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. **ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม** คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติตามแบบที่สังคมและประเพณีกำหนด เช่น สงวนท่าทีในเรื่องความรัก รักนวลสงวนตัว ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ มีคุณสมบัติแม่ศรีเรือน ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย คุณค่าของผู้หญิงจะอยู่ที่ความอ่อนเยาว์และความสวยงาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 สงวนท่าทีในด้านความรัก

สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นคนรักเดียวใจเดียว มั่นคงในความรัก ยึดถือความรักเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เมื่อรักใคร่ก็จะทุ่มเทความรักให้หมดทั้งชีวิต อีกทั้งผู้หญิงยังถูกอบรมสั่งสอนให้ประพฤติตนให้อยู่ในกรอบประเพณีที่งดงาม มีกิริยามารยาทเรียบร้อย รักนวลสงวน

ตัว ไม่แสดงอารมณ์และความรู้สึกของตนต่อหน้าผู้อื่น ฉะนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายรอให้ผู้ชายเข้ามาเสนอความสัมพันธ์และขอแต่งงาน ผู้หญิงบางคนอาจรู้สึกเงินอายุและไม่ไว้วางใจผู้ชาย จึงปฏิเสธการเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายในระยะแรก ขณะเดียวกันเมื่อผู้หญิงหลงรักผู้ชายจะไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกภายในใจของตน แต่จะแอบมอง ส่งยิ้ม และชื่นชมรูปลักษณะภายนอกและความสามารถของผู้ชายอยู่ภายในใจ อีกทั้งผู้หญิงจะไม่กล้าคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เนื่องจากเกรงว่าจะถูกคนรอบข้างกล่าวตำหนิหรือถูกมองว่าเป็นหญิงมากรัก เช่น

ตายๆ ทำไมมันลือลือ คู้ย เพื่อนคาราของดิฉันกระซิบก่อนชีชวนให้ดูหนุ่มเก็บขยะ ทั้งที่ปอกติสเปกผู้ชายของเธอไม่เคยปรายตามองฝรั่งเลย แต่เมื่อมาถึงถิ่นก็อดจะใจหายวูบไม่ได้ จำได้ว่าวันนั้นเราสองคนค่อนข้างจะตลาลายเที่ยวแอบไปยืนหลบตามหลืบมุมต่างๆ คอยจ้องมองแต่คนหล่อที่เดินผ่านไปผ่านมา ดูแล้วละลานตาไปหมด (บันทึกผู้ชาย หน้า 168)

“แล้วที่ไม่ยอมให้เบอร์นี่ เพราะอายุเพื่อนที่ยืนอยู่ด้วยหรือเปล่า” จีบถามถึงความน่าจะเป็นที่ตนเองคิดอยู่ในใจ

“ไม่ใช่ค่ะ” น้องๆ รีบแย้งกันตอบเสียงขรม “เพราะกลัวว่าไอ้ผู้ชายคนนั้นมันจะมามองเราเห็นเราเป็นคนง่าย ๆ มากกว่า ถึงแม้ในใจจะอยากให้เห็นเต็มที่อยู่แล้ว” น้องแพมสรุปขึ้นในตอนท้าย

“คือพวกเราจะรู้สึกด้วยว่า เวลาคุยกับเค้า ถ้าเราเป็นคนให้เบอร์ง่าย ๆ เราจะรู้สึกว่าผู้ชายต้องคิดว่าเราเป็นพวกใจง่ายแน่เลย... (ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว หน้า 43-44)

จากตัวอย่างสรุปว่าผู้หญิงเรื่องเพศในสังคมไทยยังเป็นมาตรฐานเชิงซ้อน คือ ผู้หญิงทำสิ่งหนึ่งถูกสังคมกล่าวประณาม ในขณะที่ผู้ชายทำสิ่งเดียวกันกลับถูกยกย่องส่งผลให้ผู้หญิงต้องระมัดระวังความประพฤติของตน และต้องสงวนท่าทีในการแสดงความรัก ไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์ก่อน เนื่องจากถูกคาดหวังให้เป็นคนรักนวลสงวนตัว และต้องประพฤติตนให้อยู่ภายใต้กรอบประเพณีที่ดีงามของสังคม เมื่อผู้หญิงชอบพอผู้ชายก็ไม่ควรจะแสดงความสนใจหรือความรู้สึกของตนออกมา หรืออาจแสดงท่าทีปฏิเสธความสัมพันธ์ของผู้ชายในครั้งแรก

1.2 สงวนท่าทีเรื่องเพศ

ผู้หญิงไม่กล้าเป็นฝ่ายเริ่มต้นในการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากค่านิยมในสังคมไทยกำหนดให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ต้องควบคุมอารมณ์และความต้องการทางเพศของตน ผู้หญิงไม่ควรปล่อยกายปล่อยใจไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอย่างง่ายดาย และไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เพราะอาจถูกสังคมลงโทษด้วยการกล่าวประณามว่าเป็นหญิงใจง่าย หลังจากแต่งงานแล้ว ผู้หญิงจะต้องปรนนิบัติดูแลสามี และตอบสนองอารมณ์และความต้องการทางเพศของสามี ภรรยาที่ดีไม่ควรสนใจเรื่องเพศมากนักหรือแสดงอารมณ์และความต้องการทางเพศ เช่น

...พอตกกลางคืน ถ้าสามีเกิดอารมณ์อยากกระดืบ! กระดืบ!

เธอต้องสนองและร้องอึ้ง! อึ้ง! (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 64)

“ผู้หญิงบางคนเค้าก็คิดว่าวันแรกจะออกกลิ่นมากหนักก็ไม่ได้” เหนงแย้งขึ้นมาเหมือนผู้รู้จริง “เพราะกูเคยได้ยินผู้หญิงเค้าคุยกันนะว่าวันแรก เค้าก็ไม่ค่อยกล้าทำอะไรมาก กลัวผู้ชายจะหาว่าเป็นผู้เชียวชาญ” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 47)

สรุปว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ถูกอบรมสั่งสอนให้เก็บกดความต้องการทางเพศ ทำให้ผู้หญิงไม่กล้าแสดงออกในเรื่องเพศ และผู้หญิงไม่สามารถแสดงความต้องการทางเพศของตน และเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายในขณะร่วมประเวณี เพราะเกรงจะถูกสามีตำหนิว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีและเป็นผู้เชียวชาญในเรื่องเพศ

1.3 ยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ

ผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอนให้ประพฤติตนอยู่ในกรอบประเพณีที่ตีงาม เมื่อมีผู้ชายมาหมายปองก็ไม่ควรปล่อยเนื้อปล่อยตัวและหลงคารมของผู้ชาย จนอาจจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ตนเองได้ ในอดีตการชิงสุกก่อนห่ามหรือมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้น สังคมถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง และยิ่งเชื่อว่าผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์และรักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงานเป็นผู้หญิงดี ฉะนั้น พรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับชีวิตผู้หญิง เมื่อต้องสูญเสียพรหมจรรย์ก่อนการแต่งงาน ผู้หญิงจะคิดว่าตนเองเป็นคนไร้ค่า และไม่คู่ควรที่ผู้ชายจะเลือกไปเป็นคู่ครอง เช่น

อีกเรื่องที่เธอกลัว เธอกลัวผู้ชายจะรับไม่ได้ รับไม่ได้ว่าเคยแต่งงานแล้วเลิก
 ได้ยินเธอพูดแล้วเสียวปาก เสียวฟัน จนต้องเปลี่ยนจากท่านอนเป็นลุกมานั่ง
 คอยและอยากจะมุดไปตามสายโทรศัพท์ที่ไปบอกกับเธอที่หูข้างซ้าย
 การที่ผู้หญิงแต่งงานแล้ว ผู้ชายทำตัวมีปัญหาเองทำให้ผู้หญิงทนไม่ได้ต้อง
 เลิกกันไป

ถามว่าผู้หญิงผิดไหมมันเป็นความผิดของใคร ในเมื่อผู้ชายยังแต่งงานใหม่ได้
 อีกหลายครั้ง

ผู้หญิงก็คนเหมือนกันไม่ใช่มีพู่เอาไว้กอด เอาไว้ดม (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว
 หน้า 56)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้หญิงยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ
 เมื่อเลิกกับสามีจึงรู้สึกที่ตนเองไร้ค่าและผู้ชายจะไม่เลือกไปเป็นคู่ครองอีก แต่นักเขียนชายกลับ
 มีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว ขณะที่นักเขียนหญิงแสดงทัศนคติว่า
 ผู้หญิงส่วนใหญ่ในปัจจุบันยังไม่สามารถสลัดค่านิยมที่ให้คุณค่าพรหมจรรย์ทิ้งไปได้ ผู้ชายหลาย
 คนคาดหวังให้คนรักของตนเป็นผู้หญิงที่บริสุทธิ์ และไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งที่จริงแล้วเมื่อ
 ผู้ชายต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงจะไม่ได้คำนึงถึงเรื่องพรหมจรรย์ เช่น

...เคยเจอพวกผู้ชายเง่าลึนคิด (ในหัวคงยึดมั่นไว้กันกลวงนะ เวลาคนเคาะ
 จะได้ดูแน่นอน) เอาเรื่องนี้ไปตั้งกระทู้ถามในพันทิพย์ คือถามแฟนว่าเคยรียัง
 บอกมาเถอะพี่รับได้ พี่ไม่ถือ พอเค้าบอกว่าเคยกับแฟนเก่าแค่คนเดียว มัน
 บ้าไปเลยคะไฉนเนี่ย คิดต่อว่าเค้าเสียๆ หายๆ แต่ไม่ได้บอกเค้าตรงๆ นะ เอา
 มาโพสต์ (Post) ขอความเห็นชาวบ้าน...แล้วที่แกมาขอมีอะไรกับเค้าอยู่เนี่ย
 แกขอเค้าแต่งงานรียังล่ะ หรืออารมณ์อยากเฉาะเลยขอเฉาะ... (รักให้มันส์
 ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 124)

สรุปว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายในปัจจุบันยังคงยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิม
 เกี่ยวกับพรหมจรรย์ ซึ่งนักเขียนชายเห็นว่าค่านิยมในลักษณะนี้เกิดขึ้นจากความเห็นแก่ตัวของ
 ผู้ชายที่ต้องการหญิงบริสุทธิ์มาเป็นคู่ครอง และไม่เปิดกว้างรับค่านิยมใหม่ๆ ตามสภาพสังคมที่
 แปรเปลี่ยนไป อีกทั้งยังกล่าวประณามผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีและ
 ส่ำสอน กล่าวได้ว่าค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวพรหมจรรย์ของผู้หญิงสะท้อนให้เห็นถึงความไม่
 เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ซึ่งผู้ชายถูกส่งเสริมให้มีภรรยาหลายคน เพื่อแสดงถึงอำนาจบารมีและ

สถานะทางสังคม ขณะที่ผู้หญิงกลับถูกอบรมสั่งสอนให้รักษาพรหมจรรย์จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน และผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจรรย์จะกลายเป็นคนไร้ค่าและไม่คู่ควรที่ผู้ชายจะเลือกไปเป็นคู่ครอง

1.4 เห็นแก่วัตถุสิ่งของ

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าบางส่วนสะท้อนให้เห็นว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่ชอบจับจ่ายซื้อสินค้า ซึ่งสินค้าส่วนใหญ่ที่ผู้หญิงนิยมซื้อ ได้แก่ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า และเครื่องประดับ จะเห็นว่าสินค้าเหล่านี้มุ่งเน้นการสร้างความงามบนพื้นฐานความทันสมัยให้แก่ผู้ใช้เพียงแค่วงจรระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ผู้ผลิตสินค้าจะผลิตสินค้านวัตกรรมรูปแบบใหม่ออกมาเรื่อยๆ เพื่อต้องการให้ผู้ซื้อเบื่อสินค้าเก่าเร็วขึ้น และซื้อสินค้ารูปแบบใหม่อยู่เสมอ เช่น

ว่ากันว่าหลุยส์ วิตตอง นั้นเป็นเครื่องหนังชั้นเลิศ ส่วนใหญ่ผู้หญิงที่พยายามทำให้ตัวเองดูดีจะหิวมันเป็นกระเป๋าถืออะไรประมาณนั้น อยากให้ลูกๆ ดูดีก็เอาหลุยส์ วิตตอง แบบเป้สะพายหลังให้ใส่หนังสือเรียน กระทั่งกระเป๋าใส่ดินสอก็มีหลุยส์ วิตตองเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จึงค่อนข้างงงๆ และไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดผู้หญิงที่พยายามทำให้ตัวเองดูดี จึงได้ลงทุนลงแรงบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปหาซื้อเครื่องหนังหรือกระเป๋ายี่ห้อหลุยส์ วิตตอง จนเป็นข่าวใหญ่ออกข่าวไปทั่วโลกด้วยอุปสงค์ที่วันนี้ (ระวังผู้หญิง หน้า 113-114)

ผู้หญิงบางคนอาจขายเรือนร่างของตนแลกกับเงิน เพื่อนำเงินมาซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยและเสริมความงามให้กับตนเอง เช่น

ผู้หญิงญี่ปุ่นกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่อึ้งขงชอบกับชีวิตคู่ หรือไม่สนใจที่จะแบกชีวิตครอบครัวกันมากยิ่งขึ้น อิศระเสรีได้ทำให้พวกเขา “รักการบริโภค” มาตั้งแต่เป็นเด็กหญิง ถึงขนาดที่นักเรียนมัธยมญี่ปุ่นหลายรายไม่คิดจะแบกพรหมจรรย์ให้เมื่อตัวตั้งแต่เล็กๆ หลายรายเลือกที่จะสละพรหมจรรย์เพื่อแลกกับเงิน เพื่อเอามาซื้อโทรศัพท์ เพจเจอร์ ค่าซ่อมสีผม ค่าเครื่องสำอาง ยันไปถึงการวิ่งไล่ตามแฟชั่นจนเคยเป็นผลสำรวจพาดปกนิตยสารไทม์ เมื่อ 4-5 ปีมาแล้ว (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 83)

สิ่งหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่เห็นแก่วัตถุสิ่งของ คือ ผู้หญิงตั้งมาตรฐานของผู้ชายในอุดมคติโดยคำนึงถึงรูปลักษณ์ภายนอกและสถานภาพทางสังคม ไว้หลายประการ เช่น

ผู้หญิงไม่น้อยหลงคล้อยไปกับลำแสงที่เจิดจรัสรัยรัยของผู้ชาย ชอบตรงที่เขาแต่งตัวดีมีรสนิยม ชื่นชมเพราะเป็นคนรูปหล่อพอรวยและรุดสวย หรือแค่เห็นเสาบ้านก็เร้าใจมิใช่น้อย

และมีอีกมากที่เมื่อแลกนามบัตรแล้วตากะหวัดไปที่ตำแหน่งหน้าที่การงาน ก่อนดูนามสกุลแล้วค่อยถอยกลับมาที่ชื่อ!

แต่สำหรับผู้ชายที่วันๆ ได้แต่ใส่สูทผูกไท ผู้หญิงเห็นแล้วก็ย้งน้ำลายไหลเป็นน้ำตลกขกเล็กอยู่ดี ก็โพลตอกก็โพลก็ย้งยกให้ผู้ชายที่เป็นบิซิเนสแมนอยู่บนแป้นทุกครั้งไป

ผู้ชายเหล่านี้มักมีตำแหน่งที่แปลเป็นไทยได้ว่า ผจก. ผช. ผจก. ผอ.กก. ฯลฯ ซึ่งมันค่อนข้างจะใหญ่โตโอฬารจนทำให้ผู้หญิงแอบทำตาเป็นไขห่านได้ไม่ยาก ซึ่งนอกจากจะจินตนาการถึงความเท่าเวลาเขาทำงานแล้ว จิตใจยังกระแด่วไปถึงเงินเดือนของเขาอย่างช่วยไม่ได้ เลขห้าหลักปลายๆ ไตรระดับหกหลัก มันเลยไม่ยากนักที่หูดตาผู้หญิงจะสวิงสวายตามเลขศูนย์จำนวนมากมายที่ต่อท้ายเงินเดือนและโบนัสของเขา (เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ หน้า 91, 93-94)

จากตัวอย่าง สรุปว่าผู้หญิงเป็นเพศที่นิยมซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีฐานะร่ำรวยและมีสถานภาพทางสังคมเป็นชนชั้นสูง ซึ่งนิยมซื้อสินค้าที่มีตราสินค้าชื่อดังและราคาแพงจากต่างประเทศ เพราะต้องการปรุงแต่งให้รูปลักษณ์ภายนอกของตนสวยงามและมีเสน่ห์ดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ผู้หญิงบางคนที่ไม่มียายได้เพียงพอในการจับจ่ายซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยอาจขายเรือนร่างของตน เพื่อนำเงินไปซื้อสินค้ายี่ห้อแพง ซึ่งนักเขียนชายกล่าวตำหนิพฤติกรรมของผู้หญิงที่เห็นแก่วัตถุสิ่งของเหนือสิ่งอื่นใด นอกจากนี้ ผู้หญิงยังกำหนดมาตรฐานชายในอุดมคติ โดยพิจารณาจากรูปลักษณ์ภายนอก ตำแหน่งหน้าที่การงาน และฐานะทางเศรษฐกิจมากกว่าจะคำนึงถึงลักษณะนิสัย

1.5 อ่อนแอ

ในวัยเด็กผู้ชายถูกอบรมสั่งสอนให้แสดงท่าทีแข็งแกร่งและใช้ความรุนแรง ฉะนั้น ผู้ชายจึงมักเป็นเพศที่กระทำความรุนแรงต่อผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงมีร่างกายที่อ่อนแอและพลังกำลังด้อยกว่า จึงมักเป็นฝ่ายถูกกระทำและถูกเอาเปรียบอยู่เสมอ ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงมีหลายลักษณะ เช่น การข่มขืน การทุบตี และการฆาตกรรม เช่น

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันอังคารที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 อ้างถึงคำพูดของท่านกบในการควบคุมภรรยาหม่อมลูกปลาเอาไว้ว่า

“แต่หลายครั้งที่จับได้ (ว่าลูกปลาติดต่อกับผู้อื่น) ลูกปลาจะถูกลงโทษอย่างแรง ทั้งตี และถึงขั้นใส่กุญแจมือ จับได้ว่ามีเพศมาชวนไปข้างนอก พอตอนกลางคืนเวลานอนต้องใส่กุญแจมือไว้เลย” ท่านกบเล่าให้คนใกล้ชิดฟังถึงวิธีการขังขวางหม่อมลูกปลาหนีเที่ยว (ระวังผู้หญิง หน้า 124)

...แต่ผู้ชายก็คือผู้ชาย ที่ไม่ว่ายังไงคุณก็ไม่ควรเชื่อใจ คุณจะรู้ได้ไงว่าเค้าจะไม่พาคุณไปทำมิดีมิร้ายที่ไหน จะลวนลาม ฉวยโอกาส หรือเลวหน่อยก็ถึงขั้นข่มขืน เห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์ออกบ่อยไป พ่อข่มขืนลูก สับเหว่ข่มขืนศพ ศพมันยังเอา นับประสาอะไรกับคนเป็นๆ แบบเราละ เวลาเห็นขึ้นหน้าเสี้ยนๆ ขึ้นมา อะไรก็เอาได้ทั้งนั้นแหละ สำนึกผิดชอบชั่วดีไม่รู้มันหนีไปพักร้อนที่ไหนกันหมด (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 70-71)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าความรุนแรงส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ชายแปลกหน้าและผู้ชายที่ผู้หญิงสนิทสนมคุ้นเคย โดยเฉพาะความรุนแรงในระดับครอบครัวที่สามีกระทำต่อภรรยา นั้น ซึ่งส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นเรื่องปกติที่มักเกิดขึ้นในสังคมไทย สาเหตุที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกกระทำเสมอ เนื่องจากมีสภาพร่างกายทางชีววิทยาที่อ่อนแอและบอบบางกว่าผู้ชาย เมื่อถูกทำร้ายจึงไม่สามารถต่อสู้หรือหนีเอาตัวรอดได้ นอกจากนี้ นักเขียนหญิงได้แสดงความกังวลใจต่อการที่ผู้หญิงถูกทำร้ายทางกายและทางจิตใจ โดยกล่าวตักเตือนผู้หญิงไม่ให้ไว้ใจผู้ชายมากเกินไป เพราะอาจเปิดโอกาสให้ผู้ชายกระทำความรุนแรง

นอกจากผู้หญิงจะมีร่างกายที่อ่อนแอและบอบบางกว่าผู้ชายแล้วผู้หญิงยังมีจิตใจที่อ่อนแอด้วย ผู้หญิงบางคนเมื่อถูกชายคนรักปฏิบัติเสียดความสัมพันธ์หรือผิดหวังในความรัก จะเสียใจอย่างมากและกล่าวโทษตนเองว่าเป็นคนไร้ค่า เช่น

เมื่อไหร่ก็ตามที่มีเรื่องเช็กส์เข้ามาพัวพันในความสัมพันธ์ พอถึงเวลาเลิกร้างกัน ส่วนมากมักจะเห็นผู้หญิงเป็นฝ่ายต้องเสียใจ มีหลายๆ คนถึงกับเสียผู้เสียคน เพราะพวกผู้ชายหลายๆ ที่มีความสุขกับการล่าพรหมจรรย์ของผู้หญิง ทำเหมือนเป็นเกมกีฬาชนิดหนึ่ง หากว่าผู้หญิงคนไหนเจอตัวเด็ดๆ ฉานซิงหามาเกิด ฟันแล้วทิ้งไป ทำให้เข้าใจ ทำให้เรารู้สึกไร้ค่า หยุดเลย หยุดคิดแบบนั้นเดี๋ยวนี้เลยคะ ระวังไว้เสมอว่า อย่าให้ใครมาทำให้ตัวเรารู้สึกว่าไม่มีค่า เราทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง และคุณค่านี้จะคงอยู่กับเราเสมอและตลอดไป... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 123)

สรุปได้ว่าผู้หญิงมักตกเป็นเหยื่อความรุนแรงที่เกิดจากการกระทำของผู้ชาย เนื่องจากผู้หญิงมีสภาพร่างกายที่อ่อนแอและมีพลังกำลังน้อยกว่าผู้ชาย ฉะนั้น ผู้หญิงจึงไม่สามารถต่อสู้หรือปกป้องตนเองได้ ความรุนแรงในครอบครัวถูกสังคมมองว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมไทยที่ผู้ชายต้องการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย นอกจากนี้ ความอ่อนแอของผู้หญิงยังพบเห็นได้จากการที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายเสียใจ หลังจากที่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับชายคนรักและถูกทอดทิ้ง ซึ่งผู้หญิงมักโทษตนเองว่าตนเองมีความบกพร่อง นักเขียนหญิงพยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติในด้านลบของผู้หญิงที่มีต่อตนเอง โดยชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงควรมองว่าตนเองมีคุณค่าและทำจิตใจให้เข้มแข็ง อีกทั้งควรมองการถูกทอดทิ้งว่าเป็นแค่เพียงเหตุการณ์เลวร้ายเท่านั้น

1.6 เสียสละและอดทน

สังคมกำหนดให้ผู้หญิงมีคุณลักษณะตายตัว คือ มีน้ำใจ อ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นอกเห็นใจ และเสียสละเพื่อผู้อื่น นอกจากนี้ เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ากล่าวว่าการเป็นแม่ทำให้ผู้หญิงต้องเสียสละและอดทน เนื่องจากการอุ้มท้องยาวนานถึง 9 เดือน และการเผชิญความเจ็บปวดในขณะคลอดลูก และหลังจากคลอดลูกก็ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูและให้ความรักแก่ลูก นอกจากนี้ ผู้หญิงบางคนยังอุทิศตน เพื่อคอยช่วยเหลือคนด้อยโอกาส และคนตกทุกข์ได้ยากโดยไม่หวังผลตอบแทน เช่น

รางวัลโนเบลไพร์ชนั้นแสดงการสรรเสริญในทางโลก ชีวิตที่เด็กสาวจากอัลแบเนียอุทิศให้กับ “พระเจ้า” ตั้งแต่อายุได้แค่ 12 ปี หลังจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของแม่ชีเทเรซ่าเป็นไปเพื่อ “คนยากจนและคนทุกข์” ทั่วโลก

โดยไม่สนใจสีผิว เชื้อชาติ ศาสนา หรือลัทธิการเมือง หรือความแตกต่างทางเพศ ฯลฯ (ระวีงผู้หญิง หน้า 48-49)

...ความเป็นผู้หญิงที่ธรรมชาติมอบ “ภารกิจอันรวดเร็วทรมาณ” ให้แบกเอาไว้ ในขณะที่ผู้หญิงแปรสภาพไปสู่วุฒิภาวะใหม่ๆ นั่นคือ “ความเป็นแม่” เดิมทีความเจ็บปวดรวดเร็วทรมาณในการคลอดลูกนั้น เป็นอะไรที่ “ผู้หญิงต้องผ่าน”... (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 87-88)

จากตัวอย่างพบว่าผู้หญิงเป็นเพศที่เสียสละและอดทนอย่างมาก ซึ่งคุณลักษณะเช่นนี้มีพื้นฐานมาจากลักษณะทางชีวภาพที่กำหนดให้ผู้หญิงต้องอุ้มท้อง คลอดลูก และถูกมอบหมายให้รับผิดชอบเลี้ยงดูลูกแต่ฝ่ายเดียว ในปัจจุบันผู้หญิงหลายคนออกไปทำงานนอกบ้าน แต่ผู้หญิงก็ต้องรับผิดชอบงานบ้านและดูแลลูกควบคู่ไปกับการทำงานนอกบ้านด้วย ขณะเดียวกัน ผู้หญิงบางคนคอยช่วยเหลือและเป็นตัวแทนเรียกร้องสิทธิให้ผู้ตกทุกข์ได้ยากก็เป็นผู้หญิงที่เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อความสุขของผู้อื่นเช่นกัน

1.7 งามายและไร้เหตุผล

วัฒนธรรมและกระบวนการทางสังคมหล่อหลอมให้ผู้หญิงมีคุณลักษณะตายตัว คือ ชอบใช้อารมณ์ ไม่มีเหตุผล ขาดความมั่นใจในตนเอง และไม่กล้าตัดสินใจ ซึ่งมายาคติเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงเสียเปรียบและเป็นรองผู้ชาย เช่น

ผู้หญิงนอกจากชอบดูละครยังชอบไปหาหมอ ดู แม่นหรือไม่แม่นต้องเชื่อไว้ก่อนเพราะได้ข่าวมา
ได้ยินข่าวแล้วว่าหมอคนนี้ทายแม่น ทายถูก 1 ข้อ ทายผิด 5 ข้อ หยิบข้อที่ถูกมาเม้าท์ต่อๆ กัน กลายเป็นหมอดูเก่งมีากแม่นมีากคะ
ไม่แปลกที่อาชีพหมอดูรวยขึ้นได้ เพราะเงินสนับสนุนหลักจากลูกค้าผู้หญิง
ทั้งนั้น มีทั้งแม่ค้าและระดับปริญญาโท (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 95-96)

“ตอนเียงอยู่บนโลก เียงได้เคยเียงกับผู้หญิงบ้างหรือเปล่า”

“บ่อยไปครับเฮีย”

“เียงไปเียงมา กลายเป็นว่าใครผิด”

“ผู้ชายสี่เสียเป็นฝ่ายผิด ผู้หญิงจะทำอะไรไม่เคยผิดเลย ขนาด 1 บวก 1 ต้องเท่ากับ 2 แต่ผู้หญิงบวกได้เป็น 3 ผู้หญิงยังบอกว่าตัวเองถูกเฉยเลย ส่วนพวกนักคณิตศาสตร์ที่เป็นผู้ชายบวกได้เท่ากับ 2 พวกผู้หญิงยังยื่นกรานให้นักคณิตศาสตร์ผิดโหด” (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 14)

จากตัวอย่างข้างต้นสรุปว่าผู้หญิงเป็นเพศที่มั่งคั่งและไร้เหตุผลไม่ว่าผู้หญิงจะมีการศึกษาในระดับสูงหรือต่ำ เมื่อเกิดความกังวลใจก็มักจะปรึกษาหมอดูและหลงเชื่อคำทำนายของหมอดูเสมอ เรื่องที่ผู้หญิงมักจะวิตกกังวลใจ คือ ความรัก เนื้อคู่ และการแต่งงาน หรือในสถานการณ์ที่ผู้หญิงและผู้ชายได้เถียงกัน ผู้หญิงมักจะมั่นใจในความคิดของตนเสมอ และต้องการมีชัยชนะเหนือผู้ชายในการโต้เถียง

1.8 ผู้หญิงโสดแบบดั้งเดิม

ในอดีตผู้หญิงถูกอบรมสั่งสอนให้เป็นกุลสตรีและแม่ศรีเรือนที่คอยรับผิดชอบแต่เรื่องงานบ้าน ฉะนั้นเมื่อแต่งงานออกเรือนไปอยู่กับสามี จะต้องคอยปรนนิบัติรับใช้สามี รับผิดชอบดูแลงานบ้าน ขณะที่ผู้ชายจะออกไปทำงานนอกบ้าน โดยหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาสามีในการดำเนินชีวิตและการเงิน ดังนั้นผู้หญิงจึงเห็นคุณค่าการแต่งงานและการมีครอบครัว ผู้หญิงอายุมากและยังครองตนเป็นโสดมักจะถูกล้อเลียนและกีดกันให้แต่งงานมีครอบครัว เช่น

คานทองนิเวศน์ รู้สึกว่าคำนี้เหมือนจะเป็นคำสาปต้องห้ามของสาว ๆ หลายคน ส่วนหนึ่งอาจเกิดมาจากการกีดกันจากครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง อาจจะมีคนมาถามนุ่นถามนี่ว่า เมื่อไหร่จะแต่งงานหรือ มีแฟนรึยัง หรือไปเห็นลูกของเพื่อน ๆ หน้าตาน่ารัก วิ่งอ้อล่อน่าพิศที่สุด เลยเริ่มมาคิดถึงตัวเองว่า แล้วฉันล่ะ... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 193)

ดิฉันเพิ่งกลับจากการดูหนังรอบดึก คนเดียว ตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นสัปดาห์ว่าจะไปดู Bridget Jones's Diary ที่ใครๆ ก็พูดถึง...

หลังจากได้ไปชมหนังเรื่องนี้แล้ว ถ้าคุณเป็นสาวโสดที่ไปดูหนังเรื่องนี้คนเดียว ย่อมรู้สึกมากเป็นพิเศษกับเพลงที่เป็นฉากเปิดเรื่อง ดิฉันดูฉากนี้แล้วรู้สึกซัดใจไม่น้อย ทำไมนะหรือผู้หญิงเราจะอยู่เฉยๆ คนเดียวไม่ได้เลยหรือ

จำเป็นไหมที่เราต้องการใครสักคน เช่น ผู้ชาย มาทำให้เราสนุกกับชีวิตมากขึ้น...

หญิงโสดอย่างเราๆ ซึ่งวัยใกล้เลข 3 นี้ต้องมีชีวิตอยู่อย่างประหวัดวันพรุ่งนี้ พริ้ง ขนาดไหนนะคุณ ก้าวเหลือเกินที่จะต้องเป็นโสดไปตลอดชีวิต ก้าวเหลือเกินที่จะถูกใครค่อนแคะว่าเป็นสาวแก่ ก้าวเหลือเกินที่จะไปดูหนังคนเดียวในคืนวันเสาร์ แล้วถูกมองด้วยสายตาที่เห็นใจและถูกตั้งคำถามไปพร้อมๆ กันว่า “โถมาคนเดียว น่าสงสารจัง ไม่มีใคร (เอา) มาด้วยหรือ” คุณจะกลับมาบ้านอย่างเหงาๆ แล้วออนไลน์หาเพื่อนคุยในอินเทอร์เน็ต สุดท้ายก็จะค้นพบข้อจรรยาว่า คืนวันเสาร์เป็นฝันร้ายของสาวโสดชัดๆ!!! (เรื่องของผมผู้ชาย ไม่เกี่ยว หน้า 133-134)

จากตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าสื่อตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงโสดที่มีลักษณะแบบดั้งเดิม คือ รุ้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง และกลัวที่จะอยู่เป็นโสด ตลอดจน ฝืนใจจะได้พบผู้ชายในอุดมคติ อีกทั้งคนรอบข้างมักจะกดดันให้ผู้หญิงแต่งงานมีครอบครัวและเห็นตัวอย่างจากผู้หญิงที่พบกับความสุขหลังจากแต่งงาน ดังนั้นผู้หญิงโสดที่มีอายุมากมักที่ไม่มีผู้ชายเข้ามาสานความสัมพันธ์ จะเกิดทัศนคติในด้านลบต่อการครองตนเป็นโสดและภายในจิตใจลึกๆ ต้องการแต่งงานมีครอบครัว อีกทั้งกลัวโทษตนเองว่ามีคุณสมบัติไม่ครบถ้วน จึงไม่มีผู้ชายเลือกไปเป็นคู่ครอง ฉะนั้นการอยู่เป็นโสดสำหรับผู้หญิงจึงเป็นสิ่งที่น่ากลัวและควรหลีกเลี่ยง

1.9 มีบทบาทเป็นแม่และภรรยาแบบดั้งเดิม

การเป็นแม่และภรรยาเป็นบทบาทอันพึงประสงค์ที่สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงทุกคนปฏิบัติตามในทุกยุคทุกสมัย ผู้หญิงถูกกำหนดให้รับผิดชอบงานภายในบ้าน เช่น ทำความสะอาดบ้าน ทำอาหาร ปรนนิบัติและเอาอกเอาใจสามี เลี้ยงดูลูก และมอบความรักความอบอุ่นให้แก่ลูก และการเป็นแม่เป็นสถานการณ์ที่ยากลำบากและละเอียดอ่อน แต่ผู้หญิงกลับต้องมารับบทบาทนี้เพียงลำพัง เช่น

บ้านหลายหลังที่ผมเดินผ่าน มีเสียงมากมายเล็ดลอดออกมา

“เอ็งเอาเงินไปช้อนที่ไหน”

“แม่ครับ ทอดไข่เจียวให้กินหน่อย”

“อย่ากลับตีกระดุก”

“อย่ากินเหล้านะลูก”

“อย่าเสพยาบ้านะลูก”

“วันนี้สอบเป็นยังไงบ้าง”

“ครูที่โรงเรียนสอนอะไรบ้าง” (นางฟ้ากับหมาตัวผู้ หน้า 114)

น้องเอ เธอก็รู้ว่าแฟนแอบไปปลอยน้ำเชื้อเข้าร่างคนอื่น แต่เธอไม่สนใจ ไม่ใส่ใจ ญาติพี่น้องจะเตือนยังไง เธอช่วยแก้แทนสามีทุกเรื่องอย่างเต็มใจและภาคภูมิใจในตัวสามีที่ไม่ค่อยอยู่บ้านในวันหยุด

บางครั้งเธอโดนสามีตำหนิหลายประโยคเป็นขวัญและกำลังใจก่อนนอน

เช้า เธอรีบตื่นเข้าครัวเตรียมขนมปัง ซากาแฟ ไข่ลวก รอให้สามีคนดีตื่นมารับประทานอาหารเช้าอย่างสบายใจ

“หนูรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับแฟนหนู เขาจะไปมีใครที่ไหนหนูไม่สนใจ ขอให้เขากลับมานอนที่บ้านก็พอใจแล้ว ใครจะด่าจะว่ายังไงมันก็เรื่องของคนอื่น หนูชอบของหนูแบบนี้มันผิกระเปียบสังคมตรงไหน” (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 22)

สรุปว่าในปัจจุบันผู้หญิงไทยยังถูกสังคมคาดหวังให้รับบทบาทแม่และภรรยาแบบดั้งเดิม ฉะนั้นผู้หญิงจึงมีพื้นที่อยู่แต่ภายในบ้าน รับผิดชอบงานบ้าน ควบคุมค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ปรนนิบัติดูแลสามี ตลอดจนสนองความต้องการทางเพศของสามี ดังนั้นการเป็นแม่และภรรยาทำให้ผู้หญิงต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อลูกและสามี จะสังเกตเห็นว่าการเป็นแม่มีพื้นฐานมาจากสภาพทางชีววิทยาที่ผู้หญิงต้องอุ้มท้องและคลอดลูก หลังจากคลอดลูกจึงต้องรับผิดชอบเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน และมอบความรักความอบอุ่นให้แก่ลูก ขณะที่ผู้ชายไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือผู้หญิงในการเลี้ยงดูลูก นอกจากนี้ การเป็นแม่และภรรายังไม่ได้รับการยกย่องว่าเป็นสถานภาพที่มีเกียรติ และต้องดำรงฐานะที่ผูกติดกับสถานภาพของสามีและลูก

1.10 เป็นวัตถุทางเพศ

ระบบสังคมชายเป็นใหญ่จะมองว่าร่างกายของผู้หญิงเป็นเหมือนสิ่งของที่ผู้ชายสามารถควบคุม จ้องมอง จับต้อง และวิพากษ์วิจารณ์ได้ ผู้หญิงที่เป็นตัวแทนขายสินค้า (Pretty) เกี่ยวกับรถยนต์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มักแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง เช่น สวมเสื้อ

สายเดียวกับกระโปรงสั้น ซึ่งทำให้ผู้หญิงถูกใช้เป็นไม้ประดับที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชายให้เข้ามาเลือกชมสินค้ามากกว่าการถูกยกย่องว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสินค้านั้นๆ เช่น

...ซึ่งสอดคล้องกับบางเจ้าที่มักมีสาวน้อย Pretty มายืนหน้าแฉล้มอยู่แน่นอนว่าอากาศหนาวขนาดไหน พวกเขาต้องนุ่งสั้น สวมเสื้อสายเดี่ยว และหน้าตาจิ้มลิ้ม ไว้ตอบสนองลูกค้าที่คิดจะเดินผ่านหน้าร้านไปโดยไม่สนใจสินค้าภายในร้าน ให้หยุดมอง และให้ความสนใจบ้าง เล็กๆ น้อยๆ ก็ยังดี... (ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 52)

นอกจากนี้สื่อประเภทต่างๆ โดยเฉพาะโฆษณาและนิตยสารก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นเพียงสัตว์โลกแสนสวย มีลักษณะเข้ายวนใจ มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ มีรูปร่างผอมเพรียว และหน้าตาสวยงาม ซึ่งตอกย้ำให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุทางเพศมากยิ่งขึ้น เช่น

เฮเลน ปทุมรัตน์ วรมาลี (เบอร์เกอร์) ในชุดทูพีซีสีแดงกระซางสายตาและขา (ผู้ชาย) ให้หยุดมองแอบส่งเสียงอ้อฮ้อในใจกับ Size XL ที่อึดและอึ้งตามๆ กัน ใครจะว่าหุ่นเฮเลนอวบไปหน่อย แต่ดูรวมๆ แล้วโอเคครับ นิตยสารกระตุ่นฮอริโมนเพศชายหลายเล่มล้วนแต่ถ่ายปกเกือบจะเอกซเรย์นางแบบทั้งตัวอยู่แล้ว แต่จุดขายจุดตื่นเต้นของนิตยสารในหน้าร้อนมาจากนางแบบที่ถ่ายชุดว่ายน้ำขึ้นปกส่วนมากจะเป็นดารานักร้อง นางแบบชื่อดัง ใครก็อยากให้เห็นสระความสวยงามของเหล่าดารานักร้อง นางแบบ แบบว่าดูแล้วมันกระชุ่มกระซาดหัวใจช่วยให้หัวใจสูบฉีดดีขึ้นเป็นประโยชน์ต่อหนุ่มวัยเบญจเพสและวัยเบญจรงค์ (อายุ 40 ขึ้น) (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 133-135)

จากตัวอย่างข้างต้นสรุปว่าผู้หญิงที่เป็นตัวแทนขายสินค้ามักแต่งกายเปิดเผยรูปร่างเพื่อเรียกร้องความสนใจของผู้ชายให้เข้ามาเลือกชมสินค้า ขณะเดียวกันสื่อโฆษณาและนิตยสารก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่เน้นเพียงความสวยงามของรูปร่างหน้าตา มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ และแสดงท่าทางเข้ายวนอารมณ์เพศ กล่าวได้ว่าสื่อตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงที่ตกเป็นวัตถุทางเพศ นอกจากนี้ ผู้ผลิตสื่อส่วนใหญ่เป็นผู้ชายซึ่งมีอำนาจเหนือผู้หญิง สามารถบังคับและควบคุมผู้หญิงให้แต่งกายหรือทำท่าทางเข้ายวนใจ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่เป็นชาย

1.11 คุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ความงาม

เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าได้กล่าวถึงความงามของผู้หญิงว่าเป็นส่วนสำคัญที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ผู้หญิงที่ใส่ใจดูแลรูปร่างหน้าตาของตนให้สวยงาม และให้ความสำคัญกับการแต่งกายให้ดูดีเป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ซึ่งเด็กผู้หญิงมักจะได้รับของเล่นเป็นตุ๊กตา เสื้อผ้า หรือชุดอุปกรณ์แต่งหน้า ของเล่นเหล่านี้เป็นสิ่งชักจูงใจให้ผู้หญิงหันมาสนใจรูปลักษณ์ของตน นอกจากนี้ ผู้หญิงยังใช้ระยะเวลาในการแต่งกายและดูแลรักษารูปร่างหน้าตาของตน เช่น

เกิดเป็นผู้หญิงกว่าจะเปล่งกาย แต่งเต็มสี่ส้นบนใบหน้าต้องใช้เวลาอยู่หน้ากระจกอย่างน้อยๆ 30 นาที

ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชายมากมายในเรื่องการดูแลผิวหน้า แคะการล้างหน้า อย่างเดียว ต้องทำความเข้าใจกับผลิตภัณฑ์หลากหลายยี่ห้อทั้งของต่างประเทศและในประเทศ

ผู้หญิงยุ่งยากกว่านั้น นอกจากสบู่มะม่วงยังมีเจลล้างหน้า โฟมล้างหน้า ครีมล้างหน้ามากมายหลายยี่ห้อให้เลือกใช้ตามฐานะและความแตกต่างของผิวแต่ละคน (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 149-151)

สื่อสะท้อนภาพผู้หญิงที่ต้องควบคุม และรักษารูปร่างของตนให้ผอมเพรียว เพราะเป็นมาตรฐานความงามที่สังคมให้การยอมรับ เช่น

ตั้งแต่เริ่มย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กสาวก็เริ่มถูกรอรับความคิด ดาราสาววัยรุ่นคนหนึ่งที่เป็นหนึ่งในแขกรับเชิญในรายการทอล์กโชว์ที่กล่าวถึงข้างต้น เธอเพิ่งเรียนอยู่แค่ชั้นมัธยม แต่ทันทีที่เธอเข้าสู่วงการบันเทิง เธอก็ต้องตั้งหน้าตั้งตาลดความอ้วน

ดาราสาวอีกคนที่เป็นแขกรับเชิญในคืนนั้น เป็นเจ้าของหนังสือสอนวิธีลดความอ้วนที่หน้าปกหนังสือมีภาพของเธอในขณะที่กำลังสวยผอมเพรียว บาง (เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว หน้า 92-93)

สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงต้องควบคุมรูปร่างของตนอย่างเคร่งครัด เพราะเกรงว่าจะถูกคนรักล้อเลียนเกี่ยวกับขนาดของร่างกาย และผู้ชายมักกล่าวชื่นชมผู้หญิงที่มีรูปร่าง

ผอมเพรียว ส่งผลให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อร่างกายตนเอง และพยายามจะปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้เป็นไปตามความพึงพอใจของผู้ชาย เช่น

แต่ปัจจัยที่ผลักดันให้ผู้หญิงต้องผอมแบบเด็ดขาดสารอาหารก็คือ ผู้ชาย!!!
 อย่างปฏิเสธว่าคุณไม่มีส่วนทำให้ผู้หญิงอยากผอม ก็คุณผู้ชายเล่นพูดกรอกหู
 เข้า สาย ป้าย เย็น คำ เรียกคนที่คุณรักและเค้ารักคุณว่า “ไอ้อ้วน” บ้างละ
 “น้องหมู” บ้างละ “เจี๊ยง” บ้างละ ไล่ไปจนถึง ฮิปโป ช้างน้ำ ปลาวาฬ
 ไดโนเสาร์ และสัตว์ใหญ่ในโลกนานับประการ (ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่
 ได้มาจากดาวอังคาร 131)

นักเขียนหญิงต้องการให้ผู้หญิงเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อตนเอง โดยไม่ควรสนใจคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้ชาย และไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลความงามที่ถูกกำหนดจากความต้องการของผู้ชาย เช่น

... ใต้เรื่องการผอมแห่งนี้ มันก็เป็นอิทธิพลมาจากผู้ชายเง่าทั้งหลายด้วย
 ทั้งนั้นแหละ ก็ไม่ใช่พวกมันหรือที่มาสสร้างค่านิยมบัญญัติอ่อนฝังไว้ในหัวเรา
 ผู้หญิงก็เป็นคนนะยะ อย่ามาเถียงเลยว่าจะไม่เกี่ยว ก็พวกมันนะชอบเหลือเกิน
 ที่จะมาติงนุตินี้ แล้วเรื่องแรกเลยที่พวกแม่งจะวิจารณ์ก็ไม่พ้นเรื่องรูปร่าง ต่อ
 ให้ผอมจะตายมันก็ว่าอ้วนได้ ไม่งั้นก็หาที่มาติได้ เช่น แขนโต ขาใหญ่ ลงพุง
 ก้นใหญ่ สรรหามาได้ทุกรูปแบบ นี่แหละปากผู้ชาย... (รักให้มันส์ต้องรู้ทัน
 ผู้ชาย 185-187)

สรุปว่าผู้หญิงพิถีพิถันและใช้ระยะเวลาในการดูแลรูปร่างหน้าตาให้สวยงามอยู่เสมอ เนื่องจากในวัยเด็กถูกอบรมสั่งสอนให้สนใจแต่เรื่องความสวยงาม ผู้หญิงจึงต้องการมีรูปลักษณ์ภายนอกสวยงาม เพราะต้องการเป็นที่หมายปองและดึงดูดความสนใจของผู้ชาย การถูกคนรักล้อเลียนเกี่ยวกับขนาดร่างกายของผู้หญิง และสื่อตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงรูปร่างผอมบาง ซึ่งเป็นมาตรฐานความงามของสังคม ส่งผลให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อร่างกายตนเอง และรู้สึกหวาดกลัวว่าถ้าตนเองมีความงามน้อยลง ผู้ชายอาจจะไม่ให้ความสนใจอีกต่อไป ฉะนั้น ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาไม่สวยงามจะต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างหน้าตาของตนให้มีลักษณะตรงตามมาตรฐานความงามที่สังคมกำหนด

สรุปภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิมจะมีลักษณะ สงวนท่าทีด้านความรักและเรื่องเพศ รักนวลสงวนตัว รอคอยให้ผู้ชายเข้ามาเริ่มต้นความสัมพันธ์ ไม่คบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน ต้องควบคุมอารมณ์และความรู้ทางเพศของตน เป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี ยึดถือคุณค่าของพรหมจรรย์ และไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน นักเขียนชายบางส่วนมีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงที่ไม่รักนวลสงวนตัว โดยกล่าวประณามว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีและผู้ชายไม่ต้องการแต่งงานด้วย นอกจากนี้ ผู้หญิงยังเป็นเพศที่เห็นแก่วัตถุ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และชอบซื้อสินค้าราคาแพง เพื่อสร้างภาพลักษณ์ภายนอกของตนให้สวยงามและยังเป็นการบ่งบอกถึงสถานภาพทางสังคมของผู้ใช้ด้วย ผู้หญิงยังเป็นเพศที่อ่อนแอ ยอมอยู่ภายใต้อำนาจสามี และถูก ตลอดจนตกเป็นเหยื่อความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ชายด้วย อีกทั้งยังเป็นเพศที่เสียสละของอดทน ชอบช่วยเหลือคนด้อยโอกาส โดยไม่หวังผลตอบแทน แต่ก็ยังเป็นเพศที่มั่งงายและไร้เหตุผล หลงเชื่อคำทำนายของหมอดู และชอบใช้อารมณ์ตัดสินปัญหา

ส่วนสถานภาพการครองตนเป็นโสดของผู้หญิงยังถูกมองว่าเป็นสภาวะที่เลวร้ายและน่ากลัว ผู้หญิงโสดพยายามจะไขว่คว้าหาผู้ชายมาเป็นคู่ชีวิตและต้องการแต่งงานมีครอบครัว เพราะกลัวการใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวในบั้นปลาย การเป็นแม่และภรรยาแบบดั้งเดิมกำหนดให้ผู้หญิงมีบทบาทเป็นผู้ให้กำเนิด มีหน้าที่ปรนนิบัติดูแลสามี เลี้ยงดูลูก รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลค่าใช้จ่ายของครอบครัว และตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี นอกจากนี้ ภาพผู้หญิงที่ตกเป็นวัตถุทางเพศมักพบเห็นตามสื่อต่างๆ โดยเฉพาะโฆษณาและนิตยสาร ซึ่งมักนำเสนอภาพผู้หญิงที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริง โดยเลือกนำเสนอแต่ภาพผู้หญิงเป็นสัตว์โลกแสนสวย แสดงท่าทางเย้ายวนอารมณ์เพศ และแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง ฉะนั้น คุณค่าของผู้หญิงจึงอยู่ที่ความสวยงาม ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะเป็นที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม ซึ่งค่านิยมในลักษณะนี้ส่งผลให้ผู้หญิงมีทัศนคติในด้านลบต่อตนเอง และพยายามเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาของตนให้มีลักษณะตามความปรารถนาของผู้ชาย

2. **ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่** คือ ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติแตกต่างไปจากค่านิยมที่สังคมและประเพณีกำหนดไว้ เช่น มีอิสระและเสรีภาพทางเพศ สามารถตัดสินใจทุกอย่างด้วยตนเอง ออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพิงผู้ชายในด้านการเงิน ไม่ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ กล้าแสดงออกในเรื่องความรักมากขึ้น เช่น บอกรักหรือแสดงความรู้สึก ให้ผู้ชายทราบ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กล้าแสดงออกในด้านความรัก

ผู้หญิงสมัยใหม่มีอิสระและเสรีภาพมากขึ้นกว่าในอดีต ผู้หญิงกล้าแสดงความรู้สึกของตน เมื่อชอบพอบุรุษก็กล้าที่จะแสดงความรู้สึกของตน และไม่จำเป็นต้องเก็บกดความรู้สึกและสงวนท่าทีอย่างในอดีต เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์และบอกรักผู้ชายก่อน ผู้หญิงบางคนอาจคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน ซึ่งทำให้ผู้หญิงมีโอกาสเลือกผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามความคาดหวังของตน เช่น

“มันก็เป็นเหมือนกันหมดละน้ำชาติ เวลาผู้ชายหน้าตาหล่อๆ หลุดเข้ามาในแบงก์ พวกหนูคอยลุ้นว่าจะเข้าช่องไหน ถ้ามาโดนช่องหนูถือว่าโชคดี หนูจะแก๊งๆ ทำรายการซ้ำๆ และชวนคุยเป็นที่อิจฉาของเพื่อนๆ มันก็แค่ความสุขเล็กๆ ค่ะ”

หลานผมแต่งงานแล้ว แต่ยังชอบคุยกับผู้ชายหน้าตาหล่อๆ เพื่อหล่อเลี้ยงอารมณ์บางอย่าง (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 80)

“ถ้าพูดกันอย่างแฟร์ๆ นะ ผู้หญิงเค้าก็ควรจะมีหลาย Choice” พี่ตั๋ออกคะแนกกลางๆ ในฐานะผู้ใหญ่ที่สุดเ็นวง

“ผู้หญิงเค้าควรจะคบไว้หลายๆ คนเผื่อเลือก แต่ต้องระมัดระวังตัวไว้ในระดับหนึ่ง เพื่อความมั่นใจและภาพพจน์ของตัวเองด้วย” (หักหลังผู้ชาย หน้า 44-45)

...ดิฉันไม่อาจทนเสียงหัวใจของตัวเองเรียกร้อง จึงลุกขึ้นและตรงไปประทับรอยจูบอันดูดีมีกับเคน พร้อมกับยั่วว่า

“คุณจะต้องรักฉันภายใน 7 วัน” เขานิ่งเสียบ (บั้นหัวผู้ชาย หน้า 83)

สรุปว่าผู้หญิงสมัยใหม่กล้าที่จะเริ่มต้นสานสัมพันธ์กับผู้ชายก่อน เมื่อพบเห็นผู้ชายที่ตนพึงพอใจจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนา หรือผู้หญิงบางคนแสดงความรักด้วยการจูบผู้ชายก่อน นักเขียนชายบางส่วนมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่คบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน โดยกล่าวว่าผู้หญิงจะมีโอกาสเลือกคบหาผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามความคาดหวังของตน

2.2 กล้าแสดงออกในเรื่องเพศ

ผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีอิสระในการแสดงออก เพราะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก ผู้หญิงเกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศสามารถเปิดเผยความรู้สึกของตน ผู้หญิงหลายคนนิยมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงานหรือเมื่อคบหาผู้ชายในระยะเริ่มต้น ความสัมพันธ์ และในการร่วมประเวณี ผู้หญิงกล้าบอกความปรารถนาของตน และเป็นฝ่ายมีเพศสัมพันธ์ด้วยท่าทางหรือวิธีการแปลกใหม่ แต่ถ้าผู้หญิงไม่ปรารถนาที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็สามารถปฏิเสธความต้องการของผู้ชายได้ นอกจากนี้ ผู้หญิงส่วนใหญ่ยังชอบจับกลุ่มพูดคุยและวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเพศด้วย เช่น

ปราว: พูดถึงเรื่อง Sex นะ พวกเธอชอบทำไหนที่สุด

แพม: ชื่นชอบ ชอบอยู่บน Woman on top (สาว ๆ ก็รัดก็รัดตบมือถูกใจ) แต่ไม่เสมอไปนะไว้อย่างไร แบบว่า บางทีก็ขี้เกียจนะ เพราะอยู่ข้างบนนี้ใช้แรงเยอะมาก ๆ เลยนะไว้อย่างไร เหนื่อยฉิบหาย

ปราว: มันก็มีทำอื่นอีกนะ ที่นอนแล้วยกขาสูง ๆ

จ๊อบ: แต่ชื่นชอบหันหลัง

ฝน: ชื่นว่ามันไม่มีท่าที่ไม่ชอบที่สุดหรอก แต่มันจะมีบางท่าที่มันไม่ตรงลို့อก แล้วมันจะเจ็บอันนั้นแหละที่ไม่ชอบ (ผู้หญิงสอนก่อนจ๊อบสาว หน้า 203-204)

แบบว่าผู้หญิงอายุ 25 ปีแล้ว เคยผ่านอะไรมาบ้าง รู้สึกว่าตัวเองมีความต้องการมาก บางทีอยากให้มีคนมากอดรัด ออยากไปนอนกกกับใครสักคนให้ชื่นใจ ออยากมีคนมากอด หรือบางทีมาก ๆ ก็อยากมีเพศสัมพันธ์เลย แต่ไม่มีแฟนนี่สิคะ เลยทำไม่ได้ ได้แต่ใช้จินตนาการกับการช่วยตัวเอง ซึ่งนุ่เปื้อนมาก ไม่รู้จะจินตนาการอะไรแล้ว หมดมขนะคะ ก็แหม หนังสือไม่ได้ดู แล้วจะเอา मुख ไหนมานั่งจินตนาการช่วยตัวเองนั้กหน้าละคะ มันก็หมดมขกันบ้างสิคะ (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 126)

สรุปว่าผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ให้ความสำคัญกับเรื่องเพศสัมพันธ์กล้าที่จะพูดคุยเรื่องเพศสัมพันธ์ และเปิดเผยความปรารถนาทางเพศของตน เมื่อเกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศจะตอบสนองด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองหรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย

2.3 ไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์

เนื่องจากผู้หญิงมีสิทธิและเสรีภาพทางเพศมากขึ้น ผู้หญิงสมัยใหม่ จึงไม่ได้ยึดถือค่านิยมรักษานวลสงวนตัวและไม่ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์อีกต่อไป ผู้หญิงหลายคนนิยมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนการแต่งงาน และในอนาคตมีแนวโน้มเพิ่มจำนวนสูงขึ้น อรรถสม สุทธิสาคร (2546) นักเขียนสารคดีได้กล่าวถึงผลดีของการอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงานว่า ทั้งผู้หญิงและผู้ชายได้เรียนรู้ลักษณะนิสัยที่แท้จริงของกันและกันและมีอิสระในการดำเนินชีวิต ถ้าไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันก็สามารถเลิกได้ โดยไม่เกิดความยุ่งยากทางกฎหมาย เช่น

...“อย่างถ้าจะให้ยกตัวอย่างว่าผู้ชายอายุสามสิบกว่า ไปจีบผู้หญิงอายุไล่เลี่ยกันคือเกือบสามสิบ ถ้าจะให้ไปหวังว่าคงเป็นสาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง สำหรับในสมัยนี้นับว่าเป็นเรื่องยากเป็นเรื่องแปลก หรือถ้ามีจริงๆ ก็คงต้องเป็นคนที่มีอะไรผิดปกติ ไม่น่าตา ก็รูปร่าง หรือนิสัยใจคอ อันนี้เป็นความเห็นส่วนตัวของพี่นะ” พี่ใจออกตัว...

“ผมว่าอันนี้เป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ที่เห็นแก่ตัวของผู้ชาย” ก็ก็เสนอความคิดเห็นส่วนตัวขึ้นมา “เพราะว่าในความเป็นจริงแล้วเรื่องซึ่งไม่เชิงเนี่ย ไม่เห็นมันจะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องการอยู่รอดในชีวิตคู่ตรงไหนเลย นิสัยใจคอและความอดทน ให้อภัยต่างหากที่จะทำให้คนเราอยู่รอดกันไปได้หรือเปล่า...” (หักหลังผู้ชาย 2 หน้า 12-13)

เมื่อไหร่ก็ตามที่มีเรื่องเช็กส์เข้ามาพัวพันในความสัมพันธ์ พอถึงเวลาเลิกร้างกัน ส่วนมากมักจะเห็นผู้หญิงเป็นฝ่ายต้องเสียใจ มีหลายๆ คนถึงกับเสียผู้เสียคน เพราะพวกผู้ชายหลายๆ ที่มีความสุขกับการล่าพรหมจรรย์ของผู้หญิง ทำเหมือนเป็นเกมกีฬาอย่างชนิดหนึ่ง หากว่าผู้หญิงคนไหนเจอตัวเด็ดจางานชิงหมางมาเกิด ฟันแล้วทิ้งไป ทำให้เข้าใจ ทำให้เรารู้สึกไร้ค่า หยุดเลย หยุดคิดแบบนั้นเดี๋ยวนี้เลยคะ ระวังไว้เสมอว่า อย่าให้ใครมาทำให้ตัวเรารู้สึกไม่มีค่า เราทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง และคุณค่านี้จะคงอยู่กับเราเสมอและตลอดไป... (รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หน้า 123)

ในปัจจุบันผู้หญิงที่รักษาพรหมจรรย์ไว้เป็นระยะเวลาอันยาวนานจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่มีความผิดปกติ เนื่องจากผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้ยึดถือคุณค่าของพรหมจรรย์และ

นิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ โดยกล่าวประณามผู้ชายที่ยังคาดหวังให้คู่ครองของตนเป็นหญิงบริสุทธิ์ ซึ่งนักเขียนชายเห็นว่าพรหมจรรย์ไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกัน นอกจากนี้ ผู้หญิงจะรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมากและกล่าวโทษว่าเป็นความบกพร่องของตน หลังจากที่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ และถูกผู้ชายทอดทิ้ง นักเขียนหญิงกล่าวให้กำลังใจว่าผู้หญิงควรเห็นคุณค่าของตน และรักตนเองให้มากกว่ารักผู้ชาย

2.4 เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว

ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่จะมีความมั่นใจในตนเอง มีสิทธิและเสรีภาพมากขึ้น มีการศึกษาในระดับสูง มีโอกาสออกมาทำงานนอกบ้าน และมีตำแหน่งการงานในระดับสูงทัดเทียมชาย ทำให้ผู้หญิงไม่จำเป็นจะต้องพึ่งพาผู้ชายเหมือนในอดีต สามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาชีวิตของตน ตลอดจนกล้าลุกขึ้นมาโต้เถียงและตำหนิผู้ชายที่เอาัดเอาเปรียบทางเพศ เช่น

ที่เธอนัดผมมาก็เพื่อระบายความในใจ ไข่เรื่องทางออกหรือแก้ปัญหาเธอตัดสินใจไปแล้วโดยการบอกเลิกกับผู้ชาย จบ!

เป็นการแก้ปัญหาชีวิตคู่ที่เด็ดขาดมากสำหรับผู้หญิงอายุแค่ 20 ต้นๆ ไม่ต้องไปพึ่งหมอดู ร่ำทรงให้เสียเงินค่าโง่เปล่าๆ

ผมสนับสนุนการตัดสินใจของเธอด้วยประโยคสั้นๆ

“เจ็บครั้งเดียวดีกว่าทุกข์ไปตลอดชีวิต” (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 54)

สรุปว่าผู้หญิงสมัยใหม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง เมื่อพบว่ามีปัญหาพฤติกรรมนอกใจและไม่ซื่อสัตย์ ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายตัดสินใจขอยุติความสัมพันธ์กับสามี ผู้หญิงในปัจจุบันเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องอดทนอยู่กับสามีที่สร้างแต่ความทุกข์ใจให้

2.5 ผู้หญิงโสดยุคใหม่

ในปัจจุบันผู้หญิงที่ครองตนเป็นโสดมีจำนวนสูงขึ้น สาเหตุที่ผู้หญิงเลือกอยู่เป็นโสด เนื่องจากผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้นและใช้ระยะเวลาในการศึกษา ฉะนั้นผู้หญิงจึงขาดโอกาสในการเลือกคู่ครอง และผู้หญิงตั้งมาตรฐานในการเลือกคู่ครองไว้สูง ถ้าไม่พบผู้ชายที่ตรงตามความปรารถนาก็จะเลือกอยู่เป็นโสดแทนการมีคู่ครอง ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงมี

โอกาสออกไปทำงานนอกบ้าน และสามารถหาเลี้ยงตนเอง ฉะนั้น ผู้หญิงจึงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านเศรษฐกิจอีกต่อไป ผู้หญิงต้องการอยู่เป็นโสดเพราะต้องการสร้างฐานะและก้าวหน้าในอาชีพการงาน ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่จะมีทัศนคติในด้านลบต่อการแต่งงานมีครอบครัว ผู้หญิงหลายคนไม่แน่ใจในความมั่นคงของชีวิตการแต่งงาน เพราะเกรงว่าจะพบกับความผิดหวังในการใช้ชีวิตคู่และจะมีภาระเพิ่มขึ้นจากการรับผิดชอบงานบ้านและการปรนนิบัติสามี เช่น

ในด้านความรัก ผู้หญิงสวยมักมีผู้ชายมาตอม เพ็ญพรผ่านความรักที่มักทำให้เธอปวดหัวทั้งนั้น เธอไขว่คว้าหาความอบอุ่นในชีวิตที่ได้ขาดหายไป แต่ผู้ชายที่ผ่านมามันไม่ใช่คำตอบในใจหทัยของความรักเธอเลย ทุกวันนี้จึงเลือกที่จะอยู่กับตัวเองและเธอก็รู้สึกว่าก็มีความสุขดีเหมือนกัน

“เลิกเพราะเค้ากลัวพี่ตอนดึกๆ คิดว่าเป็นผี เพราะพี่ชอบลุกขึ้นมาทำงานตอนกลางคืน ทำเสียงก็อ๊กๆ แก๊กๆ เค้ากลัวทุกครั้ง”

“บางคนก็ขี้ร้อน พี่ชี้หนาว ตอนดึกๆ พี่ก็ลุกไปปิดแอร์ เค้าก็ลุกมาเปิดใหม่ ปิดๆ เปิดๆ กันทั้งคืน เอ้อ! บางคนนอนกรนด้วยนะ ปวดหัวมาก” (ผู้ชาย เลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร หน้า 95-96)

สรุปว่ามีเพียงนักเขียนหญิงที่กล่าวถึงผู้หญิงโสดสมัยใหม่นิยามครองตนเป็นโสด เพราะไม่มีผู้ชายที่ยอมเสียสละเพื่อผู้หญิงอย่างแท้จริง หรือยินยอมปรับเปลี่ยนนิสัยของตนให้เข้ากับผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงในปัจจุบันมีความรู้และหน้าที่การงานทัดเทียมชาย ฉะนั้น ผู้หญิงจึงตั้งคุณสมบัติของคู่ครองไว้สูง ถ้าผู้หญิงไม่พบเจอผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการก็จะเลือกอยู่เป็นโสด เพราะผู้หญิงเกรงว่าถ้าแต่งงานกับผู้ชายที่มีลักษณะนิสัยและสถานะทางสังคมแตกต่างกันมาก อาจนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งและต้องยุติความสัมพันธ์ นอกจากนี้การใช้ชีวิตโสดทำให้ผู้หญิงมีอิสระและสามารถทำงานที่ตนชื่นชอบได้

2.6 บทบาทแม่สมัยใหม่

ในปัจจุบันหญิงหม้ายที่หย่าร้างกับสามีหลายคนรับบทบาทแม่ที่ต้องเลี้ยงลูกเพียงลำพัง (Single Mother) โดยไม่จำเป็นต้องรอรับความช่วยเหลือจากสามี เนื่องจากผู้หญิงออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน สามารถหาเลี้ยงตนเอง และมีอิสระในด้าน

เศรษฐกิจ ทำให้ผู้หญิงสามารถเลี้ยงดูลูกให้มีคุณภาพชีวิตและการศึกษาที่ดีไม่ด้อยกว่าการเลี้ยงดูของผู้ชาย เช่น

แต่ในเมื่อทิศทางการพัฒนาประเทศไทยยังมุ่งสู่จุดหมายเดิม คือ พยายามจะตามฝรั่งให้ได้ ให้ทัน แนวโน้มที่จะเกิด โครงสร้างของครอบครัวแบบใหม่ เหมือนๆ กับฝรั่งกำลังเริ่มปรากฏให้เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ ครอบครัวแบบใหม่ที่พวกฝรั่งหรือพวกนักวิชาการเรียกว่า “ครอบครัวแบบเพศเดียว” หรือลูกๆ อยู่กับพ่อแม่ที่เป็นหญิง และแม่ที่เป็นหญิง ลูกๆ อยู่กับพ่อที่เป็นชายและแม่ที่เป็นชาย ประมาณ “ใจดี พ่อสเตอร์” ดาราตุ๊กตาของฮอลลีวู้ด คลอดลูกได้โดยไม่ต้องมีพ่ออย่างที่ปรากฏเป็นข่าวครึกโครม (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 21)

สรุปว่าบทบาทแม่ตัวคนเดียวในสังคมไทยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก และผู้หญิงที่เลี้ยงดูลูกตามลำพังมีแนวโน้มเพิ่มจำนวนสูงขึ้น เนื่องจากสื่อมักนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงที่มีบทบาทแม่ตัวคนเดียว ส่งผลให้โครงสร้างของครอบครัวเดี่ยวในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้น ครอบครัวสมัยใหม่จึงไม่จำเป็นจะต้องประกอบด้วยพ่อแม่และลูกเสมอไป

2.7 บทบาทผู้หญิงทำงาน

สังคมไทยยอมรับค่านิยมตะวันตกที่มุ่งเน้นเรื่องสิทธิและเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน ส่งผลให้ผู้หญิงไทยมีสถานภาพดีขึ้นกว่าในอดีต ผู้หญิงจึงได้รับการศึกษาทัดเทียมชาย และมีโอกาสออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ผู้หญิงหลายคนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและมีตำแหน่งในระดับสูงเช่นกันเดียวกับผู้ชาย ฉะนั้น ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ได้มีบทบาทแค่เพียงการเป็นแม่และภรรยาเท่านั้น ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีความทะเยอทะยานและปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน แต่ก็ต้องไม่ละเลยที่จะรับผิดชอบงานบ้าน เช่น

สังคมการทำงานทั้งกลางวัน กลางคืน งานหนัก งานเบา งานเสี่ยง งานสบาย
มีงานอะไรบ้างที่ไม่มีผู้หญิงทำ
แรงงานระดับล่าง กรรมกรก่อสร้าง งานโรงงาน พนักงานเสิร์ฟตามคาเฟ่ ผับ
ร้านอาหาร พนักงานกวาดถนน พยาบาลที่ตึกเอดส์ พนักงานฝ่าย
ประชาสัมพันธ์ และงานอีกหลายประเภทที่จำเป็นต้องใช้ผู้หญิง

ยกตัวอย่างหลังเลิกงานของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว กลับถึงบ้านเธอยังต้องทำหน้าที่แม่บ้านเตรียมอาหาร บ้อนข้าวลูก อาบน้ำให้ลูก บางครั้งตลอดทั้งวัน เธออาจจะเหนื่อยและท้อกับงานประจำ แต่หน้าที่ในบ้านเธอหยุดไม่ได้ ลาป่วยก็ยาก (ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว หน้า 64)

ภาพของผู้หญิงที่โดดเด่นอยู่ในบริษัทธุรกิจ อยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงๆ อาจจะดูดีในด้านหนึ่ง แต่อีกด้านหนึ่ง ผู้คนที่แตกต่างทางอารยธรรมอาจจะไม่ค่อยสบายใจเมื่อมองลึกเข้าไปในบ้านของผู้หญิงรายนั้นๆ แล้วพบลูกเล็กๆ ที่นั่งรอคอยแม่อยู่หน้าจอทีวีทั้งวัน ภาพของเด็กลากข้าวกล่องมากินเอง ภาพของเด็กที่นอนนึก ใบหน้าของพ่อที่อาจจะไม่ได้เจอจะเจอกันมาเป็นปีๆ หรือเพิ่งเจอกันเมื่อเดือนที่แล้ว (มหัศจรรย์ผู้หญิง หน้า 108)

สรุปว่าปัจจุบันมีผู้หญิงจำนวนมากออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ขณะเดียวกันก็ต้องรับผิดชอบงานบ้านและดูแลลูกควบคู่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ส่งผลให้ผู้หญิงต้องแบกรับภาระเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า ถึงแม้ว่านักเขียนชายจะกล่าวชื่นชมผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเช่นเดียวกับผู้ชาย แต่นักเขียนชายก็ยังแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยถ้าผู้หญิงจะละทิ้งบทบาทแม่และภรรยา และทุ่มเทให้กับการทำงานนอกบ้านเพียงอย่างเดียว ซึ่งกรณีนี้ตอกย้ำให้เห็นว่าคุณค่าของเพศหญิง อยู่ทั้งการเป็นแม่และภรรยาที่สมบูรณ์มากกว่าการเป็นผู้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

สรุปภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่จะมีลักษณะก้าวหน้ามากขึ้นในระดับหนึ่ง กล่าวแสดงออกในเรื่องความรักและเรื่องเพศ เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อน กล่าวแสดงความรักต่อหน้าผู้ชายและคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านบวกต่อพฤติกรรมลักษณะนี้ โดยเห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิและเสรีภาพในการเลือกคบหาผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามความปรารถนาของตน ผู้หญิงยังกล้าบอกความต้องการทางเพศของตนและเป็นฝ่ายปฏิเสธที่จะตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย

ปัจจุบันผู้หญิงไม่ได้ให้คุณค่าพรหมจรรย์และนิยมการอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน และหญิงหม้ายที่หย่าร้างกับสามีจะรับบทบาทเป็นแม่ตัวคนเดียว (Single Mother) ที่สงเดียวเลี้ยงดูลูกเพียงลำพังโดยไม่ต้องพึ่งพาสามี แต่นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบต่อการเป็นแม่ตัวคนเดียว เพราะเกรงว่าลูกจะขาดความอบอุ่นจากพ่อและกลายเป็นปัญหาสังคมในอนาคต

ขณะที่ผู้หญิงหลายคนเลือกครองตนเป็นโสด เพราะยังไม่พบผู้ชายที่มีคุณสมบัติตามความปรารถนาของตน ต้องการพัฒนาความสามารถในอาชีพการงาน และไม่ต้องการแบกรับภาระเพิ่มขึ้นหลังจากการแต่งงาน ส่วนผู้หญิงโสดที่ย่ำแย่กับสามียังเลือกครองตนเป็นโสด เพราะไม่ต้องการถูกสามีเอาใจเอาเปรียบ นอกจากนี้ ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่ต้องแบกรับภาระหนักสองด้านจากการรับผิดชอบงานบ้านและการทำงานนอกบ้าน นักเขียนชายมีทัศนคติในด้านลบและตำหนิผู้หญิงที่เห็นความสำคัญในอาชีพการงานมากกว่าการรับผิดชอบงานบ้านและการเลี้ยงดูลูก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและเพศสภาพในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า” ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การนำเสนอค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพของนักเขียนหญิงและชาย และการนำเสนอภาพผู้หญิงในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) อาศัยข้อมูลประเภทเอกสารจากหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าจำนวน 12 เล่ม คือ ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้อาจมาจากดาวอังคาร เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ บั้นหัวผู้ชาย รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย หักหลังผู้ชาย หักหลังผู้ชาย 2 ผู้หญิงสอนก่อนจีบสาว เรื่องของผมนักชายไม่เกี่ยว มหัศจรรย์ผู้หญิง ระวังผู้หญิง ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว และ นางฟ้ากับหมาตัวผู้ ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลดังกล่าว โดยอาศัยแนวคิดดังนี้ คือ แนวคิดเกี่ยวกับหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า แนวคิดสตรีนิยม (Feminism) แนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender) และแนวคิดผู้หญิงกับสื่อ ผลการศึกษารูปได้เป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

- (1) ค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย
- (2) การนำเสนอภาพผู้หญิงในเนื้อหาของหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

สรุปผลการวิจัย

1. ค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย

ผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าพบว่า เนื้อหาเกี่ยวกับค่านิยมและทัศนคติทางเพศมักถูกนำเสนอในลักษณะการเปรียบเทียบแบบคู่ตรงข้าม (Binary Opposition) ผู้วิจัยพบว่าค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศในด้านชีววิทยา ด้านพฤติกรรม ด้านสังคม ด้านเพศสัมพันธ์ และด้านบทบาทและสถานภาพ ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นดังนี้

1. ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา

1.1 รูปลักษณ์ภายนอก

1.2 ประจำเดือน

2. ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม

2.1 คนในอุดมคติ

2.2 การแต่งกาย

2.3 การใช้เวลาว่าง

2.4 ความเจ้าชู้

2.5 ความหึงหวง

2.6 การใช้ความรุนแรง

2.7 มารยาทของผู้หญิง

2.8 ความอดทนและเสียสละ

2.9 การใช้เหตุผลและสภาวะอารมณ์

2.10 ความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3. ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม

3.1 การเริ่มต้นความสัมพันธ์

3.2 ความรัก

3.3 การครองตนเป็นโสด

3.4 การแต่งงาน

3.5 การยุติความสัมพันธ์

4. ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์

4.1 พรหมจรรย์

4.2 ทัศนคติของหญิงและชายที่มีต่อเพศสัมพันธ์

4.3 อารมณ์เพศ

4.4 รสนิยมทางเพศ

4.5 การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์

5. ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ

5.1 สถานภาพ บทบาท และหน้าที่

5.2 อาชีพการงาน

5.3 ผู้หญิงเปรียบเสมือนวัตถุทางเพศ

2. การนำเสนอภาพผู้หญิงในเนื้อหาหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

ผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าพบว่า ภาพผู้หญิงถูกนำเสนอในลักษณะการเปรียบเทียบแบบคู่ตรงข้าม (Binary Opposition) ผู้วิจัยพบว่า มีภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิมและบทบาทเพศแบบใหม่ ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นดังนี้

1. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม

1.1 สงวนท่าทีในด้านความรัก

1.2 สงวนท่าทีเรื่องเพศ

1.3 ยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ

1.4 เห็นแก่วัตถุสิ่งของ

- 1.5 อ่อนแอ
- 1.6 เสียสละและอดทน
- 1.7 งมงามและไร้เหตุผล
- 1.8 ผู้หญิงโสดแบบดั้งเดิม
- 1.9 มีบทบาทเป็นแม่และภรรยาแบบดั้งเดิม
- 1.10 เป็นวัตถุทางเพศ
- 1.11 คุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ความงาม

2. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่

- 2.1 กล้าแสดงออกในด้านความรัก
- 2.2 กล้าแสดงออกในเรื่องเพศ
- 2.3 ไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์
- 2.4 เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว
- 2.5 ผู้หญิงโสดยุคใหม่
- 2.6 บทบาทแม่สมัยใหม่
- 2.7 บทบาทผู้หญิงทำงาน

อภิปรายผลการวิจัย

หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าหน้าทั้ง 12 เล่มเป็นสื่อที่สะท้อนและต่อยอดค่านิยม และทัศนคติเรื่องเพศของนักเขียนหญิงและชายที่มีต่อผู้หญิงและผู้ชายในด้านชีววิทยา พฤติกรรม สังคม เพศสัมพันธ์ และบทบาทและสถานภาพ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ค่านิยมและทัศนคติทางเพศสภาพของนักเขียนหญิงและนักเขียนชาย

1. ค่านิยมและทัศนคติด้านชีววิทยา

1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอก

ร่างกายของผู้หญิงจะมีขนาดเล็กและอ่อนแอกว่าผู้ชาย รูปร่างหน้าตาเป็นลักษณะภายนอกที่เป็นจุดเด่นที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม และมีความสัมพันธ์กับบรรณนิยมของเพศตรงข้าม ผู้หญิงและผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะเป็นที่หมายปองและสามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามให้เข้ามาเริ่มต้นความสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่ารูปลักษณ์ภายนอกของผู้หญิง เช่น หน้าอก และหน้าตา จะเป็นเสมือนแม่เหล็กที่ดึงดูดฝ่ายชายให้เข้ามาเริ่มต้นความสัมพันธ์ ผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบาง ดวงตากลมโต ปากบาง จมูกโด่ง และมีผิวพรรณเนียน จะถูกนิยามว่าเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดีและเป็นมาตรฐานความงามของสังคม และเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของอังคเรศ บุญทองล้วน (2539) ที่กล่าวถึงความงามทางสรีระของนางสาวไทยที่มีใบหน้าสวย หวาน ผิวพรรณเนียน คิ้วโก่ง ดวงตากลมโต รูปร่างได้สัดส่วน

ในส่วนหน้าอกของผู้หญิงซึ่งเป็นลักษณะทางชีววิทยาที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ตามวัยที่เปลี่ยนไป ผู้หญิงที่มีขนาดหน้าอกเล็กจะถูกคนรอบข้างล้อเลียน และไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้ สอดคล้องกับบทความเรื่อง “นมมันสำคัญไฉน” ของเปรมใจ วงศ์ศิริไพศาล (2539) ที่กล่าวว่าหน้าอกของผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญเติบโตตามช่วงอายุที่เพิ่มขึ้น และเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของอังคเรศ บุญทองล้วน (2539) ที่กล่าวถึงผู้หญิงที่มีหน้าอกขนาดใหญ่จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชายได้ดีกว่าผู้หญิงที่มีหน้าอกขนาดเล็ก ขณะเดียวกัน งานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) กล่าวว่ารูปลักษณ์ภายนอกของผู้หญิงอย่างเช่น หน้าอกจะเป็นลักษณะทางชีววิทยาที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชาย

1.2 เนื้อหาเกี่ยวกับประจำเดือน

จากการวิเคราะห์พบว่าค่านิยมเกี่ยวกับประจำเดือนยังคงตกย้ำให้เห็นว่าประจำเดือนยังคงเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและสกปรก ส่งผลให้ผู้หญิงถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งสอดคล้องกับกาญจนา แก้วเทพ จากหนังสือ *ม่านแห่งอคติ* (2536) กับบทความเรื่อง “เลือดประจำเดือน/ระดู: ความแตกต่างระหว่างหญิงชายกับมลภาวะและความเป็นอื่น” ของ

ฉลาดชาย รมิตานนท์ (2548) ที่กล่าวว่า มายาคติเกี่ยวกับประจำเดือนในปัจจุบันถูกสร้างขึ้นมาจากความรู้ทางการแพทย์ที่นิยามประจำเดือนว่าเป็นความเจ็บป่วยทางร่างกาย และร่างกายของผู้หญิงในขณะมีประจำเดือนจะอ่อนแอกว่าปกติ ความรู้ทางการแพทย์มีพื้นฐานจากความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ถูกครอบงำโดยผู้ชาย

2. ค่านิยมและทัศนคติด้านพฤติกรรม

2.1 เนื้อหาเกี่ยวกับคนในอุดมคติ

ผู้ชายคาดหวังให้ผู้หญิงในอุดมคติมีคุณสมบัติเพียบพร้อมในด้านพฤติกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ รูปลักษณ์ภายนอก และบทบาทและสถานภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคีน เฮ ซิน (2543) และ นิยะดา เหล่าสุนทร และคณะ (2545) ที่ศึกษาวรรณกรรมคำสอนของสตรีเรื่อง *กฤษณาสนอน้องคำฉันท์* และ *สุภาวศิตสอนสตรี* ซึ่งเป็นตัวแทนค่านิยมของสังคมไทยในอดีตที่มีต่อผู้หญิงได้กล่าวถึงอุปนิสัยของผู้หญิงในอุดมคติว่า ควรมีกิจกรรมารยาทเรียบร้อย พุดจาอ่อนหวาน สุภาพอ่อนโยน เฉลียวฉลาด ประณีตดูแลสามี รักเดียวใจเดียว และรับผิดชอบงานบ้าน ส่วนสถานภาพ ควรมีการศึกษาดีและมีอาชีพการงานมั่นคง และรูปลักษณ์ภายนอกของผู้หญิงในอุดมคติต้องมีความสวยงาม ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับทัศนะของเอริก ฟรอมม์ (2535) กล่าวถึงคุณลักษณะด้านรูปลักษณ์และคุณลักษณะนิสัยของผู้หญิงในอุดมคติเช่นกัน โดยผู้หญิงจะต้องสวยสะอาดตาตั้งแต่ปลายผมจรดปลายเท้า รูปร่างสูงโปร่ง พุดจาไพเราะน่าทะนุถนอม และมีกิจกรรมารยาทเรียบร้อย

เนื่องจากผู้หญิงเชื่อว่ารูปร่างผอมเพรียวเป็นมาตรฐานความงาม ฉะนั้นลักษณะรูปร่างของผู้หญิงอ้วนจึงถูกมองว่าเป็นความบกพร่องที่ต้องได้รับการแก้ไขด้วยการออกกำลังกายอย่างหักโหม การรับประทานยาลดความอ้วน สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ความตายของ ‘หญิงอ้วน’” ของชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2545) ที่กล่าวว่าสังคมมีค่านิยมที่ยกย่องผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมบางเป็นความงามในอุดมคติที่พึงปรารถนา ผู้หญิงจึงต้องปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนให้เหมือนรูปร่างในอุดมคติ โดยการออกกำลังกาย การควบคุมอาหาร และการรับประทานยาลดความอ้วน ซึ่งเป็นเรื่องยากสำหรับคนทั่วไปที่จะต้องอาศัยการควบคุมร่างกายอย่างเคร่งครัดและจริงจัง ขณะเดียวกัน งานวิจัยของพรวิดี สัทธิศาสตร์ (2545) ที่กล่าวว่า คนส่วนใหญ่มีทัศนคติในด้านลบต่อผู้หญิงอ้วน โดยมองว่าผู้หญิงที่มีน้ำหนักตัวมากจะเคลื่อนไหวได้ช้า อีกทั้งคนรอบข้างยัง

มีทัศนคติในด้านลบต่อคนอ้วน โดยมักล้อเลียนจนทำให้เกิดความอับอาย และผู้ผลิตเครื่องแต่งกายไม่ผลิตเสื้อผ้าที่สามารถรองรับขนาดร่างกายของคนอ้วน

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงไทยในปัจจุบันนิยมทำศัลยกรรมตกแต่ง เพราะรู้สึกไม่พึงพอใจในรูปร่างของตน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสื่อที่มักนำเสนอภาพบิดเบือนไปจากความเป็นจริง สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ตัด ต่อ สวย ศัลยกรรมความงามและเทคโนโลยีการผลิตเรือนร่างของหญิงชาย” ของแคโรล สปีทแซก (Spitzack, 1988 อ้างถึงในกำจร หลุยยะพงศ์, 2548) ที่กล่าวว่า แพทย์ที่ทำศัลยกรรมตกแต่งความงามมีบทบาทการจับจ้องทางการแพทย์ (Medical Gaze) โดยนำหลักการทางวิชาการมารับการตรวจตราและควบคุมรูปร่างหน้าตาของผู้หญิง ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานแนวคิดเรื่องอำนาจและความรู้ในการสร้างรูปร่างของผู้หญิง การจับจ้องในลักษณะนี้พยายามจะจัดระเบียบรูปร่างหน้าตาของผู้หญิงด้วยการแยกอวัยวะออกเป็น ส่วนต่างๆ เช่น โใบหน้า แขน ขา และหน้าอก จากนั้นก็กำหนดนิยามใหม่ให้อวัยวะเหล่านี้ เพื่อให้มีจุดบกพร่องและผิดปกติ เมื่อผู้หญิงยอมรับแนวคิดนี้แล้ว อวัยวะที่บกพร่องก็ควรได้รับ “การซ่อมแซม” ด้วยการทำศัลยกรรม

2.2 เนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกาย

การแต่งกายเป็นส่วนบ่งบอกอัตลักษณ์ความเป็นหญิงและชาย ตลอดจนจรรยาบรรณและสถานภาพทางสังคมของผู้สวมใส่ จะเห็นว่าผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม โดยเฉพาะการให้ความสนใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของตนเองเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับคุณลักษณะความเป็นหญิงของ เจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in Wood, 1999) ที่กล่าวว่า ผู้หญิงถูกตัดสินจากรูปลักษณ์ภายนอก ฉะนั้น ผู้หญิงจึงต้องรักษารูปลักษณ์ภายนอกให้สวยงามเสมอ ต้องควบคุมรูปร่างให้ผอมเพรียว ซึ่งการให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกนี้เป็นผลจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก และสิ่งทีนิตยสารสตรีนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการดูแลรูปลักษณ์ภายนอกให้ดูดี เช่น การเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าทำผม ขณะที่ผู้ชายมักจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีลักษณะเรียบง่าย และใช้ระยะเวลาน้อยในการดูแลรักษาความงามของตน ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับจิตรภาพ ธรรมสารสุนทร (2537) ที่กล่าวถึงเนื้อหาในนิตยสารสตรีมักจะนำเสนอค่านิยมและทัศนคติต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะควบคู่ไปกับการบำรุงความงาม

และจากการวิเคราะห์พบว่าค่านิยมในการแต่งกายได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกที่ถูกนำเสนอผ่านทางสื่อต่างๆ เช่น นิตยสาร โฆษณา รายการโทรทัศน์ และ

การแสดงเสื้อผ้า (Fashion Show) สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ผู้ชายมีสไตล์: วาทกรรมจากเสื้อผ้าและเรือนร่าง” ของนฤพนธ์ ดั่งวิเศษ (2543) ที่กล่าวว่า สื่อมวลชนนำเสนอรูปแบบการแต่งกายในลักษณะต่างๆ และพยายามกำหนดการแต่งกายที่เป็นมาตรฐานความงามที่เหมาะสม ถูกต้อง และสวยงาม อีกทั้งยังปลูกฝังค่านิยมที่เน้นความงามของรูปลักษณ์ภายนอก เพื่อดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม นอกจากนี้ ผู้หญิงบางส่วนยังนิยมเลียนแบบการแต่งกายของผู้ชาย ซึ่งมีแนวทางเดียวกับมีโชค ราชภูรานูวัต (2544) ที่กล่าวว่าโฆษณาในนิตยสารสตรีนำเสนอภาพผู้หญิงที่แต่งกายดูดิบกร้าว ไม่อ่อนหวานเหมือนในอดีต

2.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง

จากการวิเคราะห์พบว่ากิจกรรมในยามว่างของผู้หญิงนิยมการเขียนบันทึกประจำวัน ผู้หญิงจะเขียนเล่าเรื่องราวความรู้สึกของตน ซึ่งผู้หญิงมักจะไม่กล้าแสดงความรู้สึกของตนต่อหน้าผู้อื่น สอดคล้องกับสมสุข หินวิมาน (2544) ที่กล่าวว่า การเขียนบันทึกประจำวันเป็นช่วงเวลาที่ผู้หญิงปราศจากการติดต่อกับผู้อื่น และสร้างโลกส่วนตัวของตนเองขึ้นมา และผู้หญิงยังนิยมอ่านนิตยสารสตรีในช่วงเวลาว่างอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโจ๊ก เฮอร์เมส (Hermes, 1995 อ้างถึงใน สมสุข หินวิมาน, 2544) ที่กล่าวว่า สาเหตุที่ผู้หญิงอ่านนิตยสารสตรีเพราะเป็นสิ่งที่หิยบฉวยได้ง่าย มีเนื้อหาและข่าวสารที่ตอกย้ำอัตลักษณ์ความเป็นหญิง เช่น การรับผิดชอบงานบ้าน การดูแลสามีและลูก ช่วงเวลาที่อ่านนิตยสารจะพบกับความรื่นรมย์ และสร้างโลกจินตนาการของตนเองขึ้นมา ซึ่งเป็นโลกแบบหลบหนีที่เธอเป็นเจ้าของอย่างสมบูรณ์

ในเวลาว่างผู้หญิงยังนิยมซื้อสินค้าอุปโภคและบริโภค และสินค้าฟุ่มเฟือย ผู้หญิงจะพิถีพิถันในการเลือกสินค้าและเปรียบเทียบราคาสินค้าเพื่อให้ได้สินค้าที่ดีที่สุด ผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมเลือกซื้อสินค้าตามห้างสรรพสินค้า สอดคล้องกับงานวิจัยของปีเตอร์ ลุนท์ และซอนยา ลิฟวิงสโตน (1992 อ้างถึงใน สมสุข หินวิมาน, 2544) มองว่าการจับจ่ายซื้อสินค้าของผู้หญิงทำงานเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการจัดสรรความสุขและเป็นรางวัลให้ชีวิตของตนเองกับการเลือกซื้อสินค้าของผู้หญิงจะมีลักษณะยืดหยุ่น คือ เดินเลือกดูสินค้าน่าก่อนและจะตัดสินใจซื้อในภายหลังเมื่อมีการลดราคา และการเลือกซื้อสินค้าในห้างสรรพสินค้าก็เป็นการเสพสัญญะ สร้าง และประกาศอัตลักษณ์ของตนให้แตกต่างจากผู้หญิงกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับบทความเรื่อง “Shopping: ความรัก ความเหงา กับชนเผ่าเมือง” ของสมรภัทร์ ชัยสิงห์กานานนท์ (2543) ที่กล่าวว่า การจับจ่ายซื้อสินค้าเป็นการสะท้อนการตัดสินใจเกี่ยวกับตัวตน รสนิยม ภาพลักษณ์ของร่างกาย และความแตกต่างทางสังคมของตนเองกับผู้อื่น การเลือก

ซื้อสินค้าราคาแพงจึงบ่งบอกว่าผู้ซื้อเป็นคนมีฐานะร่ำรวยและเป็นบุคคลชั้นสูง ขณะเดียวกัน จิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) กล่าวถึงเนื้อหาในนิตยสารสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติในด้านลบต่อพฤติกรรมกรจบบ่ายซื้อสินค้าประเภทเสื้อผ้าอย่างฟุ่มเฟือย เพื่อโอ้อวดฐานะของผู้สวมใส่

นอกจากนี้ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายยังนิยมออกไปเที่ยวตามสถานบันเทิงยามค่ำคืน ผู้หญิงที่ออกไปเที่ยวกลางคืนมักจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับบทความ “ผู้หญิงกับการใช้เวลาว่าง” ของสมสุข หินวิมาน (2544) ที่กล่าวว่า โดยปกติผู้หญิงจะถูกกำหนดให้มีพื้นที่อยู่ภายในบ้าน ผู้หญิงที่ออกไปเที่ยวกลางคืนจึงเป็นการกบฏต่อแนวคิด “อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน” จึงทำให้ผู้หญิงถูกมองว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี

2.4 เนื้อหาเกี่ยวกับความเจ้าชู้

ผู้หญิงที่คบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกันจะถูกสังคมและคนรอบข้างกล่าวประณาม ทำให้ผู้หญิงเกิดความนับถือตนเองลดน้อยลง ขณะที่ผู้ชายเจ้าชู้กลับถูกยกย่องว่ามีอำนาจและมีฐานะร่ำรวย สอดคล้องกับกาญจนา แก้วเทพ จากหนังสือ *ม่านแห่งอคติ* (2535) กล่าวว่า ผู้ชายเจ้าชู้จะถูกยกย่องว่าเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ แต่ผู้หญิงเป็นคนลำส่อนและหลายใจ ขณะเดียวกันจากงานวิจัยของอรสม สุทธิสาคร (2546) กล่าวว่า การมีภรรยาหลายคนสำหรับผู้ชายไทยเป็นเรื่องปกติ และสังคมยังกล่าวยกย่องว่าเป็นผู้ชายที่เก่งกาจสามารถปกครองดูแลผู้หญิงให้อยู่ภายใต้อำนาจได้ ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกับงานวิจัยของนงพนา ลิ้มสุวรรณ (2544) ที่กล่าวถึงสาเหตุที่ผู้หญิงตัดสินใจเป็นอนุภรรยา เนื่องจากต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคมให้สูงขึ้น หรือผู้หญิงต้องการความรัก ความอบอุ่น และที่พึ่งทางใจ เมื่อได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ชายจึงยินยอมเป็นอนุภรรยาอย่างง่ายดาย รวมไปถึงงานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ที่กล่าวว่ นิตยสาร *ขวัญเรือน* ซึ่งเป็นตัวแทนนิตยสารสำหรับผู้หญิงวัยสาวขึ้นไปหรือสาวกึ่งแม่บ้านไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงเป็นอนุภรรยา เนื่องจากจะต้องพบกับความล้มเหลวในชีวิตรัก และเป็นผู้หญิงไร้ค่า

2.5 เนื้อหาเกี่ยวกับความหึงหวง

ผู้ชายเป็นเพศที่แสดงความหึงหวงผู้หญิง โดยมักจะหวาดระแวงสงสัยพฤติกรรมของหญิงคนรัก และอาจลงโทษผู้หญิงด้วยการใช้ความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับระบบชายเป็นใหญ่ที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง สามารถควบคุมร่างกายและจิตใจของผู้หญิงด้วยการกระทำความรุนแรง ขณะเดียวกันผู้หญิงก็เป็นเพศที่แสดงพฤติกรรมหึงหวงมากกว่าผู้ชาย

เนื่องจากเกรงว่าผู้ชายจะไปรักผู้หญิงคนอื่น ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องคอยตรวจสอบสิ่งของเครื่องใช้ของผู้ชายอยู่เสมอ และอาจใช้ความรุนแรงข่มขู่ให้ผู้ชายรู้สึกหวาดกลัว และไม่กล้ามีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น ซึ่งความหึงหวงของผู้หญิงและผู้ชายสะท้อนให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ซึ่งผู้ชายมีอิสระและเสรีภาพทางเพศมากกว่าผู้หญิง และมีอำนาจควบคุมผู้หญิงให้อยู่ภายใต้ประเพณีที่ติงามของสังคม

2.6 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง

จากการวิเคราะห์พบว่าความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงพบว่ามีการข่มขืน การทำร้ายร่างกาย และการคุกคามทางเพศ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่พบเห็นได้บ่อยในสื่อหนังสือพิมพ์และสื่อโทรทัศน์ การข่มขืนสร้างความเสียหายให้แก่ผู้หญิงทั้งทางกายและทางจิตใจ ซึ่งนักเขียนชายกล่าวโทษว่าการข่มขืนเกิดขึ้นจากการที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายกระตุ้นให้ผู้ชายเกิดอารมณ์เพศ สอดคล้องกับบทความเรื่อง “มายาคติเกี่ยวกับการข่มขืน” ของสุกัญญา บุญตานนท์ (2533) ที่กล่าวว่า คนส่วนใหญ่มองการข่มขืนว่าเกิดจากการที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายยั่วยวนและเชื้อเชิญผู้ชายก่อน เช่น การแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง กลับบ้านดึกหรือเดินในซอยเปลี่ยว ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้ชายเกิดความต้องการทางเพศ ความเชื่อผิดๆ เหล่านี้ส่งผลให้ผู้ชายข่มขืนใช้เป็นข้ออ้างเพื่อให้ตนพ้นผิด ขณะเดียวกันบทความเรื่อง “เพศ อำนาจ และความรุนแรง” ของจุไรรัตน์ จันทรธำรง (2535) กล่าวว่า ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายร่างกายมักจะรู้สึกอับอาย และไม่กล้าแจ้งความหรือขอความช่วยเหลือจากสถานการณ์สังเคราะห์ จนเป็นสาเหตุให้ผู้หญิงบางคนถูกทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ชีวิต นอกจากนี้ การคุกคามทางเพศยังเป็นการแสดงออกทางเพศที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าบังคับ ยัดเยียดให้แก่ผู้มีอำนาจน้อยกว่า จะสังเกตเห็นว่าการใช้ความรุนแรงที่พบในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้าเกิดจากผู้ชายแปลกหน้ากับผู้ชายที่สนิทสนมใกล้ชิดกับผู้หญิง เช่น สามี พ่อ เป็นต้น และความรุนแรงยังเกิดขึ้นในทุกระดับชนชั้นและการศึกษา

2.7 เนื้อหาเกี่ยวกับมารยาทของผู้หญิง

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อับอาย ไม่น่าไว้วางใจ และใช้เล่ห์เหลี่ยมมารยาทหลอกลวงทรัพย์สินเงินทองจากผู้ชาย ซึ่งผู้หญิงที่มีเล่ห์เหลี่ยมมารยาทจะมีภาพลักษณ์ภายนอกที่ดี เป็นคนอื่นแฉ และไร้เดียงสา เมื่อแรกเริ่มที่คบหากับผู้ชายจะพยายามยั่วยวนให้ผู้ชายเกิดความหลงใหลในตัวผู้หญิง จนกระทั่งคบหากับผู้ชายมาสักระยะก็จะค่อยๆ

แสวงหาผลประโยชน์จากผู้ขาย จนเมื่อผู้หญิงได้ผลประโยชน์ที่ต้องการแล้วก็จะกลายเป็นฝ่ายของยุติ
ความสัมพันธ์

2.8 เนื้อหาเกี่ยวกับความอดทนและเสียสละ

จากการวิจัยพบว่า การเป็นแม่ทำให้ผู้หญิงต้องอดทนและเสียสละจากการ
คู่หมั้น คลอดลูก และเลี้ยงดูลูก สอดคล้องกับที่ซีโมน เดอ โบวัวร์ (อ้างถึงใน วารุณี ภูริสินสิทธิ์,
2545) กล่าวว่า การตั้งครุฑทำให้ผู้หญิงต้องเจ็บป่วยทุกข์ทรมานมากกว่ามีความสุข และหลังจาก
คลอดลูก ผู้หญิงต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูลูก ฉะนั้นการเป็นแม่ถึงเป็นสถานการณ์ที่ยากลำบากและ
ละเอียดอ่อน ขณะเดียวกัน กาญจนา แก้วเทพ (2536) จากหนังสือเรื่อง *ม่านแห่งอคติ* เห็นพ้องว่า
การเป็นแม่ทำให้ผู้หญิงต้องรับผิดชอบต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกเพียงผู้เดียว ทั้งที่ผู้หญิงส่วน
ใหญ่ไม่ต้องการรับผิดชอบภาระหนักเหล่านี้ โดยเฉพาะในช่วงเวลาคลอดที่ต้องเผชิญความ
เจ็บปวดอย่างมาก

2.9 เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เหตุผลและสภาวะอารมณ์

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้ชายเป็นเพศที่ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อ
หน้าผู้อื่น รู้จักใช้เหตุผล และเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อเกิดปัญหาจะไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้หญิง
เพราะเป็นการแสดงความอ่อนแอ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของเพศหญิง สอดคล้องกับบาร์บารา
เวลเทอร์ (Barbara Welter, 1978 cited in Brannon, 1996) กล่าวถึง คุณลักษณะความเป็นหญิง
ว่ามีความอ่อนแอและต้องพึ่งพาผู้ชาย ขณะเดียวกันเจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in
Wood, 1999) ที่กล่าวว่า ผู้ชายมีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งพาตนเอง และไม่ขอความช่วยเหลือ
จากผู้หญิง ในทิศทางเดียวกับจูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999) กล่าวถึง คุณลักษณะ
ความเป็นชายที่ต้องมีเหตุผลและไม่แสดงออกทางอารมณ์ เมื่อมีปัญหาเกิดจะไม่ร้องไห้หรือขอ
ความช่วยเหลือจากผู้อื่น และชวาร์ทซ์และรัทเทอร์ (Schwartz & Rutter, 2003) กล่าวว่า ผู้ชายจะ
ไม่แสดงออกทางอารมณ์หรือร้องไห้เมื่อผิดหวังหรือสูญเสีย เพราะลูกผู้ชายต้องไม่เสียน้ำตา

2.10 เนื้อหาเกี่ยวกับความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้ชายเป็นเพศที่สนใจวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
และมีความสามารถในการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงที่สนใจ
แต่เรื่องความสวยงาม ในงานวิจัยของมิโซค ราชภูรานุวัต (2544) พบว่านิตยสารผู้ชายว่ามี การ

นำเสนอความเป็นชายที่สนใจและมีความรู้ทางเทคโนโลยี รวมไปถึงภาพโฆษณาที่สะท้อนความเป็นชายผ่านสินค้าอุปโภคบริโภคทรอนิกส์ รถยนต์ หรือเครื่องกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับทัศนคติของซันดรา ฮาร์ดิง (Sandra Harding, 1987 อ้างถึงใน วิลลาซินี พิพิฑกุล, 2541) ที่กล่าวว่า ความเชื่อที่ว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไม่ใช่เรื่องของผู้หญิงเกิดขึ้นในยุคเรืองเรือง (Enlightenment) ซึ่งแยกเหตุผลและอารมณ์ออกจากกัน ด้วยเหตุนี้ความเชื่อที่ว่าผู้ชายมีเหตุผลจึงถูกเชื่อมโยงเข้ากับวิทยาศาสตร์ ขณะที่ผู้หญิงเป็นเพศที่เต็มไปด้วยอารมณ์จะถูกกีดกันไม่ให้มีบทบาทในแวดวงวิทยาศาสตร์ ฉะนั้น วงการวิทยาศาสตร์จึงถูกครอบครองโดยผู้ชาย การสร้างความหมาย คุณค่า และคุณสมบัติต่างๆ จึงถูกกำหนดขึ้นมาให้สอดคล้องกับผู้ชาย เพื่อรักษาสถานะและอำนาจของตนไว้ และงานวิจัยของพอล โรเซนครานท์ซ และคณะ (Paul Rosenkrantz et al., 1968 cited in Brannon, 1996) ที่กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ชายที่ชื่นชอบวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ส่วนผู้หญิงสนใจในการรักษารูปร่างหน้าตาของตนให้สวยงาม

3. ค่านิยมและทัศนคติด้านสังคม

3.1 เนื้อหาเกี่ยวกับการเริ่มต้นความสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์พบว่า การที่ผู้ชายเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์โดยพิจารณาจากรูปลักษณะภายนอกของผู้หญิงเป็นลำดับแรก ฉะนั้น ผู้หญิงที่มีลักษณะโดดเด่นจะได้รับความสนใจจากผู้ชายมากกว่า ในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศเพิ่มขึ้น จึงกล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนต่อเพศตรงข้าม และเป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชาย ขณะที่ผู้หญิงบางคนยังคงยึดติดกับค่านิยมทางเพศแบบดั้งเดิมที่ผู้หญิงควรรักษานวลสงวนตัวและไม่ควรเปิดเผยความรู้สึกของตนต่อเพศตรงข้าม ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีอิสระทางเพศมากขึ้น แต่ผู้หญิงก็ยังคงปฏิบัติให้อยู่ในกรอบประเพณีที่ดีงามของสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของวิจิตร ว่องวาริทิพย์ (2542) ที่กล่าวว่า สังคมไทยเปิดโอกาสให้ผู้ชายแสดงออกในเรื่องเพศมากกว่าผู้หญิง

3.2 เนื้อหาเกี่ยวกับความรัก

จากการวิจัยพบว่า ผู้หญิงที่ถวิลหาความรักอันแสนหวานและเฝ้ารอคอยที่จะได้แต่งงานกับผู้ชายที่เป็นเนื้อคู่ของตน สอดคล้องกับทัศนคติของฮิวริค ฟรอมม์ (2535) และเอ็ม สก็อต เปค (2539) ที่กล่าวถึงความรักในลักษณะนี้ว่าพบเห็นสื่อภาพยนตร์หรือนวนิยายรักในชีวิตประจำวัน ซึ่งตอนจบจะลงเอยด้วยความสุขเสมอ ภาพมายาคติเกี่ยวกับความรัก ในลักษณะนี้จะเน้นว่าคนหนุ่มสาวมี “เนื้อคู่” ที่ถูกกำหนดจากโชคชะตาและพรหมลิขิต เมื่อผู้หญิงพบเจอผู้ชาย

ที่ถูกต้องและรู้สึกหลงรัก ผู้หญิงมักจะคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นเนื้อคู่ที่สวรรค์ส่งมา แต่เมื่อใช้ชีวิตคู่ร่วมกันไประยะหนึ่ง ทั้งคู่อาจเกิดความขัดแย้งและไม่สามารถตอบสนองความต้องการของกันและกันได้ ในที่สุดก็ต้องยุติความสัมพันธ์ในขณะเดียวกัน กาญจนา แก้วเทพ (2547) ก็กล่าวถึงความรักว่าผู้ชายจะคงความหวานชื่นอยู่แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่สามารถคงความสัมพันธ์หวานชื่นได้ตลอดไป ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “ผู้ชายรักง่ายหน่ายเร็ว” และเนื่องจากสังคมไทยยังยึดถือระบบชายเป็นใหญ่ ฉะนั้น ผู้หญิงจึงถูกครอบงำด้วยมายาคติและค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ทำให้คุณค่าผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) สรุปว่าเนื้อหาในเว็บบอร์ดสวนลุมพินี กระตุ้นปัญหาชีวิตและกระตุ้นเพศศึกษาพบว่า ผู้หญิงเป็นฝ่ายรับ สงวนท่าที และต้องทำตัวเป็นแม่เหล็กดึงดูดผู้ชาย ขณะที่ผู้ชายเป็นฝ่ายเข้าหาในกฎเกณฑ์สังคม ผู้หญิงไม่ใช่เพศผู้ล่าหรือผู้รุกในการหาคู่ ไม่สามารถทำตัวเยี่ยงชายได้ เช่น ไม่สามารถแสดงความพึงพอใจที่มีต่อผู้ชายได้อย่างเปิดเผย

และจากการวิเคราะห์ยังพบว่าผู้ชายยังเชื่อว่ารักแรกพบเป็นสิ่งที่โชคชะตาลิขิตมาให้คนสองคนเกิดความรักในการพบกันครั้งแรก ขณะเดียวกัน ผู้หญิงก็จะหลงรักผู้ชายในครั้งแรกที่พบกัน ขณะที่ผู้ชายบางคนมองว่าเป็นอารมณ์หลงใหลช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น สอดคล้องกับทัศนคติเกี่ยวกับความรักของอิริท ฟรอมม์ (2535) ที่นิยามรักแรกพบว่าเป็นความรักที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและมีอารมณ์รุนแรงเมื่อแรกรัก คนส่วนใหญ่จึงยกย่องความรักในลักษณะนี้ว่าเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ แต่แท้จริงแล้วกลับเห็นว่าเป็นแค่เพียงการแสดงความหึงหวงและความขลาดกลัวของผู้รัก

3.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการครองตนเป็นโสด

ในอดีตผู้หญิงไทยถูกอบรมสั่งสอนให้รักษานวลสงวนตัว และมีความประพฤติเป็นกุลสตรี และเป็นฝ่ายรอคอยให้ผู้ชายเข้ามาขอแต่งงาน ฉะนั้น ผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงานจะถูกมองว่าเป็นคนไร้ประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับบทความเรื่อง “Single forever เป็นโสดทำไม?” ของเปี่ยมสุข เมนะเศวต (2547) ที่กล่าวว่า แนวคิดของตะวันตกแบบดั้งเดิมที่มองผู้หญิงโสดว่าเป็นคนผิดปกติ ร่างกายไม่ได้ใช้ประโยชน์ และไม่ได้สร้างคุณค่าให้แก่สังคม เพราะไม่ได้ทำหน้าที่ในการอุ้มท้องและคลอดลูก และผู้วิจัยยังพบว่าหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้านักกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงเลือกครองตนเป็นโสด เพราะผู้ชายอาจเป็นพวกรักร่วมเพศ ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่เลือกคู่ครองที่มีการศึกษาสูงกว่าตน ผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้นและสามารถทำงานนอกบ้านหาเลี้ยงตนเอง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายในด้านเศรษฐกิจอีกต่อไป นอกจากนี้ ค่านิยมการใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกัน

ก่อนแต่งงาน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้ผู้หญิงหลายคนเลือกครองตนเป็นโสด ผู้หญิงบางคนเคยผิดหวังในความรักหรือพบเห็นความล้มเหลวจากการใช้ชีวิตคู่ของผู้อื่น จึงไม่กล้า เริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชาย และผู้หญิงยังกลัวว่าจะต้องรับภาระเพิ่มขึ้นหลังจากการแต่งงาน

3.4 เนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งงาน

ในอดีตการแต่งงานและมีลูกจะทำให้ผู้หญิงกลายเป็นคนที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรภีพรรณ ฉัตรภรณ์ (2544) ที่กล่าวว่า การแต่งงานเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของผู้หญิง และทำให้ผู้หญิงมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น แต่ในปัจจุบันผู้หญิงและผู้ชายมีแนวโน้มในการใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกันโดยไม่แต่งงาน ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับชีวิตรักของซีโมน เดอ โบวัวร์ กับสามีที่ไม่ได้ทำการสมรส แต่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันโดยมีอิสระ เสรีภาพ และความเสมอภาค ตลอดจนมีความจริงใจต่อกัน ทำให้เธอกับสามีไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนเอง ฉะนั้น เธอกับสามีจึงครองคู่อยู่ด้วยกันมานานกว่า 40 ปี และงานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ที่กล่าวว่า นิตยสารดิฉันซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงทำงานหัวสมัยใหม่ มีทัศนคติในด้านบวกต่อการครองเรือน โดยชี้ให้เห็นถึงความสุขในการครองเรือนของหนุ่มสาวสมัยใหม่ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ไม่มีปัญหาในครอบครัว และใช้ชีวิตคู่อย่างราบรื่นท่ามกลางความรักความเข้าใจ

3.5 เนื้อหาเกี่ยวกับการยุติความสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์พบว่าสาเหตุที่ผู้หญิงยุติความสัมพันธ์กับผู้ชาย เพราะการที่ผู้ชายไม่ซื่อสัตย์และนอกใจไปคบหาผู้หญิงคนอื่น ขณะที่ผู้ชายขอยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิงด้วยเหตุผลจากตัวผู้หญิงเองที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย หรือมีรูปลักษณะภายนอกที่ผู้ชายไม่พึงพอใจ ซึ่งสาเหตุของการยุติความสัมพันธ์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้ชายยังคงมีอำนาจเหนือผู้หญิง

4. ค่านิยมและทัศนคติด้านเพศสัมพันธ์

2.1 เนื้อหาเกี่ยวกับพรหมจรรย์

จากการวิเคราะห์พบว่า ในปัจจุบันค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับพรหมจรรย์เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต ผู้หญิงและผู้ชายไม่ได้ยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งแสดงคุณค่าของลูกผู้หญิงอีกต่อไป ฉะนั้น ผู้หญิงที่ยังคงรักษาพรหมจรรย์ได้อย่างยาวนานจึงเป็นผู้หญิงที่มีความ

ผิดปกติ แต่ผู้ชายบางส่วนยังคงให้ความสำคัญกับคุณค่าพรหมจรรย์และมีทัศนคติในด้านลบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่า สังคมไทยยอมรับสิทธิเสรีภาพทางเพศของวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้ค่านิยมเกี่ยวกับพรหมจรรย์เปลี่ยนแปลงไป มีการยอมรับผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์มากขึ้น และนิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของจิตรราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ที่กล่าวว่า นิตยสารดิฉัน ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงทำงานที่ทันสมัยมีทัศนคติในด้านบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยเห็นว่าเป็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคล ขณะเดียวกันในบทความเรื่อง “Single forever เป็นโสดทำไม?” ของเปี่ยมสุข เมณะเศวต (2547) ได้กล่าวตำหนิผู้ชายที่ยังคงให้คุณค่ากับพรหมจรรย์ โดยมองว่าผู้ชายกลุ่มนี้เป็นพวกมือถือสาปากถือศีล ซึ่งมักบอกว่าตนเองยอมรับผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ได้ แต่ในใจลึกๆ ยังคงแบ่งแยกหญิงดีและหญิงเลว

4.2 เนื้อหาเกี่ยวกับทัศนคติของหญิงและชายที่มีต่อเพศสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์พบว่าค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศของผู้หญิงและผู้ชายยังคงมีลักษณะมาตรฐานเชิงซ้อน ซึ่งผู้ชายเป็นฝ่ายกำหนดพฤติกรรมและทัศนคติของผู้หญิงให้ตอบสนองความพึงพอใจของผู้ชาย และผู้หญิงถูกกำหนดให้เป็นฝ่ายรักษานวลสงวนตัว ควบคุมอารมณ์เพศ และไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงาน ผู้หญิงที่ผ่านการมีเพศสัมพันธ์หลายครั้งจะถูกสังคมกล่าวประณามว่าเป็นผู้หญิงสำส่อน และกลายเป็นผู้หญิงเลวที่ไม่มีคุณค่าในสายตาของผู้ชาย ขณะที่สังคมยังยกย่องผู้ชายเจ้าชู้ว่าเป็นคนที่มีอำนาจบารมีและฐานะร่ำรวย สอดคล้องกับงานวิจัยของชวาร์ทส์และรัทเทอร์ (Schwartz & Rutter, 2003) ที่กล่าวถึงลักษณะตายตัวของเพศหญิงและชายว่า ผู้หญิงที่ชื่นชอบเรื่องเพศมาก และทำตัวเย้ายวนอารมณ์เพศชายจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงเลว ส่วนผู้หญิงที่เก็บกดอารมณ์เพศ และไม่เสียความบริสุทธิ์ก่อนการแต่งงานจะเป็นผู้หญิงดีในสายตาของผู้ชาย

4.3 เนื้อหาเกี่ยวกับอารมณ์เพศ

จากการวิจัยพบว่าในปัจจุบันผู้หญิงมีอิสระและเสรีภาพทางเพศ และกล้าแสดงออกในเรื่องมากขึ้น ซึ่งสังเกตได้จากการที่ผู้หญิงเมื่อเกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศจะตอบสนองด้วยการมีเพศสัมพันธ์ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือใช้จินตนาการทางเพศได้ เช่นเดียวกับผู้ชาย อีกทั้งยังเป็นฝ่ายเล้าโลมผู้ชายให้เกิดอารมณ์และความต้องการทางเพศอีกด้วย

สอดคล้องกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่า ผู้หญิงกล้าแสดง ออกและเปิดเผยเรื่องเพศที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ เช่น การพูดเรื่องการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

4.4 เนื้อหาเกี่ยวกับบรรณนิยมทางเพศ

จากการวิเคราะห์พบว่าบรรณนิยมทางเพศในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า กล่าวถึงสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ การเล่าโลม การส่งเสียงร้อง และลักษณะท่าทางในการร่วมประเวณี ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ชายเป็นฝ่ายเริ่มต้นการกระทำก่อน แต่ในปัจจุบันผู้หญิงกล้าแสดงความรู้สึกและพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้น เมื่อเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจในการร่วมประเวณีก็สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ แต่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การที่ผู้หญิงพูดคุยเรื่องเพศมากขึ้น เป็นเพราะพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ผู้ชายมีความสุขในการร่วมประเวณี ซึ่งสอดคล้องกับระบบชายเป็นใหญ่ที่ผู้ชายยังคงมีอำนาจเหนือผู้หญิงและเป็นฝ่ายควบคุมเพศสัมพันธ์ของผู้หญิง และเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่า ค่านิยมทางเพศมีลักษณะแบบวัฒนธรรมตะวันตก คือ มีการแสดงออกทางเพศมากขึ้น เปิดเผยเรื่องเพศระหว่างคู่รัก โดยเฉพาะผู้หญิงจะเปิดเผยและกล้าแสดงความคิดเห็นในแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เช่น พูดคุยเรื่องความพึงพอใจทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ทางปากหรือลิ้น

4.5 เนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์พบว่า ถ้าผู้หญิงไม่พร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็สามารถปฏิเสธด้วยการบอกกล่าวความต้องการของตนเองได้ และไม่จำเป็นที่ผู้หญิงจะต้องตอบสนองอารมณ์และความต้องการทางเพศของผู้ชายเสมอไป

5. ค่านิยมและทัศนคติด้านบทบาทและสถานภาพ

5.1 เนื้อหาเกี่ยวกับสถานภาพ บทบาท และหน้าที่

จากการวิจัยพบว่าบทบาทแม่และภรรยาเป็นบทบาทที่สำคัญสำหรับลูกผู้หญิง แม่และภรรยาที่ดีจะต้องเป็นผู้ให้กำเนิด อบรมสั่งสอนลูก รับผิดชอบงานบ้าน ดูแลค่าใช้จ่ายในครอบครัว ปรนนิบัติสามี และตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี การเป็นแม่และภรรยาส่งผลให้ผู้หญิงเกิดความกดดันและมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบมากขึ้น ขณะที่ผู้ชายมีบทบาทหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว และรับผิดชอบงานนอกบ้านเพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับงานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ที่กล่าวว่า นิตยสาร*ขวัญเรือน* ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับ

ผู้หญิงวัยสาวขึ้นไปหรือสาวกึ่งแม่บ้าน สนับสนุนให้ผู้หญิงแสดงบทบาทในบ้านและนอกบ้าน แต่ให้ความสำคัญกับบทบาทภายในบ้านมากกว่า ซึ่งผู้หญิงควรจัดการดูแลความเรียบร้อยภายในบ้านและเลี้ยงดูลูก ขณะเดียวกัน สุชีลา ตันชัยนันท์ (2540) ในวัยเด็กครอบครัวอบรมสั่งสอนให้ผู้หญิงรักการทำงานบ้าน และตอกย้ำให้ผู้หญิงเห็นความสำคัญกับการเป็นแม่และภรรยาที่ดีในอนาคต ฉะนั้นเมื่อผู้หญิงมีลูกจะต้องแบกรับภาระเพิ่มขึ้นจากการเลี้ยงดูลูกตามลำพัง กล่าวได้ว่า การเป็นแม่เป็นสถานการณ์ที่ลำบากและละเอียดอ่อนมากสำหรับผู้หญิง

ในปัจจุบันมีผู้ชายบางส่วนที่เข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของผู้หญิง เนื่องจากผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน และไม่มีเวลาในการดูแลงานบ้านและลูกอย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชวาร์เซอร์ (Schwarzer, 1991 อ้างถึงใน จงจิต อนันต์คูศรี, 2540) ที่ทำการสุ่มตัวอย่างสามีที่ช่วยภรรยาทำงานบ้านจำนวน 1,000 คน อายุระหว่าง 20-50 ปี พบข้อสังเกตว่า งานที่ผู้ชายช่วยทำนั้นเป็นงานที่ไม่ต้องใช้เวลาพิถีพิถันมากนักและปริมาณงานที่ช่วยทำนั้นก็ยังมีจำนวนน้อยกว่างานที่ภรรยาต้องรับผิดชอบ

และจากการวิจัยพบว่าพระพุทธศาสนาของไทยมองผู้หญิงเป็นพลเมืองชั้นสองรองจากชาย กีดกันไม่ให้ผู้หญิงบวชเป็นภิกษุณี และไม่ให้ภิกษุณีสงฆ์เข้ามาสัมผัสพบปะทักทาย ภิกษุสงฆ์ สอดคล้องกับทีโอดิน ระพีพัฒน์ (2535 อ้างถึงใน ปราณี วงษ์เทศ, 2534) กล่าวว่า สังคมมีความเชื่อว่าผู้ชายมีบุญมากกว่าผู้หญิง เนื่องจากสามารถบวชเป็นพระซึ่งเป็นการตอบแทนพระคุณพ่อแม่อย่างสูงสุด และมีแนวทางเดียวกับจักรสุมาลย์ กบิลสิงห์ (2541 อ้างถึงใน อรทัย หุจรูญพานิช, 2544) ที่กล่าวว่าในสังคมไทยกีดกันไม่ให้มีการบวชภิกษุณี เนื่องจากการบวชต้องกระทำโดยสงฆ์ 2 ฝ่ายคือ ภิกษุณีสงฆ์และภิกษุสงฆ์ แต่ในประเทศไทยไม่เคยมีการบวชภิกษุณีสงฆ์ ฉะนั้น ผู้หญิงจึงไม่สามารถบวชเป็นภิกษุณีสงฆ์ได้

1.2 เนื้อหาเกี่ยวกับอาชีพการงาน

ในอดีตผู้หญิงมีหน้าที่หลักในการรับผิดชอบงานบ้าน ดูแลลูก และปรนนิบัติสามี สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ผู้หญิง/ผู้ชาย: ที่บ้าน/ที่สาธารณะ” ของกาญจนา แก้วเทพ (2544) ที่กล่าวว่า ผู้หญิงทำหน้าที่แม่ศรีเรือนและศรีภรรยาได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องจะถูกยกย่องว่าเป็นผู้หญิงดี แต่ในปัจจุบันผู้หญิงมีภาระเพิ่มขึ้นจากการทำงานนอกบ้าน และปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเช่นเดียวกับผู้ชาย ซึ่งมีทิศทางเดียวกับงานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) พบว่า นิตยสารดิฉัน ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงวัยทำงาน

ทันสมัยและนิตยสารซีดีไลฟ์ ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงทันสมัยที่เป็นตัวของตัวเอง สนับสนุนให้ผู้หญิงทำงานนอกบ้านและกล่าวว่าผู้หญิงจะพบกับความสำเร็จในชีวิตการทำงาน มีครอบครัวที่อบอุ่น และเป็นแม่ที่ดีพร้อมกันได้โดยไม่จำเป็นต้องละทิ้งบทบาทใดบทบาทหนึ่ง

แต่จากการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานนอกบ้านจะบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่แม่และภรรยาที่ดี ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูกและปรนนิบัติสามี ตลอดจนการทำงานบ้าน สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ครอบครัวกับเศรษฐกิจการงาน รอยแยกใหม่ในประวัติศาสตร์” ของกาญจนา แก้วเทพ (2534) และบทความเรื่อง “ไทยศึกษากับอิทธิพลสตรีนิยม” ของชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2539) กล่าวว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงต้องทำงานหนัก เนื่องจากระบบทุนนิยมที่ให้ความสำคัญกับคนทำงานที่ก่อให้เกิดรายได้เท่านั้น ในปัจจุบันผู้หญิงจำนวนมากออกไปทำงานนอกบ้านและกระจายอยู่ในหลากหลายอาชีพ แต่โอกาสที่ผู้หญิงจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งในระดับสูงทัดเทียมชายยังมีจำนวนน้อย สอดคล้องกับบทความเรื่อง “ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ” ของอรทัย หรรษาภิรมย์ (2544) ที่กล่าวว่า ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะมีอาชีพที่หลากหลายและสามารถทำงานทัดเทียมผู้ชาย แต่โอกาสที่ผู้หญิงจะมีตำแหน่งหน้าที่การงานในระดับสูงมีจำนวนน้อย

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงเริ่มเข้ามามีบทบาททางการเมืองมากขึ้น สอดคล้องกับบทความเรื่อง “บทบาททางการเมืองของหญิงไทย” ธนวิ ทวีจิน (2529) ที่กล่าวว่า และสังคมไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วม ส่งผลให้ผู้หญิงขาดบทบาทและประสบการณ์ทางการเมือง ซึ่งงานวิจัยของวชิราภรณ์ อาทมิตร (2541) และ พัชรี เษยจรรยา และคณะ (2533) กล่าวว่าภาพลักษณ์ของนักการเมืองหญิงมีบทบาทที่โดดเด่นในเรื่องเกี่ยวกับเด็กและสตรีด้วย โอกาส รองลงมาคือ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว การที่นักการเมืองหญิงไม่สามารถมีบทบาทที่หลากหลาย เพราะข้อจำกัดในด้านความรู้และประสบการณ์การทำงาน ตลอดจนการทำงานของนักการเมืองหญิงที่ยังอยู่ในบริบทของผู้ชาย ซึ่งนักการเมืองหญิงต้องยอมรับกฎกติกาและวัฒนธรรมการทำงานที่ผู้ชายได้กำหนดไว้ เมื่อไรก็ตามที่ผู้หญิงมีตำแหน่ง ระดับสูงในรัฐบาลมักจะถูกตั้งข้อสงสัยในความรู้และสามารถที่อาจมีผู้ช่วยอยู่เบื้องหลัง

1.3 เนื้อหาเกี่ยวกับผู้หญิงเปรียบเสมือนวัตถุทางเพศ

สื่อยังคงตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นวัตถุทางเพศ เน้นรูปร่างผอมบาง หน้าตาสวย และแสดงท่าทางเย้ายวนอารมณ์เพศ และแต่งกายเปิดเผยรูปร่าง เพื่อดึงดูด

ความสนใจของผู้ชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระเบียบวิธีวิจัย ประกอบผล, 2535 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539) มากาเร็ต กัลลาเกอร์ (Magaret Gallagher, 1983) และ จูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999) กล่าวสรุปว่า ภาพผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในสื่อต่างๆ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ ผู้หญิงเป็นเพียงสัตว์โลกแสนสวย มีความอ่อนเยาว์ มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ ต้องพึ่งพาผู้ชาย โดยเฉพาะสื่อโฆษณาที่มักจะนำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นเครื่องประกอบวัตถุ เป็นวัตถุทางเพศ ดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ผู้หญิงที่มีบทบาทแม่บ้านที่ต้องรับผิดชอบงานบ้าน ส่วนสื่อวิทยุเสนอภาพผู้หญิงที่มีบทบาทอยู่ภายในบ้าน สนใจรักษารูปลักษณ์ภายนอกให้งดงาม สอดคล้องกับงานวิจัยของ นพรัตน์ วงศ์กมล (2531) และ นุชนาถ โอฬารกาญจนิน (2535 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539) ที่พบว่าภาพผู้หญิงในโฆษณาทางโทรทัศน์มีเพียง 4 บทบาท คือ ผู้หญิงที่ไร้อาชีพ แม่บ้าน แม่ และสาวทำงาน ขณะเดียวกัน อุบลวรรณ ปิติพัฒน์ (2542) ก็ได้กล่าวเสริมว่า ผู้จัดทำนิตยสารเชื่อว่ายิ่งภาพบนหน้าปกและภาพประกอบมีความเข้ามโนใจมากขึ้นเท่าไร นิตยสารเล่มนั้นก็ยิ่งทวีความน่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ และยอดขายก็จะเพิ่มสูงขึ้น

การนำเสนอภาพผู้หญิงในเนื้อหาหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า

1. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบดั้งเดิม

1.1 สวณท่าทีในด้านความรัก

ผู้หญิงต้องสวณท่าทีในการแสดงความรัก และไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์ก่อน เนื่องจากถูกคาดหวังให้เป็นคนรักนวลสงวนตัว และต้องประพฤติตนให้อยู่ภายใต้กรอบประเพณีที่ตีงามของสังคม

1.2 สวณท่าทีเรื่องเพศ

ผู้หญิงส่วนใหญ่ถูกอบรมสั่งสอนให้เก็บกตความต้องการทางเพศ ทำให้ผู้หญิงไม่กล้าแสดงออกในเรื่องเพศ และไม่สามารถแสดงความต้องการทางเพศของตน

1.3 ยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ

ผู้หญิงและผู้ชายในปัจจุบันยังคงยึดถือค่านิยมแบบดั้งเดิมที่เห็นว่าพรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในชีวิตของผู้หญิง ผู้ชายยังคงต้องการผู้หญิงบริสุทธิ์มาเป็นคู่ครอง อีก

ทั้งยังกล่าวประณามผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีและสำส่อน และผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจรรย์จะกลายเป็นคนไร้ค่าและไม่คู่ควรที่ผู้ชายจะเลือกไปเป็นคู่ครอง

จากการวิเคราะห์พบว่าภาพผู้หญิงที่บทบาทเพศแบบดั้งเดิมที่สงวนท่าทีในด้านความรัก เรื่องเพศ และยึดถือพรหมจรรย์เป็นสิ่งสำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัยของวิจิตร ว่องวาริทธิย์ (2542) ที่กล่าวว่า สังคมไทยยังมองว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งสกปรก และพรหมจรรย์เป็นคุณค่าสูงสุดในชีวิตของผู้หญิง ซึ่งค่านิยมในลักษณะนี้ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกแบบวิคตอเรียนที่กำหนดให้ผู้หญิงต้องเหนียมอายในเรื่องเพศ และถ้าไม่มีความต้องการทางเพศเลยจะยิ่งเป็นผู้หญิง ผู้หญิงที่ดีควรมีความรู้ทางเพศน้อย และไม่ควรถูกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศก่อนแต่งงาน แต่หลังจากแต่งงานแล้ว ผู้หญิงจะมีคุณค่าเปลี่ยนไป จากการให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์จะต้องเป็นฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของสามี และเป็นแนวทางเดียวกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่าในอดีตสังคมไทยไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงพูดคุยเรื่องเพศมากนัก เพราะจะถือว่าเป็นผู้หญิงที่ชั่วของโลก

1.4 เห็นแก่วัตถุสิ่งของ

ภาพผู้หญิงที่เห็นแก่วัตถุสิ่งของ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย และนิยมใช้สินค้าราคาแพง เพื่อปกป้องสถานภาพชนชั้นสูงและสร้างรูปลักษณ์ภายนอกให้งดงาม ซึ่งสอดคล้องกับบทความเรื่อง “ผู้หญิงในภาพยนตร์ไทย” ของจำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย (2542) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในภาพยนตร์ไทยถูกนำเสนอให้มีคุณลักษณะเชิงลบ คือ ผู้หญิงอันตรายเป็นมารยา ผู้ชายต้องระวังตัวให้มากเมื่อเข้าไปใกล้ บรรณาธิการพิมพ์เงินทองของผู้ชายมากกว่าสิ่งอื่นใด ตัวอย่างเช่น แม่จะให้ลูกสาวแต่งงานกับคนรวยเพื่อครอบงำฐานะของครอบครัว ภรรยาพยายามฆ่าสามีเพื่อหวังทรัพย์สมบัติ หรือผู้หญิงยอมสละพรหมจรรย์ให้ผู้ชาย เนื่องจากอยากได้เงินและอยากมีชีวิตที่หรูหรา

1.5 อ่อนแอ

ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของสามีและลูก และมักตกเป็นเหยื่อความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับจุไรรัตน์ จันทน์ธำรง (2535) ที่กล่าวว่า การคุกคามทางเพศยังเป็นการแสดงออกทางเพศที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าบังคับยึดเยียดให้แก่ผู้มีอำนาจน้อยกว่าซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระวีวรรณ ประกอบผล, 2535 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล,

2539) ที่กล่าวว่าสื่อโทรทัศน์มักจะนำเสนอภาพผู้หญิงที่ไม่ตรงกับความจริง ผู้หญิงปรากฏตัวในรายการข่าวเพียงไม่กี่สถานการณ์ คือ ตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย แม่ และภรรยาที่สนับสนุนสามี และลูก ขณะเดียวกัน มากาเรต กัลลาเกอร์ (Magaret Gallagher, 1983) กล่าวว่า แม้แต่ในรายการเด็กก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อและเป็นผู้ถูกกระทำ ส่วนริชาร์ด แฮร์ริส (Richard Harris, 1996) อ้างถึงใน วิชา สันทนาประสิทธิ์, 2543) กล่าวว่า เนื่องจากสังคมมีทัศนคติต่อผู้หญิงว่าเป็นเพศที่มีฐานะต่ำกว่าผู้ชาย ดังนั้นสื่อจึงนำเสนอภาพผู้หญิงให้ออกมามีลักษณะที่อ่อนแอ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาผู้ชาย ไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจ โดยเฉพาะอุดมการณ์ทางเพศของสังคมไทยที่มีต่อความเป็นกุลสตรี กำหนดให้ผู้หญิงต้องเป็นแม่ศรีเรือน อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน รับผิดชอบงานบ้าน และดูแลครอบครัว สอดคล้องกับจูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999) ที่กล่าวว่า สื่อนิยายสารส่งเสริมรูปแบบความสัมพันธ์หญิงและชายในลักษณะดั้งเดิมด้วยการเน้นบทบาทของผู้หญิงให้เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้สนับสนุนสามีและครอบครัว รายการโทรทัศน์ก็นำเสนอความมีอำนาจของผู้ชาย และภาพผู้หญิงที่อ่อนแอไร้ความสามารถ และต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้ชาย

1.6 เสียสละและอดทน

ผู้หญิงชอบช่วยเหลือคนด้อยโอกาสโดยไม่หวังผลตอบแทน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบาร์บารา เวลเทอร์ (Barbara Welter, 1978 cited in Brannon, 1996) ที่กล่าวถึงคุณลักษณะความเป็นหญิงว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอและพึ่งพาผู้ชาย ขณะเดียวกัน เจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in Wood, 1999) กล่าวถึงคุณลักษณะความเป็นหญิงที่สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงเป็นเพศที่ดูแลเอาใจใส่ มีน้ำใจ และชอบช่วยเหลือผู้อื่น ส่วนงานวิจัยของ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระวีวรรณ ประกอบผล, 2535 และกาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539) กล่าวถึงสื่อโทรทัศน์ที่นำเสนอตัวละครหญิงในลักษณะเป็นเพศที่เสียสละตนเองเพื่อคนรักและครอบครัว

1.7 งามายและไร้เหตุผล

หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้านำเสนอภาพผู้หญิงที่ขาดความมั่นใจในตนเองและหลงเชื่อง่าย เมื่อเกิดความกังวลใจจะพึ่งพาวัตถุบางอย่างหรือหมอบดูให้ช่วยทำนายโชคชะตาในอนาคต เรื่องที่ผู้หญิงรู้สึกเป็นกังวลใจ ได้แก่ ความรัก การแต่งงาน และนี่คือ

1.8 ผู้หญิงโสดแบบดั้งเดิม

ผู้หญิงที่ครองตนเป็นโสดจะถูกมองว่าเป็นสภาวะที่เลวร้ายและน่ากลัว ฉะนั้น การแต่งงานมีครอบครัวจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิง สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรภีพรรณ ฉัตรภรณ์ (2544) ที่กล่าวว่า การแต่งงานเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของผู้หญิง และทำให้ผู้หญิงมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน สุชีลา ต้นชัยนันท์ (2540) ก็กล่าวว่า ในวัยเด็ก ครอบครัวอบรมสั่งสอนให้ผู้หญิงรักการทำงานบ้าน และตอกย้ำให้ผู้หญิงเห็นความสำคัญกับการเป็นแม่และภรรยาที่ดีในอนาคต ฉะนั้นเมื่อผู้หญิงมีลูกจะต้องแบกรับภาระเพิ่มขึ้นจากการเลี้ยงดูลูกตามลำพัง กล่าวได้ว่าการเป็นแม่เป็นสถานการณ์ที่ลำบากและละเอียดอ่อนมากสำหรับผู้หญิง ในสื่อมวลชนก็ตอกย้ำการนำเสนอภาพผู้หญิง

1.9 มีบทบาทเป็นแม่และภรรยาแบบดั้งเดิม

สังคมคาดหวังให้ผู้หญิงมีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ให้กำเนิด ดูแลลูก รับผิดชอบงานบ้าน และปรนนิบัติสามี สอดคล้องกับงานวิจัยของบาร์บารา เวลเทอร์ (Barbara Welter, 1978 cited in Brannon, 1996) กล่าวถึง คุณลักษณะความเป็นหญิงว่า ผู้หญิงสนใจแต่เรื่องภายในบ้าน มีพื้นที่อยู่ภายในบ้าน รับผิดชอบงานบ้าน และเลี้ยงดูลูก ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยของซูซาน พินกรี และคณะ (Suzanne Pingree et al., 1976 อ้างถึงใน ศิริพร สะโครบาเนค, 2526) ที่กล่าวถึง สื่อมวลชนมักจะนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้หญิงในบทบาทแม่ศรีเรือน ซึ่งเป็นการตอกย้ำอุดมการณ์และความชอบธรรมในการแบ่งงานกันทำตามเพศ ขณะเดียวกัน งานวิจัยของ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระวีวรรณ ประกอบผล, 2535 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539) สื่อหนังสือพิมพ์นำเสนอภาพผู้หญิงที่เน้นบทบาทแม่ และเนื้อหาในหน้าสตรียังถ่ายทอดเฉพาะบทบาทดั้งเดิมของผู้หญิง เช่น งานบ้านงานเรือน การปรนนิบัติเอาใจสามี และมีแนวทางเดียวกับการนำเสนอภาพผู้หญิงในงานวิจัยเกี่ยวข้องกับสื่อ นวนิยาย ได้แก่ งานวิจัยของนริศนา เกตวัลท์ (2538) ศึกษาภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายของ สุวัฒน์ วรดิลก และสุภาพ วรโคตร (2542) ศึกษาทัศนคติของศรีบูรพา ซึ่งเป็นนักเขียนทั้งสองเป็นนักเขียนชายที่คาดหวังให้ผู้หญิงยุคใหม่มีบทบาทแบบดั้งเดิม คือ เป็นแม่ ภรรยา และลูกสาว และงานวิจัยของเพ็ญแข งามดวงใจ (2541) วิเคราะห์ภาพผู้หญิงในนวนิยายของทมยันตีซึ่ง เป็นนักเขียนหญิงพบว่า บทบาทของผู้หญิงในฐานะของบุตรสาวต้องประพฤติตัวให้อยู่ในกรอบประเพณีและค่านิยมของสังคม ในฐานะภรรยาต้องเป็นแม่ศรีเรือนและซื่อสัตย์ต่อสามี ส่วนฐานะมารดาต้องเป็นคนที่เสียสละเพื่อครอบครัว

1.10 เป็นวัตถุทางเพศ

ผู้หญิงที่มีอาชีพเป็นตัวแทนขายสินค้าจะแต่งกายเปิดเผยรูปร่างและเป็นไม้ประดับเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศที่ถูกผู้ชายจ้องมองจับตาดู และวิพากษ์วิจารณ์ได้ สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน ซึ่งกล่าวว่าระบบชายเป็นใหญ่จะเอา رأดเอาเปรียบผู้หญิง และถือว่าร่างกายของผู้หญิงเป็นเหมือนสิ่งของที่ผู้ชายจะสามารถขบตี ลูบคลำ และโลมเลียด้วยสายตาได้

สื่อต่างๆ โดยเฉพาะสื่อโฆษณาและสื่อนิตยสารนำเสนอภาพผู้หญิงที่บิดเบือนไปตามความเป็นจริง โดยเลือกนำเสนอแต่ภาพผู้หญิงที่มีรูปร่างผอมเพรียวและหน้าตาสวยงาม แต่งกายเปิดเผยรูปร่าง และแสดงท่าที่เข้ายวนอารมณ์เพศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซูซาน พิงกรี และคณะ (Suzanne Pingree et al., 1976 อ้างถึงใน ศิริพร สะโครบาเนค, 2526) สรุปรวมภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ปรากฏในสื่อมวลชน พบว่า สื่อมวลชนนำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็น "สัตว์โลกแสนสวย" มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ ในสื่อโฆษณามักจะมีผู้หญิงเข้าไปเป็นเครื่องประกอบวัตถุ ซึ่งมีแนวทางเดียวกับ Mieke Ceulemans และ Guido Fauconnier (1979 อ้างถึงใน ระวีวรรณ ประกอบผล, 2535 และ กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล, 2539) กล่าวว่าสื่อภาพยนตร์สะท้อนภาพลักษณ์ของผู้หญิงในฐานะเป็นวัตถุทางเพศที่เน้นความสวยงาม ความสาว หรือเป็นฉากหลังของวีรบุรุษ ซึ่งภาพเหล่านี้สะท้อนมาจากแนวคิดของผู้ชายเป็นหลัก เนื่องจากผู้สร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย และสื่อโฆษณาก็นำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นวัตถุทางเพศด้วย โดยนำร่างกายของผู้หญิงมาเป็นเครื่องประดับและดึงดูดความสนใจของผู้ชาย ขณะเดียวกัน งานวิจัยของริชาร์ด แฮร์ริส (Richard Harris, 1996 อ้างถึงใน วิชา สันทนาประสิทธิ์, 2543) ที่กล่าวถึงผู้หญิงถูกนำเสนอเป็น "สัตว์โลกแสนสวย" คือ มีลักษณะความสวยงาม และดึงดูดทางเพศ ซึ่งเป็นการตอกย้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงให้ถูกมองเป็น "วัตถุทางเพศ" ภาพผู้หญิงในลักษณะนี้จะก่อให้เกิดค่านิยมที่ผู้หญิงควรรักษาความสวยงามของตนไว้ เพราะเมื่อความสวยงามลดน้อยลงไป ผู้หญิงจะไม่ได้ได้รับความสนใจจากผู้ชายอีก และงานวิจัยของจูเลีย ที วูด (Julia T. Wood, 1999) กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนว่านำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายด้วยมุมมองที่ผู้หญิงอยู่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ชาย และนำเสนอให้ผู้หญิงปฏิบัติตามอุดมคติความเป็นหญิง เช่น รักสวยรักงาม ดึงดูดใจเพศชาย ซึ่งความเป็นหญิงในอุดมคติเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้พวกเธอตกเป็นเหยื่อของผู้ชาย โดยเฉพาะสื่อโฆษณาในนิตยสาร เช่น เครื่องสำอาง น้ำหอม และผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเส้นผม นำเสนอภาพผู้หญิงที่เป็นวัตถุ

ทางเพศ ซึ่งจะอยู่ในลักษณะเปลือยหรือเปลื้องผ้าบางส่วน ในมิวสิกวิดีโอมีการนำเสนอภาพผู้หญิง เป็นวัตถุทางเพศมากที่สุด โดยปรากฏภาพผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อย และเตี้ย้วนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชาย

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์พบว่ามณฑนา อิทธินันท์ชัย และ ศิริพร สะโครบาเนค (2529) กล่าวถึง ภาพสะท้อนของผู้หญิงในหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งมักจะเป็นภาพ ในทางลบ ชาวส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อทางเพศ หรือนั้นแต่ความสวยงาม หรือแม้แต่ในหนังสือการ์ตูนก็มักนำเสนอภาพผู้หญิงในบทบาทเป็นวัตถุทางเพศหรือมีลักษณะเย้ายวนอารมณ์เพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชนี เชาจรรยา และ มาณิษา พิศาลบุตร (2535) ทำการวิจัยภาพแบบฉบับของผู้หญิงที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนชายหัวเราะ และพบว่า ผู้หญิงมักถูกนำเสนอให้เป็นวัตถุทางเพศ โดยผู้หญิงโสดจะมีหน้าตาสวยงาม รูปร่าง เยี้ยวชวน แต่งตัวเจ้าอารมณ์เพศ ใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น มีความต้องการทางเพศ และพยายามทุกวิถีทางที่จะให้เพศตรงข้ามสนใจ

1.11 คุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ความงาม

ผู้หญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม และสนใจดูแลหน้าตา รูปร่างของตนเองให้สวยงาม เพราะผู้หญิงเชื่อว่าเป็นส่วนสำคัญที่สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้ การที่ผู้หญิงให้ความสนใจดูแลความงามเป็นผลจากการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพอล โรเซนครานท์ซ และคณะ (Paul Rosenkrantz et al., 1968 cited in Brannon, 1996) ที่สรุปคุณลักษณะตายตัวของผู้หญิงว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่สนใจรูปร่างหน้าตาของตนเอง ซึ่งมีแนวทางเดียวกับเจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in Wood, 1999) ที่กล่าวว่าผู้หญิงถูกตัดสินจากรูปลักษณ์ภายนอก ต้องรักษารูปร่างให้ผอมบางและแต่งกายให้ดูดี การให้ความสำคัญแก่รูปร่างหน้าตามีจุดเริ่มต้นจากวัยเด็กที่ผู้หญิงมักได้รับของเล่นเป็นชุดอุปกรณ์แต่งหน้าหรือเครื่องประดับผม ทั้งหมดเป็นสิ่งชักจูงให้ผู้หญิงหันมาสนใจรูปลักษณ์ของตนเองและใช้เวลานานในการแต่งตัว อีกทั้งนิตยสารวัยรุ่นมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกาย วิธีการลดน้ำหนัก และมีโฆษณาเครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์สำหรับผม ซึ่งเป็นตัวกำหนดอุดมคติความงามและรูปร่างของผู้หญิง ขณะเดียวกัน ชวาร์ทส์และรัทเทอร์ (Schwartz & Rutter, 2003) ได้จำแนกคุณลักษณะตายตัวของผู้หญิงและพบว่า ผู้หญิงจะต้องรักษารูปลักษณ์ภายนอกให้ดูดีเสมอ และสืบเนื่องมาจากการที่สื่อมักนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะเป็นวัตถุทางเพศ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่ความสวยงามของรูปลักษณ์ภายนอก ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดีจะเป็นที่ดึงดูดความสนใจของ

เพศตรงข้ามได้ ผู้หญิงจึงต้องควบคุมรูปร่างของตนอย่างเคร่งครัดเพื่อให้มีรูปร่างหน้าตาที่ตรงตามมาตรฐานความงามของสังคมหรือความพึงพอใจของผู้ชาย ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาแตกต่างจากมาตรฐานความงามจะถูกล้อเลียนและจะไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามได้

2. ผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่

2.1 กล้าแสดงออกในด้านความรัก

ผู้หญิงสมัยใหม่เมื่อรู้สึกพึงพอใจในตัวผู้ชายจะกล้าเข้าไปเริ่มต้นความสัมพันธ์ก่อน และผู้หญิงยังคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เพราะต้องการเลือกผู้ชายที่ดีที่สุดมาเป็นคู่ชีวิต

2.2 กล้าแสดงออกในเรื่องเพศ

ผู้หญิงสมัยใหม่มีอิสระในการแสดงออกทางเพศมากขึ้น พูดคุยและวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเพศ กล้าเปิดเผยความรู้สึกและความต้องการทางเพศ ในขณะที่ร่วมเพศกล้าที่จะใช้ท่าทางหรือวิธีการแปลกใหม่ และเป็นฝ่ายปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ตามความต้องการของผู้ชาย

2.3 ไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์

ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ยึดถือค่านิยมรักษานวลสงวนตัวและไม่ให้ความสำคัญแก่พรหมจรรย์ ผู้หญิงหลายคนนิยมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงาน แต่ผู้ชายบางคนยังคงคาดหวังให้คู่ครองของตนเป็นหญิงบริสุทธิ์

จากการวิเคราะห์พบว่าผู้หญิงที่บทบาทเพศแบบใหม่ คือ กล้าแสดงออกในด้านความรักและเรื่องเพศ และไม่ให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ ซึ่งภาพผู้หญิงที่มีบทบาทเพศแบบใหม่นี้มีลักษณะก้าวหน้ามากขึ้นในระดับหนึ่ง เนื่องจากสังคมยอมรับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกที่เน้นความมีอิสระและเสรีภาพทางเพศ ผู้หญิงกล้าแสดงออกเรื่องความรัก เป็นฝ่ายเริ่มต้นความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อน กล้าแสดงความรักต่อหน้าผู้ชาย และคบหาผู้ชายหลายคนในเวลาเดียวกัน เพราะต้องการเลือกผู้ชายที่มีคุณสมบัติตามความปรารถนาของตน ผู้หญิงกล้าพูดคุยเรื่องเพศมากขึ้น และกล้าบอกความต้องการทางเพศของตน และเป็นฝ่ายที่จะปฏิเสธการตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย ผู้หญิงสมัยใหม่ไม่ได้ยึดถือคุณค่าพรหมจรรย์ และ

ค่านิยมการรักนวลสงวนตัว ผู้หญิงหลายคนนิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของเมตตา กฤตวิทย์ และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2535) กล่าวถึงภาพผู้หญิงในเพลงลูกทุ่งของนักร้องหญิงพบว่าเป็นภาพผู้หญิงที่ไม่ค่อยหวงแหนพรหมจรรย์ ไม่พึงพาผู้ชายเหมือนในอดีต ซึ่งมีแนวทางเดียวกับงานวิจัยของจิตราพร ธรรมสารสุนทร (2537) ที่พบว่านิตยสาร*ขวัญเรือน* ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงวัยสาวขึ้นไปหรือสาวกึ่งแม่บ้าน กล่าวตำหนิความประพฤติของผู้หญิงใจง่าย ยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายโดยไม่คำนึงถึงความเป็นลูกผู้หญิง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าคนในสังคมยังเชื่อว่าผู้หญิงควรรักนวลสงวนตัว ขณะที่นิตยสาร*ดิฉัน* ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงวัยทำงานทันสมัย มีทัศนคติในด้านบวกต่อการเปิดเผยเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยเห็นว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นที่ทันสมัยและยอมรับการเปลี่ยนแปลงในสังคม

1.4 เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว

เนื่องจากผู้หญิงสมัยใหม่สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง ผู้หญิงหลายคนเมื่อมีปัญหาในชีวิตคู่มักตัดสินใจยุติความสัมพันธ์ด้วยการหย่าร้าง ซึ่งเป็นการแสดงความเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวของผู้หญิง สอดคล้องกับงานวิจัยของวิวรรธน์ ศรีสำราญ (2534) ซึ่งทำการศึกษาพัฒนาการงานเขียนของ กฤษณา อโศกสิน และพบว่านวนิยายสะท้อนภาพผู้หญิงที่มีปัญหาชีวิตคู่และตัดสินใจหย่าร้าง เมื่อชีวิตคู่ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ซึ่งแต่เดิมผู้หญิงต้องอดทนถกเถียงกับสภาพชีวิตครอบครัวที่ทำร้ายจิตใจ ซึ่งมีแนวทางเดียวกับงานวิจัยของฟ้าใส วิเศษกุล (2545) ที่กล่าวว่า ผู้หญิงสามารถพึ่งพาตนเองได้ เมื่อต้องเลิกรากับผู้ชายจึงตัดสินใจได้ง่าย เพราะไม่จำเป็นต้องพึ่งพิงผู้ชาย รวมไปถึงการครองตนเป็นโสดด้วย

1.5 ผู้หญิงโสดยุคใหม่

ผู้หญิงสมัยใหม่หลายคนในปัจจุบันเลือกครองตนเป็นโสด เนื่องจากตั้งมาตรฐานในการเลือกคู่ครองไว้สูงและไม่พบผู้ชายที่มีคุณสมบัติตรงตามความปรารถนาของตน และไม่ต้องการแบกรับภาระในการทำงานบ้านเพิ่มขึ้นหลังจากการแต่งงาน ผู้หญิงโสดยังมีทัศนคติในด้านลบต่อการแต่งงาน เพราะเกรงว่าจะพบความผิดหวังจากการใช้ชีวิตคู่ สอดคล้องกับงานวิจัยของกัญญารัตน์ สุดสอาด (2545) และศุทธิดา ชนวนวัน (2547) ที่ศึกษาสาเหตุที่ผู้หญิงสมัยใหม่นิยมครองตนเป็นโสดและพบว่า ผู้หญิงมีการศึกษาสูงขึ้นและใช้ระยะเวลาในการศึกษา ทำให้ต้องยืดเวลาในการหาคู่ออกไป และผู้หญิงในปัจจุบันมีหน้าที่การงานที่เต็มชายนะ นั้นจึงตั้งคุณสมบัติของคู่ครองไว้สูง ถ้าไม่พบเจอผู้ชายที่ตนพึงพอใจก็จะเลือกอยู่เป็นโสด

นอกจากนี้ ผู้ชายจะเลือกคู่ครองที่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าตนเอง เพราะต้องการมีอำนาจเหนือผู้หญิง อีกทั้งผู้ชายในปัจจุบันเป็นพวกรักร่วมเพศ จึงไม่ต้องการแต่งงานมีครอบครัว

1.6 บทบาทแม่สมัยใหม่

หญิงหม้ายที่หย่าร้างกับสามีต้องรับบทบาทแม่ที่เลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน ซึ่งเชื่อว่ารูปแบบการสร้างครอบครัวที่มีความแตกต่างจากรูปแบบดั้งเดิม (ประกอบด้วยพ่อแม่ลูก) เป็นครอบครัวที่ปกติธรรมดาเช่นกัน ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับสามีที่นอกใจ

1.7 บทบาทผู้หญิงทำงาน

ปัจจุบันผู้หญิงมีการศึกษาทัดเทียมชายและมีโอกาสออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น แต่สังคมก็ยังคงคาดหวังให้ผู้หญิงมีบทบาทเพศแบบดั้งเดิมที่ต้องรับผิดชอบงานบ้านควบคู่ไปด้วย ฉะนั้น ผู้หญิงจึงต้องแบกรับภาระหนักทั้งสองด้าน ซึ่งทำให้ผู้หญิงหลายคนไม่สามารถก้าวหน้าในอาชีพการงานได้ทัดเทียมชาย และนักเขียนชายพยายามตอกย้ำว่าคุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่บทบาทหน้าที่การเป็นแม่และภรรยา มากกว่าการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของเจ เอ ดอยล์ (J. A. Doyle, 1995 cited in Wood, 1999) ที่กล่าวว่าผู้หญิงมีบทบาทเป็นยอดหญิงที่มีความพร้อมทุกด้านทั้งการเป็นแม่และภรรยา รวมไปถึงการรับผิดชอบงานบ้านด้วย ซึ่งมีแนวคิดเดียวกับงานวิจัยของซูซาน พิงกรี และคณะ (Suzanne Pingree et al., 1976 อ้างถึงใน ศิริพร สะโครบาเนค, 2526) ที่กล่าวว่าถึงแม้ว่านิตยสารจะนำเสนอภาพผู้หญิงที่ให้ความรู้ทันสมัยแก่ผู้หญิง และมีแนวโน้มนำเสนอภาพผู้หญิงที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่ผู้ชายมากขึ้น แต่ก็ยังมีการสะท้อนและตอกย้ำให้เห็นภาพผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานที่ต้องไม่ละทิ้งหน้าที่ในการรับผิดชอบงานบ้าน

อีกทั้งสื่อมวลชนยังนำเสนอภาพผู้หญิงที่มีบทบาทการทำงานในอาชีพต่างๆ งานวิจัยของวาสนา บุญสม (2536) วิเคราะห์บทบาทของตัวละครฝ่ายหญิงในนวนิยายและเรื่องสั้นของหลวงวิจิตรวาทการและพบว่า หลวงวิจิตรวาทการสร้างสรรค์ตัวละครหญิงจากความเปลี่ยนแปลงในสังคม ตัวละครหญิงจะมีบทบาทสำคัญ เช่น เป็นผู้นำในระดับครอบครัว ระดับประเทศ และระดับโลก ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จะเห็นว่านวนิยายและเรื่องสั้นของหลวงวิจิตรวาทการมีความก้าวหน้ากว่าสื่ออื่นๆ ซึ่งมีแนวทางเดียวกับงานวิจัยสายสมร เฉยตรงองการ (2529) ที่ศึกษาภาพสะท้อนผู้หญิงในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง

พ.ศ. 2475-2493 จากนวนิยายของดอกไม้สด และ ก. สุรางคนางค์ พบว่า ผู้หญิงได้รับโอกาสเรียนสูงขึ้นและรับกระแสความคิดแบบเสรีนิยม ทำให้ต้องการมีอิสระในชีวิตเพิ่มขึ้น และมีที่ดินนอกบ้าน เช่น ผู้หญิงเริ่มมีอาชีพและออกไปทำงานนอกบ้านเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกัน งานวิจัยของเพ็ญแข งามดวงใจ (2541) ก็วิเคราะห์ภาพผู้หญิงในนวนิยายของทมยันตีพบว่า ตัวละครหญิงส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลาง มีฐานะปานกลาง และมีบทบาทด้านการเมืองการปกครอง โดยมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าแผนก เสรีไทย นายกรัฐมนตรี และราชินี

ข้อเสนอแนะ

1. นักเขียนหญิงและชายควรมีทัศนคติเรื่องเพศที่เปิดกว้างมากขึ้น ควรตระหนักถึงเรื่องการประกอบสร้างของสังคมในเรื่องเพศ ซึ่งจะช่วยในการปรับเปลี่ยนให้หนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ามีการนำเสนอค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศ รวมไปถึงภาพผู้หญิงที่มีความหลากหลายและก้าวหน้าอย่างแท้จริง
2. กลุ่มผู้อ่านควรตระหนักว่าหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้ายังคงทำหน้าที่สืบทอดและต่อยอดให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชาย และไม่ได้สร้างภาพผู้หญิงและผู้ชายที่มีความเสมอภาคกัน ถึงแม้ว่าจะมีการนำเสนอบทบาทหน้าที่และการแสดงออกในเรื่องเพศของผู้หญิงมากกว่าสื่ออื่น แต่ก็ยังจำกัดให้ผู้หญิงประพฤติตนให้อยู่ในกรอบประเพณีที่ดั้งเดิมและต้องไม่มีอำนาจเหนือผู้ชาย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ไม่ได้มีการสัมภาษณ์ผู้เขียนโดยตรง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการสัมภาษณ์ผู้เขียนแบบเจาะลึก เพื่อให้เห็นถึงค่านิยมและเปรียบเทียบทัศนคติในด้านบวกและด้านลบของนักเขียนหญิงและชายให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาค่านิยมและทัศนคติเรื่องเพศในสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นๆ เช่น หนังสือเด็ก

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กอบแก้ว มุดทอง. 2531. การศึกษาสถานภาพและค่านิยมของสตรีไทยที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์สตรีช่วงปี พ.ศ. 2431 - 2476. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กัญญารัตน์ สุดสอาด. 2545. สตรีโสดในสังคมไทยปัจจุบัน. ใน รายงานการประชุมนานาชาติด้านไทยคดีศึกษาระหว่างประเทศ ครั้งที่ 8, หน้า 1-6. 9-12 มกราคม 2545 ณ สถาบันราชภัฏนครพนม จังหวัดนครพนม.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2534. ครอบครัวยุคใหม่กับเศรษฐกิจการงาน รอยแยกใหม่ในประวัติศาสตร์. สตรีทัศน์ 7, 2 (พฤษภาคม – มิถุนายน 2534): 16-22.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2534. แม่และเมีย: ภาพอกิมหาอมตะนิรันดรกาลในสื่อมวลชนไทย. ศิลปวัฒนธรรม 12 (มีนาคม): 148-158.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2535. แนวทางการศึกษาสำหรับประเด็นเรื่องผู้หญิงกับสื่อมวลชน. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, หน้า 61-141. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2536. ม่านแห่งอคติ: ความสัมพันธ์ระหว่างสตรีกับสถาบันสังคม. กรุงเทพมหานคร: เจนเดอร์เพรส.
- กาญจนา แก้วเทพ และ วิลาสินี พิพิธกุล. 2539. รายงานผลการวิจัย การสำรวจสถานภาพแห่งองค์ความรู้เรื่อง “สตรีกับสื่อมวลชนในประเทศไทย พ.ศ. 2520-2535”. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2544. ผู้หญิง/ผู้ชาย: ที่บ้าน/ที่สาธารณะ. สตรีศึกษา 2: ผู้หญิงกับประเด็นต่างๆ. หน้า 59-130. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ.
- กาญจนา แก้วเทพ. 2544. ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: เอดิชั่นเพรสโปรดักส์.
- กาญจนา แก้วเทพ. 11 กุมภาพันธ์ 2547. เตือนสาวไทยให้รักอย่างมีสติ. ไทยรัฐ: 24.

- กำจร หลุยยะพงศ์. 2548. ตัด ต่อ ส่วย ศัลยกรรมความงามและเทคโนโลยีการผลิตเรือนร่างของหญิงชาย. ในกาญจนา แก้วเทพ, พริศรา แซ่ก้วย และวรรณ ทงสิมา (บรรณาธิการ), ทั้งรัก ทั้งไคร้ ทั้งใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง, 285-329. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุลธิดา ท่วมสุข. 2534. นิตยสารสตรี: บทวิเคราะห์เนื้อหาและทัศนคติของนักศึกษาหญิง. ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คีน เฮ ซิน. 2543. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมคำสอนสตรีของไทยและเกาหลี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จงจิต อนันต์คูศรี. 2540. มโนทัศน์สตรีนิยมในนวนิยายของซีโมน เดอ โบวัวร์, ซิลเวีย พลาค, บริกิต เทอะ ซไวเกอร์ และศิริเมอร คุณหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ. 2535. อาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. 2542. ผู้หญิงในภาพยนตร์ไทย. เข้าหลังย่างก้าว, หน้า 187-205. กรุงเทพมหานคร: โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิตราพร ธรรมสารสุนทร. 2537. ค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่ปรากฏในนิตยสารผู้หญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จีรติ ดิงศภิกย์ และ สุชีลา ตันชัยนันท์. 2529. บทที่ 2 ทัศนคติเกี่ยวกับสตรีศึกษา. ใน อมรา พงศาพิชญ์ (บรรณาธิการ), รวมบทความประเด็นเรื่อง "สตรี", หน้า 35-77. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จูไรต์น์ จันทรธำรง. 2535. เพศ อำนาจ และความรุนแรง. สตรีทัศน์ 8, 4-5 (ตุลาคม 2535 – มกราคม 2536): 30-39.
- ฉลาดชาย รมิตานนท์. 2548. เลือดประจำเดือน/ระดู: ความแตกต่างระหว่างหญิงชายกับมลภาวะและความเป็นอื่น [Online]. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ศูนย์สตรีศึกษา. แหล่งที่มา: <http://www.soc.cmu.ac.th/~wsc/data/%E0%C5%D7%CD%B4%BB%C3%D0%A8%D3%E0%B4%D7%CD%B9.pdf> [30 พฤศจิกายน 2548].

- ชนัญชี่ กาญจนอุไรโรจน์. 2538. การศึกษารูปภาพลักษณะสตรีในหนังสือพิมพ์รายวันในช่วงปีพ.ศ. 2528 - 2537. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. 2539. ไทยศึกษากับอิทธิพลศาสตร์พินิจ. ใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ (บรรณาธิการ), จินตนาการสู่ปี 2000: นวัตกรรมเชิงกระบวนทัศน์ด้านไทยศึกษา, หน้า 495-523. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. 2545. ความตายของ "หญิงอ้วน". เนชั่นสุดสัปดาห์ 11, 552 (30 ธันวาคม 2545): 25.
- ชวรัตน์ เชิดชัย. 2546. หน่วยที่ 4 บทบาทและหน้าที่ของสื่อสิ่งพิมพ์. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ สาขาวิชานิเทศศาสตร์ หน่วยที่ 1-7, หน้า 169-240 พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชวาร์ตเซอร์, อลิซ. 2534. ซีโมน เดอ โบวัวร์: ผู้หญิงที่ขบถ. แปลโดย อมรสิริ-กนิษฐ. กรุงเทพมหานคร: เจนเดอร์เพรส.
- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. 2545. หนังสือ. ใน อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (บรรณาธิการ), การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น: สื่อมวลชน, วัฒนธรรม และสังคม, หน้า 169-202. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิวา ณ นคร. 1 พฤศจิกายน 2546. ท้องไม่พร้อม...ปัญหาที่ยังมีทางออก. มติชน: 14.
- ธนวดี ท่าจีน. 2529. บทบาททางการเมืองของหญิงไทย. สตรีทัศน์ 4, 1 (พฤษภาคม - กรกฎาคม 2529): 28-38.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. 2541. ผู้หญิงและอำนาจ: การเขียนแบบผู้ชาย. ใน สตรีศึกษา 1: โครงการหนังสือเล่ม "ผู้หญิงกับประเด็นต่างๆ", หน้า 164-215. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ.
- นงพนา ลิ้มสุวรรณ. 2544. เหตุผลของคนเป็นเมียน้อยและเหตุผลของคนมีเมีย (นอกสมรส). เนชั่นสุดสัปดาห์ 9, 462 (9 - 15 เมษายน 2544): 14.
- นงลักษณ์ ปันสุพรรณ. 2531. ศึกษาตัวละครในนวนิยายของโบตัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพดล ปรากฏทอง. 2546. ผู้ชายเลวกว่าหมาขม มาyacติและกระโถน. เนชั่นสุดสัปดาห์ 11, 559 (17-23 กุมภาพันธ์ 2546): 70-71.

- นพพร ประชากุล. 2544. แนวคิดสกุล "สตรีนิยม" (Feminism). *สารคดี* 17 (พฤษภาคม): 114-119.
- นพรัตน์ วงศ์กลุฑ. 2531. โฆษณาทางโทรทัศน์กับบทบาทและสถานภาพของสตรีไทย. *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*
- นริศรา เกตวัลย์. 2538. การศึกษาเชิงวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในนวนิยายของสุวัฒน์ วรดิลก ในช่วง พ.ศ. 2492-พ.ศ. 2528. *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. 2543. ผู้ชายมีสไตล์: วาทกรรมจากเสื้อผ้าและเรือนร่าง. *จุลสารไทยคดีศึกษา* 16, 3 (กุมภาพันธ์ - เมษายน 2543): 8-13.
- นันทา วีรวิทยานุกุล. 2541. การวิเคราะห์ภาพของผู้หญิงที่ปรากฏในเนื้อหาของเพลงลูกทุ่งระหว่างปี พ.ศ. 2525-2540. *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- นิยะดา เหล่าสุนทร และคณะ. 2545 รายงานการวิจัยเรื่องภูมิปัญญาของคนไทย: ศึกษาจากหลักฐานด้านวรรณคดี. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- นุชรี ตันติวิจิตร. 2537. การศึกษาการรับรู้ประโยชน์จากละครโทรทัศน์ของผู้หญิงในกรุงเทพมหานคร. *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- บงกช เสวตามร์. 2533. การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของภาพยนตร์ไทย กรณีตัวละครหญิงที่มีลักษณะเป็ยงเบนปี พ.ศ. 2528-2530. *วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- เบญจายอดดำเนิน-แอ็ดติ๊ก. 2545. เพศภาวะและมิติทางเพศ. ใน *บุปผา ศิริรัศมี, เบญจายอดดำเนิน-แอ็ดติ๊ก และ Alan Noel Gray (บรรณาธิการ), คู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการโครงการพัฒนางานวิจัยด้านเพศภาวะ มิติทางเพศ และอนามัยการเจริญพันธุ์, หน้า 9-38. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ปฐมภรณ์ บุษปธำรง. 2542. ก้าวใหม่ของผู้หญิง: สตรีนิยมกับนโยบายสังคม. ใน *การประชุมวิชาการประเพณีสตรีศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 1 "ผู้หญิงกับความรู้", หน้า 1-20. 16-17 ธันวาคม 2542 ณ ห้องประชุมชั้น 4 ตึกอเนกประสงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.*

- ปราณี วงษ์เทศ. 2544. เพศและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เรือนแก้วการพิมพ์.
- ปรารธนา ศิริศรัทธาธรรม. 2543. ความคาดหวังของผู้ชายต่อการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้หญิงในครอบครัวในสังคมสมัยใหม่: ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัญจมา รักแตงาม. 2538. การวิเคราะห์รายการโทรทัศน์สำหรับสตรีในปี 2537. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปค, เอ็ม สก๊อต. 2539. ความรักในทัศนะใหม่. แปลโดย วิทยากร เชียงกูร. กรุงเทพมหานคร: ปรีชญา.
- เปรมใจ วังศิริไพศาล. 2539. นมนั่นสำคัญไฉน. สตรีทัศน์ 12, 31 (มกราคม - กุมภาพันธ์): 14-16.
- เปี่ยมสุข เมณะเสวต. 2547. Single forever เป็นไฉนทำไม?. ELLE 119 (กันยายน): 160-168.
- ผู้ชายเลวกว่าหมาฯ "ตั้งใจ ไม่ใช่ฟลุค", 12 มกราคม 2546. ไทยโพสต์ แทบลอยด์: 2-3
- พินิดา หันสวาสดี. 2544. รายงานการวิจัยผู้หญิงในภาพยนตร์: กระบวนการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคมไทย. เชียงใหม่: ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรวิดี สิทธาดำรงค์. 2544. เสียงของ "ผู้หญิงอ้วน" ในพื้นที่สาธารณะ. ใน การประชุมวิชาการประเพณีสตรีศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 3 "ผู้หญิงกับความรู้ 3: พื้นที่ อัตลักษณ์ และการสร้างความรู้และผู้หญิง", หน้า 1-11. 29-30 พฤศจิกายน 2544 ณ ห้องประชุมชั้น 4 ตึกอเนกประสงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.
- พ็อกเก็ตบู๊ตไดโนใจ. 23 ตุลาคม 2547. ผู้จัดการเมโทร โลพี. 2-6.
- พัชนี เขยจรรยา และ มาณิษา พิศาลบุตร. 2535. แบบฉบับของภาพสตรีที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนประเภทชบขัน. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, หน้า 214-236. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชนี เขยจรรยา, เมตตา กฤตวิทย์, ติรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์ และ ประทุม ฤกษ์กลาง. 2533. รายงานการวิจัยเรื่องภาพพจน์ของนักการเมืองสตรี: ศึกษาเปรียบเทียบภาพพจน์จากการรับรู้ของตนเอง ของประชาชน และการนำเสนอในหน้าหนังสือพิมพ์. กรุงเทพมหานคร: สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.

- พันธ์ศักดิ์ ศุกระฤกษ์. 26 พฤศจิกายน 2546. ดูเร็กซ์เปิดโพล 49 ประเทศ คนไทยแชมป์นอกใจ คู่รัก!. มติชน: 1,10.
- พีระ จิรโสภณ. 2546. หน่วยที่ 1 ความหมาย ความสำคัญ และองค์ประกอบของสื่อสิ่งพิมพ์. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ สาขาวิชานิติศาสตร์ หน่วยที่ 1-7, หน้า 1-48. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พีระ จิรโสภณ. 2546. หน่วยที่ 2 ประเภทของสื่อสิ่งพิมพ์. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ สาขาวิชานิติศาสตร์ หน่วยที่ 1-7, หน้า 49-92. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เพ็ญแขงามดวงใจ. 2541. ผู้หญิงในนวนิยายของวิมล ศิริไพบูลย์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรอมม์, อีริค. 2535. รัก: ศิลปะที่แท้จริง. แปลโดย กาญจนา แก้วเทพ. กรุงเทพมหานคร: .
- พองฝัน. 2546. ตลาดพ็อกเก็ตบูคคูปูฟอง. โลกการค้า 9, 90 (กันยายน): 30-34.
- ฟ้าใส วิเศษกุล. 2545. การวิเคราะห์ค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับเพศสภาพในสังคมไทยที่ปรากฏในสื่ออินเทอร์เน็ตเว็บบอร์ด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ ธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ภัสสร ลิมานนท์. 2544. บทบาทเพศ สถานภาพสตรีกับการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณฑนา ทวียนต์เนรมิตร. 2538. ภาพลักษณ์ของโฆษกสตรีในหน่วยงานราชการที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณฑนา อธิธินันท์ชัย และ ศิริพร สะโครบาเนค. 2529. บทที่ 8 ผู้หญิงในสื่อมวลชน. ใน อมรา พงศาพิชญ์ (บรรณาธิการ), รวมบทความประเด็นเรื่อง "สตรี", หน้า 210-239. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มิตรารมณ์ อยู่สถาพร. 2539. การสร้างภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านบทเพลงไทยสมัยนิยม ระหว่างปี พ.ศ. 2527-2539. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- มีโชค ราชภูรานูวัต. 2544. การต่อรองทางเพศสภาพในนิตยสารผู้หญิงและผู้ชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เมตตา กฤตวิทย์ และ ติรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์. 2535. ภาพของผู้หญิงไทยในเพลง. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, หน้า 292-346. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ ประกอบผล. 2535. ภาพรวมของสตรีจากสื่อสารมวลชนในระดับสากล. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, หน้า 1-60. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชดา แดงจำรูญ. 2538. ภาพของโสเภณีในละครโทรทัศน์ปี 2535. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชณี กล่อมเกลี้ยง. 2541. พฤติกรรมทางเพศของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เริงฤดี ปราการะนันท์. 2544. การเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากนิตยสารผู้หญิง และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของสตรีวัยรุ่นและวัยทำงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วจิภรณ์ อาทรมิตร. 2541. ภาพลักษณ์นักร้องเมืองสตรีที่ถูกนำเสนอผ่านทางหนังสือพิมพ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณภา โพธิ์น้อย. 2545. หน่วยที่ 7 มิติชายหญิงด้านการศึกษา. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ สาขาวิชานิเทศศาสตร์ หน่วยที่ 6-10, หน้า 46-52. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วันทนีย์ วาสิกะสิน. 2543. สังคมสงเคราะห์แนวสตรีนิยม ทฤษฎีและการปฏิบัติงาน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. 2545. สตรีนิยม: ขบวนการและแนวคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ 20. กรุงเทพมหานคร: คบไฟ.

- วาสนา บุญสม. 2536. บทบาทผู้หญิงในนวนิยายและเรื่องสั้นของหลวงวิจิตรวาทการ: การศึกษาเชิงวิเคราะห์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ว่องวาริทิพย์. 2542. เช็กส์วอลลิตี: บททดลองอ่านผ่านคอลัมน์ตอบปัญหาหัวใจ. ในรายงานการประชุมนานาชาติด้านไทยคดีศึกษาระหว่างประเทศ ครั้งที่ 7, หน้า 243-272. 4-8 กรกฎาคม 2542 ณ กรุงอัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์.
- วิชา สันทนาประสิทธิ์. 2543. การนำเสนอภาพความเป็นชายในภาพยนตร์ไทยระหว่างปีพ.ศ. 2541-2542. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาสินี พิพิธกุล. 2541. เทคโนโลยีใหม่ แต่อุดมการณ์เก่า วิพากษ์ทฤษฎีสื่อสารมวลชน (กระแสหลัก) จากทัศนะสตรีนิยม. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), โลกของสื่อ, หน้า 204-212. กรุงเทพมหานคร: เค ซี พรินท์ แอนด์ แอด.
- วิลาสินี พิพิธกุล และ กิตติ กันภัย. 2546. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการวิจัยเพศและการสื่อสารในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- วีรวรรณ ศรีลำราญ. 2533. สถานภาพสตรีไทยในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน (พ.ศ. 2497-2530). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีรวัฒน์ อินทรพร. 2541. การศึกษาแนวคิดสตรีนิยมในนวนิยายของไต้ฝุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. 2534. การวิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงในนวนิยายของว. วินิจฉัยกุล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพร สะโครบาเนค. 2526. ภาพพจน์ของผู้หญิงไทยในสายตาสื่อมวลชน. สตรีทัศน์. 1,2 (พฤษภาคม - กรกฎาคม): 12-15.
- ศุทธิดา ขวนวัน. 2547. แนวโน้มการอยู่เป็นโสดของสตรีไทย พ.ศ. 2503-2543. ใน การประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ 2547, หน้า 21-34. 25-26 พฤศจิกายน 2547 ณ ห้องภัตตาคาร 2 โรงแรมเดอะทวินทาวเวอร์ กรุงเทพมหานคร.

- ไสลทิพย์ จารุภูมิ และ อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. 2535. การศึกษาคอแลมน์ปัญหาของสตรีในสื่อสิ่งพิมพ์. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, หน้า 237-291. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไสลทิพย์ จารุภูมิ. 2535. การศึกษาความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย ปรีชาเจริญ. 2519. อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของสตรีไทย. ใน จิตร ภูมิศักดิ์ (บรรณาธิการ), ประวัติศาสตร์สตรีไทย, หน้า 83-161. กรุงเทพมหานคร: สมชายการพิมพ์.
- สมประสงค์ ประจักษ์นทร์ทิพย์. 28 ตุลาคม 2545. ร้อนรัก!! เซ็กส์ในที่ทำงาน อาคารสง. กลางเมืองฉาว. ผู้จัดการรายสัปดาห์: A5.
- สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์. 2543. Shopping: ความรัก ความเหงา กับชนเผ่าเมือง. จุฬสารไทยคดีศึกษา 16, 3 (กุมภาพันธ์ – เมษายน 2543): 14-20.
- สมสุข หินวิมาน. 2544. ผู้หญิงกับการใช้เวลาว่าง. ใน สตรีศึกษา 2: ผู้หญิงกับประเด็นต่างๆ, 1-58. กรุงเทพมหานคร: คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ.
- สังภูมิ ละออ. 28 มีนาคม 2547. Sex stories 'ก๊ิกกะจ๊ีบ'. จุดประกายวรรณกรรม. 1-2.
- สายสมร เฉยตรงการ. 2529. สถานภาพทางสังคมของผู้หญิงไทยในช่วงปี พ.ศ. 2475-2493 ในนวนิยายของดอกไม้สด และ ก. สุรางคนางค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา บุญตานนท์. 2533. มายาคติเกี่ยวกับการช้มน. สตรีทัศน์ 6, 1 (มกราคม 2533 – กุมภาพันธ์ 2533): 9-15.
- สุชาติ โสภประยูร. 2530. เพศและเพศศึกษา. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชีลา ตันชัยนันท์. 2540. ผู้หญิงในทัศนะจิตร ภูมิศักดิ์ และแนวคิดสตรีศึกษา. นนทบุรี: ผลึก.
- สุพัตรา ศิริมังคะลา. 2535. การศึกษานิตยสารและสถานภาพของผู้หญิงในงานโฆษณา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา สุภาพ. 17 มกราคม 2546. ซี "สวิงกิ้ง" ยึดในหมู่คนชั้นสูง. มติชน: 16.
- สุพัตรา สุภาพ. 2547. บทที่ 3 การขัดเกลาทางสังคม. ใน สังคมและวัฒนธรรม, หน้า 37-48. กรุงเทพมหานคร: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุพิน ปัญญามาก. 2546. หน่วยที่ 6 อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์. ใน เอกสารการสนทนาชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ สาขาวิชานิเทศศาสตร์ หน่วยที่ 1-7, หน้า 285-322. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุภา อังกระวรรณนท์. 2527. การศึกษาความหมายแฝงของคำว่า "ผู้หญิง" จากความเปรียบในบทเพลงไทยสากล. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตรคดี คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพ วรโคตร. 2542. สตรีทัศน์ในนวนิยายของศรีบูรพา. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมิตตา สิงโตอ่อน. 2538. ภาพของสตรีในหนังสือพิมพ์รายวัน: การวิเคราะห์เนื้อหา และการสัมภาษณ์เชิงลึกบรรณาธิการและนักข่าว. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุรภีพรรณ ฉัตรภรณ์. 2544. กวีนิพนธ์รักของกวีเอกหญิงอเมริกันร่วมสมัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี วงษ์มณฑา. 2531. หน่วยที่ 12 การประยุกต์ทฤษฎีในการสื่อสาร. ใน เอกสารการสนทนาชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร หน่วยที่ 9-15, หน้า 677-730. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไตรจจ หงส์ดารมภ์. 2543. ปัญหาสตรีนิยมในปรัชญาวิทยาศาสตร์: ความเป็นหญิงมีบทบาทหรือไม่อย่างไรต่อเนื้อหาความรู้วิทยาศาสตร์. ใน การประชุมวิชาการประเพณีสตรีศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 2 "ผู้หญิงกับความรู้ 2: เพศ วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมศึกษา", หน้า 15-33. 27-28 ธันวาคม 2543 ณ ห้องประชุมชั้น 4 ตึกอเนกประสงค์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.
- หัตถา หาดิระพันธ์. 2542. ภาพสะท้อนสตรีไทยในสื่อเวปไซด์ ไรด์ เวิลด์ (World Wide Web). วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนันต์ชัย คงจันทร์. 2545. ค่านิยมและทัศนคติของคนรุ่นใหม่. จุฬาลงกรณ์วารสาร 14 (มกราคม – มีนาคม): 46-70.
- อรทัย หจรเจริญพานิช. 2544. ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ. วารสารสังคมพัฒนา 29, 4 (2544): 79-87.

- อรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. 2533. คอลัมน์ตอบปัญหาชีวิตในนิตยสารในการสะท้อนบทบาทและสถานภาพของสตรีไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังคเรศ บุญทองล้วน. 2539. กระบวนการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ความงามทางสรีระของผู้หญิงในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉราวดี สติถกมันน์, เปี่ยมสุข เมนะเสวต และ พิงเนตร อติแพทย์. 2546. ผู้หญิง: เปิดสู่มุมคิดใหม่. *ELLE* 109 (พฤศจิกายน 2546): 102-120.
- อุบลวรรณ ปิติพัฒน์ไชยิต และ อวยพร พานิช. 2535. 100 ปี นิตยสารสตรีไทย (2431- 2531). ใน กาญจนา แก้วเทพ (บรรณาธิการ), ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสื่อมวลชน, 142-169. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุบลวรรณ ปิติพัฒน์ไชยิต. 2542. นิตยสารสตรีไทย: ทศวรรษ (2531- 2541) ที่ผ่านมา และหนทางข้างหน้า. วารสารนิเทศศาสตร์ 17 (มกราคม – มีนาคม 2542): 23-29.
- อุไรรัตน์ วงศ์นวดา. 2546. ผู้หญิงยุคใหม่ในนวนิยายของโบตัน. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Le Petit. 2547. True Love รักแท้ของกาละแมร์. กุลสตรี 34, 794 (กุมภาพันธ์ 2547): 42-50.

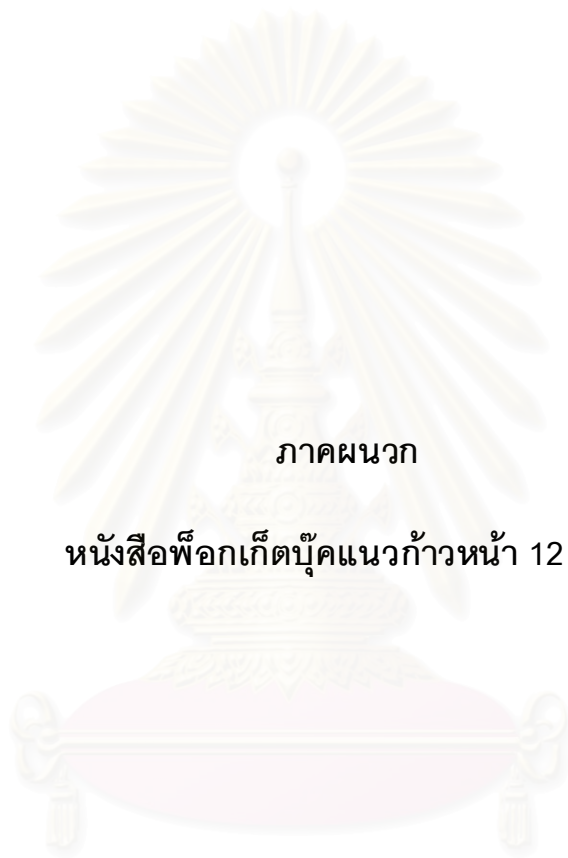
ภาษาอังกฤษ

- Anderson M. L. 2003. Thinking about women: sociology perspectives on sex and gender. 6th ed. Boston: Allyn and Bacon.
- Anderson, M. L., and Taylor, H. F. 2002. Sociology: understanding a diverse society. 2nd ed. New York: Wadsworth/Thomson Learning.
- Brannon, L. 1996. Gender: psychological perspectives. Boston: Allyn & Bacon.
- Gallagher, M. 1981. Unequal opportunities the case of women and the media. Paris: UNESCO.
- UNIFEM. 2000. 2000 gender and development: facts and figures in Thailand. Bangkok: United Nations Development Program.
- Wood, J. T. 1999. Gendered lives: communication, gender, and culture. 3rd ed. Belmont, CA: Wadsworth.

Schwartz, P. and Rutter, V. 2003. Part Three: gendered sexuality. In R. Heasley; and B. Crane (eds.) Sexual lives: a reader on the theories and realities of human sexualities. pp. 208-212. New York: McGraw-Hill.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

หนังสือพื้กเกิดบู้คแนวก้าวหน้า 12 เล่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง: ผู้ชายเร็วกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร

ผู้เขียน: พิชิตรี เบญจมาศ หรือ กาละแมร์

จำนวนหน้า: 140 หน้า ราคา: 110 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: สิงหาคม พ.ศ. 2545

สำนักพิมพ์: ลอดช่อง

สารบัญ: ผู้ชายหัวใจระดาศ - ผู้ชายพระเอกมิวสิค - บ้า - ดิด - ผู้ชายผู้นำสงสาร - ผู้ชายแบบป้าป้า - สาว Hi-fi - อยากโดนมีเจ้าของ - ผู้ชายบัจจัย 4 - เปลี่ยนไปนะ - ใครไม่เจ้าชู้ยกมือขึ้น - ลมเพชรหึง - ผู้ชายพลังจักรวาล - การไม่มีสามีเป็นลาภอันประเสริฐ - ผู้ชายในฝัน - ผู้ชายบ้าน - ผู้หญิงลิ่งๆ - ผลาญ - จะเอาๆๆ - ผู้หญิงไม้เสียบผี - สุดท้ายก็ต้องผู้ชาย

เรื่อง: หักหลังผู้ชาย

ผู้เขียน: อนิศ โสธานุเคราะห์ และ อติกานต์ หนูนักดี หรือ กิกกะจีบ

จำนวนหน้า: 222 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: สิงหาคม พ.ศ. 2545

สำนักพิมพ์: ฐานการพิมพ์

สารบัญ: เม้าท์กันประสาชาย 1 - เม้าท์กันประสาชาย 2 - เจ้าชายที่เปลี่ยนไป (ตัวตอนที่แท้จริง) - 1009 วิถีโกหก - รู้ได้งัย ผู้ชายรักหรือยัง - เรื่อง Sex ของหนุ่มๆ - พวกผมคนเจ้าชู้ครับ - กักลั่นะครับเมีย - ขอละกันนะครับ

เรื่อง: ผู้หญิงสอนก่อนจับสาว

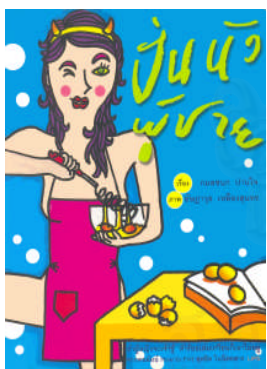
ผู้เขียน: อนิศ โอธถานุเคราะห์ และ อติกานต์ หนูนภักดี หรือ กิ๊กกะจี๊บ

จำนวนหน้า: 222 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: มกราคม พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: สุสานการพิมพ์

สารบัญ: ก่อนจะเป็นตำรา (วิธีทำ) – ทำไงให้หล่อ (สาวสอน) – ก่อนออกไปมันใจก่อนนะ – เปิดตัว
 ยังไงไม่ให้พลาด – ผู้หญิงว่าให้กล้าหน่อย (วิธีแต่ะอั้งที่ถูกต้องในช่วงแรก) – ผู้หญิงสอนก่อน อีซี่ส์
 – เปิดอกคุยกันเรื่องมันส์ๆ บนเตียง – แอบฟังผู้หญิงเฝ้าท์ ผู้ชายเราแน่ะแทบชิดซ้าย – บทส่งท้าย

เรื่อง: ฉันไม่ใช่ผู้หญิง

ผู้เขียน: กมลชนก ปานใจ

จำนวนหน้า: 207 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: กายมารูต

สารบัญ: First to flirt – ฉันไม่ใช่ผู้หญิง – เป็นแฟนกันมั๊ย – ในที่สุดก็หวาน – รักแรก – วินาทีที่โลก
 หมุน – สุภาพบุรุษ “แบดบอย” – เมื่อหนุ่มเซอร์มาเจอฉัน – 7 วันกับฝันร้าย – หนุ่มเกมกต –
 แฟนเกย์ที่รัก – อ่านให้ออก – ผมไม่ใช่เนื้อสเด็ก – ทฤษฎี E-ba – นางชินฯ ผู้ไม่ยอมทิ้งเกือกแก้ว –
 ละอองหิมะกับขนนก – คั่นคลื่น – ลานตา ลองใจ – ทุกถนนมีหลุมรัก – ใอน้อย (คัด) ออก –
 จูบนิรันดร์

เรื่อง: เรื่องของผมผู้ชายไม่เกี่ยว

ผู้เขียน: วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

จำนวนหน้า: 143 หน้า ราคา: 130 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: มิถุนายน พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: กายมารูต

สารบัญ: From cyber being to non of 'E' business – Click here! If you want to see 'E' – Dear diary – Man is born free – Seven – Hell-o Kitty – E-xclusion – The road warrior – Pretty – Gibbon – Loser – The net that sets you free – Quod me nutrit me destruit – Shopping – Working woman – I don't like farang – Postcard – Diamonds are a girl's best friend – All by myself or not – Take 'E' for granted

เรื่อง: มหัศจรรย์ผู้หญิง

ผู้เขียน: ชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์

จำนวนหน้า: 207 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กรกฎาคม พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: พิมพ์คำ

สารบัญ: เกย์เร – แมททีเรียล เกิร์ล – คำตอบของอนาคต – สิทธิในการเลียนแบบ – อเนจอนาด – โลกแห่งการบริโภค – ลัทธิบริโภคสากล – เกย์เร (อีกครั้ง) – ไปเพื่อชาติ – เป็นไทย-เป็นธรรม – สิทธิสตรี (อีกครั้ง) – กูไม่กลับ – ผู้หญิงกับความกลัว – ย้อนหลังวันแม่ – พ่อพระแม่พระ – จิ้งจอกส์ – อันเนื่องมาจาก Valentine's Day – ทัศนคติผู้หญิง – อนิจจัง – ความเท่าเทียมกับการเสียสละ – เทคโนโลยีกับผู้หญิง – หน้าตา สมอง หรือจิตใจ? – คนตรีและยุคสมัย – เตரியมใจ – อารยธรรมและอนารยชน (1) – อารยธรรมและอนารยชน (จบ) – แพชั่นอมตะ – กรีดดดดด ไร้พรมแดน – อยากทันสมัยต้องใจเย็นๆ – สิงคโปร์ครอบครัวตัวอย่าง (1) – สิงคโปร์ครอบครัวตัวอย่าง (จบ) – โลกของนักบริโภคอนาคต (1) – โลกของนักบริโภคอนาคต (จบ) – มิสปาเลสไตน์ – โรแมนติกใหม่ – พอๆ กัน – นางฟ้ากับเทพบุตร – นิทานเรื่องหนึ่ง (1) – นิทานเรื่องหนึ่ง (จบ) – คุณคามทางเพศ – วัฒนธรรม (การเมือง) ไทย – มั่นสมองกับจิตใจ – ผู้หญิงแนวรบใหม่แห่งศตวรรษ 21 – ด้านมืดของโลกแห่งความสวยงาม

เรื่อง: ระวังผู้หญิง

ผู้เขียน: ชัชวรินทร์ ไชยวัฒน์

จำนวนหน้า: 190 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กรกฎาคม พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: พิมพ์คำ

สารบัญ: แม่ไม่ใช่พระเจ้า – ความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ – คำพิพากษา – ข้อเท็จจริงกับการโฆษณา – ผู้หญิงดีกับผู้หญิงเก่ง – ในหลวงกับการเมือง – มหัศจรรย์ของกษัตริย์ – การปลดปล่อย – เทวดาที่เดินได้ – ผู้หญิงแกร่ง – พลังการเมืองของสตรี – วันแห่งความรัก – เพศที่สาม – แต่มนุษย์ (สตรี) ในวันที่ 8 มีนาคม – การพนัน-โสเภณีถูกกฎหมาย – ไทยแท้ – การรับมือกับวิทยาการ – มนุษย์กับสัตว์ – ธรรมะกับอธรรม – ขบวนการค่าน้ำหน้านาม – ความเป็นเจ้าของ – หลุยส์ วิตตอง – คุณค่าของความทุกข์ – คดีชีวิต – ขบวนการสิทธิบุรุษ – เจ้าหญิงไดอานา – มาตรฐานความดีกับครูประทีป อึ้งทรงธรรม – 60-90 – อาย่อมแท้ – อีแอบ – ความล้มเหลวของแม่ – ทาส – มายาภาพ – หน้าตัวเมีย – เสรีภาพในสังคมเปิด – ครอบครัวยุคอินเทอร์เน็ต – อุปสรรคของสตรีเหล็ก – ต่อต้านสินค้าฝรั่งเศส – จิตเปราะ – เวิร์กคาฮอลดิก – เสรีภาพแบบอเมริกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง: เมื่อไหร่ผู้ชายรักจริง แล้วผู้หญิงจะบานฉ่ำ

ผู้เขียน: พัชรศรี เบญจมาศ หรือ กาละแมร์

จำนวนหน้า: 136 หน้า ราคา: 105 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: สิงหาคม พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: ลอดช่อง

สารบัญ: หลุมรักวันพักร้อน – เดทครั้งแรก – โรงหนังมั่งสา – รักนี้เริ่มที่โต๊ะ – รถรักปักอก – รักนี้พีมีแต่ให้ – กุมภาพันธุ์ วันความรักบาน – สากพูดได้ – รักหลังกำแพงวัด – ผู้ชายชายซ่า – มอง เธอสาวเธอสวยฉันจึงได้มอง – รักสลัว – ผู้ชายไร้เงา – ฉันหลงรักแสงฉาบ ร่าจๆ – รักบานฉ่ำกลางที่ทำงาน – ฉ่ำรักวันพักร้อน – รักรากเลือด – เมื่อไหร่ที่ผู้ชายรักจริง – สงครามโรมันพันธุ – หลุมรักของคุณหญิงหอมพรทิพย์

เรื่อง: ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว

ผู้เขียน: ชาติ ภิรมย์กุล

จำนวนหน้า: 166 หน้า ราคา: 125 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กันยายน พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: ลอดช่อง

สารบัญ: เสน่ห์บานปลาย – เมียรุ่นล่าสุด – เมียเอ็มจีโอ – ดิๆ เกื่อนๆ – ใจละลาย – ผู้หญิงมือสอง – ยาระบาย – สายพันธุ์ใหม่ – ไม่มีใจ – คิดถึง – ผู้หญิงเฉาๆ – ลูกไก่-ปลาไหล – รังไข่หาย 1 – รังไข่หาย 2 – เซอร์ & ป้า – ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว 1 – ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว 2 – ผู้หญิงยิ่งกว่าแมว 3

เรื่อง: รักให้มันส์ต้องรู้ทันผู้ชาย

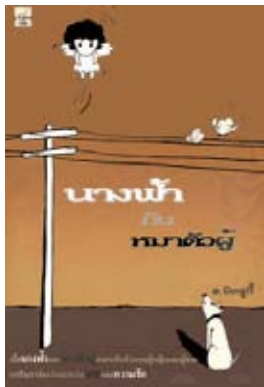
ผู้เขียน: ถิ่นยุดา บุรณวุฒิ หรือ Bonbelle

จำนวนหน้า: 198 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กันยายน พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: สุสานการพิมพ์

สารบัญ: ลองหัดเจ้าชู้กันมัย – รักให้มันส์ขึ้นตอนแรก – กฎของการเป็นกิ๊กก๊ก ในการเป็นกิ๊กก๊ก – อยากได้ผู้หญิงในอุดมคติ ก็แก้งเป็นชะลี – ป้องกันตัวเองอย่างไร จากพวกผู้ชายเจ้าชู้ – รู้จักผู้ชาย ตามนิสัยกันก่อน – เมื่อเรื่องมันถึงเตียง – มารู้ขั้นตอนการหลอกล่อผู้ชายกันเถอะ – สัมภาษณ์สองแสบ กิ๊กกะจีบ – คิดใหม่ทำใหม่ให้รักมันส์

เรื่อง: นางฟ้ากับหมาตัวผู้

ผู้เขียน: พิทักษ์ ไทโรงาม หรือ ฮ. นิกฮูกี้

จำนวนหน้า: 152 หน้า ราคา: 130 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กันยายน พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: เลมอนที

สารบัญ: เธอตายไปเป็นนางฟ้า ส่วนผมเป็นหมา – เพราะผู้หญิงมีเมนส์และนมมันละ ผู้ชายถึงยอมแต่งงานด้วย – นางฟ้ามาง้อหมาตัวผู้ – ผู้ชายคือแสงสว่างของโลก ส่วนผู้หญิงคือนรกของแสงสว่าง – หมากับผู้หญิงใครถูกคิดมากกว่ากัน – ผู้หญิงได้ขุมทอง แต่ผู้ชายได้เสกเด็กเข้าห้อง – ผู้หญิงกับผ้าอนามัย หมาผู้ชายผู้ไฟแดง – แอบดูผู้หญิงอาบน้ำ – เลี้ยงผู้หญิงไว้เฝ้าบ้าน – ผู้หญิงหึงได้แม้กระทั่งหมา – ผู้หญิงโกรธง่าย – ผู้หญิงเป็นนักจับผิด ผู้ชายก็โง่ให้เขาจับได้ – ถ้าโลกนี้ไม่มีผู้หญิง หมาตัวผู้ก็ไม่รู้ว่าจะหอนให้ใคร – ขอตายอย่างมีजू ดีกว่าอยู่อย่างมีจิม

เรื่อง: หักหลังผู้ชาย 2

ผู้เขียน: อนิศ โอสถานุเคราะห์ และ อติกานต์ หนูนภักดี หรือ กิ๊กกะจ๊ีบ

จำนวนหน้า: 196 หน้า ราคา: 150 บาท

พิมพ์ครั้งแรก: กันยายน พ.ศ. 2546

สำนักพิมพ์: สุสานการพิมพ์

สารบัญ: *Chapter One:* ผู้ชายเค้าคิดยังไงกับผู้หญิงไม่บริสุทธิ์, วันแรกเค้าจจะรู้มัย, สเปกผู้หญิงที่ผู้ชาย มอง, ความสัมพันธ์กับความห่างไกล, จำเป็นมัยเป็นแฟนแล้วต้องมื่อะไรกัน, คบแฟนได้หนึ่งเดือน แล้วเค้าเปลี่ยนไป ทำยังงดี, ผู้ชายเจ้าชู้เปลี่ยนตัวเองภายในข้ามคืนได้มัย, รักแฟนแต่หวังชู้, ผู้ชายแบบไหนที่หลอกพันผู้หญิง, แอบชอบเพื่อนทำยังงดี

Chapter Two: ทำไมผู้ชายมีเมียน้อยและทุ่มเทให้, ผู้หญิงแบบไหนที่ผู้ชายไม่เอา, อิทธิพลของแฟนคนแรก, แฟนเก่าหรือผู้หญิงใหม่จะไรน่ากลัวกว่า, อยากรู้ว่าผู้ชายรัก ต้องมีเช็คส์ด้วยจริงมัย

Chapter Three: ทำยังงเมื่อเจอผู้ชายยืมเงิน, ทำไมผู้ชายชอบเป็นชู้, อยู่นานๆ ไปทำไมเค้าถึงหมดรัก, ผู้ชายดีๆ กับผู้ชายกะล่อน, ผู้ชายจะทำยังงถ้าจับได้ว่าแฟนกะล่อน

Chapter Four: จับได้ว่าแฟนมีคนใหม่ทำยังงดี, วิธีเอาแฟนคืนจากคนอื่น, รู้ได้ยังงว่าผู้ชายหน่ายรัก, โทรรหาแฟนบ่อยๆ เค้าจจะดีใจมัย, ผู้ชายมีแฟนแล้วรักคนอื่นได้รีเปล่า, ทั้งชีวิตนี้มีเธอคนเดียวได้มัย, ทำยังงให้ผู้ชายขอแต่งงาน, เจอผู้ชายแบบไม่ยอมจ่าย, โกรธง่ายหรือพิรุณ, หนูม่ในฝันดันเป็นเกย์

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวโชติกา รุ่งชัยมงคล เกิดวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2523 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโท ประวัติศาสตร์ จากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2544 เข้าศึกษาต่อใน หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตรพัฒนการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2545 ระหว่างศึกษาได้รับทุนผู้ช่วย สอนของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย